ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Forstchen_William_R-WC6-Pod_cizi_vlajkou.PDB

PDB Name: Forstchen_William_R-WC6-Pod_ciz
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.3.2006
Modification Date: 5.3.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

W.R.Forstchen & A.Keith

Pod cizí vlajkou

Prolog

„Lepší smrt s vytasenými drápy než život beze cti.“
ze Čtvrtého kodexu
18:35:3

Vlajkový můstek KIS Karga
nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
13:35 standardního konfederačního času (CST), 2669,315

Když se loď otřásla pod několikerým zásahem torpéd a červené kontrolky zablikaly na protest, admirál Largka Cakg dai Nokhtak se chytil loketních opěrek velitelského křesla. „Hlášení o škodách,“ zavelel napjatě s pohledem přísně upřeným na kilrathského Hyilghara před sebou. Mladý a hrdý štábní důstojník s upjatě vzpřímeným držením těla a zelenýma očima blýskajícíma se v hnědavé srsti byl zosobněným obrazem mladého kilrathského válečníka. Vousy a hřívu nosil podle poslední dvorské módy krátce přistřižené a tesáky se mu v matném oranžovém osvětlení vlajkového můstku leskly.
„Lorde admirále, ani velitelský můstek, ani záložní řídicí středisko neodpovídají.“ Mladému důstojníkovi se trochu zachvěl hlas, ale pevně se ovládal. Largka se na okamžik poddal hrdosti. Šlo o první vesmírnou službu syna jeho sestry, první seznámení s Bohem pádící smrti, a Hyilghar Murragh Cakg dai Nokhtak si vedl s odvahou a ctí. „Letové paluby přerušily operace kvůli opravě počítače řízení letového provozu a levoboční hangárová paluba je zatarasená troskami. Vzhledem k předchozímu poškození pravoboční hangárové paluby nemůžeme přijímat stíhačky, které jsme už vypustili. Konstrukce v záďovém úseku mezi přepážkami padesát a sedmdesát dva je z více než sedmdesáti procent narušená. Přišli jsme o dálkové senzory, mezihvězdný pohon a hlavní taktický počítač. Záložní systémy fungují, ale jsou přetížené. Obranná výzbroj je bojeschopná, ale bez taktického počítače je nutno ji obsluhovat ručně. Útočná výzbroj je stále funkční, ale postihují ji nepravidelné výpadky energie...“
Largka synovce mávnutím tlapy umlčel. „To stačí,“ řekl tiše. „Ani kapitán, ani výkonný důstojník nejsou dosažitelní?“
Murragh natáhl tlapu dlaní vzhůru, záporné gesto prázdné ruky. „Ani jeden můstek není ve spojení se zbytkem lodi,“ oznámil. „Obávám se, že oba dostaly přímý zásah. Nejvyšší důstojník je nyní Nhagrah ko Lannis, ale to je hlavní inženýr, nezpůsobilý k bojovému velení...“
Admirál učinil chňapavé gesto porozumění. „Co opice?“ Loď se znovu otřásla, jako by to jeho otázce mělo dodat důraz.
„Když nyní Frawqirg není schopný boje, oba křižníky se soustředí na nás, lorde admirále,“ řekl Murragh. „Podle posledních zpráv jeden z nich rozhodně vykazoval pokles výkonu a ztrácel vzduch v takovém množství, že to nasvědčuje hrozícímu selhání konstrukce. To bylo těsně předtím, než vysadily senzory. Druhý křižník je také poškozený, ale v menším rozsahu.“
„A vaše vyhodnocení našich možností, mladý Hyilghare?“ otázal se tiše admirál, jenž stále čelil hrozivé situaci s ledovým klidem. „Cvičení pro mladého důstojníka.“
Murragh neodpověděl hned. Nakonec promluvil: „Nemůžeme uniknout. S ohledem na rozsah škod jsou naše šance na poražení obou lodí opic malé. Stíhačkám, které jsme vyslali do boje, dochází palivo a střelivo a nemohou je doplnit, jelikož obě vzletové paluby jsou mimo provoz.“ Zahleděl se strýci do očí. „Jaká jiná volba nám zbývá, než se ctí zemřít?“
Largka vycenil zuby. „Ovšem, jaká jiná volba?“ Srdce se mu dmulo hrdostí, neboť věděl, že Murragh se do posledního závodu s Pádící smrtí pustí s pravým kilrathským duchem. Ale tu hrdost kalil vztek. Už byli tak blízko vítězství, ale to jejich chňapajícím tlapám uniklo sotva o délku drápu. „Vraťte se na své stanoviště, Hyilghare,“ řekl tiše. „A měj na paměti tohle, Murraghu... vedl sis dobře. Celý tvůj klan bude dnes hrdý... stejně jako já.“

Obrátil se zpět k pultu plnému číselníků a monitorů, většinou pohaslých, jež mu měly umožnit řídit vesmírnou bitvu mnoha lodí. V ústech mu to hořklo ironií. Celé měsíce se přel, že by měl dostat bojové velení a ne trčet u štábní práce na Kilrahu a bratranec Thrakhath mu pokaždé sdělil, že nemá k dispozici žádný dostatečně významný úsek velení, který by odpovídal cti císařské rodiny. Largka se odvolal přímo k Thrakhatovu dědovi, samotnému císaři, a protestoval, že převezme jakoukoliv eskadru, třeba sebemenší a sebebezvýznamnější.
A císař jeho žádosti vyhověl. Malá eskadra určená k náletům na okraji válečné zóny mezi lidmi a Kilrathy, jedna z nových letounových superlodí a narychlo posbíraná podpůrná bitevní skupina pouhých čtyř doprovodných lodí. A ty jedna po druhé odpadly během katastrofálního náletu na svět, který lidé nazývali „Landreich“. Nejprve dva křižníky, potom torpédoborec Takh 'lath a posléze eskortní loď Frawqirg, zaskočená dvěma lidskými křižníky a těžce pochroumaná dřív, než jí Karga po přeskoku stihl přispěchat na pomoc. Poškozená eskortní loď byla naposledy spatřena, jak nabírá dráhu k vnitřnímu měsíci výjimečně velkého plynného obra Vaku, částečně obyvatelnému světu, kde se jim snad mohlo podařit přistát a čekat na záchranu... kdyby Kilrathové vesmírnou bitvu vyhráli.
Jenže takový výsledek se v dnešním boji s největší pravděpodobností očekávat nedal. Bez doprovodu byla i letounová superloď zranitelná soustředěným útokem konvenčních válečných plavidel. U letounových lodí se nepředpokládá boj v nejhustší vřavě. Jenže právě k tomu byl Karga donucen a byl by zázrak, kdyby to přečkal.
Ale než bude letounová loď zničena, ještě dá těm opicím za vyučenou. Largka přísahal, že si lidé Vaku budou pamatovat hodně dlouho.
„Soustřeďte palbu na čelní lidský křižník,“ rozkázal. Připadalo mu zvláštní, že opět vydává taktická rozhodnutí pro jedinou loď, místo aby velel celé eskadře. Jenže když byla obě řídicí centra lodi mimo provoz, vlajkový můstek se stal místem, které mělo k taktickému řídicímu středisku nejblíž. „Druhého si nevšímejte... ale ten první opičí křižník zničte!“
„Jak rozkazujete, lorde admirále,“ opáčil jeden z jeho pobočníků.
Largka si prohlížel obrazovku s chladným klidem válečníka odhodlaného bojovat až do hořkého konce.

Velín strojovny TCS Juneau
nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
13:42 standardního konfederačního času (CST)

Komandér Douglas Scott Graham s hrůzou a nevírou hleděl na obraz na svém monitoru, sotva schopen přihlížet, ale zároveň neschopen odtrhnout oči.
Díval se, jak umírá loď, což byl pro důstojníka námořnictva Pozemské konfederace za posledních třicet pět roků nepřetržitého válčení s Kilrathským císařstvím až příliš obvyklý pohled. Za ta desetiletí byla ztracena spousta lodí, ale nebylo proto o nic snadnější sledovat, jak se Dover, sesterská loď Juneau, rozpadá pod neuvěřitelným krupobitím palby z kilrathské letounové lodě, s níž se dnes obě lidské lodě střetly.
Kruger chtěl pomstu, pomyslel si hořce. Doufám, že stála za tu cenu.
Oba křižníky byly součástí operačního svazu Pozemské konfederace operujícího mezi pohraničními světy ve volné kooperaci s koloniálními vojenskými jednotkami a poloautonomními planetárními vládami. Nejvýznamnější z nich byl Landreich, pod vedením svého vzpurného presidenta Maxe Krugera ani zcela nezávislý, ani plně spolupracující. Kruger se při kilrathském útoku na Sluneční soustavu před třemi lety neochotně ujal role zachránce na poslední chvíli, a když nyní kýchl, vedoucí představitelé Konfederace se mohli přetrhnout, kdo z nich mu podá kapesník jako první. Když tedy malá, ale nebezpečná kilrathská operační skupina s letounovou lodí podnikla nálet na samotný Landreich, byly svolány všechny lodě z oblasti, aby je přepadly dřív, než se vrátí do prostoru Říše.
Při pronásledování byly zlikvidovány tři z pěti kilrathských lodí... ale letounovka a její doprovodné plavidlo stále představovaly hrozivého protivníka, když je dva lidské křižníky zpozorovaly po přeskoku do soustavy Vaku a napadly je.
Důkaz měl Graham na svém monitoru. Kočičácká letounovka úplně ignorovala Juneau a vším, co měla, pálila po nešťastném Doveru. Tak prudké bombardování křižník nevydrží dlouho. Graham viděl, jak se štíty propalované energetickými paprsky vlní a jak se křižník potácí pod vlnami řízených střel z letounové lodě i pod náporem kilrathských stíhaček, jimiž se to kolem ní hemžilo.
„Panebože, podívejte se na to,“ ozval se kdosi za Grahamem. „Určitě je po ní...“
„Zpátky na místo, kosmoplavče,“ štěkl Graham. „Seržante, zažeňte ihned ty lenochy zpátky do práce, nebo budou mít co do činění s někým horším než Kočičáci.“
„Rozkaz, pane,“ odpověděla řízně seržant Ellen Quinlanová. „Tak jste to slyšeli, zkočičenci! Oči nechat na pultech a hledět si své práce! A jestli se někdo z vás nebojí důstojníka, ať si připomene, co s ním provedu já! Vyjádřila jsem se jasně?“
Graham měl co dělat, aby se neuchechtl nahlas, když osazenstvo velína pod přísným pohledem seržanta okamžitě ztichlo a tvářilo se nesmírně zaměstnaně. Quinlanová, přísná poddůstojnice ze staré školy s ostře řezanými rysy uměla vzbudit větší hrůzu než celá eskadra nalétávajících kočičáckých stíhaček. Byla také zatraceně dobrý technik.
Monitor zazářil explozemi, jež šlehaly podél hřbetu ochromeného Doveru, a ty přilákaly Grahamovu pozornost zpět k boji. Ta zář byla na okamžik oslepující, než počítač přizpůsobil filtry, ale i poté bylo těžké postřehnout podrobnosti. V jednom okamžiku byl Dover ještě celý. V příštím z něho zůstaly už jenom trosky odlétající všemi směry. Loď i posádku pohltily děsivé toky energie rozpoutané soustředěným kilrathským útokem.
V proměnlivém světle Vaku tak zůstaly Juneau a kočičácká letounová loď samy. Křižník proti letounovce... a tahle letounovka právě jediným zuřivým úderem už jeden lidský křižník vyřídila.
Graham polkl. Nyní byla řada na Juneau.

Vlajkový můstek, KIS Karga
nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
13:48 standardního konfederačního času (CST)

Když se lidský křižník rozlétl na kusy, admirál Cakg dai Nokhtak vzdorně vycenil zuby. Vítězství je stále dosažitelné, řekl si. Kdyby se Karga dokázal přeživšímu pozemšťanovi vzdálit, mohli by opravit přeskokové motory a uniknout zpět na území Říše, kde by se pak o jejich dnešním činu zpívalo po celé následující osmer-osmice roků.
„Zaměřte se na strojovnu křižníku," nařídil vyrovnaným a pevným hlasem, třebaže ho stálo jisté úsilí nenechat do něho volně proniknout emoce, které v něm bouřily. „Kormidelníku, zaveďte nás blíž k Vaku."
„Lorde admirále..." Štábní důstojník, který se znenadání octl na místě kormidelníka poškozené letounové lodi, se téměř viditelně třásl, když zpochybňoval rozkaz nadřízeného. „Lorde admirále, štíty už jsou slabé a radiace z hvězdy..."
„Nás zabije během několika minut, když selžou," dokončil Largka větu za něj. „Přesto můj rozkaz proveďte. Chci letět po blízké hyperbolické dráze, která nás provede rovinou prstenců Vaku. Když ochromíme lidské lodi motory, tříšť v prstencích a právě ta radiace, jíž se bojíte, nám poslouží k zamaskování změny kursu, až jim budeme unikat z dostřelu. To nám poskytne příležitost odpoutat se z boje."
„Vy byste utekl z bitvy, lorde admirále?" To byl baron Grathal nar Khirgh, jehož oficiální titul zpravodajského důstojníka loďstva maskoval jeho skutečnou funkci špióna císařské rodiny a důstojníka pro věci politické na palubě letounové lodě. „Princi se nebude líbit, až se doslechne, že se jeden z jeho vznešených příbuzných rozhodl raději pro útěk než pro boj."
Admirál napůl vstal z křesla a vysunul drápy na mocné pravé tlapě, než se ovládl natolik, aby se přiměl urážku ignorovat. „Thrakhatha by ještě víc popudilo, kdyby se doslechl, že jsem v boji s opicemi ztratil letounovou superloď," zavrčel zkřivenými ústy. „Až se odpoutáme z boje a opravíme motory a letové paluby, můžeme se vrátit a s křižníkem se vypořádat. V tuto chvíli je ovšem nejdůležitější zachovat Kargu."
Znovu se posadil, ale oči nepřestal upírat do Khirgových, dokud zpravodajský důstojník neudělal váhavé gesto sevření drápů a neodvrátil se.
„Kurs nastaven, lorde admirále," řekl kormidelník nervózně. Largka mu to nemohl vyčítat. Ani v nejpříznivějších časech se nikdo nechtěl zaplétat do dvorské politiky, natož pak uprostřed zuřící bitvy.
Prokletý Thrakhath a jeho pitomí nohsledi! Císařův vnuk vedl válku proti lidem soustavně neuměle a nemalou část toho neumětelství představoval způsob, jakým se choval k šlechtě, jež by měla být pilířem císařství. Thrakhathova politika nasazování dvorních milců jako dozorců na šlechtice, kterým nevěřil, jen rozevírala trhliny v kilrathské válečné mašinérii. I kdyby se Thrakhathovi podařilo dosíci stále proklamovaného konečného vítězství, může docela dobře podlehnout ostrým drápům frakcí, které sám stvořil.
A člen císařského rodu, který se vyznamenal v bitvě, by snad mohl doufat, že se mu podaří využít příležitosti, kdyby císařův oblíbený vnuk klopýtl...
„Proveďte změnu kursu," nařídil, odsunul hořké myšlenky stranou a opět se soustředil na boj odehrávající se kdesi za přepážkami letounové superlodě.
„Mám parametry zaměření na lidský křižník," oznámil zastupující důstojník zbraňových systémů. „Zaměřuji energetické baterie na úsek strojovny..."
„Palte ze všech baterií!" rozkázal admirál.

Můstek TCS Juneau
nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
13:51 standardního konfederačního času (CST)

Když kilrathská letounová super loď spustila palbu, křižník bičovaly nepředstavitelné výboje energie. Kapitán Jekatěrina Těreškovová sevřela ruce na opěrkách a na chvilku zavřela oči, když ucítila, jak se milovaný křižník otřásá pod salvami hlavních děl kilrathské lodě. Viděla, co se stalo s Doverem kapitána Fowlera, když se do něho Kočičáci pustili naplno. Ona je s Juneau něco takového udělat nenechá.
„Všechny baterie, pal!" zasípala. „Dejte do toho všechno, zbraňový!"
„Rozkaz, skippere," odpověděl důstojník řízení palby. Na monitoru před kapitánem šlehaly lasery do kilrathské letounovky a zarývaly se do oslabené obrany kilometr dlouhé lodě.
Kolik toho Kočičáci ještě snesou ? Těreškovová by nevěřila, že kilrathská loď vydrží tak dlouho. Kilrathská letounová loď podle všech předpokladů neměla obstát v přímém střeleckém souboji s lidskými křižníky. Její hlavní výzbroj představovaly stíhací perutě, které nesla, a až na několik výjimek nebyla s to vypouštět stíhačky, protože jí první přestřelka poškodila letové paluby. Kapitán té letounovky však byl stejně zdatný jako odhodlaný.
Křižník se znovu zakymácel, červené osvětlení můstku zablikalo a zhaslo. Vypadl rozvod energie. Za chvíli naskočil záložní zdroj, ale spousta pultů zůstala mrtvá... a ty, které dosud fungovaly, svítily výstražnými kontrolkami.
„Těžké poškození zadních štítů," hlásil výkonný důstojník, jednou rukou se přitom držel podpěry a druhou si přidržoval sluchátko u ucha. Komandér Lindström mluvil věcným tónem, jako by ani nepatřil k tomu chaosu, který na můstku po posledním zásahu vypukl. Těreškovová těkala očima od jednoho stanoviště ke druhému. Zahlédla

důstojníka řízení palby zhrouceného na pultě. Vedle jeho křesla klečel mladý spojový důstojník a snažil se mu poskytovat první pomoc.
„Pancéřování je pryč na úsecích šedesát čtyři až sedmdesát jedna," pokračoval Lindström. „Řídicí motory jsou mimo provoz. Fúzní generátor sice ještě funguje, ale rozvodná síť je na řadě míst přerušená. Opravárenské čety už spojují kabely, ale nemáme energii pro zbraně, dokud rozvod nebude opravený. Odhadovaná doba oprav deset minut. Štíty kromě zasaženého místa drží. Graham už rozmisťuje přenosné štítové jednotky, aby ochránil strojovnu před účinky záření."
„Odhadovaná doba opravy pohonu?" štěkla Těreškovová.
Lindström se zatvářil zachmuřeně. „Hodina... možná i víc."
„Nemáme hodinu, komandére," řekla tiše. „Řekněte panu Grahamovi..."
„Dostali jsme ho! Dostali jsme toho hajzla!" vykřikl kdosi na vzdáleném konci můstku, ohromená posádka propukla v jásot a Těreškovová se opět obrátila k obrazovce monitoru.
Počítačově zvětšený obraz lodě byl nějaký jiný, ale jejímu vyčerpáním otupenému mozku trvalo několik vteřin, než si uvědomila, co vidí. Zvedla oči opět k Lindströmovým a tentokrát měla na rtech dravý úsměv.
„Má štíty dole," řekla. „Je bezmocná..."
„A my nemáme energii do zbraní," odpověděl Lindström zamračeně.
„Jenže bez štítů se ti Kočičáci během několika minut upečou, pane Lindströme," opáčila Těreškovová. „Jsou té divné zdejší hvězdě blíž než my, a to znamená, že už teď jim do trupu proniká plná dávka. Jestli setsakra rychle nenahodí generátory, je po nich... pokud se nevzdají a nedovolí nám, abychom se pokusili obklopit je naším štítem."
„Jen ať se upečou," prohlásil Lindström drsně. Po pětatřiceti letech válčení lidé neměli zrovna náladu mluvit o soucitu s nepřítelem. Rozhodně už ne po ztrátách způsobených na samotné Zemi, nebo po pandemii na Locandě či po dalších ohavnostech, kterých se Kilrathové po ty roky dopouštěli.
Ale Těreškovová zavrtěla hlavou. „Dáme jim šanci se vzdát, komandére," řekla. „Jenom pomyslete, jakou propagandistickou hodnotu by mělo přivézt tu velkou mrchu do přístavu na Landreichu... s přeživším zbytkem posádky jako zajatci. Byla by to největší událost od chvíle, kdy přeběhl Ralhga nar Hhallas. Mohlo by to pár lidem vnuknout představu, že stojí za to ještě chvíli bojovat. Bůh ví, že jsme dosáhli dost mála velkých i malých vítězství na to, aby pozvedla morálku lidem doma." Znovu se obrátila. „Poručíku, pošlete někoho, ať najde pana Martineze. Pak se vraťte na své stanoviště a pošlete Kočičákům zprávu. Ať se vzdají a my zastíníme záření hvězdy našimi štíty, dokud s tím jejich opravárenské čety nezvládnou něco udělat."
„Rozkaz, kapitáne," odpověděl spojový důstojník.
Těreškovová sklesla zpátky do křesla. Bylo téměř po všem...

Vlajkový můstek KIS Karga
Nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
13:56 standardního konfederačního času (CST)

„Vzdát se!?! Chtějí nás ty opice vidět zneuctěné? Vy byste se vzdal, lorde admirále?"
Largka Cakg na zpravodajského důstojníka vycenil zuby, ale neodpověděl. Vyhledal pohledem Murragha a pokynem tlapy si syna své sestry přivolal. „Stav?"
„Štíty jsou nefunkční a bez generální opravy se nedají obnovit, lorde admirále," oznámil Murragh. „Ozáření dosáhne smrtelné dávky za deset cyklů; pro mnoho jedinců ve strojovně, kteří obdrželi značné dávky záření už dřív, je už nyní pozdě. Máme stále k dispozici řídicí motory a v omezeném rozsahu i zbraně, ale nemůžeme uniknout radiaci dost rychle na to, abychom zachránili posádku, a zbylá výzbroj na boj s křižníkem nestačí."
„A co opice?"
„Odhady škod říkají, že přišli o řízení. Podle všeho mají přerušenou rozvodnou síť energie. Kromě strojovny mají štíty netknuté. Rozsah škod ovšem nemůžeme určit jinak než přímým pozorováním, lorde admirále, a oni mohou..."
Largka ho přerušil chňapavým gestem. „Bez dalších těžkých lodí ani nemůžeme opustit naši loď a doufat přitom, že přežijeme. Záchranné moduly nás před zářením sice několik hodin ochrání, ale když nejsou nablízku další lodě, aby trosečníky nalezly a zachránily, nebude to stačit. S vyřazenými letovými palubami nemáme ani dost malých plavidel na to, abychom evakuovali celou posádku. Uniknout může jenom několik málo záchranných člunů; zbytek posádky Kargy bez štítů zahyne."
„Vy snad skutečně uvažujete o tom, že byste se opicím vzdal?" zavrčel Khirgh.
„Ne, lorde Khirghu, nevzdám se. Murraghu, předej rozkazy kádru, aby evakuoval v dostupných záchranných člunech. Vyšší důstojníci zůstanou na svých místech, ale jmenovaný kádr dostaň pryč. Vnitřní měsíc Vaku je částečně obyvatelný a viděli jsme, že k němu míří Frawqirg, když se odpoutal z boje." Kádr - padesát vybraných důstojníků a poddůstojníků specialistů z pětitisícové posádky letounové superlodě - přežije, aby mohl svými individuálními schopnostmi znovu přispět loďstvu. „Tebe, Murraghu, ustavuji svým zástupcem," dodal Largka. „Převezmeš velení nad kádrem, dokud nepotkáš vyššího důstojníka, kterému bys velení předal."
„Ale moje místo je zde..."
„Jsi poslední ze své větve klanu," sdělil mu Largka. „Musíš přežít, abys nesl dál jméno a čest klanu. Uposlechnout rozkazů není žádná hanba."
„Není v tom žádná hanba," opakoval Murragh formálně. „Uposlechnu."
Murragh odběhl z vlajkového můstku, Largka sklesl do křesla a snažil se zadržet reflexivní pohyby prstů a drápů. Nechtěl právě v této chvíli dávat před posádkou najevo slabost.

U bohyně války, už byli tak blízko. A nyní je celá posádka odsouzena jediným šťastným zásahem opičího křižníku k pomalé a mučivé smrti.
Nezbývalo nic jiného, než spolu s Kargou slavně ukončit službu.
„Kormidelníku, nastavte střetný kurs s lidskou lodí. Vymačkejte z motorů všechno. Narazíme do opic, pokud je to jediný způsob, jak zajistit, že už nikdy neuvidí domov. Strojovno, koordinujte činnost s kormidlem. Autodestrukční systémy nastavit tak, aby loď vybuchla v okamžiku, kdy se dostaneme ke křižníku. Plná destrukce - reaktory, vnější výzbroj, pomocné generátory, palivové i muniční sklady... všechno, co je připojeno k autodestrukčnímu programu.“
„Ano, můj pane.“ Důstojník strojovny se tvářil otřeseně, ale ani slovíčkem nezaprotestoval.
„Spojový, chci zaznamenat hlášení.“
„Připraven, lorde admirále.“
Largka chviličku zamyšleně mlčel. Potom promluvil do mikrofonu vedle sebe. „Zde je admirál Largka Cakg dai Nokhtak. Karga zůstal jako poslední loď eskadry a přišli jsme o štíty nedaleko anomální hnědé trpasličí hvězdy v soustavě Vaku. V důsledku toho smrtelné dávky ozáření brzy způsobí smrt posádky, třebaže toho opice, které na nás zaútočily, nebyly schopny dosáhnout samy.“
Odmlčel se a v duchu před sebou opět uviděl oranžové džungle Kilrahu. Bylo by příjemné vydat se ještě najeden poslední lov, ale bohyně války si žádala něco jiného. „I ve smrti máme poslední příležitost sevřít nepřítele v drápech. Náš poslední zbylý protivník podle všeho není schopen manévrování. Nařídil jsem tedy nastavit střetný kurs. Zničíme svou loď, jakmile se octne v blízkosti lidského křižníku, takže nepůjdeme do zásvětí bez náležitého doprovodu mrtvých a poražených nepřátel. Zbraňová stanoviště budou pokračovat v palbě, dokud budou moci, až do samého konce. Zemřeme pro slávu Říše k poctě hrdinovi, jehož jméno naše plavidlo nese. Vzpomeňte si na slova Desátého kodexu: I ve smrti lze dosáhnout vítězství!“
Naznačil spojovému důstojníkovi, že skončil. „Nechte toto prohlášení vysílat na všech palubních spojovacích kanálech,“ rozkázal. „A vyšlete je s příslušnými přiloženými kódy hypervysílačkou, aby guvernér Ragark věděl, že Karga vykonal svou poslední službu Říši.“
„Ano, můj pane.“
Largka se hloubavě zahleděl na svůj taktický monitor, spokojen s vědomím, že jeho smrt a smrt těchto statečných bojovníků nebude marná.

Můstek TCS Juneau
nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
14:00 standardního konfederačního času (CST)

„Zatraceně, ten parchant mění kurs a spouští řídicí motory!“
Těreškovová si vyvolala na displeji taktický zákres a rychle si potvrdila Lindströmovo hlášení. Kilrathská letounová superloď skutečně měnila kurs... a projekce nového kursu nasvědčovala srážce s Juneau.
„Asi nepředpokládáte, že se k nám Kočičáci letí přitulit, abychom je mohli přikrýt štítem, že?“ ozval se kdosi za ní.
„Třeba mají poškozené komunikační systémy a nemohou nabídku ke kapitulaci přijmout.“
Jakoby v odpověď vyšlehly výboje z příďové střelecké věže letounovky. „Jestli tohle je kapitulace, pak jsem Kočičák pacifista,“ utrousil Lindström. Štíty křižníku palbu odrážely, ale Těreškovová viděla, že rezervy štítů slábnou.
„Co ty řídicí motory?“ otázala se. „Postupují nějak jejich opravy?“
„Ne, skippere,“ sdělil jí Lindström. „Graham říká, že polovina úseku je spečená dohromady. Tomuhle neuhneme.“
„Odhadovaná doba do střetu?“
„Pět minut, kapitáne,“ oznámil kormidelník řízně, jako by doma komentoval počasí.
„Nemůžeme je zničit... nemůžeme jim uhnout z cesty.“ Těreškovová se podívala Lindströmovi do očí. „Už jste někdy viděl nějakou statistiku, jakou šanci na přežití má křižník taranovaný letounovou superlodí?“
Pokrčil rameny. „Na žádnou si nepamatuji,“ řekl s černým humorem a kyselým úsměvem. „A pochybuji, že by mělo nějaký význam přežít srážku. Pokud si ten Kočičák odnaproti uvědomuje, že to jeho parta beztak koupí od radiace toho divného hnědého trpaslíka, bude mít asi sklon zapnout autodestrukční systémy. Tak nás dostane, i když se nesrazíme. Nejspíš tím vyřídí i veškeré záchranné moduly, které vypustíme.“
„Možnosti?“ Těreškovová věděla, jaké jsou, ale musela si je nechat zrekapitulovat od Lindströma. Když byla v sázce bezpečnost její posádky, nesměla žádnou přehlédnout.
„Zůstat sedět tady a usmažit se,“ řekl. „Anebo se modlit za zázračné oživení zbraní nebo štítů... a usmažit se, když k němu nedojde.“ Odmlčel se. „Anebo necháme zatroubit Opustit loď. Záchranné moduly radiaci na chvilku odstíní, a když hned vypustíme kosmoplány, měly by pobrat většinu posádky a dopravit ji do bezpečné vzdálenosti, než dávky dosáhnou kritických hodnot. Budou ztráty. Spousta. A dlouhodobé přežití je další věc.“
„V soustavě je obyvatelný měsíc. Lepší než nic.“
„A také tlupa Kilrathů. Stíhačky odříznuté od hangárové paluby a ta eskortní loď, která ustoupila. Stále mohou představovat hrozbu.“
„Představují možný problém.“ Píchla prstem do taktického displeje. „Tohle je hrozba.“ Vzdychla. „Vyhlaste opuštění lodi, pane Lindströme. A stáhněte do palubních počítačů všech kosmoplánů navigační údaje o tom měsíci. Pokud možno rychle - ten Kočičák nám nebude přizpůsobovat svůj rozvrh, abychom to stihli.“
„Rozkaz, skippere,“ opáčil Lindström. „Žádám o povolení převzít během evakuace můstek.“
„Zamítá se,“ odpověděla ostře. „Uhánějte ke svému modulu. Kapitán má jít ke dnu s lodí. Já na tu starou holku budu dávat pozor, než se posádka dostane pryč.“

Odvrátila se od Lindströma a znovu se zahleděla do monitoru, aby neviděl pohnutí v jejích očích.
Dvě tečky na obrazovce, představující lidský křižník a kilrathskou letounovou loď, se pomalu a těžkopádně začaly přibližovat k sobě a kapitán Těreškovová nemohla udělat nic, aby tomu zabránila.

Vlajkový můstek KIS Karga
Nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
14:13 standardního konfederačního času (CST)

„Záchranné moduly. Opice utíkají v záchranných modulech.“ Largka slyšel hněv v Khirgově hlasu a podivil se slepé nenávisti zpravodajského důstojníka. Proč tolik Kilrathů - zejména Thrakhathových následovníků - chová k lidem takové nepřátelství? Jsou to odvážní bojovníci, neústupní v boji, i když jsou v nevýhodě. Cožpak si sám hrdina Karga nevysloužil slávu tím, že prokázal čest statečnému, byť ne tak dobrému bojovníkovi, který ho vyzval v bitvě k souboji? Kdyby Říše lidem přiznala vyšší statut než statut kořisti, možná by se válka netáhla tak dlouho.
„Tak ať,“ prohlásil Largka klidně. „Mohou shořet pomalu v záření hnědého trpaslíka, nebo rychle při explozi Kargy. I kdyby unikli, zůstanou trčet na tom obyvatelném měsíci a tam jsou stále někteří naši válečníci. Bez ohledu na cokoliv jsme dosáhli svého cíle.“
„Za vysokou cenu, admirále,“ poznamenal Khirgh.
„Byl byste se raději evakuoval s kádrem?“ To byl posměšek. Nyní už se Largka nemusel bát žádných politických represí, už nemusel předstírat, že podporuje císaře nebo Thrakhatha nebo jejich patolízaly.
„Znám svou povinnost,“ zavrčel Khirgh. „Ale nemůžete popřít, že nás tenhle výkon vyšel draho.“
„Kdyby váš vzácný princ naplánoval něco hodnotnějšího než pouhý nálet za to, co nám lidé z Landreichu provedli v bitvě o Zemi, kdyby nám dal rozumné cíle a prostředky na to, abychom jich dosáhli, místo aby nás vyslal s otupenými tesáky, mohl mít tenhle ‚výkon' lepší výsledek. Jenže Thrakhath zahodil tuhle eskadru stejně jako zahodil mnoho jiných válečníků a lodí kvůli ničemu, jen pro svou marnivost. Jednoho dne možná takhle zahodí celé císařství. A syn mé sestry možná bude ještě naživu, aby vznesl nárok na trůn jakožto poslední žijící člen větve císařského hrai hodné na něj usednout.“
„Zrada!“ Khirgh se vrhl na Largku s vysunutými drápy. „Princ se ve vašich zrádcovských ambicích nemýlil!“
Largka vstal z velitelského křesla a vytasil svou obřadní dýku. Mávl jí proti rozběhnutému Khirghovi a z prořízntého hrdla zpravodajského důstojníka se vyřinula krev. Thrakhathův agent neúčinně zaškrábal drápy po Largkově hrudi a sesunul se na podlahu. Admirál si mrtvého dlouho prohlížel, ale neměl z toho zabití žádné potěšení.
„Lorde admirále,“ ozval se jeden příslušník posádky můstku hlasem poněkud nejistým poté, co byl svědkem násilné srážky obou důstojníků. „Lorde admirále, štíty křižníku selhávají!“
Largka se obrátil k monitoru. Technici obnovili funkci minimálního počtu senzorů a ty nyní zaznamenávaly prudké kolísání výkonu obranné rozvodné sítě křižníku. Přes příď lidské lodě přeběhla rychlá série energetických výbojů z příďových baterií Kargy a vzápětí údaje senzorů ukázaly, že štíty jsou úplně vyřazené.
Příští dávka se zaryla do konfederační lodě jako drápy do měkkého masa. Na hlavní obrazovce admirál viděl postupující sérií výbuchů, jak všechny systémy naráz podlehly přetížení a křižník se rozpadl.
Nuže... nedojde k žádné srážce, nebylo třeba dalšího odpočítávání autodestrukčního systému, aby zničili lidskou loď. Soupeř Kargy je už mrtvý.
Odpočítávání bude přesto pokračovat. Jeho loď i posádka už jsou také vlastně mrtví zapříčiněním radiace pronikající trupem po selhání štítů. Bude lépe nenechat Kargu těm, kdo by tu mohli najít jeho vrak, zmocnit se ho jako kořisti a zneuctít ho.
Jednou nohou odvalil Khirghovo tělo od velitelského křesla a znovu se posadil. „Zbývající doba do autodestrukce?“ otázal se.
„Dvě minuty, lorde admirále.“ Hlas zněl klidně a odhodlaně. Alespoň jeden důstojník je připraven přijmout smrt válečníka.
Largkovi ubíhal čas pomalu, zatímco meditoval nad známými slovy Pátého kodexu. Hojné cti se dostane válečníkovi, který koná svou povinnost, neboť svými skutky získá svému klanu slávu. Hojné cti se dostane válečníkovi, který padne v boji, neboť jeho jméno zůstane v paměti na věky. Hojné cti se dostane válečníkovi, který srazí svého protivníka, neboť svému lidu vybojuje vítězství...
„Osm sekund...“ ozval se kdosi. Largka zaslechl, jak další člen posádky odříkává kodexy, a vzedmula se v něm hrdost. Všichni vykonali svou povinnost...
O chvíli později si uvědomil, že odpočet překročil nulu, ale nic se nestalo. „Hlášení,“ štěkl.
„Počítač vysadil, lorde admirále,“ oznámil důstojník strojovny. „Autodestrukční sekvenci nelze dokončit. Pochybuji dokonce, že se nám ji podaří spustit ručně. Vnitřní systémy utrpěly příliš velké škody.“
„Vraxar!“ zaklel Largka. Má mu snad být upřeno zahynout spolu s Kargou ve slavném posledním okamžiku? Bude snad velet posádce mrtvých a umírajících jako Bludný dobyvatel z kilrathské legendy?
Ne... to by bylo příliš.
„Spojovací! Můžete mě napojit na palubní rozhlas? Nebo mám poselství posádce řvát po chodbách?“
„Palubní kanál, lorde admirále.“
Larga si olízl oschlé pysky a sebral veškerou vůli k řeči. „Tady je admirál dai Nokhtak. Náš autodestrukční systém selhal. Loď dosáhla slavného vítězství nad lidmi, ale podle všech odhadů jsme už dostali smrtelnou dávku záření. Nemůžeme provést opravy bez podpory základny nebo opravárenských lodí; zemřeme dřív, než bychom něco dokázali vlastními silami.“

Odmlčel se.
„Všichni členové posádky, kteří si přejí využít záchranných modulů, mají příležitost tak učinit. Mimo loď jsou možná stále naživu někteří z našich druhů a mohou snad být schopni poskytnout pomoc. Já sám volím jedinou čestnou možnost, Zu 'kara. Každý, kdo se rozhodne udělat totéž, přinese čest svému hrai, neboť najde neposkvrněnou smrt v okamžiku vítězství. Zařiďte se podle toho, co vám diktuje svědomí. To je vše.“
Largka vnímal rozjitřené emoce na vlajkovém můstku. Zu 'kara - rituální sebevražda - byla nejzazším výrazem válečnického vyznání. Kilrathský válečník si bral život v případě, když jemu nebo jeho klanu hrozila ztráta cti, anebo v beznadějné situaci, kdy neměl vyhlídky ani na přežití, ani válečnickou smrt v boji. Nebylo to rozhodnutí, ke kterému by se docházelo snadno.
Admirál si nevšímal vln nejistoty, jež se šířily po můstku kolem něho. Zvedl nůž, kterým zabil Khirgha, poklekl vedle velitelského křesla a položil si jeho hrot přímo na srdce.
Hojné cti se dostane válečníkovi, který je poctivý ke svému hrai, ke svým druhům, ke svému lidu i sám k sobě, neboť jedině poctivý bojovník po smrti pozná bohy.
Jeho poslední myšlenka patřila bojovníkům pod jeho velením. Všem jim popřál příležitost ke slavné smrti.
Potom si zarazil dýku do těla a ucítil, jak krev volně tryská ven.

Kosmoplán Juneau Delta
Vaku Vila, soustava Vaku
17:47 standardního konfederačního času (CST)

Přetížený kosmoplán při sestupu neklidnou atmosférou k povrchu planety poskakoval a třásl se. Donald Graham svíral řídicí páku a snažil se kosmoplán ztrácející rychlost udržet v kursu. Až příliš si byl vědom drahocenného nákladu, a zatímco si prohlížel planetu pod sebou, svářil se v něm smutek s úlevou. Zkáze Juneau unikly tři kosmoplány a ty cestou posbíraly tolik záchranných modulů, že byly přecpané trosečníky k prasknutí. Mnoho dalších však zahynulo, včetně komandéra Lindströma a celého osazenstva kosmoplánu Alfa, zasaženého posledními explozemi Juneau při snaze zachránit hlouček záchranných modulů, které se nestihly od lodě dostatečně vzdálit.
Tři kosmoplány nacpané až po okraj... celkem asi stovka mužů a žen z třistašedesátičlenné posádky křižníku. Pomyšlení na ztrátu dvou třetin druhů z lodě bylo tíživé.
Ale v dané chvíli si Graham nemohl dovolit podléhat emocím. Byl nejvyšším přeživším důstojníkem Juneau a nesl za trosečníky odpovědnost. Jeho hlavním úkolem v této chvíli bylo najít bezpečné místo k přistání a modlit se, aby podmínky na povrchu téhle mizerné planety nebyly příliš drsné. V navigačních souborech byla vedená jako „částečně obyvatelná“, ale údaje senzorů nevyhlížely příliš slibně.
Několik stupňů mimo jeho kurs senzory zaznamenávaly soustředění kovu a několik sporadických energetických zdrojů. To budou kilrathští trosečníci, kteří přistáli předtím, z poškozené eskortní lodě a ze stíhaček a záchranných člunů, kterým se podařilo dostat z letounové lodě. Prvním jeho popudem bylo dostat se od Kočičáků co nejdál.
Potom to Graham zvážil znovu, sklonil řídicí páku doleva a zatočil přímo ke známkám života na senzorech.
Netušil, jak Kočičáci dopadli. Mohou být dost silní na to, aby pro lidské trosečníky představovali skutečnou hrozbu, a v tom případě by letmý přelet, než si Kočičáci uvědomí, že v oblasti jsou i lidé, mohl být jedinou šancí na odhad míry nebezpečí, jakou Graham bude mít. A pokud budou v horším stavu než trosečníci z Juneau, existuje naopak šance, že je lidé přemohou a využijí jejich zásoby a zařízení. Kosmoplány sice nesly spoustu lidí, ale jen málo čehokoliv jiného. Potřebují získat potravu, vodu, úkryt... vlastně všechno.
Kosmoplán slétl pod vrstvu oblačnosti a Graham dole zahlédl vrak kočičácké eskortní lodě. Nepochybně dopadla dost tvrdě. Nablízku stála na relativně hladkém kusu země hrstka kosmoplánů a řada stíhaček. Po otevřeném prostranství pobíhaly postavy a některé z nich se zastavovaly, aby ukazovaly k obloze nebo vzdorně zdvíhaly tlapy.
Graham s pohledem upřeným na stíhačky ztěžka polkl. Jestli vzlétnou...
Sáhl po ovladači, kterým se zapínalo podvěšené pouzdro s výzbrojí. Kilrathové nikdy nebyli nakloněni kapitulaci, ani když stáli proti drtivé přesile. Ale ta nesourodá skupina na zemi vypadala zmateně a neschopná boje. mohl by je donutit vzdát se?
Nebo je přesvědčit, že musí s lidskými trosečníky spolupracovat, jestli se má kdokoliv z nich ještě vrátit domů, než je pomalu zabije záření hnědého trpaslíka prodírající se skrz mraky.

Kapitola první

„Šťastný je ten válečník, který nalezne smrt v boji;
Žádný pravý válečník by neměl zemřít na lůžku
se zasunutými drápy.“
z Druhého kodexu
3:18:12

Terminál pro kosmoplány číslo tři, měsíční základna Tycho
Měsíc, soustava Země
12:28 standardního konfederačního času (CST), 2670,275

Komodor ve výslužbě Jason Bondarevskij se opřel o zábradlí nad odbavovací halou terminálu číslo tři a nespokojeně zavrtěl hlavou. Stěží mohl uvěřit, že se toho za pouhých pár měsíců může tolik změnit, nicméně důkazy měl přímo před očima. Byl to konec jedné éry... nebo možná začátek nové. Jason Bondarevskij si ovšem nebyl jistý, jestli se mu některá z obou možností líbí.
„Dala bych kredit za to, kdybych věděla, na co myslíte, skippere,“ ozval se za ním tichý alt.
„Neplýtvejte penězi, Sparksová,“ řekl a obrátil se, aby se přivítal s příchozí. Poručík ve výslužbě Janet „Sparksová“ McCulloughová na sobě měla civilní oděv, třebaže měla stejně jako Bondarevskij právo nosit uniformu Loďstva Pozemské konfederace, když si to přála. Jejímu vkusu však vyhovovala lépe obyčejná kombinéza, oděv, ve kterém se cítila pohodlně už od chvíle, kdy začala u vojska jako prostý vojín technické služby. Od té doby postupovala v hodnostech výš a výš, až skončila jako důstojník, ale stále jí byla bližší technická práce a oblékala se podle toho. Ani pytlovitá kombinéza však nedokázala zakrýt skutečnost, že Sparksová je přitažlivá žena, třebaže se sama často chovala tak, jako by byla rozhodnutá si téhle skutečnosti ani trochu nevšímat.
„Je divné vidět tohle mausoleum tak prázdné,“ prohlásila. „Myslíte, že celé tohle místo prodají do šrotu nebo tak něco?“
„Bylo by jim to podobné,“ řekl.
Když tu byl naposledy, ještě zuřila desítky let trvající válka s Kilrathským císařstvím a měsíční základna Tycho byla rušným střediskem lidského válečného soukolí. To bylo před pouhými deseti měsíci, kdy se válečná štěstěna na lidstvo příliš neusmívala. Bondarevskij byl převelen do týla na Tycho poté, co utrpěl četná zranění v zoufalé bitvě, v níž byla Kilrathy zničena monstrózní zbraňová platforma Pozemské konfederace Behemot poté, co zrádce prozradil Říši podrobnosti o jejích slabých místech. Coventry, vlajková loď jeho milované eskadry torpédoborců, se octla v nejtěžším boji, a než celá záležitost skončila, málem ji rozstříleli. (W. R. Forstchen & A. Keith: Tygří srdce (Wing Commander 3), vydal Klub Julese Vernea Praha 2002).
Tehdy si byl Bondarevskij jistý, že se přiblížil konec celého lidstva. Po válce, jež se táhla už tak dlouho, že většina bojujících vyrostla, aniž by poznala mír, se Kilrathové chystali k poslednímu údem, který by vyřídil obranu Země a zbavil Říši v této části vesmíru konkurence.
Ovzduší beznaděje bylo na základně Tycho doslova hmatatelné.
A potom se všechno znenadání změnilo.
Bondarevskij vyhledal pohledem obří videosoupravu, jež dominovala jedné stěně odbavovací haly. Vzpomněl si, jak sledoval zpravodajství ISN, zatímco se Sparksovou očekával přílet kosmoplánu admirála Geoffa Tolwyna... zprávy pečlivě učesané ustaranou konfederační vládou, ale přesto zřetelně vypovídající o další řadě porážek na hranicích... a žena vedle něho proklínala Kilrathy i státní správu se stejnou vehemencí, s jakou poslouchala hlasatele...
A potom přišel ten bulletin. Odvážný nálet s experimentální pumou schopnou ničit celé planety pronikl hluboko do kilrathského prostoru, až k samotnému domovskému světu císařství, a když puma vybuchla, doslova roztrhala Kilrah na kusy. Císař i jeho mocichtivý vnuk zahynuli mezi houfy svých poddaných a otřesení sirotci Říše prosili o mír, což až do té ohromivé chvíle naprosté porážky byla představa zcela cizí jejich bojovné povaze.
Ten okamžik všechno změnil. Mírové rozhovory se sice nějakou dobu táhly, než byla smlouva v Torgu konečně podepsána, ale od zničení Kilrahu každý věděl, že válka konečně skončila. Bondarevskij si pamatoval, že táž žena, která předtím klela, nyní začala jásat a objímala a líbala každého, kdo byl v dohledu. Jeho sevřela tak pevně, že ho roztříštěné rameno rozbolelo jako čert, ale v tom všeobecném rozjaření mu to ani nepřišlo. Lidstvo dosáhlo úžasného vítězství a s koncem bojů občané-vojáci Konfederace odložili zbraně a vrátili se k pluhům a mírovému životu.
Když se Bondarevskij rozhlížel po terminálu nyní, přemítal, jestli celoživotní boj nezavrhli až příliš ukvapeně. Konfederace začala demobilizovat ještě dřív, než v Torgu byly dohodnuty poslední detaily mírové smlouvy. Lodě byly vyřazovány, příslušníci armády, loďstva i námořní pěchoty byli houfně propouštěni. Konfederační vojenská mašinérie se v neuvěřitelně krátké době změnila.
Bondarevskij prodělal spousty ceremonií a vyslechl víc vzletných proslovů, než si kdy myslel, že vůbec vydrží. Děkujeme vám... čest ozbrojeným složkám... příkladná odvaha v boji proti Kilrathům... hrdinská oddanost povinnostem... Jenže nakonec bylo zřejmé, že konfederační loďstvo už nehledá hrdiny. Hledalo mírové dozorčí, kariéristy,

administrátory a byrokraty, kteří umějí chodit v politice a mávat fangličkami, ne bojovníky, kteří ze sebe vydají všechno ve jménu vítězství za každou cenu. Bondarevskij nečekal, až mu loďstvo dá na srozuměnou, že jeho služeb už není zapotřebí. Odešel do výslužby s čestným povýšením na komodora, s penzí ve výši poloviční služného a s vyhlídkami na dlouhé a mrzuté zotavování ze svých zranění.
Podíval se na svou pravou ruku a zamračeně s ní zahýbal. Lékaři ji nebyli s to zachránit a jemu stále připadalo, že bionická náhrada není opravdovou součástí jeho těla. Ale přede dvěma týdny byl prohlášen za způsobilého. Kdyby dosud zuřila válka, byl by denně bombardoval lampasáky žádostmi o návrat do aktivní služby a čert vzal doporučení rehabilitačního terapeuta. Jenže Bondarevskij už nepatřil k loďstvu. Už ne.
Příliš mnoho změn najednou... Na základně Tycho, již obsluhoval ani ne čtvrtinový stav personálu oproti válečným počtům. V konfederačním loďstvu, jež závratnou rychlostí překovávalo meče v radlice.
I v Jasonovi Bondarevském, jenž se většinu života těšil na den, kdy válka skončí, ale zjistil, že není vybaven pro mírovou existenci, ve kterou vždycky doufal.
Sparksová postřehla jeho pohled na plastilimbovou paži a ušklíbla se. „Máte strach, že vám dobíhá záruka?“ zeptala se. „Nebojte se, skippere. Už to skoro máte. Potřebujete už jenom trochu praxe.“
„Pokud je to tak, pak jenom díky vaší pomoci, Sparksová,“ řekl. Při poslední bitvě sloužila na Coventry jako dispečer opravárenských čet a vedla četu, která mu zachránila život, když vlajkový můstek zasáhla kilrathská střela a všech ostatních šest lidí ve stísněném prostoru zabila. Bondarevskij by byl zahynul s ostatními na ztrátu krve, dekompresi nebo ztrátu kyslíku, kdyby jí to toho dne rychle nemyslelo. A když po podepsání mírové smlouvy odešel do výslužby, odešla z vojska také, pečovala o něj během rekonvalescence a dohlížela na jeho rehabilitační cvičení. „Nevím, jak bych to bez vás zvládl.“
Pokrčila rameny a vzorově se zazubila svým obvyklým způsobem „ale houby“. „Když takhle redukujou loďstvo, skippere, stejně bych tam dlouho nevydržela. Za války se sice může obyčejný člověk vloudit mezi důstojníky skrz vrata nákladového prostoru jako já, ale v míru vás mezi nimi nikdo nechce, pokud nejste gentleman... nebo v mém případě dáma. Napadlo mě, že budete potřebovat helfnout.“
Dlouze se na ni zadíval. Sparksová s ním sloužila už dlouho, už od doby před bitvou o Zemi, kdy Tarawa pronikla až ke Kilrahu, aby jej bombardovala. Vztahy mezi stíhacím pilotem a jeho vrchním mechanikem byly téměř vždy neuvěřitelně těsné, protože pilot svěřoval svůj život rukám šéfa pozemního personálu pokaždé, když se svým strojem vzlétl. Po smrti Bondarevského první lásky během náletu Tarawy to mezi těmi dvěma vypadalo na románek, ale on před čímkoliv vážným couvl. Nejenomže by byl špatný nápad, aby kapitán měl nějaké pletky s jednou ze svých podřízených důstojnic během aktivní služby, ale Bondarevskij nechtěl riskovat ztrátu další Světlany. Od onoho letmého polibku před několika roky byli se Sparksovou jenom přátelé, kteří nechtěli riskovat nic víc.
V každém případě však Bondarevskij Sparksové vždycky absolutně důvěřoval a ta důvěra přetrvala i poté, co povýšila na důstojníka a ujala se jiných povinností. Nikdy však hlouběji neuvažoval nad tím, co ji vlastně pohání. Skutečnost byla taková, že Sparksová mohla zůstat u vojska bez sebemenších problémů. Po ničivých bojích dlouhých desetiletí kilrathské války byla po technických důstojnících s jejími schopnostmi sháňka navzdory všem útlumovým programům loďstva. Ona se však rozhodla odejít s ním do výslužby do přímořského domu, který si koupil v Oděse... a nyní i vlastně do dobrovolného exilu.
Oznámení místního rozhlasu přerušilo jeho rozjímání dřív, než mohl říci něco víc. „Pozor, pozor, landreišský kosmoplán Themistoklés Alfa přistává u terminálu číslo tři.“
„To je pro nás,“ řekl. „Máte věci?“
Sparksová přikývla, Bondarevskij si hodil tornu najedno rameno a zamířil k výtahu, který ho měl svézt dolů do odbavovací haly. Kráčela za ním po prázdném ochozu a její přítomnost Bondarevskému nějakým způsobem tu krátkou, avšak monumentální cestu usnadňovala.
Nechával za sebou jednu éru. Dnes přišel čas začít další.
Bezpečnostní dveře vedoucí do spojovací chodby ke kosmoplánu se neotevřely ještě ani ve chvíli, kdy k nim oba důstojníci došli. Bondarevskij nebyl schopen říci, jestli za to mohl nedostatek pracovníků pozemní obsluhy, anebo nějaká zvrhlá touha lidí na vedoucích místech nechat cestující čekat na povolení ke vstupu. Landreich byl stále považován za útočiště nepohodlných osob a zločinců, třebaže lidé z pohraničí zvrátili porážku ve vítězství, když Kilrathové napadli samotnou Zemi a eskadra z Landreichu zadržela jejich příval, když už se všechno zdálo být ztraceno.
Mediální zpravodajství bylo dnes plné přetrvávajících problémů mezi Konfederací a Landreichem. Kolonisté odmítali autoritu Konfederace, Konfederace obviňovala Landreich z vyvolávání potíží se sousedy na hranici včetně čerstvě mírumilovných Kilrathů. Někomu, kdo znal presidenta Krugera tak dobře jako Bondarevskij, bylo jasné, že Landreich nikdy necouvne, ať je v právu nebo ne.
Možná právě proto přijal landreišskou nabídku zaměstnání. Tamní obyvatelé snad šli ostatním lidem poněkud na nervy, ale do jednoho to byli lidé, na které se Bondarevskij mohl spolehnout, bojovníci, kteří nikdy necouvli před nebezpečím, a když začaly létat chlupy, zahodili předpisy a improvizovali.
Seržant námořní pěchoty za stolem u bezpečnostních dveří naklonil hlavu ke straně a jednou rukou v bílé rukavici si přidržel sluchátko u ucha. Potom stiskl tlačítko na pultíku před sebou a postavil se do pozoru. Se svou nažehlenou uniformou a přesně odměřenými pohyby vypadal jako android fungující podle pečlivě sestaveného protokolárního programu.
Důstojník, který otevřenými dveřmi vešel, byl ve všech možných ohledech protikladem prkenně se tvářícího seržanta. Byl mladý - pravděpodobně mu ještě nebylo ani dvacet standardních roků - a ani zdaleka se nechoval prkenně a vážně, nýbrž se rozhlížel po terminálu široce rozevřenýma očima s širokým ledabylým úsměvem na upřímných, nicméně ošlehaných rysech. Zrzavé vlasy měl delší, než povolovaly řády Konfederace, a v očích mu hrála veselá jiskra. Pokud

šlo o jeho uniformu... Bondarevskij usoudil, že čím méně se o ní bude vyjadřovat, tím lépe. Landreich nikdy neměl čas, peníze ani sklon organizovat své vojenské síly tak přísně jako Konfederace, a v případě uniforem a výstroje se obecně spoléhal na to, co kde ukradne, vyhrabe ze sběru nebo koupí ve výprodeji. Bondarevskij poznal, že některé součásti uniformy mladého důstojníka pocházejí z konfederačních zásob, pravděpodobně vyřazených z Bannockburnu nebo některé z jiných konfederačních lodí, které kdysi operovaly v prostoru Landreichu. Blůza však byla nepředpisová na první pohled a vyhlížela jako rekvizita z holovizního westernu - kožená se spoustou kapes, zapínaná vpředu na staromódní knoflíky. Mladík měl u boku pistoli; pouzdro i vyčnívající pažba nesly známky častého používání. Byly ošoupané už když je mladík dostal? Bondarevskij by na to nevsadil ani pětník. Důstojník byl sice mladičký, ale v Landreichu, kde neustálá hrozba kilrathského útoku představovala jen jedno z mnoha nebezpečí, kterým kolonisté čelili, děti vyrůstaly rychle... a v nebezpečné lidi.

Námořní pěšák mu upjatě zasalutoval a příchozí pozdrav ledabyle opětoval. „Pohov, člověče, pohov," prohlásil tónem, který odpovídal jeho vzhledu. „Prý tady mám vyplnit hromadu formulářů, takže čím dřív mě na ně pustíte, tím dřív se já a moji kolegové dostaneme na břeh."

„Promiňte, é..." Bondarevskij sice podle nárameníku poznal, že mladík je důstojník, ale nemohl nikde najít nic, co by připomínalo hodnostní označení.

„Harper," odpověděl mladík a obrátil se se svým nenuceným úsměvem k Bondarevskému. „Aengus Harper, poručík loďstva Svobodné republiky Landreich, k vašim službám, pane."

„Jason Bondarevskij, poručíku. Jsem..."

„Sám Medvěd!" vyhrkl Harper. „Měl jsem vás poznat podle obrázků! Víte, po starém Maxovi jste u nás jeden z nejpopulárnějších lidí. Těší mě, že vás poznávám, pane, moc mě těší!"

Bondarevskij z toho byl trochu zaražený. Nebyl zvyklý na mladíkův tón, jenž kolísal kdesi mezi nevážnou uctivostí a vyloženým zbožňováním hrdiny. „Měl jsem se setkat s jedním z vašich pasažérů, poručíku," řekl zvolna. „S admirálem..."

„Richardsem, jasně. Nemějte péči, pane, bude tady za minutku. Je pravda, co jsem slyšel, že přecházíte k nám?"

Tím si Bondarevskij vysloužil seržantův pohled. Proslulou železnou upjatost poddůstojníků očividně nerozházelo nic menšího než zpráva, že jeden z konfederačních válečných hrdinů uvažuje o odchodu k odpadlíkům z Landreichu.

„Ještě jsem nic nepodepsal, pane Harpere," sdělil mu Bondarevskij. „Ale admirál Richards si myslí, že bych té nabídce měl věnovat pozornost... a musím uznat, že je lákavá." Mávl rukou ke Sparksové. „Tohle je poručík McCulloughová. Také má zájem o novou kariéru."

„Není to mladý Bondarevskij?" Ten hlas zněl stejně silně a s důkladnou výslovností, jak si jej Bondarevskij pamatoval. Obrátil se k hubené postavě admirála Vance Richardse, jenž k němu mířil od otevřených dveří. Na rozdíl od Harpera na sobě měl slavnostní uniformu, která měla všechno, co si vysoký důstojník mezihvězdné mocnosti zasloužil; oslnivé stříbrné lemování na pozadí kosmické černi s řadou vyznamenání na hrudi, konfederačních i landreišských. Ale muž v té uniformě se za ty čtyři roky, kdy sloužil jako Bondarevského velitel během tažení, jež vyvrcholilo bitvou o Zemi, příliš nezměnil. Přestože mu poslední chomáče vlasů na téměř holé hlavě ještě víc zřídly a přestože měl poněkud volnější krok, stále mu plál v očích oheň, kterým se vždycky odlišoval od lidí kolem sebe. „Opravdu rád vás zase vidím. Podle té vaší odpovědi z minulého měsíce jsem si nebyl jistý, jestli vás tady najdu."

„Tehdy jsem si tím nebyl jistý sám, admirále," řekl Bondarevskij. „Ale měl jsem čas si vaši nabídku rozmyslet. A je to o hodně lepší než se nechat najmout na nákladní loď nebo pilotovat kosmoplány Celosoustavové osobní dopravní společnosti."

Vance mu podal dlouhou a štíhlou ruku. Bondarevskij na okamžik zaváhal, než ji uchopil. Byl na rozpacích ze své bionické ruky, jež se nemohla pyšnit ani tak přirozeným vzhledem, ani tak přirozeným pocitem, jak slibovala reklama, a na jemnou manipulaci se stále musel usilovně soustředit. Po chvilce však sevřel admirálovu ruku do plastilimbových prstů a opatrně ji stiskl. Čidla na dlani a na bříškách prstů mu prozradila, že Vance od posledního setkání neztratil nic na neočekávané síle svého sevření.

Admirál se mu vážně zadíval do očí. „Slyšel jsem, co se stalo na Coventry. Muselo to být peklo, když vám o té ruce řekli."

„Ano, pane," přešel Bondarevskij k formálnímu vojenskému vyjadřování, aby zakryl emoce, které v něm ta slova rozbouřila. „Ano, pane, bylo."

Richards sklopil oči. „Já vím, Jasone. Věřte mi, já vím. Všichni jsme v té zatracené válce něco ztratili."

Ve chvilce rozpačitého ticha, která následovala, se Bondarevskij přistihl při úvahách, na co admirál ze své záhadné minulosti asi myslí. Vance Richards býval náčelníkem rozvědky loďstva pro celou Konfederací, ale potom odešel do „výslužby", aby velel tajné akci, při níž byly konfederační lodě včetně Bondarevského staré letounové lodě několik měsíců před bitvou o Zemi převedeny pod velení Landreichu. Jeho život byl po celé roky zahalen tajemstvím a on sám o sobě nikdy nemluvil. Ponurý tón jeho hlasu však vypovídal o vlastních ztrátách.

„Jestli vám mohu připomenout, admirále," zaplašil náladu lehkým tónem Aengus Harper, „jdete pozdě na tu schůzku. A potom se budete muset ještě setkat s tím houfem hlavounů."

„Děkuji poručíku," odpověděl Richards s lehkým úsměvem. „Když si pomyslím, že jsem investoval tolik peněz do přenosné počítačové sekretářky."

„Nebudu vás zdržovat, admirále," ozval se Bondarevskij. „Počítám, že budeme mít příležitost sejít se později na lodi."

Richards zavrtěl hlavou. „Byl bych rád, kdybyste šel se mnou, Jasone," řekl. „Myslím, že vás můj... protějšek bude zajímat. Někdo, koho jste už dlouho neviděl, jak počítám."

„Jak si přejete, admirále," odpověděl Bondarevskij.

„Budete si muset tyhle formality odvyknout, kamaráde, jestli chcete odejít do Landreichu. Nezapomeňte, že náš

president je hledaný vzbouřenec a naše loďstvo nejspíš prohraje i bitvu s eskadrou cvičných terčových sond. Neříkal jste snad právě tohle, když jsme se poprvé porozhlédli po Krugerově koutku hranic?“
„Věci se mění, admirále,“ ušklíbl se Bondarevskij.
„Vaše zavazadla, pane?“ otázal se Harper, než se Bondarevskij stihl obrátit k odchodu. „Abych vám je mohl uložit, než si pokecáte s šéfem.“
Bondarevskij ukázal na tornu, kterou odložil ke stolu, zatímco čekal, až se otevřou bezpečnostní dveře. „Tady to všechno máte, poručíku,“ řekl. „Sparksová, kdybyste mohla jít s panem Harperem, určitě nám stihnete vybalit, než se vrátím.“
„Rozkaz, skippere,“ odpověděla Sparksová. „O vaše věci se postarám.“
„Jenom tohle, pane?“ pozvedl Harper tázavě obočí když tornu zvedl. „Přetrháváte svazky se Zemí a vším, začínáte nový život v pohraničí a všechno, co si s sebou berete, je jediná torna? Sice se říká, že je dobré cestovat nalehko, ale myslím, že tohle je už je trochu extrém.“
Bondarevskij pokrčil rameny. „Coventry dostala v bitvě přímý zásah do důstojnických ubikací a z mého osobního majetku mnoho nezůstalo. Od té doby... kdo by hromadil zbytečnosti, když celý život žijete s jednou skříňkou na letové palubě?“
„Tedy, pane,“ přejel ho Harper zkoumavým pohledem, „je zřejmé, že mezi nás chudé, ale počestné kolonisty dokonale zapadnete. Někteří kámoši se báli, že se vybarvíte jako nafoukanec, samé řády, předpisy a podobné zmeky.“
Navzdory jisté poručíkově drzosti se Richards začal usmívat ještě víc. „Zmek“ - z nářečního „bazmek“ - byl jednou z nadávek, která se v důsledku války rozšířila do obecného slovníku. Většina konfederačních důstojníků se tvářila nesouhlasně, když jejich podřízení mluvili vulgárně... jenže Richards žil v pohraničí už celé roky a očividně si za tu dobu vypěstoval ležérnější postoj. „Jsem rád, poručíku, že našeho nového rekruta plně schvalujete. Zanechám vás teď vašim povinnostem.“
„Ano, pane,“ odpověděl Harper, ale v očích mu to nevážně zablýsklo.
Když odcházeli halou, Bondarevskij zaslechl, jak se starší muž pochechtává. „Škoda, že vás mladý Harper neznal, když jste měl na povel Tarawu“ řekl. „Asi by na vás tehdy měl... méně příznivý názor.“
„Naznačujete tím, že jsem byl nafoukanec, admirále?“
„Ne tak docela. Ale vzpomínám si, že jste nebyl zrovna nadšený z toho, jak to starý Kruger vede. A neváhal jste mu to dát najevo. Ještě teď o vás mluví.“
„Řekl jsem mu, co jsem mu říci musel,“ naježil se Bondarevskij.
„Právě proto na vás pořád vzpomíná, milý Jasone,“ sdělil mu Richards. „A právě proto jste zatím skoro jediný konfederační důstojník, o kterém mluví s něčím, co aspoň vzdáleně připomíná respekt.“ Odmlčel se. „Tu mladou dámu jsem určitě už někde viděl, ale neumím šiji zařadit.“
„Jedna z mých důstojníků na Coventry, pane,“ připomněl mu Bondarevskij. „Předtím byla poddůstojník u mechaniků na Tarawě. Nejspíš si ji pamatujete odtamtud.“
„A ona chce také vstoupit do FRLN?“ pozvedl admirál obočí. Bondarevskij si vzpomněl, že Richards neměl nikdy rád volnější morálku u lidí pod svým velením. To si zřejmě odnesl z dlouhé služby u rozvědky, kde bezpečnostní ohledy diktovaly vyhýbat se jakémukoliv skandálu u personálu na citlivých pozicích. Bál se snad Richards, že mezi Jasonem a Sparksovou je nějaký nepatřičný vztah?
Měl co dělat, aby se při tom pomyšlení neusmál. „Ona je špičkový technik, admirále,“ řekl tiše. „A dlužím jí víc, než jí kdy mohu oplatit. Myslel jsem si, že by pro ni Krugerovi lidé mohli najít nějaké místo, kde by udržovala pohromadě některé z těch jejich necek.“
Richards pokrčil rameny. „To jistě najdou. Hlavně že v tom nejsou nějaké... závazky. Situace se nám zamotává dost i bez dalšího rozptylování.“
„Ujišťuji vás, admirále, že závazky jsou to poslední, co bych v tuto chvíli chtěl. Můžete se spolehnout na mou plnou pozornost, pane. Jestli ovšem máte nějaké pochybnosti, řeknu jí, že nemám žádné právo jí navrhovat, aby se upsala Landreichu.“
„To nebude nutné, Jasone,“ řekl Richards. „I kdybyste s ní něco měl... víte, já občas zapomenu na své nové landreišské vychování a sklouznu do starých kolejí. Obávám se, že to budete muset občas vydržet, jestli se mnou budete zase spolupracovat.“
Admirál změnil téma a začal se vyptávat na podrobnosti nasazení Behemotu a na boj Coventry s Kilrathy. Po dlouhé zkušenosti s Richardsem a jeho tajnůstkářských způsobech se Bondarevskij neptal, kam jdou nebo s kým se mají sejít. Odpovídal na jeho otázky, a zatímco kráčeli dlouhými liduprázdnými chodbami, hovor postupně sklouzl k poválečné politice a k otázce obranné politiky. Nebylo žádné překvapení, že Richards na situaci, jež se vyvinula za ty tři měsíce po podepsání mírové smlouvy, měl neveselý názor.
„Říkám vám, Jasone, že konfederační vláda vyhrála válku, potom obrátila na čtyráku a prohrála mír,“ prohlašoval zlostně. „Místo aby se postarala, že Kočičáci konečně pochopí, co to znamená vzdát se, ti blbouni v poslední chvíli ucouvli a nechali ve smlouvě tolik mezer, že bych se nedivil, kdybychom se za deset nebo dvacet let octli zase na začátku.“
„Admirále?“ zadíval se na něj Bondarevskij překvapeně. „Všechno, co jsem o smlouvě slyšel, znělo dobře.“ Zaváhal. „A kdybychom přitvrdili podmínky, mohli bychom skončit u další Versailleské smlouvy.“
„Dvacáté století, že? Vy jste byl vždycky nadšenec pro historii.“
„Ano, pane,“ odpověděl Bondarevskij. „První světová válka. Dohoda porazila Němce a potom jim vnutila nepřijatelné urovnání. Dvacet let nato byli znovu ve válce a jednou z důležitých příčin bylo rozhořčení Němců nad tím, jak se s nimi předtím zacházelo. Když skončila Druhá světová válka, nebyly mírové podmínky pro Německo a Japonsko zdaleka tak

tvrdé a z obou států se stali stabilní spojenci západních velmocí.“
„Jo,“ přisvědčil Richards. „Také jsem tohle období nedávno studoval. Max Kruger má historii také v oblibě. Ale je tu jeden velký rozdíl. Po Druhé světové válce Spojenci mocnosti Osy obsadili. Okupace. Zahraniční pomoc. Vynucený vývoj demokracie západního stylu. Jenže Konfederace tohle s Kilrathy neudělala, Jasone. Když jsme Temblorem vyřídili Kilrah, vyhladili jsme jejich vůdce a málem jsme zničili celou jejich kulturu. Ale nenabídli jsme nic konstruktivního jako náhradu za to, o co přišli. Klanům jsme po válce dovolili dělat si v podstatě, co chtějí, a mezi to patří i zakládání klanových státečků, které na mírovou smlouvu dočista kašlou. Podél hranic se množí nájezdy a Konfederace proti nim nepodniká ani ň. Víte, to je pravý důvod, proč jsem tady. Max Kruger chce, abych konfederační vládě doručil další protest týkající se poslední vlny kilrathských náletů na pohraničí Landreichu. Ne že by to bylo k něčemu dobré.“
„Víte určitě, že vláda nezasáhne?“
„Máme své zdroje, Jasone. Skutečnost je taková, že ve vládě panuje tak silný pocit kolektivní viny, že pochybuji, že by vydala příkaz zastavit kilrathskou flotilu, i kdyby právě podnikala útok na Zemi.“
„Viny, pane?“
Richards přikývl. „Za použití pumy Temblor. Přemýšlejte, Jasone. Nebyla to ještě genocida - nechat vybuchnout jednu planetu ještě nevyhladí tak rozšířený mezihvězdný národ jako Kilrathové, ale ať se na to díváte, jak chcete, pobili jsme hromadu nevinných civilistů, jenom abychom se zbavili Thrakhatha a jeho vetchého dědečka. A účinek na kilrathskou kulturu... Četl jsem některé studie vypracované v době přípravy strategie likvidace Kilrahu a většina z nich předpovídala, že Kilrathové nebudou schopni přestát zničení svého kulturního centra zdaleka tak dobře, jak se jim to ve skutečnosti podařilo. Přesto to mělo vážné důsledky. Připravili jsme je o císaře, o domovský svět, o náboženské i kulturní stánky, o většinu vůdců nejvýznamnějších klanů a o všechno, v čem viděli tmel své civilizace. Zůstala nám tak banda rozzuřených válečníků, z nichž se pravděpodobně stanou svým způsobem barbaři... jenže barbaři vybavení kosmickými loděmi a vyspělými zbraněmi, které budou moci použít, až usoudí, že nastal čas k odvetě.“ Richards se zastavil a nevesele se zadíval na Jasona. „Ovšem vůdcové Konfederace se tak daleko nedívají. Vidí jenom krátkodobé důsledky. A starají se o vlastní zahrádku, aby to náhodou nevypadalo, že kopají do Kilrathů, když leží na zemi. Všiml jste si, jak rychle média začala mírovou dohodu nazývat ‚Kobar yagarskou smlouvou'? Původně ji uváděli jako smlouvu z Torga. Používají kilrathský název soustavy, i když nám ji sebrali až ke konci války. Původně ji měli vyklidit do šesti měsíců, ale povídá se, že jim lhůtu k vyklizení prodloužili na neurčito. A my zatím používáme jejich název, abychom zachovali důstojnost kilrathského lidu'.“ Přezíravě odfrkl.
„Začínáte mluvit hodně jako president Kruger, admirále,“ poznamenal Bondarevskij. „Doufám, že jste se neobrátil úplně proti Konfederaci, že ne?“ Nemohl se však ubránit pocitu znepokojení ze slov starého špióna. Ta se shodovala s jeho vlastními výhradami ohledně kursu, jaký Konfederace po válce nasadila... a Vance Richardse si příliš vážil, než aby nad jeho názorem jenom tak mávl rukou.
„Spousta lidí říká totéž, Jasone,“ odpověděl starý admirál tiše. V jeho unaveném hlasu bylo znát každý den jeho více než pětašedesátiletého života. „Zůstává ovšem skutečností, že dělám stejnou věc, jakou jsem dělal, když jsme do Landreichu přivedli sbory dobrovolníků. Největší nadějí naší staré Konfederace je silná obrana na hranicích, zvlášť když Konfederace sama hodlá zahodit míč do autu. Max Kruger se v Landreichu stále snaží jet v dosavadní koleji a já mám za to, že když mu budu pomáhat, udělám tím i něco pro Zemi.“ Zahleděl se na Bondarevského ocelovým pohledem a znenadání jako by zase sebral všechnu svou starou energii. „A co vy? Měl jste ohledně vstupu k nám pochybností, ale přesto jste se tady ukázal. Jaký život chcete vést vy, teď, když je po válce?“
„Admirále, příliš si vás vážím, než abych vám lhal,“ řekl Bondarevskij zvolna. „Nějaký čas jsem jenom chtěl, aby válka skončila, ale teď, když je po ní, jsem zjistil, že vlastně nevím, jak žít dál. Možná kdyby se toho dočkala i Světlana...“ Zaplašil tu vzpomínku. „Rozhodl jsem se tedy, že vaši nabídku na práci v Landreichu přijmu, protože mi to připadalo ze všeho, co bych si nejspíš našel, nejbližší starému životu. Teď... už nevím, co si mám myslet. Když slyším, jak říkáte, že válka ještě vůbec nemusela skončit. Ale neumím poznat, jestli to dělám ze sobeckých pohnutek, nebo jestli mě dokázala strhnout vize, kterou mi předkládáte, nebo co vlastně. Jestli hledáte upřímné přesvědčení, pak asi vůbec nejsem váš člověk.“
Richards se usmál. „Jsem příliš velký cynik, než abych hledal přesvědčení, chlapče. Raději se spoléhám na osvícené osobní zájmy. V dlouhodobém výhledu se to víc vyplatí. Pohnutky mě nezajímají, dokud budete ochoten vrátit se tam, kam patříte, a budete se starat, aby Kilrathové už nikdy hranici nepřekročili.“
Dorazili ke dveřím jednoho ze salónků pro významné osoby a Richards Bondarevskému pokynul, aby do rozlehlé přepychově zařízené místnosti vstoupil jako první. Jako mnoho jiných místností na měsíční základně Tycho byla téměř prázdná a on si okamžitě všiml postavy sedící u stolu uprostřed místnosti. Robustní muž s kšticí prošedivělých vlasů, orlím nosem rozeného aristokrata a oděný ve slavnostní uniformě kontradmirála Konfederace nosil stejně působivou sbírku vyznamenání jako Richards. Vykročil jim vstříc s přívětivým úsměvem, napřáhl ruku a promluvil s úsečným britským přízvukem, který si Bondarevskij tak dobře pamatoval.
„Vanci! Rád tě zase vidím po takové době. Ještě vedeš ten venkovský život na hranicích?“ Potom se obrátil k Bondarevskému se stejně srdečným přivítáním. „I vás rád vidím, chlapče.“
Jason se znovu musel přemáhat, aby stiskl svému protějšku ruku ve svém bionickém sevření. „Také... také vás rád vidím, admirále,“ odpověděl a snažil se nedávat najevo překvapení.
Nenapadlo ho, že ještě někdy uvidí kontradmirála Geoffreye Tolwyna, obzvlášť ne na konfederační vojenské základně. Člověka, který se dostal tak blízko k tomu, aby prohrál válku... jehož projekt Behemot zanechal z jedné konfederační eskadry žalostné zbytky a stál Bondarevského ruku a celý úsek velení.
Člověka, jehož postavení před válečný soud se stalo senzací po celé Konfederaci a jehož osvobozující rozsudek

vzbudil pobouření prakticky na všech světech lidmi obývané sféry.

Kapitola druhá

„Tesáky a drápy, ostrý zrak, bystrý sluch a čenich lovce
jsou nástroji ideálního válečníka, ale ani ty nejsou ničím
bez ducha a srdce bojovníka.“

Z Pátého kodexu
10:23:05

Salónek pro významné osoby, měsíční základna Tycho
Měsíc, soustava Země
13:10 standardního konfederačního času (CST), 2670,275

Když se všichni usadili kolem stolu a objednali si pití prostřednictvím malých klávesnic před sebou, Jason Bondarevskij se zahleděl na admirála Tolwyna. Za roky služby si Bondarevskij zvykl pohlížet na Tolwyna jako na jednoho ze svých nejmocnějších patronů v loďstvu, jako na člověka ochotného doporučovat jeho povýšení, pověřování důležitými funkcemi a vůbec pomáhajícího Jasonově kariéře. Od svého útoku na Kilrah a od akce, kterou Tolwyn vypravil v rozporu se svými rozkazy, aby ho odtamtud dostal, měl Jason pocit, že admirálovi dluží svůj život a nikdy na ten dluh nezapomínal. Vždycky k němu vzhlížel, i když ho ten či onen admirálův plán poslal přímo do palby někde na kilrathské hranici. Ale stejně jako většinu Konfederace ho ohromilo zjištění, že Tolwyn je mozkem projektu Behemot. A když bylo po všem, zhroucení plánu a vysoká cena, kterou Bondarevskij osobně zaplatil, rozhodně ovlivnily jeho názor na člověka, jenž pro něj býval tolik let tak důležitý.
„Jaká byla cesta, Vanci?“ ptal se právě Tolwyn.
„Jako obvykle,“ odpověděl Richards a ušklíbl se. „Když jsem odcházel od rozvědky, byl jsem zvyklý na ubikaci, kde se člověk mohl i otočit. Od doby, kdy jsem odešel do toho zapadlého pohraničí, cestuji jenom na torpédoborcích nebo na křižnících, kde není ani tolik místa, aby se tam nasoukala kočka.“
Bondarevskij se připojil ke smíchu, ale přece jen si stále pamatoval, jak je dobré mít kolem sebe loď; jakoukoliv loď. Malou, rychlou a obratnou Coventry měl rád navzdory drobným nepříjemnostem spojeným s jejími malými rozměry.
„Sledoval jsem tvůj přílet na monitorech,“ řekl Tolwyn. „Křižník?“
Richards přikývl. „Lehký. Bývalá TCS Andromaché. Dnes, prosím, Themistoklés. Starý Max objevil jemné umění historických narážek. Křižníky dostávají jména po slavných vojenských osobách, které skončily v exilu.“ Usmál se. „Republika koupila loď za babku a znovu ji vystrojila od přídě k zádi. Taková rychlovka... Kruger má pohotově tým specialistů na to, aby během několika týdnů přizpůsobili cokoliv, co svedeme koupit, vyhrabat ve šrotu nebo zbastlit na koleně, a na každého tvrdě tlačí, aby loďstvo bylo vybudované ještě včera.“
„On si tedy stále představuje, že dojde k boji.“ Tolwyn to vyslovil spíš jako konstatování než jako otázku. Konverzace nakrátko utichla, protože servírka přinesla objednané pití. Richards odpověděl Tolwynovi až poté, co se vrátila do baru.
„O tom není pochyb, Geoffe. Situace je ještě horší, než když jsem o tom s tebou naposledy mluvil. Celá ta zatracená

šlamastyka vypadá na to, že vykypí během několika měsíců, a my tě potřebujeme víc než předtím.“
Tolwyn zachmuřeně přikývl. „To jsem si myslel. Sice už dnes stojím poněkud stranou, ale stále mám své zdroje. A fakta existují bez ohledu na to, jak usilovně se je vláda snaží přehlížet.“
„Jsi tedy připraven nastoupit na palubu? Žádné další výmluvy?“ Richards vrhl po Tolwynovi kyselý pohled. „Víš přece, že před třemi měsíci bychom tě byli využili.“
„Tehdy jsem si ještě myslel, že mi zbývá nějaká kariéra, Vanci. Myslel jsem, že mě tribunál úplně očistí a nechá mě vrátit se do práce.“
„Přece vás očistili, admirále,“ namítl Bondarevskij tiše.
Tolwyn se na něho ponuře podíval. „Jistě, synu, verdikt zněl ‚nevinen', ale to není totéž jako očištění. Ani zdaleka ne. Vy byste to měl vědět nejlépe.“
Bondarevskij si vzpomněl na to, co následovalo po vzpouře na Gettysburgu a váhavě přikývl. Tenkrát stál před soudem on, a třebaže tribunál dospěl k rozhodnutí, že se zachoval správně, jeho kariéra mohla docela dobře skončit. Ale zachránil ho tehdy právě Tolwyn.
Možná teď admirálovi dluží stejnou podporu bez ohledu na to, jak ošklivě situace vypadala toho dne, kdy z Behemotu zbyly trosky.
Tolwyn ještě nedomluvil. „Hrome, překvapuje mě, že mě vůbec zprostili obvinění. Když se na to teď dívám s odstupem, měl jsem k dispozici zbraň, která mohla vyhrát válku, a já jsem ji vyhodil oknem. Nebýt Paladina a jeho pumy Temblor - a našeho starého přítele Blaira - Kočičáci by teď potlačovali poslední odpor na Zemi. A já jsem zatraceně moc starý na nějaké partyzánské války. Měli jsme štěstí, že jsme ty chlupaté mizery zastavili tak, jak to dopadlo... a musím bohužel přiznat, že mě mrzí, že jsem s tím neměl mnoho společného. Chtěl jsem... svým způsobem být u toho.“ Admirál se zadíval z velkého okna vedoucího na dno kráteru Tycho, v očích nevyzpytatelný výraz.
„Vyvíjeli jsme i jiné věci,“ řekl tiše. „Věci, kterými si občas sám nejsem úplně jistý, ale ty by nikdy nebyly hotové včas.“
„Například?“ otázal se Richards ledabyle.
Tolwyn se na něj podíval, usmál se a zavrtěl hlavou. „Ty programy jsou teď zastavené, takže o nic nejde, pokud je nebudeme potřebovat někdy později.“
To Bondarevského přimělo k novému zamračení. Připadalo mu, že zapojení do projektu, který by vedl k masové genocidě, není v souladu s charakterem Geoffa Tolwyna, jednoho z nejslušnějších lidí, které kdy v životě potkal. Kdyby se Behemot, obří zbraňový systém schopný zničit celou planetu, dostal k akci, byl by na Kilrahu zabil nesčetné civilní osoby. Puma Temblor nakonec sice udělala totéž, jenže ta byla duševním dítkem generála Jamese „Paladina“ Taggarta ze zvláštních operací, úseku, který bojoval pod neoficiálním mottem „Jakoukoliv cestou k vítězství“. Tolwyn odjakživa vystupoval spíš jako gentlemanský důstojník ze staré školy, ochotný udělat pro vítězství, co je třeba, ale vždycky se snažící stát na správné straně hranice, která odděluje civilizovaný způsob válčení od pouhého masakru.
„Nu, Geoffe, teď už je to za tebou,“ řekl Richards tiše. „Můžeš se těšit na nový začátek v Landreichu.“
„Myslel jsem, že ve zprávách říkali, že jste neodešel do výslužby, admirále,“ osmělil se Bondarevskij nejistě. Byl na rozpacích, když měl s admirálem Tolwynem nenuceně tlachat. Ten člověk byl celé dlouhé roky jeho patronem a učitelem... ale současně se nedávno dopustil hrubých přehmatů a bylo těžké poznat, ke které z obou tváří jeho osobnosti právě mluví. „Rozmyslel jste si to?“
Tolwyn zavrtěl hlavou. „Ne tak docela. Oficiálně jsem stále na seznamu admirálů, ale dali mi velmi srozumitelně najevo, že v předvídatelné budoucnosti nemám počítat s velením ani ve skladišti zásob. Jsem na prodloužené dovolené... velmi prodloužené. A mám volnou ruku k tomu, abych přijímal jiné funkce, pokud budu k dosažení, kdyby naše panstvo znenadání milostivě usoudilo, že budu k užitku. Jsem na polovičním platu jako anglický admirál po Napoleonově porážce.“
„Myslíš, že právě tohle udělají, kdyby se doslechli, že míříš do Landreichu?“ staral se Richards. „Za ty roky sis nadělal spoustu nepřátel, Geoffe, a tímhle bys jim mohl přihrát dokonalou příležitost namočit tě do opravdu vážných potíží.“
Tolwyn zavrtěl hlavou. „To není pravděpodobné,“ řekl. „Za prvé si mám vybírat ještě tolik dovolené, že si mohu dát s návratem na čas, i kdybych dostal rozkaz hlásit se do služby. A vlastně i ti, kdo touží po mé krvi, budou jenom rádi, že mě nevidí.“ Tiše vzdychl. „Už nejsem tak důležitý, Vanci. Vyplýtval jsem svůj prach na Behemot a pokazil jsem to.“
„Pak bys měl odejít definitivně a rezignovat, Geoffe,“ poradil mu Richards. „Pojď do Landreichu a začni úplně nový život.“
„Přece mě znáš, Vanci,“ řekl Tolwyn. Na široké tváři se stopami strádání měl ten zarputilý výraz, který Bondarevskij viděl už tucetkrát během bitev, výraz člověka odhodlaného prosadit si, že buď bude po jeho, nebo nebude nic. „Rád si ponechávám otevřená zadní vrátka. Právě teď mě ke Konfederaci nic neváže. Jsem ve výslužbě stejně efektivně, jako bych na to měl papíry. Ale za čas může být všechno jinak...“ nedořekl.
„Chceš mi tím naznačit, že se zatím nehodláš plně věnovat landreišskému loďstvu, je to tak?“ V Richardsově hlase bylo znát podrážděnost. „Kruger nebude rád, Geoffe. Nemá v lásce lidi, kteří slouží dvěma pánům.“
„Nemusí mě mít rád,“ opáčil Tolwyn. „Ale jdu na palubu jedině za těchto podmínek, Vanci. Jestli mě opravdu chcete, musíte se s nimi smířit. Nehodlám utéci, když mě potřebujete... ale musím si ponechat i další možnosti. Jsem stále věrný Konfederaci. Jednou se může naskytnout příležitost, abych napravil to, co se stalo s Behemotem, a já chci být schopen jí využít.“
Richards pokrčil rameny. „Jak chceš, Geoffe,“ prohlásil. „Jenom bych rád věděl, co by se podle tebe ještě mohlo změnit.“
Tolwyn se usmál sevřenými rty. „Ty jsi rozvědčík, Vanci. Zjisti si to a já ti povím, jestli jsi na to přišel.“
Bondarevskij přejel pohledem od Richardse k Tolwynovi. Vycítil silný spodní proud nevyslovených myšlenek a nevyjádřených emocí. Souhlasil s Richardsem... rád by věděl, co Tolwyn tají. Po katastrofě Behemotu mu Tolwynovo

jednání dělalo starosti. Ve srovnání s dřívějšími akcemi, při kterých ho Bondarevskij zažil, vedl tu poslední uboze. Byl by schopen se vzepnout k předchozím výkonům? A jak do toho všeho zapadají jeho tajné plány?
Tolwyn, jako by si byl vědom, že si ho mladší muž zkoumavě prohlíží, se na něho ledově modrýma očima podíval. „Vy mlčíte, pane Bondarevskij," poznamenal. „Kolik toho víte o situaci v Landreichu?"
„Moc ne, pane," odpověděl Jason. „Naučil jsem se brát zprávy novinářů s hodně velkou rezervou, ale kromě několika temných narážek admirála Richardse vlastně nevím, co se tam děje, nebo jakou v tom máme hrát roli my."
„Jste přinejmenším dost chytrý na to, abyste ignoroval PZK," podotkl Richards. „Slyšel jste včera večer příspěvek Barbary Milesové?"
„Tu zprávu o pirátském nájezdu?" otázal se Tolwyn.
„Jo." Když Bondarevskij zavrtěl hlavou, Richard se naklonil kupředu a zamračil se. „Podle zpravodajských stanic zaútočili minulý týden na Ilios. Početné ztráty v okrese Dardania, hmotné škody, několik průmyslových středisek vyřazených z provozu na několik týdnů, možná měsíců. Všechno velmi politováníhodné." Zamračil se ještě víc. „A je to také pravda... až na to, že to, co popisují jako ‚pirátský nájezd' byl ve skutečnosti útok Kilrathů z provincie Hralgkrak. Máme o tom, sakra, důkazy, ukázali jsme je vyslanci Konfederace, poslali jsme podrobnosti sboru náčelníků štábů, Úřadu bezpečnosti Konfederace i té mizerné Mírové komisi konfederace. Jenže oni vzkázali PZK, že to mají hrát na ‚pirátskou' notu, a o Kilrathech se do zpráv nedostalo ani slovo."
„Kdysi jsi mi říkal, že jste měli potíže i se skutečnými piráty," řekl Tolwyn. Zavrtěl se. „Předpokládám, že v jejich historkách je právě tolik pravdy, aby svůj postoj dokázali ospravedlnit. A řeknou ti, že není dobré rozhoupávat loďku s Kilrathy, nebo něco takového. Nemám pravdu? Vsadili všechno na mírovou dohodu. Kdyby si kdokoliv mimo vládu uvědomil, že celá dohoda je prakticky jen kus mrtvého papíru, president by nevydržel. Pochybuji dokonce, že by se dočkal přepychu vyšetřovací komise."
„Možná máš pravdu," opáčil Richards. „Jenže Ilios byl zatím poslední kolonie, která se připojila k Landreichu. A je to jeden z našich předních průmyslových světů. Sakra, Geoffe, začíná to tam být vážné. Kromě několika náletů Kočičáci dosud neměli důvod proti nám nějak důrazně útočit. Náš úsek hranice leží příliš stranou hlavního válčiště, než aby byl důležitý. Ale když teď Konfederace odpálila Kilrah, nezávislé klany po celém kočičáckém prostoru vypravují údery na vlastní pěst - a jejich strana hranice je stejně čerstvá a nedotčená jako naše. Což znamená, že mají sílu na to, aby představovali opravdovou hrozbu, a v Landreichu vidí snadný cíl, když nám Konfederace nekryje záda."
„Nějaký kočičácký klanový náčelník si tedy hraje na budovatele říše," shrnul to Bondarevskij. „A jako cíl prvního většího výboje si vybral Landreich."
„Přesně tak," přisvědčil Richards. „A my jsme si docela jistí, že za těmi potížemi stojí klan Haka. Guvernér Hralgkraku Ukar dai Ragark rozhodně nebyl přítelem Thrakhatha a císaře, když ještě žili. Za své odsunutí kamsi na okraj říše vděčí tomu, že otevřeně kritizoval způsob, jakým Thrakhath vedl bitvu o Zemi. Když jsou nyní po smrti, rozjel propagandu na téma že císařství nakonec prohrálo jen vinou neschopnosti a zbabělosti císařského paláce."
„Bodli nás do zad," zarecitoval Bondarevskij.
„Co, prosím?" otázal se Tolwyn.
„Citát z učebnic dějepisu," odpověděl Jason. Pohlédl na Richardse. „Po První světové válce... argument, jímž Hitler burcoval Německo k volání po nové vládě, která by přivedla zemi zpět k velikosti."
„Zhruba na tuhle notu Ragark hraje," přikývl Richards. „A podle našich zpráv docela úspěšně. Má solidní bojovou flotilu, spoustu lodí, které za války ani nepřičichly k bojovým akcím. Naštěstí jsou na tom zhruba stejně jako ty, co máme v Landreichu; starší plavidla, která nebyla dost dobrá pro Thrakhathův úsek velení. Ale Ragarkovi to na slušnou sílu stačí. Staví se do pózy vojevůdce, který může Kilrathům dát něco, co ztratili s Kilrahem, nového ducha vítězství. Dokonce to začíná mít náboženské podtóny... Kilrah zahynul, protože císař upustil od starých způsobů, od slov Kodexů a podobně. Je to výbušný materiál... a když už není císař ani domovský svět, spousta Kilrathů to baští."
Bondarevskij se dlouze zadíval do desky stolu. „Něco mi tu přesto nedává smysl," prohlásil. „Proč by vláda měla svalovat vinu na lidské piráty? Všechna jednání jsme přece vedli s Melekem, ne? Ten po zničení Kilrahu vytvořil prozatímní vládu a vyjednával o mírové smlouvě. Proč by tedy Konfederace nemohla proti Ragarkovi zasáhnout jako proti odštěpeneckému Kilrathovi?"
„Kdo ví, co ti parchanti mají v hlavě," odpověděl Richards a pokrčil rameny. „Třeba se bojí, že by hloupé masy nerozeznaly dobrého Kočičáka od špatného. Bůh ví, že se propaganda posledních několik desítek let snažila vtlouci všem do hlavy, že jediný dobrý Kočičák je mrtvý Kočičák. Vždyť i z našeho jediného kočičáckého hrdiny se nakonec vyklubal zrádce."
Bondarevskij zahlédl, jak Tolwynovi přes obličej prolétl záchvěv emocí. Kilrathský pilot Ralgha nar Hhallas, jenž před řadou let přeběhl ke Konfederaci, byl špión, který nepříteli prozradil tajemství Behemotu. A Tolwyn přeběhlíkovi plně věřil...
„Myslím, že je za tím něco hlubšího," řekl Tolwyn tiše. „Myslím, že v Konfederaci jsou určité směry, které by docela potěšilo, kdyby Landreich ovládl nějaký bojovný kilrathský náčelník."
Richards se na něj podíval úkosem. „Ale no tak, Geoffe. Víš, já sice nejsem velký fanda téhle vlády, ale tohle už je na mne moc! Opravdu si myslíš, že nás chtějí schválně prodat?"
„Nu... možná ne," řekl Tolwyn, ale znovu se mu vrátil ten zarputilý výraz. „Ale musíš připustit, že s tím, jak se vyvíjí situace, je jen malá šance, že by Konfederace ve vašem koutě vesmíru zasáhla. A viděl jsem stejné odhady rozvědky jako ty, Vanci. Jestli se dají Ragarkovy síly do pohybu, zhltnou Landreich k snídani. Podle všeho jediná věc, která vám zatím může zachránit kůži, je to, že bez císařského řízení Kočičáci nedrží dostatečně spolu. Takže ať je to záměrné nebo ne, máte spoustu starostí."
‚Máme spoustu starostí," opravil ho Richards. „Jedeme v tom spolu... pokud z toho ovšem nechceš vycouvat."

„Jdu s tebou, Vanci," prohlásil Tolwyn úsečně. „Mám stejně dobré důvody pomáhat Landreichu jako ty. Možná ještě o jeden nebo dva víc."
Nastala chvíle ticha, během níž se oba umínění admirálové na sebe zamyšleně dívali. Bondarevskij té příležitosti využil, aby změnil téma.
„Nemůžete své důkazy předložit přímo lidem, admirále?" zeptal se Richardse. „Dát jim vědět o tom, že do věci jsou zamíchaní Kilrathové? Konfederační vláda přece určitě nekontroluje všechny stanice."
„Možná ne všechny, ale rozhodně ty významné, synu," poučil ho Richards mrzutě. „A v poslední době se vystupňovala i propaganda proti nám. Jsme prý provokatéři a potížisté a představujeme hrozbu pro úspěch smlouvy. Když si stěžujeme na to, že Kilrathové smlouvu porušují, pak se jednoduše snažíme vyvolat na hranicích problémy. Když sami podnikneme nějakou ráznou akci, pak záměrně provokujeme mezihvězdný incident. Každý důkaz, který předložíme, tedy bude diskreditován jako vykonstruovaný dřív, než se dostane do vysílání."
„Co tedy Kruger plánuje?" otázal se Tolwyn.
„Co bys čekal od starého Maxe?" ušklíbl se Richards. „Popadne býka za rohy. Bude bojovat proti Kočičákům vším, co má po ruce, vpadne přes hranici do Ragarkova prostoru, když bude muset... cokoliv, co bude třeba, aby je vyvedl z rovnováhy, dokud si s nimi Landreich neporadí. A Konfederace ať sejde se svými protesty vycpat."
„Jestli ovšem je Ragarkovo loďstvo o tolik lepší než to, co má k dispozici Landreich, jak může Kruger doufat ve vítězství?" upřel Bondarevskij na Richardse tázavý pohled. „Ani Kruger přece není takový cvok, aby se pustil do přesily, pokud by výsledkem byla jistá porážka."
„Nu, buduje loďstvo tak rychle, jak jen to jde. Kupujeme všechny válečné lodě, které můžeme, tak rychle, jak je jen Konfederace stačí vyřazovat ze služby. Na každé okamžitě začne pracovat zkušená parta odborníků na rekonstrukci. A verbujeme schopné důstojníky... pokud jste si toho sám nevšiml."
„To není dost, pane," prohlásil Bondarevskij a zamračil se.
„Starý Max má v záloze pár dalších plánů, synu," prozradil mu Richards. „Věřte mi, že přijdeme s řadou překvapení. Víc se ale dozvíte až v Landreichu. Max by ze mne sedřel kůži zaživa, kdybych některé z jeho sladkých tajemství prozradil, obzvlášť tady. Víte přece, co si myslí o Konfederaci."
„Kruger si nikdy nenechává příliš koukat do karet," prohlásil Tolwyn. „Ale ať má za lubem cokoliv, nejspíš to nebude snadné... ani bezpečné. Vy přece víte, Jasone, že tohle střetnutí bude riskantní. Možná nebezpečnější než všechno, čím jste dosud prošel... a vy jste byl v několika vůbec nejhorších bojích, kterým Konfederace čelila. Doufám, že mi nebudete nic vyčítat, až bude po všem."
„Vám, pane?" Bondarevskij měl na chvilku za to, že Tolwyn mluví o bitvě Behemotu a o zraněních, která on utrpěl na Coventry, ale Richards mu to rychle uvedl na pravou míru.
„Vy to nevíte, synu?" otázal se s pozvednutým obočím. „Právě tady Geoff poprvé zmínil vaše jméno mezi možnými rekruty. Maxovi i mně se ten nápad samozřejmě líbil, ale dokud Geoff nenadhodil, že bychom vás mohli přibrat na palubu, ani jsme nevěděli, že jste volný." Zvedl sklenku. „Takže... na kamarády ve zbrani."
„Ať se po boji všichni znovu sejdeme," dodal Tolwyn a přiťukl si s Richardsem.
Jason Bondarevskij se mlčky připojil k přípitku, ale přemítal, jaká asi je šance, že se Tolwynovo přání vyplní. Stanout proti novému mocnému nepříteli na nejodlehlejší hranici lidstva, proti přesile a bez podpory Konfederace, to tentokrát neslibovalo příliš naděje na přežití.
Alespoň však může padnout v boji při vykonávání něčeho užitečného, místo aby se potloukal jako další vysloužilý hrdina společností, která nechce, aby jí takoví jako on připomínali nebezpečí, kterým nedávno čelili.
Bondarevskij zjistil, že se těší na jakoukoliv příležitost dostat se znovu do akce.

Válečnický sál,
Bradiakh Kar Baka Kar, soustava Baka Kar
18:55 standardního konfederačního času (CST), 2670,277

„Přišel poslední, lorde Hako."
Ukar dai Ragark lak Haka se vytrhl ze zamyšlení, odvrátil se od scény za oknem a opětoval svému mladému pobočníkovi zasalutování, při němž se paže pozvedla před hruď. „Výborně, Nerragu. Hned tam přijdu. Postarejte se o občerstvení."
„Ano, můj pane." Nerrag ag Rhang znovu zasalutoval a pospíšil si ke dveřím. Když mladý důstojník zanechal Ragarka o samotě, ten nakrátko vycenil tesáky. Jak se ho všichni bojí!
Obrátil se zpět k oknu a vychutnával si pomyšlení na osmer-osmice vysokých důstojníků loďstva, které nechává čekat v komnatě dole. V dobách Thrakhatha a jeho idiotského děda býval hrai Haka v nemilosti a Ragark byl nucen byl nucen ke kompromisům, usmiřování a malichernému vyjednávání s jinými vůdci, jejichž postavení snad bylo nižší než jeho, ale díky přízni císařského dvora byli příliš vlivní, než aby si mohl dovolit je přehlížet. Nyní jsou císař i jeho dědic mrtví a Ukar dai Ragark vládne své provincii Říše pevnými drápy.
Konečně moc. Po příliš mnoha osmicích let má klan Haka moc, jakou si zaslouží... Ragark má moc, jakou si zaslouží. Když císařský rod vymřel, klany se opět pustí do dávného zápasu o vládu a tentokrát bude Haka v takové pozici, aby mohl získat trůn pro sebe.
Když si pomyslí, že existují nábožensky založení blázni, kteří věří, že ztráta Kilrahu znamená zánik Kilrathů jako národa! Kilrathové cestovali mezi hvězdami už v době, kdy ty špinavé opice ze Země žily v chatrčích z větví a bláta a bojovaly klacky a kamením. Kilrathové jsou oprávnění dědicové ne jediného světa, nýbrž celé Říše, a když oranžový Kilrah zanikl, mohou centrem slavného císařství učinit kterýkoliv jiný svět. Například tento... když ho Thrakhath „odměnil"

funkcí guvernéra Hralgkraku, pohlížel na Baka Kar jako na vyhnanství, ale planeta bude vhodným sídlem pro dynastii Haka.
Pohled z okna mu ukazoval svět ne nepodobný Kilrahu. Rostliny sice měly spíš tmavofialový odstín na rozdíl od rudohnědé barvy vegetace domovského světa, ale džungle, jež obklopovala Bradžakh Kar - Pevnost tmy - byla stejně bujná a plná zvěře. Planeta byla kolonizována již dávno a měla všechno, co potřebovala k soběstačnosti... a byla centrem provincie s osmer-osmicemi dalších světů plných zdrojů, z nichž mohl čerpat pro svůj skok vstříc osudu. Thrakhath s ním kdysi jednal povýšeně. Nyní je Thrakhath mimo dosah jeho pomsty. Ale až Ukar dai Ragark zaujme své právoplatné postavení v čele znovuzrozené Říše, postará se o to, aby Thrakhath a celý Thrakhathův klan byli vymazáni z análů kilrathského národa. Zůstanou jenom Ragark a jeho nástupci.
Konečně se odvrátil od okna a pomalu vykročil ke dveřím. Dával si dobrý pozor, aby zakrýval kulhání, jímž trpěl od dětství. Nebylo ovšem pravděpodobné, že by někdo měl nějaké řeči jako tehdy, když mu to zabránilo stát se válečníkem. Dnes už se nikdo neopovažuje upozorňovat na jeho nedostatky. Nicméně Ragark byl příliš hrdý, než aby dával najevo slabost. Naučil se skrývat tělesnou vadu, stejně jako se naučil umění vlády a války, aby si vydobyl postavení navzdory opovržení svého okolí.
Výtah ho svezl o poschodí níž z meditační komnaty do Válečnického sálu, kde čekali nervózní kapitáni jeho flotily. Když vešel, všichni najednou vstali, zasalutovali a provolali bojový pokřik Háků. To Ragarkovi rozproudilo krev v žilách. U bohyně války, on tyhle válečníky dovede k vítězství!
V popředí sálu pod velkou obrazovkou monitoru stál stůl. Malý, ale rozložitý Ragark se za něj posadil na jedinou židli a sledoval, jak si sedají ostatní. Tohle jsou důstojníci, kteří řídí jeho válečné loďstvo. Někteří se k němu v minulosti chovali urážlivě; ti za to zaplatí, až je nebude potřebovat. Někteří byli jeho ochotnými spojenci nebo služebníky od samého počátku. Ti se s ním budou těšit z plodů vítězství. Ostatní byli nuly, jako ostatně mnoho vojenských i politických činitelů odvelených do téhle zastrčené provincie za Thrakhathových časů. Jejich osud bude záviset na tom, jak si povedou v nadcházejících dnech a měsících. Ragark nehodlal nechat žádného důstojníka dlouho přežít jakýkoliv omyl, jaký kdy stál Thrakhatha vítězství během války s lidmi.
Ale nyní je potřeboval všechny do jednoho a s jejich pomocí bude jméno Haka opět obávané.
„Dnes zahájíme naše nové tažení proti opicím," vycenil zuby Ragark. „Průzkumné bojové akce, které jsme už provedli podél hranic s tím jejich ‚Landreichem' nám přinesly informace, které potřebujeme pro plánování bojových operací v plném rozsahu. Neproběhnou tak, jak by to udělal Thrakhath, uspěchaně a nepromyšleně. My povedeme dobývání krok za krokem a budeme dbát na to, abychom měli stále zabezpečené postavení. Ale nakonec budeme mít světy opic pro sebe."
„A co ta jejich Konfederace?" To byl Akhdžer nar Val, kapitán vlajkové lodě provincie Dubav. „Víme, že mohou vyrobit další pumy Temblor. Neriskujeme, že nám zničí další světy?"
Ragark obdařil nar Vala dlouhým pronikavým pohledem. Kapitán Dubavu měl působivý bojový záznam; v bitvě o Zemi velel letounové lodi a minulý rok získal vyznamenání za statečnost po souboji své lodě s lidskou eskortní letounovou lodí. Ragark ho alespoň prozatím potřeboval kvůli jeho zkušenostem, protože na soupisu příslušníků flotily se nacházelo jen málo skutečných ostřílených veteránů, nar Val byl považován za apolitického, nicméně měl v povaze konzervativní rys, který ho řadil mezi ty opatrné, mezi důstojníky, kteří vzhlíželi ke ztracenému Kilrahu se strachem a zoufalstvím. To může jednou přinést problémy.
„Pozemská konfederace je spokojená s mírem, který s nimi podepsal zrádce Melek." To mezi shromážděnými důstojníky vyvolalo několikeré zlostné zamručení. Melek byl pouhý Thrakhathův vrchní lokaj, ale po zničení Kilrahu si arogantně přivlastnil pravomoc vyjednávat s nepřítelem, jako by si snad neurozený sluha císařského rodu mohl činit nárok na samotný trůn. Melek se dnes nazýval „kancléřem" a předstíral, že má císařství pod kontrolou, avšak Ragark nebyl jediný klanový vůdce nebo vyšší důstojník, který nároky toho povýšence ignoroval. „Nechtějí nic jiného než rozpustit své vojenské síly a vrátit se k dekadenci, které se těšili, než potkali nás. Tenhle Landreich, který nám stojí v cestě, je jen odnož, odštěpené sdružení kolonií s tak malým pocitem sounáležitosti, že odmítly vedení své mateřské planety a vytvořily vlastní vládu na vzdor Konfederaci... a ti lidští zbabělci jim ten odpor trpí. Konfederace nemá důvod se zajímat o to, co tam venku uděláme. Alespoň ne do doby, než bude pozdě."
Ragark se na chvilku odmlčel a pak pokračoval: „Každopádně zanedlouho získáme mocnou posilu, díky které si budeme schopni opice podrobit. Nedávno se mi dostalo definitivního potvrzení. Přilétá Džhorrad, aby dal své drápy a tesáky do našich služeb."
V místnosti to zahučelo. Dawx Džhorrad se během několika málo osmic dní stal v Říši něčím jako legendou. Příběh hrdiny z bitvy o Zemi se dvěma zničenými velkými válečnými loděmi na kontě z tohoto střetnutí a jeho odyssey po zničení Kilrahu rozněcoval obraznost kilrathského lidu. Džhorrad se odmítl sklonit před Melekem, když si kancléř uzurpoval autoritu prozatímního vládce a zahájil vyjednávání. Místo toho odlétl se svou lodí z oběžné dráhy, vydal se do dobrovolného vyhnanství a na každém kroku odrážel útoky Meleka i mnoha jiných žárlivých náčelníků. Ragark musel obezřele a uvážlivě vyjednávat, než ho přesvědčil, aby přilétl do Baka Karu, ale rozhodně to za to stálo.
Dawx Džhorrad... a jeho loď. A jaká loď! Ragark si dovolil na okamžik vycenit tesáky. Ukara dai Ragarka s Džhorradovým mohuTným Vorghathem už nic nezastaví před ovládnutím pozemských opic i rozdrobeného císařství.
Vstal, naklonil se nad stůl a přejel očima shromáždění. „Vítězství nad opicemi z Landreichu dokáže, že lidé nejsou ani bozi, ani démoni navzdory tomu, co udělali s domovským světem. Ostatní klany uvidí, že je můžeme přivést k vítězství a připojí se k naší věci. Melek padne na okraji cesty a znovuzrozené císařství se opět vydá na pochod po hvězdách!"
„Haka a vítězství!" vykřikl kdosi. Ostatní se k němu přidali a provolávali to heslo, dokud Ragark nezvedl tlapy, aby si vyžádal ticho.
„Dočkáme se vítězství, pánové. Ale nejprve musíme naplánovat tažení. Opice musí ucítit naše tesáky na hrdlech.

Teprve potom Kilrathové dobudou zpět své právoplatné místo.“
Posadil se a zapnul monitor, aby jim ukázal plány úvodního tahu, ale dalo mu velkou námahu zakrýt radost, která v něm plápolala.
Dlouhé dny bezmoci a exilu jsou ty tam. Nastávají dny Haků.

Kapitola třetí

„Ze všech zbraní válečníka právě mysl povyšuje
pouhý boj na slavné vítězství.“
z Prvního kodexu
6:34:14

Důstojnický klub, FRLS Themistoklés
vesmírný prostor, soustava Země
04:47 standardního konfederačního času (CST), 2670,278

Cesta na palubě lodi v sobě měla něco, co v Jasonovi Bondarevském probouzelo pocit, že znovu ožil.
Od příletu admirála Richardse na měsíční základnu Tycho uplynuly tři dny. Jeho poslání na Zemi nyní skončilo a landreišský křižník nabíral kurs domů. K Bondarevského novému domovu na hranicích.
Jako všechna plavidla v lidmi osídleném vesmíru se i tato loď řídila standardním časem (CST) shodným s Greenwichským časem na Zemi, jímž se řídila i Tycho, jenže Bondarevskij si za posledních několik měsíců v Oděse zvykl na jiný rozvrh a časový posun vyvedl jeho organismus z míry. Navzdory pozdní hodině - přímo uprostřed druhé noční hlídky, kterémužto času kdysi dávno Bondarevského kamarádi z letecké školy říkali „tři čtvrtě na mrtvo“ - byl plně vzhůru a jenom se převaloval sem a tam. Osvětlení bylo ztlumeno tak, aby simulovalo noc, a na palubě panovalo jen málo ruchu s výjimkou můstku a strojovny, kde hlídky ve službě kontrolovaly cestu plavidla k přeskokovému bodu, jímž Themistoklés provede mezihvězdný tranzit k Barnardově hvězdě. To byl první úsek té dlouhé cesty, která je čekala. Bondarevskij konečně vzdal všechny pokusy usnout a vydal se do důstojnického klubu na šálek kávy.
Třebaže byl uprostřed té palubní noci sám, cítil pod pláty paluby pulsování energie, nepatrné fluktuace ve výkonu tlumičů setrvačnosti, jak kormidelník upravoval zrychlení. Dokonce i cestovat na cizí lodi jako pasažér bylo lepší než trčet na planetě. Aspoň z toho se mohl těšit. Jenom si přál, aby mohl na chvíli vypnout mozek a nemusel si dělat starosti s budoucností.
Admirál Richards se ze svého jednání se zástupci Konfederace vrátil v neveselé náladě. Byli stejně nevstřícní jako vždycky a žádali, aby Landreich mírnil „horké hlavy“, které obviňovali z rozdmýchávání nepokojů na hranicích. Byl to pochopitelně zhruba ten postoj, jaký Richards a Tolwyn očekávali, nicméně proto nebylo snadnější se s ním smířit. Landreich zůstal v podstatě osamocen. S ohledem na kilrathské ambice v onom koutě vesmíru a na tvrdošíjnou povahu presidenta Maxe Krugera byla válka jen otázkou času.
A Jason Bondarevskij mířil přímo do ní.
Stále neměl ponětí, co pro něho Kruger a Richards nachystali, třebaže šlo očividně o bojovou funkci a ne o práci ve štábu. Richards držel jazyk za zuby jako vždycky a Tolwyn nebyl o nic lepší. Ne že by Bondarevskij strávil příliš mnoho času v Tolwynově přítomnosti. Rozevírala se mezi nimi trhlina, která se objevila už při debaklu Behemotu a od té doby se stále rozšiřovala a prohlubovala. Geoff Tolwyn se od starých dob změnil, a to nikoliv k lepšímu. Choval se ještě tajnůstkářštěji než Richards a v jeho chování se projevovala umíněnost, která Bondarevskému dělala starosti. Choval se jako hráč, který už přišel o všechno, ale stále sedí u stolu, doufá, že právě ten příští vrh kostkami mu přinese štěstí, a vymýšlí způsoby, jak zůstat ve hře bez ohledu na možná úskalí a následky.
Bondarevskij tedy neměl kde ventilovat své naděje a obavy. Mohl snad jako dutou vrbu využít Sparksovou, jenže dlouholetý zvyk mu znemožňoval debatovat o záležitostech admirálů s poručíkem, jenž se vypracoval z řad mužstva. Pochybnosti o vlajkových důstojnících se s nižšími důstojníky neřeší.
Ponořil se tedy do sebe. Většinu času trávil studiem vývoje na hranicích od svého posledního pobytu. Od dob, kdy byl členem dobrovolnických sborů, jež si loďstvo Maxe Krugera tajně vypůjčilo od Konfederace, aby zabezpečilo

Landreich v době před bitvou o Zemi, se věci notně změnily. Ať už ho čeká jakékoliv bojové pověření, bude muset znát situaci podrobně.
Hleděl upřeně do přenosného počítače na stole před sebou a nevšímal si vesmírného panoramatu za oknem, jež zabíralo jednu stěnu klubovny. Holografická mapa zobrazená nad počítačem znázorňovala sektor vesmíru známý jako Landreich... podle všech známek příští bojiště nadcházejícího zápasu dvou mezihvězdných mocností.
Landreich začínal jako jediný kolonizovaný svět na samém okraji lidmi osídleného vesmíru téměř dvanáct set světelných roků od Země. Tamní úsek hranice se nacházel daleko od přímé spojnice mezi Zemí a Kilrahem a boj v této oblasti měl ve srovnání s hlavními akcemi flotil za války vždycky povahu vedlejšího programu. Po většinu války zde byly normou nálety obou stran přes nejasně vymezenou hranici a ani jedna strana v této oblasti vesmíru nenasazovala své nejlepší vojáky ani lodě. Oblast byla považována za zapadákov bez většího strategického významu.
V úvodní fázi války sice Kilrathové v tomto sektoru zahájili ofenzívu, avšak nejvyšší velitelství Konfederace poznalo, že jejím cílem je pouze odvést pozornost od hlavního směru útoku a odmítla posílit malou eskadru umístěnou v Landreichu. Max Kruger, neúspěšný uchazeč o přijetí do akademie a pašerák, jenž dopravil do kilrathského prostoru průzkumný tým a odhalil kroky směřující k válce, pomáhal organizovat obranu soustavy. (W. R. Forstchen: Na bojová stanoviště! (Wing Commander 5), vydal Klub Julese Vernea Praha 2005). Havaroval na planetě s kilrathskou základnou a znepokojoval základnu svými přepady ve stylu zvláštních jednotek. Nakonec ukradl kilrathskou fregatu a dostal se s ní zpátky domů, kde ho oslavovali jako hrdinu. Jeho další akce, pro Landreich typická, ho vynesla na křeslo presidenta soustavy a současně si jí vysloužil válečný soud a odsouzení pro vzpouru.
Konfederace vyslala těžký křižník s rozkazem působit jako vlajková loď Domovské flotily složené z lodí zrekvírovaných do služby malou místní milicí Landreichu. Konfederační velitel nebyl zvyklý na volnější hraničářské mravy a neuváženě dráždil Krugera i ostatní svými představami o naleštěné disciplíně. Jejich reakce byla jednoduchá, přímočará a zcela předvídatelná: obsadili křižník, vyházeli důstojníky a všechny, kdo nechtěli jít s nimi, a s novou palebnou silou podnikli nálet hluboko do kilrathského teritoria. Trvalo to tři roky, ale nakonec Kruger zničil kočičáckou základnu, která koordinovala činnost císařských ozbrojených sil v sektoru.
Když konfederační vláda na Zemi nařídila jeho zatčení a deportaci z Landreichu, vyvolalo to nekrvavý převrat, který vyústil ve vypovězení konfederačního guvernéra a jeho štábu, vyhlášení nezávislosti a zvolení hrdiny okamžiku do funkce presidenta a nejvyššího velitele ozbrojených sil Svobodné republiky Landreichu.
Poté, co vyšlo najevo, že Země nemá zájem na ochraně odlehlého pohraničního regionu, přidaly se i další pohraniční světy. Když tam Bondarevskij sloužil, zaujímala Svobodná republika oblast o průměru deseti parseků a skládala se z osmi významných kolonizovaných světů a z četných menších vojenských i civilních kolonií. Nazývala se Landreich podle planety, kde to všechno začalo, a presidentem byl dosud Max Kruger. Mít za nejvyššího představitele odsouzence, kterého žádala Konfederace, byla opravdu choulostivá situace. Konfederace odtrženou republiku většinou ignorovala a Kruger se na oplátku držel politiky starat se o Landreich a jinak dávat ruce od války pryč.
Když však Kilrathové nabídli konfederaci příměří, admirálové Richards a Tolwyn odhalili náznaky, že císařství chystá nějakou zradu. Kilrathové zřídili v „bezvýznamném“ sektoru Landreichu řetězec základen zamýšlených jako nástupní body pro generální ofenzívu proti Konfederaci. Oba admirálové podle rozkazů presidenta Konfederace a sboru náčelníků štábů propašovali do Landreichu bojovou skupinu konfederačního loďstva, takzvané „dobrovolníky“, kteří se zavázali chránit lidské kolonisty ohrožované kilrathskými vpády. Jason Bondarevskij tehdy velel eskortní letounové lodi Tarawa. Během operací v okolí Landreichu lidé odhalili podstatu kilrathského plánu a Bondarevskij přiměl Krugera, aby změnil svůj postoj vůči Konfederaci a přivedl svou flotilu k Zemi, kde zasáhla ve vrcholné fázi bojů. (W. R. Forstchen: Flotila útočí (Wing Commander 2), vydal Klub Julese Vernea Praha 2001)
To z Krugera na čas udělalo hrdinu a o jeho minulých prohřešcích se přestalo mluvit. Avšak po bitvě o Zemi se věci vrátily do vyjetých kolejí. Dobrovolníci byli z landreišských služeb staženi a Kruger opět začal víceméně ignorovat všechno, co přímo neohrožovalo jeho hranice. V sektoru byla opět umístěna hrstka konfederačních lodí a byly navázány diplomatické vztahy s Konfederací, ale Kruger byl příliš obezřelý a až příliš tvrdohlavý, než aby se nechal Konfederací znovu spolknout.
Od těch dob se Landreich podle Bondarevského mapy poněkud rozšířil. Loajalitu Krugerovi odpřisáhlo už čtrnáct světů v oblasti o průměru téměř dvaceti parseků. Landreich se tak stal skutečnou regionální mocností. Potíž byla v tom, že provincie starého císařství, která s Landreichem hraničila - sektory ovládané Ukarem dai Ragarkem - měla více než dvojnásobný počet planet, obyvatel i lodí. Jestli Kilrathové překročí hranice v plné síle, ani urychlený program výstavby landreišského loďstva nebude stačit na vybudování účinné obrany.
„Á, koukám, že ponocujete,“ vyrušil Bondarevského z úvah nad počítačovou mapou rozpustilý hlas Aenguse Harpera a Jason vzhlédl do rozpustilých očí mladého důstojníka. „Tak pozdě... nebo tak časně, pane?“
„Připadalo mi to jako vhodný čas na klidné studium,“ prohlásil Bondarevskij. „A co vy tady, pane Harpere?“
Poručík rozhodil rukama a zazubil se. „Vždycky se snažím vstávat o fous dřív, abych si střihnul hodinku nebo dvě na letovém simulátoru, než v klubu začne být rušno.“ Ukázal na kabinku simulátoru v nejzazším koutě místnosti. Letové simulátory, napůl hra, napůl výcviková pomůcka, na lodích při dlouhých mezihvězdných přeletech, kdy na všechny tíživě doléhala nuda, patřily k populárním zábavám.
„Každé ráno?“ podivil se Bondarevskij. „To je spousta simulátorového času, ne?“
„Svatá pravda,“ přitakal Harper a zatvářil se roztouženě. „Pravda je, pane, taková, že se chci udržet ve vrcholné formě pro případ, kdyby se mi naskytla příležitost k přeložení ke stíhacímu wingu.“
„Vy máte stíhací výcvik?“ Bondarevskij se na mladíka upřeně zahleděl. Pokynul směrem k židli a Harper se posadil ke stolu naproti němu. „Jak to, že jste skončil u dopravních člunů? Pokud vám tedy nevadí, že se ptám.“
„Smutná historka,“ odpověděl Harper. „Obávám se, že jsem leteckou školu se svými výsledky jen tak tak prolezl.

Technická stránka věci mi problémy nedělala. Kolem svých spolužáků bych mohl dělat přemety, čestné slovo na to. Ale... ďábel klade smrtelníkům do cesty pokušení a někteří z nás prostě nemají tu sílu se jim vzepřít. Prý jsem nasbíral největší počet případů letové nekázně na osobu za celou historii školy a výsledkem byl snížený prospěch. To bylo předtím, než se vytvořil dostatek míst pro piloty, to jest než jsme začali přebírat eskortní letounovky od konfederálů. Takže jsem přišel o šanci, když se nabíralo první kolo do bojových wingů a šoupli mě místo toho k naklaďákům. A od té doby mám pořád smůlu. Už jsem vyplnil kopy žádostí o převelení, ale pokaždé, než se tyhle staré necky dorazí do přístavu, všechna volná místa zaplní noví piloti a já zůstanu trčet, kde jsem."
„To je zatracená škoda, poručíku," řekl Bondarevskij. Jeho soucit byl upřímný. Rozený pilot nenávidí nic víc, než když musí sedět někde bokem a dívat se, jak druzí dělají práci, kterou on by svedl lépe. Bondarevskij tím sám několikrát prošel. „Nabídl bych vám pomoc, ale nemám sebemenší tušení, kde skončím já, takže vám můj slib nemusí být k ničemu."
Harper mu věnoval široký úsměv. „Víte, pane, nemůžu po vás nic chtít... ale kdybyste mohl najít nějakou šanci, jak mě dostat do stíhačky, skákal bych radostí do stropu."
„Jenom pokud nebudete pokračovat v letové nekázni u oddílu, kterému budu velet já," řekl Bondarevskij poručíkovi přísně. „Já vím, že zábava a hry se pokládají za přirozené výsady každého stíhacího žokeje, ale nebudu to trpět v případě, že by to mohlo ohrozit moji jednotku. Rozumíte?"
„Ale, pane, to jsem byl ještě mladý," prohlásil Harper a zubil se ještě víc. „Když jsem dospěl, naučil jsem se být v zábavě trochu... vybíravější."
„Jo, jistě," utrousil Bondarevskij. „Teď je z vás moudrý stařec, co?" Odmlčel se. „Podívejte, poručíku, jestli vám to příliš nenaboural rozvrh simulací, zvu vás na kafe. Snažím se udělat si trochu jasno v situaci v Landreichu a hodil by se mi někdo obeznámený, kdo mě do ní zasvětí. Mohl byste to pro mne udělat?"
„S potěšením, pane," opáčil Harper. „Ale měl bych vás varovat, že jsem toho zase tolik neviděl ani neslyšel. Víte, pilot člunu se nepohybuje zrovna v nóbl společnosti admirálů a komodorů. Jediné, co opravdu znám, je Tara a něco málo vím o stanicích, kterými jsem od narukování prošel."
„I to bude podstatně víc, než co vím teď," ubezpečil ho Bondarevskij. „Nebyl jsem v Landreichu od bojů dobrovolnických oddílů a za čtyři roky se toho může hodně změnit. A i kdybych se tam otočil, neměl bych zrovna velkou příležitost se se Svobodnou republikou obeznámit."
Mladší důstojník si přinesl šálek horké kávy z blízkého prodejního automatu a vrátil se na židli. Zadíval se na Bondarevského s netypicky vážným výrazem. „O čem vám mám povídat, pane?"
„Nejdřív trochu o sobě, pane Harpere," vyzval ho Bondarevskij. „Seznamte mě s pohledem nižšího důstojníka na situaci v Landreichu."
Harper pokrčil rameny. „Není opravdu moc o čem vykládat, pane. Už jsem vám řekl, že jsem se narodil na Taře. Byli jsme jednou z prvních kolonií, která se po odštěpení připojila k Landreichu tenkrát, když konfici usoudili, že nestojíme za námahu s ochranou. Dal jsem se na vojnu potom, co můj otec zahynul, když kočičácký nájezdník rozstřílel jeho nákladní loď. Obávám se, že jsem taky zalhal o svém věku. V šestnácti se vám nechce na nic čekat dva roky a já jsem chtěl dostat příležitost vrátit Kočičákům něco z toho, čím obšťastnili oni nás."
„Jak je to dlouho?"
„Deset let, pane. Leteckou školu jsem skončil těsně předtím, než On v šestašedesátém vedl flotilu k Zemi."
„On?"
„Přece president. Starý Max. Chtěl jsem se téhle výpravy zúčastnit tak zoufale, že jsem se z toho mohl podělat, jenže jsem holt lítal s kosmoplány kolem Landreichu a Pekelné díry."
„Můžete být rád, že jste to prošvihl. Zahynula tam spousta skvělých lidí."
„Jo, jenže spousta zasloužilých mladých důstojníků se vrátila s povýšením," odsekl Harper. „Každopádně od té doby byl většinou klid, až na jeden nálet, který Kočičáci uskutečnili koncem minulého roku. Operační skupina s jednou letounovkou se dokonce dostala až k Landreichu, ale loďstvo je zahnalo."
„To muselo být těsně před koncem války," poznamenal Bondarevskij.
„Nejspíš ano, pane," pokrčil Harper opět rameny. „My si ovšem nemyslíme, že by bylo opravdu po válce. Svým způsobem je to ještě horší, než když ještě existoval Kilrah a kočíroval to starouš Thrakhath. On si nejspíš myslel o tom našem koutku vesmíru to samé co konfici. Říšská provincie naproti nám sloužila jako skládka zavržených a vysloužilců, a to Kočičáků i lodí. Vedli ji obvykle šlechtici, které císařská vláda neměla v lásce, ale kteří byli natolik důležití, že jim nemohla odepřít nějaké postavení. Tamní lodě bývaly většinou třetiřadé a posádky se buď teprve zaučovaly, nebo se zotavovaly z tvrdé nakládačky z hlavního bojiště, anebo to občas byli veteráni, kteří měli nejlepší roky za sebou, ale ještě sloužili u loďstva."
„To je nejspíš jeden z důvodů, proč jste tam u vás ještě naživu," podotkl Bondarevskij. „Nechci vás urážet, Harpere, ale kdyby se Svobodná republika někdy stala hlavní cílovou oblastí, pochybuji, že by její loďstvo obstálo proti tomu, s čím se Kočičáci obouvali do nás."
„To je docela pravda, pane," připustil Harper. „Při tom posledním loňském náletu tvořila jádro eskadry jedna z těch jejich superletounovek. Zatraceně velká mrcha, to vám tedy řeknu."
„A vy jste ji odrazili?" Bondarevskij nedokázal potlačit nevěřícný tón.
„Museli jsme proti ní vrhnout všechno, co jsme měli po ruce, ale zvládli jsme to," řekl Harper. „Kočičáci ztratili pár lodí, a když nás našli čekat nad Landreichem, spokojili se s trochou ostřelování z dálky a udělali čelem vzad k přeskokovému bodu. Podle naší špionáže nám chtěli uštědřit lekci za to, že jsme pomohli konfikům u Země, ale řekl bych, že do toho nešli moc odhodlaně. Beztak to byl hloupý nápad bez ohledu na nějakou superletounovku. I kdyby udělali, co si usmysleli, čeho by tím dosáhli? Mohli ošklivě domlátit Landreich, jako domlátili Zemi, než přílétly posily, ale zbytek

republiky by zůstal netknutý... a na průběh války jinde by to nemělo prakticky žádný vliv.“
„Ta letounovka tam ještě je?“ otázal se Bondarevskij. „Jestli Kočičáci mají v těchhle končinách superletounovku a rozhodnou se pro vážně míněný útok proti republice, ta jediná superletounovka bude představovat vážnější hrozbu než zbytek jejich flotily, zvlášť jestli jim jinak zůstal jenom šrot, který Thrakhath nechtěl nasadit na hlavním válčišti.“
„Kdo ví?“ pokrčil Harper výmluvně rameny. „Dostali jsme zprávu, že si to s tou velkou bestií rozdalo pár konfiků někde ve sporné zóně, ale už se nevrátili. Na druhou stranu se prý nevrátila domů ani útočící eskadra, pokud se dá věřit zprávám špionáže, které prosákly shora. Já bych řekl, že obě strany skončily v troskách, ale vašich konfiků je větší škoda.“
„Nu, aspoň nám Kočičáci nebudou otloukat o hlavu superletounovku,“ poznamenal Bondarevskij. „Aspoň to.“
„Jo, ale myslím, že tentokrát to nebude stačit. Ani zdaleka. My jsme si sice zvykli stát na vlastních nohách, ale musím se vám přiznat, pane, že bych byl radši, kdyby se admirál Richards vracel se slibem, že nám Konfederace bude krýt záda.“ Nasadil úsměv, ale Bondarevskij bez námahy poznal, že je pouze nucený. „Vlastně jsme nikdy nebyli úplně sami, ani když nás konfici zastrčili až někam na konec seznamu strategických cílů. Vždycky jsme měli za to, že dostaneme pomoc, když ji budeme opravdu potřebovat - vás dobrovolníky nebo něco takového - a díky tomu nám kočičácká hrozba nepřipadala tak děsivá. Teď ovšem... jsme v tom opravdu sami a já se sám sebe ptám, jestli vůbec někdo z nás ještě uvidí domov, až to skončí.“
Bondarevskému bleskl hlavou nevítaný obraz zničeného můstku Coventry s mrtvými rozhozenými na pultech, odkud se slyšitelným vytím unikal vzduch. Ale potlačil jej. „Někteří to přežijí, Harpere,“ řekl tiše. „Ale když dokážeme Kočičáky zastavit, ani ti, kteří se domů nevrátí, nepadli zbytečně.“

Presidentský palác, Newburg
Landreich, soustava Landreich
16:24 standardního konfederačního času (CST), 2670,292

Presidentský palác byl prý největší rezidence na Landreichu a Bondarevskij byl nakloněn tomu věřit. Při svém posledním pobytu na hranicích zde vlastně nikdy nebyl. Tehdy Kruger vedl své lidi z fronty, a když si zrovna na můstku válečné lodě nehrál na velitele eskadry, zařídil si presidentské velitelské stanoviště na landreišské základně na Pekelné díře. Bylo mnohem snadnější představit si neotesaného Krugera, jak jde do boje, než si ho spojit s palácovým prostředím, jež přivítalo Richardse, Tolwyna a Bondarevského. Themistoklés se ještě ani pořádně neusadil na oběžné dráze, když přišel vzkaz, že ti tři jsou očekáváni u Krugera osobně. Člun poručíka Harpera je zavezl přímo na palácovou přistávací plochu, odkud byli zavedeni dovnitř. Palácoví činitelé si je předávali jako štafetu, až nakonec skončili v čekárně před Krugerovou pracovnou.
„Chviličku strpení, pánové. President má jednání, ale zakrátko vás přijme.“
Bondarevskij na ta slova štíhlého postaršího muže zdvořile přikývl. Byl jim představen jako Krugerův šéf protokolu a byl to zdrženlivý gentlemanský typ, jenž se v okruhu dvaceti světelných let okolo Maxe Krugera vyjímal jako pěst na oko. Admirál Tolwyn mu neodpověděl vůbec, zjevně ponořen do vlastních myšlenek. Richards se na asistenta vesele usmál. „Žádné strachy, Karle,“ prohlásil. „Jak znám Maxův postoj k jednáním, vsadím se, že nebudeme muset čekat dlouho.“
Jakoby na potvrzení admirálova prohlášení se zpoza masivních dvojitých dveří vedoucích z čekárny do Krugerovy pracovny zřetelně ozvaly zvýšené hlasy. Chviličku nato se dveře rozlétly, v jejich levé polovině stál sám Max Kruger, divoce gestikuloval a hlasitě, zcela nepresidentsky hulákal:
„S lupičema a pirátama se jděte vycpat! Kolik kočičáckejch útoků budeme muset ještě vytrpět, než vám hajzlíkům v Konfederaci naleze do těch vašich pitomejch makovic, že tyhle nálety mají s pirátama prd společnýho? Už toho mám plný zuby, Williamsi! Jestli si vy konfici neumíte s Kočičákama poradit, já sakra jo a kašlu vám na mírovou smlouvu a podobný serepetičky! My už si žádný další nálety nenecháme líbit!“
Z pracovny vyšel druhý muž, tělnatý, oděný ve společenském obleku, jenž prakticky představoval uniformu zastupitelských sborů Konfederace, a z prostředka čekárny se obrátil ke Krugerovi.
„Můžete se vztekat a zuřit, jak chcete, pane presidente,“ řekl chladně, hlasem na tak velkého člověka překvapivě tenkým a vysokým. „Ale fakta jsou taková, jaká jsem vám předložil. Konfederace nemůže dovolit lidským světům, dokonce ani té vaší takzvané nezávislé republice, jednat proti ustanovením z Ko-Bar Yagar. Pro Kilrathy je člověk porušující dohodu jako člověk porušující dohodu. Z vašich nepředložeností zde na hranicích budou obviňovat Zemi. Jestli kvůli své neschopnosti vypořádat se s domácími potížisty budete pokračovat ve výpadech proti císařství, riskujete, že zničíte všechno, za co jsme třicet pět let bojovali. A než bychom to připustili, podnikneme příslušné akce sami. Jestli se nechcete octnout proti konfederační operační skupině s expedičním uskupením námořní pěchoty, doporučuji vám, abyste mírnil svůj tón i své činy. S vaším vyhlášením nezávislosti jsme se před dvaceti lety smířili jenom proto, že jsme měli příliš mnoho jiných povinností, než abychom plýtvali časem a prostředky na náležité usazení té vaší koloniální holoty, ale věci se mění, a jestli to bude nutné pro udržení míru s císařstvím, uděláme to. Na shledanou, pane presidente... a přemýšlejte, prosím, o tom, co jsem řekl. Pro vaše vlastní dobro. A pro dobro vašich lidí.“
Krugerův asistent nejistě přejížděl pohledem z presidenta na diplomata, ale když Kruger neodpověděl, vystoupil do popředí. „Kdybyste laskavě šel se mnou, pane Williamsi, doprovodím vás ven.“
Když odcházeli, Kruger si neodpustil poslední štiplavou poznámku: „Takže byrokratický špekouni z Konfederace si myslej, že si můžou vyskakovat na Maxe Krugera, co? Já jsem tady na hranicích bojoval proti Kočičákům, ještě když oni si váleli šunky na snobskejch univerzitách a učili se, jak oblbovat voliče, aby se na jejich účet mohli nažrat u koryta

k prasknutí.“ President to zamumlal jakože pro sebe, ale natolik nahlas, aby to Williams zaslechl. Bondarevskij postřehl, že se diplomat zarazil, buclatý obličej mu zrudl, ale potom se ovládl a vyšel za svým průvodcem vnějšími dveřmi.
Když byl Williams pryč, Kruger se rozhlédl kolem, jako by si nových návštěvníků teprve všiml.
„Pořád mistr taktu a diplomacie, co, Maxi?“ prohlásil Richards s ležérním úsměvem. Obrátil se k Tolwynovi a Bondarevskému. „Clark Williams je místní vyslanec mírové komise Konfederace. Už od doby, kdy sem přišel, doslova tyranizuje velvyslance Phelpse, jenž má těsně před důchodem a nemá moc chuti si zahrávat s ovládáním přechodové komory. Obávám se ovšem, že Max s panem Williamsem jaksi nejsou s to najít společnou řeč.“
„Klidně si z toho dělej srandu, Vanci,“ zabručel Kruger. „Ale ten tlustej hajzlík mi nebude bránit v obraně Landreichu. Budeme bojovat s Kočičákama i s konfikama, když budeme muset.“ Odmlčel se. „Ale takhle se starý kámoši nevítají, co? Pojďte do pracovny.“
Zamířil v jejich čele k vnitřním dveřím. Bondarevskij se uvnitř musel přemáhat, aby se neusmál, když spatřil, jak je kancelář zařízená. Počítačové a komunikační vybavení bylo funkční a výkonné, ale na stole se vršila vysoká halda papírů a křesla a pohovky vyhlížely útulně odřeně. Kruger očividně měl rád prostředí, které ladilo s jeho neformálním vystupováním.
„Ták... slavný admirál Tolwyn. To už je doba, co? Už skoro pět roků, že?“ Kruger si s admirálem potřásl rukou. „Co jsme se naposled viděli.“
„Hned po bitvě o Zemi, pane presidente,“ odpověděl Tolwyn vážně.
„A pan Bondarevskij.“ Kruger uchopil jeho ruku a na okamžik se zamračil, když si uvědomil, že je umělá. „Ztělesněný hlas mého svědomí - aspoň to tak tenkrát vypadalo. Hodně... se toho od tý doby změnilo, co, mladej?“
„Dalo by se to tak říci, pane,“ odpověděl Bondarevskij upjatě. „Ale některé věci jsou stejné. Stále máte potíže s Kočičáky a vypadá to, že jsme tu zase proto, abychom vám s nimi pomohli.“
Kruger blýskl úsměvem. „Pořád stejnej starej Medvěd,“ poznamenal. „Vemte místa, lidi. Dáte si někdo pivo?“
To u Bondarevského málem vyvolalo úsměv. President Landreichu byl skutečným mužem z lidu s obyčejným vkusem a strohým, praktickým pohledem na život. Bondarevskij si stále pamatoval, jak se jednoho dne po obtížné akci vřítil do Krugerovy pracovny, rozzuřený obětmi, které jeho lidé museli ve jménu obrany Svobodné republiky podstoupit, Richards Krugera vybídl, aby Bondarevského vyznamenal, president mu ledabyle udělil nejvyšší landreišské vyznamenání a vzápětí mu hodil pivo. Bylo navýsost zřejmé, že Kruger považuje pivo za přiměřenější odměnu.
Richards si vzal plechovku z presidentovy malé a opryskané ledničky, ale Tolwyn a Bondarevskij odmítli. Všichni čtyři muži se usadili a Kruger navázal na předchozí konverzaci.
„Čet jsem zprávu, kterou's mi poslal hypervysílačkou, Vanci,“ prohlásil. „Chceš k tomu dodat něco, cos tam nemoh' říct naplno?“
„Ani ťuk, Maxi,“ řekl Richards. „Ty kecy, kterými tě krmí Williams, jdou přímo shora. Konfederace očividně na naše stížnosti kašle a podle všeho nás nechává Kočičákům napospas. Když jim budeme vzdorovat, dost možná nás sama přijde zadupat, přesně jak to ten pupkáč řekl.“
„Ne, to není moc pravděpodobný,“ opáčil Kruger. „Já to vidím takhle: Melek se snaží udržet Říši pohromadě, než se shodnou na tom, kdo by měl bejt příštím císařem. Kdyby protestoval proti tomu, že bojujeme s Ragarkem, moh' by tím konfiky přimět, aby nám v boji zabránili. Jenže Melek a Ragark se k smrti nenávidějí. Podle mýho bude Melek jenom rád, když Ragarka umravníme místo něj, aby si to s ním nemusel rozdat pozdějc o ovládnutí jádra císařství. Ne ne, konfici nás nechaj Ragarkovi... a tomu podle všeho hraje teď vzájemnej poměr sil do karet. Souhlas?“
„Souhlas,“ odpověděl Richards. „Tak to nejspíš bude... pokud nepřijdeme s nějakým hodně velkým překvapením. Co říkáš, Maxi? Máme za lubem nějaké velké překvapení?“
„To největší... aspoň doufám. Máme zatraceně dobrej náskok, Vanci. Stačí jenom zjistit, jestli je to proveditelný.“
Tolwyn se vedle Bondarevského zavrtěl. „Mohl by někdo zasvětit návštěvu do toho, o čem je řeč?“ vyzvídal. „Nebo budete vy dva celý den mluvit v hádankách?“
Richards se ušklíbl. „Promiň, Geoffe. Sotva se o tom odvažujeme mluvit přímo i soukromě mezi sebou. Už jsi někdy slyšel o Kargovi?“
„To byla jedna z těch lodí, které napadly Landreich koncem loňského roku, ne?“ ozval se Bondarevskij, jenž si vzpomněl na svůj rozhovor s Harperem. „Kilrathská superletounovka. Pokud vím, FRLN ji zahnalo a předpokládá se, že byla zničena v souboji s dvojicí pronásledujících konfederačních křižníků.“ Nemohl si pomoci, aby nedal lehký důraz na slovo „konfederačních“, aby Krugerovi připomněl, že navzdory svým současným potížím s konfederační vládou přece jen Konfederaci něco dluží.
„Pořád pilnej žáček, jak vidím,“ poznamenal Kruger. „Správně, pane Bondarevskij. Karga byl asi nejlepší loď v Kočičácký flotile na týhle frontě... rozhodně ta největší a nejmodernější. Sice žádný z těch monster, který Thrakhath poslal proti Zemi, ale skoro stejně velká a nejspíš stejně nepříjemná. Admirál, kterej operační skupině velel, byl jeden Thrakhathův bratránek. Jenže ji na nás poslali se zatraceně malou podporou a podle bojovýho plánu, jakej by prokouklo i děcko. Nikdo nevěděl přesně, co se s letounovkou a jednou zbylou eskortní lodí stalo. Ňákej časek jsme se báli, že se jim povedlo zničit ty dvě konfederační lodě, co je pronásledovaly, a utéct zpátky do Baka Kar, ale Vanceova špionážní síť o ní nic nezjistila a jeden z našich informátorů tvrdil, že zachytili kus zprávy, podle který se loď chystala k autodestrukci.“
„To tedy musela být řádně poničená,“ poznamenal Tolwyn. „Ani ten nejfanatičtější kočičácký kapitán nenařídí autodestrukci, dokud není opravdu v pytli.“
„Správně,“ přisvědčil Richards. „Takže jak se nám to jevilo, viděli jsme Kargu naposled, a to bylo jen dobře. Bojová flotila, kterou tam Kočičáci nashromáždili, má tolik velkých i eskortních letounovek, že by nás stačila vyřídit sama. Kdyby měla ke všemu ještě superletounovku, začal bych se rovnou učit kočičácky, protože kdybychom měli bojovat s

Kargou a se všemi ostatními najednou, neměli bychom šanci ani jako ten sněhulák v pekle.“
„Tohle jsme si mysleli až do minulýho měsíce,“ dodal Kruger.
„Dostali jsme hlášku od jedné průzkumnice z party, která hledá na hranicích trosky a šrot,“ navázal zase Richards. „Rozhlížíme se po všem, co se dá zužitkovat, a za nálezy dobře platíme. To děvče - jmenuje se Springweatherová nebo tak nějak - si prohlíželo soustavu Vaku, když tu zachytilo zatraceně velký zdroj magnetického pole... a automatický maják.“
„Karga?“ otázal se Tolwyn.
„S velkou pravděpodobností,“ odpověděl Kruger. „Maják byl nastavenej na kilrathskej tísňovej kanál, ale kódování bylo deformovaný radiací. Přicházelo to z oběžný dráhy kolem hnědýho trpaslíka, takže si určitě umíte představit, jakej binec to na komunikačních kanálech dělalo. Průzkumnice se neodvážila moc blízko pro případ, že by Kočičáci byli aktivní, ale nahrála všechny údaje, který skrz ten šum pronikly, a přivezla je zpátky. A naši lidi na nich od tý doby pracujou.“
„Máš nějaké výsledky?“ otázal se Richards.
Kruger přikývl. „Hmotnost odpovídá Kargovi. Vyzařuje jen málo energie, ale některý z harmonických složek souhlasej s tím, co jsme zachytili během bojů, než zmizel. Obíhá po hodně výstředný eliptický dráze a nebude nejspíš trvat dlouho, než zanikne. Žádný známky života, ale tím si při vší tý radiaci nemůžeme bejt jistý. Dá se čekat, že pokud je loď netknutá, aspoň část posádky zůstala naživu. Někdo to tísňový volání spustit musel.“
„Pokud jí po výpadku energie neselhaly štíty,“ nadhodil Bondarevskij. „Bez nich by radiace zabila všechny na palubě za pár dní nebo týdnů - smrtelné dávky by sice dostali během několika minut, ale nebyla by to rychlá smrt.“
„Na to jsme také mysleli,“ řekl Richards. „Jen si to představte! Ta superletounovka se tam jenom tak vznáší ve vesmíru. Kdybychom ji dokázali uvést do provozu...“
„Zatraceně náročný úkol, Vanci,“ prohlásil Tolwyn. „Nevíš, do jaké míry je poškozená... a práce s cizí technikou přináší nekonečné problémy.“
„Ale kdyby to šlo,“ ozval se Bondarevskij tiše, „rozhodně by se nám superletounovka hodila, až na nás ti mizerové vpadnou.“
„Kdybychom ji tak dokázali dostat do služby... dřív než nás Ragark převálcuje nebo než Konfederace znovu změní politiku a usoudí, že jsme hrozbou pro mír,“ řekl Richards. „Geoff má pravdu, je to náročný úkol. Ale musíme to zkusit. A vy, pánové, se toho zúčastníte... pod vedením vašeho zde přítomného skromného služebníka ovšem.“
„Co tím chceš říci?“ otázal se Tolwyn.
„Vypracovali jsme se tady na šikovné kutily, Geoffe. Máme celou partu, která na koleně dokáže zázraky. Odletíme do soustavy Vaku s operační skupinou a na ten vrak se podíváme. Když tam ještě budou nějací Kočičáci, vyřídíme je, nalodíme na palubu technickou partu a podíváme se, co s tím půjde udělat. Pokud se nám podaří loď znovu uvést do provozu, budu velet operační skupině Kargy. Ty mu budeš dělat kapitána, Geoffe. Je to sice o nějaký ten stupínek níž než velet flotile, ale my potřebujeme nadané kapitány lodí podstatně víc než vysoké vlajkové důstojníky. Máš zájem?“
Tolwyn se naklonil kupředu a přikývl. Byl mnohem živější, než jak ho Bondarevskij viděl za dlouhou dobu.
„Jenom mi ukažte, kde je můstek,“ řekl. „Jestli ten krám poletí, budu ho řídit, kam mi jen řeknete!“
Richards se zachechtal. „Uklidni se, Geoffe. Jestli to nevyjde, nejspíš skončíš jako velitel nějaké zapadlé díry... nejspíš Pekelné. A my zatím nevíme, jestli máme nějakou naději, že se nám ji povede rozběhnout.“
„A já, admirále?“ otázal se Bondarevskij.
„Vás taky budeme muset degradovat, Jasone,“ sdělil mu Richards. „Ale myslím, že pro vás mám práci, která vám bude vyhovovat. Velitel wingu s hodností kapitána a se všemi piloty, které se nám podaří někde vyškrábat, aby z těch přerostlých necek létali.“
„Je dost pravděpodobné, že z Kargy nebude s čím létat,“ poukázal Jason. „Jestli skončil v boji, byly perutě venku.“
„Letouny tam dovezeme, když budeme muset,“ řekl Kruger. „Pošleme vás tam v naší jediný velký letounovce Independence. Až zjistíte, co potřebujete, letounovka vám přiveze orlíky na doplnění stavu tak rychle, jak je stihneme mobilizovat.“
Bondarevskij pomalu přikyvoval a v duchu už se předem probíral problémy, kterým, jak věděl, bude na záchranné akci čelit. S ohledem na všechno, co se může pokazit, si vůbec nebyl jistý úspěchem toho podniku, ale uvědomil si, že se právě na takovou výzvu těší. Dá do toho, co umí, bez ohledu na to, jestli má vyhrát nebo prohrát.
„To je v kostce celý plán,“ uzavřel Richards debatu. „Karga tam na nás už čeká. Má jméno podle kočičáckého lidového hrdiny. Jeho příběh tak trochu připomíná Davida a Goliáše, až na to, že Goliáš je kladná postava a David skončí rozmlácený na krvavou kaši. Ale na počest toho příběhu jsme to mu dali jméno projekt Goliáš. Na jeho úspěch!“
„Ať slouží,“ opáčil Kruger a přiťukl si plechovkou s admirálem. „Operační skupina je už skoro pohromadě, za den nebo dva odletíte. Začněte přemejšlet, co budete potřebovat. .. a nejenom vy, ale i kdokoliv z ostatních. Goliáš má absolutní přednost. A pomáhej nám Pámbůh, jestli se vám to nepovede.“

Kapitola čtvrtá

„Stateční druhové jsou dar,
kterého si válečník hledí nejvíc."
z Pátého kodexu
2:17:38

Osobní kosmoplán Independence Alfa
na oběžné dráze u Landreichu, soustava Landreich
14:47 standardního konfederačního času (CST), 2670,298

„Jsme připraveni na závěrečné přiblížení, pane. Nechcete si to zkusit sám?"
Bondarevskij se obrátil a přes úzký prostor pilotní kabiny kosmoplánu se na Aenguse Harpera podíval. „Už je to dávno, co jsem naposled pilotoval kosmoplán, poručíku," řekl. „A přistávat na neznámé lodi..." Navzdory svým slovům však cítil nesmírné pokušení. Držet řídicí páku kosmoplánu, dokonce i pomalého obstarožního člunu, by mělo příchuť návratu ke všemu, co Bondarevskij v posledních měsících a letech ztratil. Ale už vyšel ze cviku a ničemu by neprospělo, kdyby nově jmenovaný velitel wingu projektu Goliáš havaroval při prvním pokusu o přistání... nadto na cizí lodi!
„Třeba není tak neznámá, pane," řekl mu Harper. „Kdybyste se podíval na monitor..."
Bondarevskij shlédl na displej uprostřed své palubní desky. Kosmoplán s nimi mířil na Independence, chloubu landreišské flotily. Admirálové Richards a Tolwyn se spolu se skupinkou příslušníků štábu vezli vzadu, ale Bondarevského Harper pozval, aby letěl s ním v pilotní kabině. Tímhle způsobem mu mladý poručík chtěl poděkovat, že ho Bondarevskij propašoval do svého osobního štábu a slíbil mu zařazení do bojového wingu projektu Goliáš, pokud taková jednotka vznikne. S prioritou, kterou president Kruger operaci udělil, bylo snadné zařídit Harperovo přeložení z Themistoklu.
Chviličku na svém monitoru neviděl nic zvláštního, ale potom se podíval lépe. Tu loď zarámovanou v obrazovce znal, znal každou její linii a křivku tak, jako člověk zná svou lásku. Dokonce i pravidelný puls identifikačního majáku v něm probouzel důvěrné vzpomínky. Každý maják má svůj nezaměnitelný rukopis a tenhle se Jason Bondarevskij v uplynulých letech naučil znát nazpaměť.
„Tarawa," řekl tiše. Nebyla to jenom eskortní letounová loď stejné třídy... byla to Tarawa sama.
„Jo, pane, to je ona," prohlásil Harper s úsměvem. „Dostali jsme starou dámu za babku, když konfici začali rozpouštět flotilu. Obávám se, že nebyla v moc dobrém stavu... ale Starý Max na ni vypustil svou restaurátorskou partu a teď je zase bojeschopná."
Bondarevskij neodpověděl. Prohlížel si zvětšený obraz na monitoru a přemýšlel o všem, čím se mu tahle loď stala a co pro něho znamená.
Na její první cestě na ní sloužil jako velitel wingu a tehdy se na ni díval víc než kriticky. Zoufalá potřeba letounových lodí v rozhodující fázi války přiměla nějakého neznámého zásobovacího důstojníka k rozhodnutí vzít devět rozestavěných nákladních lodí a přestavět je na eskortní letounové lodě. Kompromisní konstrukce v mnoha ohledech nevyhovovala, ale Bondarevskij se naučil mít tu provizorní letounovou loď rád. Na té první bojové cestě ztratil svou lásku Světlanu... podnikl hloubkový nálet na Kilrah... zažil smrt kapitána i posádky můstku, když můstek zasáhla kilrathská řízená střela, převzal velení a vrátil se s notně pošramocenou letounovkou z nepřátelského prostoru. (W. R. Forstchen & Ch. Stasheff: Nálet bez návratu (Wing Commander 1), vydal Klub Julese Vernea Praha 2001)
Tarawu měl pod svým velením i při landreišské expedici a při bitvě o Zemi. Bylo pro něho těžké ji potom opustit, když převzal velení 67. eskadry torpédoborců a vztyčil svou širokou vlajku na Coventry, a ještě hůř ho zasáhla zpráva, že Tarawa byla jen pár týdnů nato poničena v šarvátce s Kilrathy. Bondarevskij předpokládal, že skončila ve šrotu... ale ona tu byla i po všech těch letech, sice s novým jménem a v nových barvách, ale přesto stále tatáž Tarawa.
„Přiblížení na ni není jednoduché," řekl a snažil se zamaskovat vzrušení v hlase. „Vlet na letovou palubu je úzký..."
„Řízení je vaše, pane," prohlásil Harper a zamrkal. „Vidím, že jste starý mazák a tak vůbec." Pustil řídicí páku a Bondarevskij automaticky sevřel svoji.
„Přebírám řízení," potvrdil. Projelo jím rozechvění. Už je to dávno, kdy řídil vlastní stroj a kdy ho zvala domů letová paluba staré Tarawy.
„Independence Alfa volá řízení letového provozu Independence," promluvil Bondarevskij řízně do mikrofonu své letecké kombinézy a všechny ty roky z něho spadly. „Jsme připraveni na závěrečné přiblížení. Vektory jsou přizpůsobené a mám vás na navigační obrazovce."
„Rozumím, Alfo," uslyšel hlas dispečera. „Povoluji závěrečné přiblížení. Až budete připraveni, změňte vektor a zahajte manévr. Dávejte pozor na provoz okolo. Dva Rapiery odlétají, jeden zásobovací člun na vyčkávacím okruhu. Potvrďte příjem, prosím."
Bondarevskij obhlédl obrazovku radaru. „Rozumím, Independence. Mám všechny tři na radaru. Zahajuji závěrečné

přiblížení... teď.“
Bondarevskij zlehka pohnul řídicí pákou a pošťouchl řídicí motory, aby navedl kosmoplán na sestupnou dráhu před příď letounové lodě. Letmo se zamračil, když musel první zásah do řízení podstatně opravit; osobní člun reagoval těžkopádněji než stíhačka a Bondarevskému scházela po té době praxe v přistávání na letounové lodi s jakýmkoliv strojem.
Letounová loď byla nyní vidět na výhledové obrazovce i bez počítačového zvětšení a stále rostla, jak se k ní kosmoplán snášel v přesně vypočítaném kursu. Bondarevskij už rozeznával příďovou výzbroj, jež se ježila kolem ústí letové paluby, čtyřhlavňové neutronové dělo obklopené hmotnostními urychlovači a protitorpédovými bateriemi. Ale nezdržoval se tím pohledem. Dostat malé plavidlo na palubu letounové lodě ve vesmírném prostoru vyžadovalo spoustu práce a veškerou pilotovu pozornost.
Za starých časů atmosférického létání bylo přistání na letadlové lodi považováno za nejsložitější manévr, jaký mohl pilota čekat, ale od dob, kdy se ve vesmíru používaly letounovky, všeobecně převládal názor, že to dávní letci měli snadné. Navzdory všemu pokroku v počítačové technice i ostatní elektronice bylo stále zapotřebí vrozené zručnosti nadaného pilota, aby měl člověk svůj stroj pevně v ruce. A uřídit přiblížení na vlastní pohon v beztíži bylo mnohem obtížnější než přistát se starým letadlem na letadlové lodi. I nepatrné odchylky v rychlosti nebo v tahu motorů působily pilotům i řídícím létání značné bolesti hlavy.
„Jeden stupeň napravobok,“ oznamoval mu řídící letového provozu klidně. „ Snížit úhel náběhu... dobře. Skvěle, Alfo. Zpětný chod... ustálit... Potvrďte návěstidlo.“
Bondarevskij sledoval blížící se vletový otvor, až nad ním konečně rozeznal tvar Ehrenbergerova optického přibližovacího návěstidla. To pomáhalo pilotovi nastavit závěrečný vektor podle sady světel. Bondarevskij zkušeným okem odhadl kurs. „Kosmoplán Alfa, návěstidlo, čtyřicet tři celých sedm desetin procenta,“ řekl, čímž přesně podle předpisů ohlásil druh a označení svého plavidla, skutečnost, že má optické návěstidlo v dohledu, a zásobu energie člunu.
„Návěstidlo, rozumím,“ zazněla nevzrušená odpověď.
Kosmoplán se nyní blížil k letounové lodi jen velmi pomalu. Tohle byla nejzáludnější část přistání na letounovce. Pokud pilot nenasadil přímou dráhu do vletového otvoru, narazí přímo do trupu a zničí svého orlíka... a také notný kus letounové lodě. Také příliš velký tah byl na závadu, a to i v případě, že přistávající stroj byl dokonale srovnán, protože uvnitř nebyl příliš velký prostor k manévrování. Na druhou stranu i příliš malá rychlost přinášela potíže.
Právě proto poletuchy shrábnou velké prachy a nejvíc slávy, jak Bondarevskij často říkával nepilotům za nesčetných pozdně nočních alkoholických dýchánků.
Řídil stroj do úzkého vletového otvoru lodě a vzpomněl si přitom, jak kdysi pravidelně proklínal konstruktéra, který přestavbu navrhl. Kosmoplán pronikl uzávěrovým silovým polem a zprudka se vnořil do atmosféry, avšak Bondarevskij změnu v chování člunu předvídal a zručně ji vyrovnal. Průchod bariérou pohltil většinu zbývající dopředně hybnosti a Bondarevskij hladce dosedl přímo na středu přistávací paluby.
„Kosmoplán Alfa na palubě,“ ohlásil.
„Vypínám hlavní motory.“
„Dobrá práce, Alfo,“ pochválil ho řídící letového provozu. „Za tohle vám dávám ‚prošel'.“
Harper se vedle Jasona uchechtl. Řídící létání hodnotil piloty z posádky letounové lodě za každé přistání a výsledky se vyvěšovaly v hotovostních místnostech. Tahle soutěž se organizovala proto, aby se všichni snažili udržet ve formě. „Prošel“ bylo nejvyšší možné hodnocení. Řídící letového provozu očividně nevěděl, že právě oznámkoval velitele cizího wingu na návštěvě.
„Díky, řídící,“ odpověděl Bondarevskij. Stejně jako Harper postřehl humornost té situace, ale současně si nemohl pomoci, aby byl na své ohodnocení pyšný. Přece jen už to bylo dávno, kdy naposledy přistával s kosmoplánem... a ještě déle, co se potýkal s obtížným přiblížením na přistání na Tarawě. „Posádka Independence Alfa opouští letová stanoviště. Skupina významných osob se připravuje vystoupit.“
Vypnul ovladače a ohlédl se po Harperovi. „Co vy na to, poručíku? Doufám, že jsem odvedl uspokojivý výkon... na stařík a.“
„Ano, pane, víc než uspokojivý,“ prohlásil Harper s úsměvem. „S vámi poletím kdykoliv.“
Rozepnuli si popruhy a vydali se zadními dveřmi do oddělení cestujících, kde se oba admirálové právě zvedali, zabraní do technické debaty o konstrukční filosofii kilrathských válečných lodí. Ostatní důstojníci, příslušníci štábu a několik techniků - mezi nimi Sparksová - se drželi v pozadí a čekali, až Richards a Tolwyn vystoupí z člunu. Dosud se dodržovalo staré pravidlo z námořní plavby: nejvyšší důstojníci nastupují do člunů jako poslední a vystupují jako první.
Harper otevřel venkovní dveře. „Už na vás čekají, pánové,“ prohlásil.
Richards vykročil ven s Tolwynem a Bondarevským v těsném závěsu. Letová paluba vyhlížela stejně, jako když byl Bondarevskij na lodi naposledy. Opodál stála spousta letounů, na nichž pilně pracovali technici a mechanici, a k přilétnuvšímu člunu se už hnala čerstvá četa s rozmanitou technikou, aby jej co nejrychleji odklidila z cesty a pustila se do údržby.
Na vrcholu vysunuté rampy se zastavili. Přímo před nimi se organizovaný chaos letového provozu přeléval kolem čestné stráže landreišské námořní pěchoty ve slavnostních uniformách. Na pozdrav jim zahvízdala bocmanova píšťalka a Richards se vydal po rampě dolů.
Důstojník, který vykročil, aby ho přivítal, byl oblečen do uniformy o několik stupňů honosnější než jakou kdy Bondarevskij u landreišského loďstva viděl, dokonce lepší, než ta, kterou nosil Richards při svých schůzkách s konfederačními hlavouny v Tychonu. Na límci mu zářily proužky kapitána a všude možně pak spousta zlatých šňůr.

Nášivky na obou ramenou nesly jméno Independence.
„Vítejte na palubě, pánové," řekl. Měl sklon k lehce protahované zpěvavé výslovnosti landreišské aristokracie a na odpovědnost spojenou s velením letounové lodi se Bondarevskému zdál příliš mladý. Na druhou stranu samotnému Bondarevskému ještě nebylo třicet, když převzal velení Tarawy. Jenom mu připadalo divné vidět v té funkci dalšího mladého důstojníka. „Jmenuji se Galbraith. Kapitán John Calhoun Galbraith, k vašim službám. Vítejte na palubě Independence."
To jméno Bondarevskij znal. Už o Galbraightovi slyšel, když v Landreichu sloužil předtím. Otec toho člověka byl jeden z nejbohatších průmyslníků na Landreichu, loupeživý baron, kterému patřilo prakticky všechno, co stálo za to vlastnit. Jeho vliv zajistil synáčkovi hladký vzestup v loďstvu. Když o něm Bondarevskij slyšel naposledy, Galbraith velel torpédoborci. Říkalo se o něm, že je schopný organizátor a nikdy si neposkvrnil osobní záznam prohranou bitvou, ale na dobrého bojového velitele byl považován za příliš změkčilého a pohodlného.
A teď velí staré Tarawě. To je tedy pro starou dámu úpadek... dostat se tomu člověku do rukou jenom proto, že Kruger potřebuje, aby Galbraithové byli dál ochotni udržet Landreich na nohou.
„Moji vyšší důstojníci," pokračoval Galbraith a nedbale přejel rukou hlouček za sebou. „Výkonný důstojník komandér Rothová. Hlavní inženýr komandér Watanabe." Odmlčel se a podíval se na admirála Tolwyna. „A přinejmenším vy, admirále, byste měl znát mého velitele wingu."
Bondarevskij potlačil překvapený výkřik, když posledně jmenovaný předstoupil.
„Kevine, chlapče, rád tě vidím," pozdravil admirál Tolwyn synovce potěšeným, ale rozhodně ne překvapeným tónem. Očekával tedy, že se s Kevinem Tolwynem tady v Landreichu setká. Mohl se o tom aspoň zmínit, pomyslel si Bondarevskij uraženě.
„Nápodobně, pane," odpověděl mladík. Vypadal stále tak, jak si ho Bondarevskij pamatoval, menší a robustní jako jeho strýc, ale s dětskou tváří, jež vůbec nevypadala na roky, které strávil jako důstojník konfederačního loďstva. Stal se jedním z hrdinů bitvy o Zemi, ale poté, co byl prohlášen za nezvěstného po závěrečné srážce s Thrakhathovou flotilou a posléze zachráněn jen díky nevýslovné shodě náhod, admirál ho přiměl, aby odešel od letců a stal se členem týmu projektu Behemot.
Nyní byl tedy v Landreichu, nosil výložky komandéra a sloužil jako velitel bojového wingu FW-105 Osvoboditelé, přiděleného lodi Independence. Další přítel získaný pro toto nové střetnutí s Kilrathy zde na nejzapadlejší hranici lidského osídlení.
Kevin Tolwyn zachytil Bondarevského pohled a zazubil se důvěrně známým úsměvem. „Tebe také rád vidím, Medvěde," prohlásil. „Zvlášť na staré Tarawě. Hotové rodinné setkání po létech."
„To bych řekl. Přivezl jsem i Sparksovou."
„Neříkej, opravdu? Jedním z mých velitelů perutí je Doomsday. A na palubě je i pár dalších starých známých."
Bondarevskij na sobě nedal nic znát. Vypadalo to, že Richards a Tolwyn několik posledních měsíců rekrutovali ve velkém. Situace mu začínala připomínat první expediční síly v Landreichu. Do čehopak se to nechali zaplést tentokrát? Neměl však příležitost ani odpovědět. Netrpělivě se tvářící Galbraith se ozval dřív, než Kevin Tolwyn vůbec domluvil.
„Jsme téměř připraveni k odletu," řekl. „A člun s presidentem má dorazit každou chvilku, aby se s námi mohl náležitě rozloučit. Doufám, pánové, že vám nebude vadit, když přivítání trochu zkrátíme, abychom mohli uvolnit palubu pro presidentův přílet. Máme před sebou velký úkol."
„Samozřejmě, kapitáne," odpověděl Richards nenuceně. „Kdybyste jenom byl tak laskav a přidělil nám někoho, kdo nás zavede do ubikací, a my se odklidíme až do chvíle, než bude čas poslechnout si Starého Maxe a jeho moudrá slova."
„S vaším dovolením, kapitáne, rád hosty odvedu," nabídl se Kevin.
Galbraith se zamračil. „Není to trochu pod vaše služební postavení, komandére?" Krátce se pokusil o úsměv. „Nu, myslím že to v tomto případě morálce neuškodí." Nedbale mávl rukou. „Dejte mi vědět, pánové, kdybych vám mohl být nějak nápomocný."
Než kdokoliv z nich mohl odpovědět, obrátil se ke svému výkonnému důstojníkovi, aby mu něco řekl, a přenechal příchozí Kevinu Tolwynovi.
„Někdo z mých lidí se postará o ostatní cestující," řekl Kevin. „Vás zavedu do ubikací, které jsme vyčlenili vám. Obávám se ovšem, že nedosahují standardů pro vlajkovou hodnost."
„Dejte mi palandu a počítačový terminál a budu spokojený jako Kočičák v bedýnce s pískem," uklidnil ho Richards.
Starší Tolwyn souhlasně zabručel.
Ubikace se nacházely v přestavěné části lodi. Za Bondarevského časů se zde nacházely sklady munice, ale ty byly očividně přemístěny do nového úseku dvě patra pod letovou palubou a uvolnily tak místo dalším lůžkům. „Tyhle změny nařídil sám Starý Max," vysvětloval mladší Tolwyn, když svému strýci a ostatním ukazoval první kabinu. „Říká se, že chtěl tuhle kocábku používat jako svou osobní vlajkovou loď a chtěl mít dost paland pro svůj štáb. Ale nakonec z toho sešlo a nám zůstaly na krku přebytečné ubikace pro významné hosty. Až do nynějška nikdo ani nečekal, že je využijeme."
Když Kevin přidělil lůžka oběma admirálům, zavedl Bondarevského k další kabině. „Celá jen pro tebe, Medvěde," řekl s úsměvem, když zadával kód k otevření dveří. „Já vím, že to není kapitánská kajuta, kam bys patřil, ale snad to bude prozatím stačit."
„Je prima, Kevine," ujistil ho Bondarevskij. Odhodil tornu na palandu a podíval se důkladněji, když se na černé přikrývce něco pohnulo. „No nazdar, co to je?"
Tolwyn po tom sáhl a zvedl raneček černé srsti. „Oficiální uvítací výbor Independence. Jasone, seznam se s Thrakhathem. Je to jeden z našich palubních kocourů."
Černý kocour otevřel uhrančivé zelené oči a podezíravě si Bondarevského prohlížel. Za chvilku začal hlasitě příst,

očividně potěšený Tolwynovým škrábáním za ušima a pod krkem.
Bondarevskij se zachechtal. „Jo Thrakhath? Ví, že je královského rodu?“
„Naprosto,“ odpověděl Tolwyn a odložil kocoura zpět na kavalec. „Najde si cestu prakticky do každého kouta lodě, obvykle větracími šachtami... i když někteří z nás si myslí, že umí procházet zdí, když chce. Ale tuhle palubu si vyznačkoval jako své osobní území. Jestli nechceš, aby sem lezl a obtěžoval tě, namontujeme sem mřížku, kterou neproleze.“
„Nic takového,“ odpověděl Bondarevskij. „Společnost jenom uvítám.“ Odmlčel se a zadíval se Tolwynovi do očí. „Víš, dost mě překvapilo, že jsem tě tady našel. Tvůj strýček o tom nic neříkal.“
„Ne?“ svraštil Kevin obočí a pak pokrčil rameny. „Nu, víš, jak na tom poslední dobou byl. Nedal vědět pravici, co dělá levice ze strachu, aby se nezlomila při výslechu. Vlastně jsem tady skoro od konce války - zdržel jsem se jenom tak dlouho, abych viděl, jak dopadne soud, a hned nato jsem odcestoval pryč, abych se upsal Starému Maxovi a jeho bandě hrdlořezů.“
„Na admirálův návrh?“
„Jo.“ Tolwyn se znovu zamračil. „Nevím, co ho popadlo, ale podle všeho mu připadalo jako dobrý nápad, abych na chvíli vypadl z konfederačního prostoru. A velitel wingu na landreišské letounovce je rozhodně lepší než major zastrčený někde doma ve štábu.“
„Kolik toho víš o téhle akci?“
„Máme vyzvednout nefunkční kilrathskou loď, která může být střežená nepřítelem,“ odpověděl Tolwyn. „Měla by to být docela snadná prácička.“ Odmlčel se a nevinná, upřímná tvář mu zrudla. „Hele, Medvěde, i v landreišském loďstvu mě hodností nedohledně převyšuješ. Jestli chceš dělat něco jiného, než si za letu točit palci, vzdám se funkce velitele wingu...“
„Zapomeň, Vlku samotáři. Ten flíček sis zasloužil.“
„Je to zatracená škoda, že ti nedali Tarawu. Tedy Independence. No to je jedno. Nebo aspoň její bojový wing. Nehodí se, abys byl na staré dámě jenom jako cestující.“
„S tím si nedělej starosti,“ ubezpečil ho Bondarevskij. „Stačí mi, že ji zase vidím. A jestli se nám podaří to kilrathské monstrum uvést do provozu, budu jenom rád, že jsem měl chvíli volno.“ Zaváhal. „Ale... hele, Kevine, díky za tu nabídku. Moc si jí vážím.“
„Hodně ti toho dlužím, Medvěde,“ řekl Tolwyn. „Když jsem u tebe před náletem na Kilrah začínal, byl jsem rozmazlený spratek, který nevěděl, co si má počít se životem. Ty jsi ze mne udělal opravdového důstojníka, pilota a člověka, na kterého se nestydím každé ráno při holení podívat do zrcadla, a já ti to nezapomenu.“
„Presidentův člun na závěrečném přiblížení.“ Zahřmění palubního rozhlasu zachránilo Bondarevského před nutností odpovědět na slova mladšího důstojníka.
„Uvítací výbor na letovou palubu.“
„Předpokládám, že významní hosté do něj také patří,“ poznamenal Bondarevskij.
„Rozhodně do něj patří velitelé wingů,“ povzdychl si Kevin. „Otázka je, jestli náš milovaný kapitán NosNahoru-braith tebe a naše dva admirály zahrnuje mezi ‚své' významné hosty. On náš velitel je velice vybíravý. Ukázkový exemplář mezihvězdného nafoukance.“
„To zní, jako bys ho neměl zrovna v lásce,“ poznamenal Bondarevskij, zatímco se společně vydali chodbou pryč.
„Ty jsi pořád mistr dedukce, co, Medvěde?“ zakřenil se Tolwyn. „Řekněme, že by se mi líbilo víc, kdyby skipper téhle kocábky snesl srovnání s jedním nejmenovaným dřívějším kapitánem. A už mě docela štve být jeho velitel wingu. Teoreticky bychom si měli být pod velitelem operační skupiny rovni, jenže on se ke mně chová jako k lokajovi svého tatíčka.“
„Předpokládám, že admirál Richards téhle operační skupině nevelí, když ho ubytovali tady a ne v ubikaci vlajkového důstojníka.“
„Nevelí. Starý Max se rozhodl z vraku udělat jádro samostatné eskadry, jestli se nám jej povede uvést do provozu, a té má velet admirál Richards. Operační skupině Independence velí admirál Camparelli, ale ten se moc neukazuje. Je to nejstarší aktivní vlajkový důstojník loďstva, už je mu přes sedmdesát, ale stále odmítá odejít do výslužby. A protože je to hned po Starém Maxovi největší válečný hrdina, jakého Landreich má, nikoho ani nenapadne odsunout ho stranou, aby to mohl převzít někdo mladší. Sice mu to ještě myslí, ale od chvíle, co jsem nastoupil, je věčně nemocný a nechává většinu rutinní práce s operační skupinou na Galbraithovi.“ Tolwyn se ušklíbl. „Možná by skoro bylo lepší, kdyby se do vesmíru znovu vydal Starý Max.“
„Na to nespoléhej,“ varoval ho Bondarevskij. „Váš admirál je možná starý a prolezlý nemocemi, ale Kruger je vyložený cvok. Ještě teď mě mrazí, když si vzpomenu na ten kaskadérský kousek, který nás přiměl provést, abychom dorazili včas do bitvy o Zemi. Vlétli jsme do posledního přeskokového bodu plnou rychlostí. Polovina flotily skončila v jiných cílových přeskokových bodech a pár lodí ztratilo záď dvacet světelných roků od přídě.“
„K Zemi jste se ale dostali včas,“ poukázal Tolwyn.
„Jo... ale ten člověk je stejně cvok. Kašle na poměr sil, nestará se o alternativy. Prostě někam vpadne, pálí z bouchaček hlava nehlava a kdo se mu postaví do cesty, má prostě smůlu.“
„Mně to připadá, jako bys mu to přes všechny řeči schvaloval,“ řekl mu Tolwyn. Tou dobou došli k výtahu, který je měl vyvézt na letovou palubu.
Vyšli opět na otevřené prostranství, připojili se k oběma admirálům na okraji kapitánova uvítacího výboru a sledovali, jak presidentský kosmoplán zlehka proklouzává silovým polem a dosedá nedaleko od nich na palubu. Bondarevskij si všiml, že člun nese jméno San Jacinto po Krugerově staré lodi, na níž zahájil vzpourou svou závratnou kariéru. Napadlo ho, jestli si toho všiml i Richards. Ten mladý velitel Krugerovy eskadry, když se Starý Max dopustil svého vzdorného

činu, byl právě Vance Richards. Občas tvrdil, že právě Krugerův čin mu udělal kaňku v materiálech, jež mu vynesla přeložení k rozvědce.
Dveře člunu se otevřely a bocmanova píšťalka přivítala dalšího významného hosta. Tentokrát ji doprovázela reprodukovaná hudba a kapela na nahrávce hrála jakousi elegantní a majestátní melodii, pravděpodobně nějakou barokní fanfáru, jež byla běžnou součástí přivítání landreišského presidenta.
Bondarevskij věděl, jaký vztah má Kruger k ceremoniím všeho druhu, a nemohl si tedy pomoci, aby nebyl zvědavý, jak bude president reagovat. Galbraith rozhodně musel vědět, že Starý Max není ten typ, který by plýtval časem na formální stránky své funkce. Uspořádal tohle představení proto, že byl tak beznadějný formalista? Anebo se snažil Krugerovi připomenout, že v Landreichu existují skupiny, které presidentský úřad považují za něco víc než jenom povolání?
Kruger vystoupil z člunu a rozhlédl se s bojovným, nicméně poněkud roztouženým leskem v oku. Poznámky mladého Tolwyna o jeho záměru používat eskortní letounovku jako osobní vlajkovou loď plně ladily s ostatními klepy, které Bondarevskij za posledních několik dní zaslechl. Starý Max tím nejhorším možným způsobem toužil vést tuhle akci sám a byl nevrlý, že mu plány nevyšly.
Tehdy během krize před bitvou o Zemi převzal Kruger přímé velení landreišské flotily z můstku torpédoborce Blitzkrieg. Měl také zřízené velitelské stanoviště na Pekelné díře, než Kilrathové tamní osídlení vybombardovali. Jeho fanfarónskému velitelskému stylu nejlépe sedělo velení z fronty - pokud možno z čelního oddílu nejpředsunutějších průzkumných jednotek předvoje flotily - a Kruger se do své role obouval naplno.
Podle toho, co Bondarevskij slyšel, však pro Starého Maxe bylo čím dál obtížnější vykonávat své povinnosti z paluby lodě zapojené do bojových akcí. Světy Landreichu byly vzdorovitá banda, obydlená odhodlanými, nezávislost milujícími lidmi, kterým vládnout dalo dost práce. Presidentova nepřítomnost na sídelním světě obvykle měla za následek nějaký neklid. V dobách, kdy v landreišském prostoru bezohledně řádily kilrathské síly, to příliš neznamenalo, avšak nyní, když se situace poněkud uklidnila, političtí poradci zesílili nátlak na Krugera, aby ho uvázali k psacímu stolu v paláci.
A tahle akce, třebaže dost pravděpodobně bude důležitá, bude současně dlouhá a nudná. Prohlídka a oprava opuštěné lodě nepatří k těm životně důležitým akcím, u kterých by si Kruger přece jen mohl prosadit osobní účast, obzvlášť když je doma zapotřebí řešit politické problémy.
I tak však musel Richards Krugerovi připomenout, že je jediný, kdo dokáže udržet na uzdě Clarka Williamse a ostatní osazenstvo velvyslanectví Konfederace v době prohlubující se krize, aby Starého Maxe přesvědčil, že jako dobrý voják musí zůstat na svém stanovišti a ne poletovat někde v dalekém vesmíru, byť by tam chtěl vyrazit sebevíc.
Ten toužebný pohled byl tudíž upřímný. Bondarevskému bylo toho člověka líto přes všechny jeho osobní výstřednosti. Kruger byl muž činu, který jen těžko docházel pochopení, že ne každému vedení svědčí přímý přístup, jemuž on dával přednost. Jenže fakta jsou fakta. Jak Bondarevskij po jedné z Krugerových rozzuřených tirád na toto téma poznamenal k Richardsovi: „President pohraniční republiky se podle něj nemusí starat o protokol, formality, nebo o takové drobnosti jako vedení státu. Jenže v takovém případě bychom četli v učebnicích dějepisu o tom, jak se Thomas Jefferson osobně ujal velení Intrepidu toho dne, kdy Decatur vyplul k Tripolisu, aby zapálil Philadelphii. Ten člověk pořád přemýšlí jako kapitán torpédoborce uvězněný do těla hlavy státu.“
Kruger dosud stál na vrcholu rampy. Dotkl se něčeho po straně krku a Bondarevskij si uvědomil, že zapíná mikrofon a zesilovače. Presidentova slova se dunivě rozlehla po rozlehlém prostoru letové paluby. „Občani kosmoplavci Loďstva Svobodné republiky! Přiletěl jsem z planety, abych se s vámi osobně rozloučil, protože Independence a její doprovodná eskadra dostala úkol, který může mít obrovskou důležitost. Stateční muži ženy landreišských ozbrojených sil, na vás teď záleží budoucnost našeho malého uskupení planet tady na hranicích. Spoustu let nám hrozily útoky Kočičáků, ale dneska, kdy lidstvo údajně chrání mírová smlouva, je naše situace ještě horší, než byla za mizerných starých časů před odtržením. Možná si myslíte, že záchranná operace není tak důležitá jako bojová, ale jestli se vám povede vyzvednout to plavidlo, které se vydáváte zachránit, a uvést ho znovu do provozu, může docela dobře obrátit poměr sil v náš prospěch jak pro tuhle chvíli, tak pro budoucí roky.“
Kruger se na chvilku odmlčel a potom tišeji pokračoval: „Vím, že spousta z vás si myslí, že občas trochu přeháním, ale tentokrát vám to říkám na rovinu. To, co během své akce uděláte, může rozhodnout o dalším osudu Landreichu a možná i všech lidských světů. A neznám lepší partu lidí, kterým tu odpovědnost svěřit, než kosmoplavce a námořní pěchotu Loďstva Svobodné republiky. Přeju vám hodně štěstí.“

Sídlo velvyslanectví Pozemské konfederace
Newburg, Landreich, soustava Landreich
19:34 standardního konfederačního času (CST)

„Chtěl bych vědět, co má ten maniak Kruger za lubem,“ řekl Clark Williams, napil se ze šálku kávy a na chvilku se odmlčel, aby vychutnal směs Jamaica Blue Mountain, kterou si nechával každý měsíc dovážet ze vzdálené Země. „Můžete vsadit krk, že je to něco velkého, to vám povídám. Když je do toho zapletený Geoff Tolwyn...“
„To snad není takové překvapení, komisaři, nebo ano?“ naklonil se Lorenzo Mancini v křesle kupředu se zaujatým výrazem. „Ostatně tady má kontakty už od té chvíle, kdy s Richardsem provedli ten kousek před bitvou o Zemi, a doma beztak nemá příliš slibnou budoucnost. Rozhodně ne po tom fiasku s Behemotem.“
„Ne, v tom je něco víc, než že by Max Kruger jenom pomáhal ztroskotanci, o kterém si myslí, že potřebuje podržet,“ řekl Williams. Vybraným, dokonale přesným pohybem odložil šálek. „Kruger nemá pocit, že by někomu něco dlužil. Právě naopak. Stále si rád myslí, že by před ním konfederační vláda měla panáčkovat na znamení díků za to, že nás u Země

‚zachránil'."
Křeslo trochu zavrzalo, jak se Williams opřel, a komisař se zamračil. Clark Williams měl rád pořádek, pracovitost a hladký průběh. Jeho kancelář, ta nejlepší v celém sídle konfederačního velvyslanectví, byla zařízená nejluxusnějšími věcmi, které sem byl schopen ze Země dopravit, a všechno zde bylo úhledně uspořádané, urovnané a uklizené. Ne jako ta Krugerova díra v presidentském paláci, pomyslel si.
Mancini pokrčil rameny. „Svým způsobem má pravdu, komisaři," řekl. „Kočičáci tehdy už prorazili naši poslední obrannou linii, když se ukázal Bondarevskij a ostatní Krugerovi lidé a donutili je stáhnout se."
„Je to zločinec, psanec a nejnebezpečnější člověk v celém sektoru."
„Právě proto je Landreich dokonalým místem pro spuštění našeho projektu," opáčil Mancini. Byl to malý človíček, snadno přehlédnutelný, ale měl hodnost plukovníka Konfederační informační služby, elitní pozemské špionážní a zpravodajské agentury. Měl i jiné styky, díky nimž byl ještě mocnější, a Williams se s ním raději nepřel.
„Nejspíš máte pravdu," připustil. „Jenže teď, když se Kruger znovu spojil s Tolwynem a Bondarevským, se obávám, že naše operace může narazit na potíže. Neodepisujte Tolwyna jenom pro to, co se stalo loni. Ten člověk je taktický génius a zcela rozhodně nesouhlasí s naším postojem. Taková kombinace zavání nepříjemnostmi."
„Jste skutečně přesvědčen, že Kruger má v plánu něco zvláštního?" mračil se Mancini. Byl v Landreichu nový a ještě neměl čas rozjet svou informační síť. Williams o něm slyšel, že téměř posedle nespoléhá na žádný zdroj, který nezná osobně.
„Dnes odpoledne odletěl nahoru na novou eskortní letounovou loď, aby se osobně rozloučil s posádkou," sdělil mu Williams. „Richards, Tolwyn a Bondarevskij jsou na její palubě jako významní cestující. Povídá se, že operační skupinu, jež je letounové lodi normálně přidělena, posílili o velký počet dalších lodí a o několik tisíc lidí... jistě budete souhlasit, že na republičku, která sotva zápasí o přežití, je to značná síla. Řekl bych, že jde o nějakou akci, na které má Kruger osobní zájem, a v tom případě to musí být něco velkého."
„Ale nevíte co." To nebyla otázka, nýbrž konstatování, příkré a bez obalu.
„Podle našich nejlepších dohadů chce Kruger rozdmýchat nějaké potíže v provincii Hralgkrak," řekl Williams.
„Například v Nahaddaru. V Nahadu byl posledních několik roků klid a Kruger by mohl vidět nějaké možnosti v tom, že v téhle oblasti podnítí povstání. Richards jako expert na vojenské zpravodajství, Bondarevskij pro organizaci aerokosmické obrany, Tolwyn jako místní strategický mozek... jestli to, co jsem slyšel, je pravda, jestli s sebou skutečně berou loď pro přepravu vojsk a továrenskou loď, pak by to do sebe zapadalo. Vyvolat povstání Ragarkovi v boku, vycvičit, vystrojit a podporovat místní ozbrojené síly a v rozhodující chvíli vrhnout do boje landreišské síly typickým kamikadze stylem Maxe Krugera a máte namíchanou třaskavou směs pro katastrofu. Kruger jako staronový mezihvězdný hrdina je to poslední, co Konfederace potřebuje. Tohle v plánu není."
„Potom bychom měli přistoupit k nápravným krokům," prohlásil Mancini chladně. „Ale nejdřív musíme zjistit, jestli se náš dohad blíží pravdě. Máme nějaké zdroje, které by nám mohly poskytnout bližší informace o tom, co má Kruger za lubem?"
„V jeho administrativě žádný," odpověděl Williams. „Víte přece, jak jsou vůči svému milovanému hrdinovi skrz naskrz loajální. U politiků v Radě tak dobře zapsán není, ale podle mého je tím méně pravděpodobné, že by s nimi probíral své plány. Hmmm..." Zmlkl a snažil se vzpomenout ještě na něco, co o Krugerem zorganizované operaci slyšel. „Ještě jedna věc. Do operační skupiny je nějak začleněná i civilní loď. Nezávislý pohraniční průzkumník odněkud z Nových plání nebo nějaké takové díry. Posádka měla několik dní volno a můžete se vsadit, že někdo neposlechl rozkaz, že mají udržet plány v tajnosti. Někdo určitě mluvil a..."
„To se těžko dohledává," prohlásil Mancini. „Třídil byste bezcenné klepy a prázdné tlachání celé měsíce, než byste našel něco užitečného."
„Ne nutně," odvětil Williams. „Tihle pohraniční průzkumníci i v nejlepším případě balancují na hranici zákona. Většina z nich má styky s naším dobrým přítelem panem Banfeldem a jeho Guildou. Myslím, že pokud tady je něco, co stojí za vědění, Banfeld už to vyzvěděl. Nám už stačí jenom nabídnout patřičnou... pobídku, abychom ho získali ke spolupráci."
„V tom případě navrhuji, abyste začal, komisaři," řekl Mancini. „Jestli máme Tolwynovi a jeho kamarádům zabránit v komplikování zdejší situace, musíme odhalit, co a kde Kruger chystá, abychom mohli podniknout kroky k rychlé nápravě."
Williams se chladně usmál. „Pustím se do toho. Ale stále si myslím, že byste měl zvážit můj druhý návrh."
„Atentát na Krugera?" Mancini zavrtěl hlavou. „Příliš riskantní. Kočičáci tímhle stylem nejednají, takže by se na ně nedalo svrhnout podezření. A riskujete, že se z něho stane mučedník tady i u nás doma. To by nám nasypalo do ložisek víc písku než vítězství Landreichu nad Ragarkem. Ne, prozatím dáme od Krugera ruce pryč. Budeme ho obtěžovat diplomatickou cestou, budeme vyvolávat co nejvíc politických potíží a budeme podnikat akce s cílem zabránit jeho podřízeným získat navrch nad Ragarkem. Ale Maxe Krugera necháme žít. Ať se s ním vypořádají Kočičáci, až rozbombardují ten jeho takzvaný palác na kousky."

Kapitola pátá

„ Opatrnost není hanbou, dokud se opatrný
válečník vyhýbá nástrahám zbabělosti.“
ze Čtvrtého kodexu
16:12:21

Středisko plánování operací, FRLS Independence
vesmírný prostor, soustava Oikuméné
10:05 standardního konfederačního času (CST), 2670,312

Když Tarawě velel Jason Bondarevskij, mnohá z nejvýznamnějších rozhodnutí o chodu lodě a o jejích akcích padla ve středisku plánování operací, velké místnosti ponořené hluboko v jádru lodní konstrukce za komplexem střediska bojových informací. Zatímco CIC bylo přeplněno počítačovými terminály a obrazovkami monitorů ovládanými technickými specialisty, kteří neustále sledovali a vyhodnocovali tok informací z vnitřku letounové lodě i z vnějšku, OPC bylo ostrůvkem klidu. Většinu místnosti zabíral velký trojúhelníkový konferenční stůl a kromě počítačových klávesnic před každým křeslem tu nebyly žádné panely s přístroji, žádné displeje ani taktické monitory nebo obrazovky. Přepážky byly vyzdobeny obrazy: holografický portrét Independence na oběžné dráze u modrozelené planety, malba ve starém stylu znázorňující San Jacinto v boji s kilrathskou lodí za bitvy u Landreichu, nehybný hologram Maxe Krugera tvářícího se přísně a moudře, jako by se s hrdostí a benevolentním zájmem o zdejší dění rozhlížel po místnosti. Celou jednu stěnu zaujímala vlajka Landreichu, meč podložený bílým svatoondřejským křížem v černém hvězdném poli a na spodním okraji heslo „Silou ke svobodě“.
Ve třírozměrném holoprojektoru uprostřed stolu bylo vidět obraz landreišské eskadry shromážděné v blízkosti přeskokového bodu do Vaku, osm lodí, jež se chystaly podniknout přeskok hyperprostorem do neznáma. Velení výpravy shromážděné kolem stolu se tvářilo, jako by si význam té chvíle ani neuvědomovalo, ale Bondarevskému přišlo obtížné myslet na cokoliv jiného. O den později bude projekt Goliáš v plném proudu, a jakmile se do něj pustí, nemohou couvnout.
Bondarevskij prožil víc rozhodujících bitev než jiní, obvykle proti drtivé přesile, dnes se však nemohl zbavit pocitu, že tato záchranná akce nebude o nic méně důležitá než všechny ty bojové operace. Byla to stejná sázka do loterie jako každé střetnutí ve vesmírném prostoru... a Bondarevského skličovalo vědomí, že může k výsledku akce osobně přispět jen malým podílem, dokud jiní nevydají předběžný soud, zda je tato operace vůbec proveditelná.
Admirál Vincent Camparelli, navzdory svému věku a častým záchvatům kašle, jež přerušovaly jeho řeč, stále vzpřímený jako svíčka, zvedl ruku protkanou modrými žilami, aby upoutal pozornost.
„Rád bych si byl jistý, že každý ví, co se od něho očekává, až proletíme na druhou stranu,“ prohlásil a ohlédl se po admirálu Richardsovi. „Celé provedení záchranné operace možná spadá pod velení štábu projektu Goliáš, ale dokud skutečně nevstoupíme na palubu vraku - pokud je to vrak - a nedokončíme úvodní prohlídku, je operace věcí operační skupiny Independence. Doufám, že všichni chápete a souhlasíte, že koordinace našeho úsilí je velice důležitá.“ Jeho suchý mečivý hlas v sobě měl asi tolik emocí, jako by starý pán byl profesor přednášející taktiku na Vesmírné akademii Konfederace. Přes svůj křehký vzhled však měl o všem dokonalý přehled a Bondarevskij z něj měl pocit, že v něm stále žije ta pevná a rozhodná mysl, která před třiceti lety, v prvních dnech krize po odtržení, vedla landreišskou flotilu k vítězství nad Kilrathy.
Bondarevskij se rozhlédl kolem stolu a přistihl se, že si v duchu klade otázky o ostatních přítomných. V předešlých bojích znal lidi, kteří s ním sloužili. Byli to druhové ze stejné letky nebo příslušníci téhož bojového wingu, kteří spolu žili, pracovali a bavili se v těsném kontaktu každý den; později kolegové kapitáni lodí z téže operační skupiny, muži a ženy, kteří prokázali své schopnosti a jejichž činy a způsob myšlení důkladně poznal během týdnů či měsíců služby v bojovém postavení před akcí. Ale tato skupina se většinou skládala z neznámých lidí, alespoň z pohledu Bondarevského a dalších důstojníků projektu Goliáš. Vědomí, že na cizích lidech bude záviset nejenom úspěch či neúspěch operace, ale možná i samotný jeho život, v něm vzbuzovalo nervozitu.
Měli sklon dělit se na dvě skupiny - tým Goliáše na jedné straně a nejvyšší důstojníci operační skupiny na druhé. Ačkoliv nejvýše stál admirál Camparelli, bylo zřejmé, že většina lidí z druhé skupiny vzhlíží ke kapitánu Galbraithovi, a mladý velitel kolem sebe šířil téměř hmatatelné ovzduší povýšenosti. Z náznaků, které už v hovoru utrousil, bylo zřejmé, že tuto akci považuje za něco, co zvládnou levou zadní, za cosi málo významného, hluboko pod důstojností vlajkové lodě landreišského loďstva. Možná si také uvědomoval, že Tarawa - ale houbeles, Independence, připomněl si

Bondarevskij hořce - ztratí postavení vlajkové lodě, pokud záchranná operace skončí úspěšně, a vzhledem k tomu, že se do jejího velitelského křesla měl posadit Tolwyn, byl možná trochu zklamaný, že mu otcovy politické machinace vynesly jen eskortní letounovou loď, zatímco v zákulisí čekalo tohle plavidlo.
Mezi Galbraightem a Camparellim seděli ostatní tři kapitáni válečných lodí operační skupiny. Pro Bondarevského to zatím byly jen tváře a jména. Forbes z lehkého křižníku Xenofontes byl světlovlasý obr s lehkým přízvukem, který Bondarevskému připomínal jednoho ze starých kamarádů Paladina. Miruts Bikina z torpédoborce Durendal byl jeho pravý opak, šlachovitý černý žoldnéř z koloniálního světa Azania, jenž ke Krugerovu loďstvu nastoupil teprve před několika lety, ale rychle si vydobyl působivý bojový záznam, který mu vynesl rychlý postup. Jeho pověst sice svědčila o vynikajících schopnostech, nicméně Bondarevskij si nebyl jistý, jestli se žoldnéři dá věřit stejně jako člověku bránícímu svou vlast a domov.
Jenže na druhou stranu on a Tolwyn jsou v podstatě také najatí žoldnéři. Nejspíš si jako kapitán FRLN bude muset na tenhle způsob myšlení zvyknout.
Třetí kapitán velel torpédoborci Caliburn a byla to úchvatná rusovláska jménem Pamela Collinsová. Bondarevskij už si všiml, že mužští důstojníci operační skupiny se tak pilně věnují obhlídce jejích půvabů, až zapomínají, že má ve služebním záznamu tolik sólově zničených lodí, že by se většina konfederačních kapitánů musela stydět. Alespoň o výkony Caliburnu neměl Bondarevskij žádné obavy.
Dva další lidé u stolu nebyli kapitáni lodí, nicméně byli nedílnou součástí sil operační skupiny. Plukovník Bhaktadil Rai byl velitel oddílu námořní pěchoty na Independence, drobný, ale pevně stavěný chlapík se světlou pletí, mohutným černým obočím a velkým nosem mezi tmavýma očima asijského typu. Byl to potomek hrdých gurkhských válečníků ze staré Země a bral své dědictví vážně. I ve službě nosil místo obvyklé vojenské pokrývky hlavy turban - Bondarevskij jen doufal, že jednou zjistí, co s ním plukovník dělá, když se má navléci do bojového pancéřového skafandru - a po boku nosil nebezpečně vyhlížející zakřivený bojový nůž kukri. Kevin Tolwyn se vedle něho tvářil, jako by byl nesvůj, že má na sobě khaki uniformu místo letecké kombinézy, ale stejně jako námořní pěšák zůstával zticha a nechal většinou mluvit ostatní. Mladý komandér se hodně změnil od doby, kdy si ho Bondarevskij vzal do péče přímo tady na staré Tarawě.
Součástí eskadry byly i čtyři nebojové lodě, začleněné do ní speciálně kvůli projektu Goliáš. Transportní lodi Město Cashel velel zarputilý záložník jménem Steiger. Loď byla zkonstruovaná k přepravě celé divize vojáků mezi světy, ale dnes nesla téměř šest tisíc mužů a žen, kteří snad budou sloužit na superletounovce, a s nimi dvě stovky specialistů z Krugerova drahocenného technického rekonstrukčního týmu zastoupených zde Armandem Diazem, jenž měl po dobu krize propůjčenu titulární hodnost majora landreišské armády. Diaz byl snědý a hubený a překypoval takovou nervozitou, že by její energií mohl rok nebo dva pohánět válečnou loď střední velikosti, ale ve své práci se očividně vyznal. Jestli ovšem zvládne překonat překážky spojené s uvedením kilrathské lodě do provozu, se ještě uvidí.
Diaz měl úzce spolupracovat s kapitány opravárenské lodě Sindri a velké továrenské lodě Andrew Carnegie, po stránce tělesné výšky nesourodou dvojicí, jejíž příjmení zněla Dickerson a Lake - Bondarevskij dosud nevěděl přesně, který je který. Jejich plavidla, třebaže nebojová, měla v projektu Goliáš klíčovou úlohu. Opravárenská loď měla zabezpečit zázemí oprav letounové superlodě, zatímco mamutí Andrew Carnegie, zkonstruovaný pro poloautomatickou těžbu nerostů a výrobní činnost na neobydlených pohraničních světech, měl na místě vyrábět všechno, co snad bude opuštěné kilrathské lodi chybět.
Posledním členem shromáždění byla přitažlivá žena s olivovou pletí, Wenona Springweatherová z planety Nové pláně nacházející se na hranici mezi Landreichem a Konfederací. Planeta osídlená převážně směsicí původních amerických kmenů se snažila zůstat stranou politické rivality mezi Krugerovou a konfederační vládou a kapitán Springweatherová patřila k typickým pohraničním průzkumníkům, kteří operovali ze svobodného kosmoportu na Nových pláních. Její loď Hledač vize byla jediná civilní loď flotily. Letěla s nimi, aby pomohla týmu Goliáše najít a prozkoumat loď, o kterou zakopla... a podle vlastních slov i proto, aby dohlédla na to, že ji řízci pracující pro Maxe Krugera neošidí na nálezném.
Springweatherová a techničtí specialisté se stavěli na stranu admirála Richardse a Geoffa Tolwyna v rozporu s hlasy autority představované ryze vojenskými účastníky operace. Bondarevskij sám byl na vážkách, kam se přiklonit. Plně sympatizoval s důstojníky operační skupiny, kteří museli ve svých plánech počítat se vším možným, co je může v soustavě Vaku čekat, ale současně povýšeneckého Galbraitha a jeho bezprostřední podřízené považoval jen za slabou náhražku bojových veteránů, s nimiž sloužil za války. Nejhorší ze všeho je, že se v nich všech zrcadlí duch jejich potrhlého vrchního velitele Maxe Krugera. Bondarevskij byl zvyklý na obvyklé kolegiální vztahy mezi důstojníky Konfederace, kteří byli všichni produktem uniformního výcvikového systému akademie, a na pevné řády. Tady v Landreichu se zdálo, že osobní výstřednosti jsou spíš normou než výjimkou, ať už se jednalo o Galbraithovy švihácké uniformy, Bikinovu pochybnou žoldnéřskou minulost nebo Bhaktadilovo lpění na staromódních způsobech jeho gurkhských předků. Podtrhovalo to téměř amatérskou povahu válčení zde v pohraničí a Bondarevskij válku nikdy nepovažoval za vhodné pole pro amatéry.
Jenže se bude muset naučit s těmito muži a ženami spolupracovat nejen v rámci projektu Goliáš, ale i potom, ať už se operace zdaří nebo ne. Pokud se opuštěnou loď podaří uvést do provozu, válečné lodě operační skupiny se kromě Independence měly stát součástí bojové eskadry superletounovky.
Bondarevskij jenom doufal, že si navzájem dobře porozumějí, než přijde chvíle, kdy jeden na druhého budou muset spoléhat v bojové situaci.
Přinutil se opět se soustředit na konverzaci u stolu. Camparelli skončil s úvodními poznámkami, posadil se a předal operační brífing Galbraithovi za asistence výkonného důstojníka letounové lodě Mary Rothové a Camparelliho pobočníka komandéra O'Learyho, jenž ovládal holoprojektor, zatímco Galbraith mluvil.
„Postup pro první úsek operace je vcelku jednoduchý," spustil velitel letounové lodě apaticky. „Podle zpráv slečny

Springweatherové...“
„Kapitán Springweatherová, prosím,“ opravila ho žena hlasitě. „To, že nesloužím pod Maxem Krugerem, ještě, sakra, neznamená, že nejsem kapitánem vlastní lodě.“
Vyneslo jí to Bikinův a Galbraightův pohled, ale zareagoval na to pouze vyšší z důstojníků. Odkašlal si. „Ano, jistě,“ řekl s chlácholivým úsměvem. „Průzkum kapitána Springweatherové odhalil, že nejblíž opuštěné lodi se nachází přeskokový bod, který ústí právě sem, do soustavy Oikuméné, a to asi třicet tisíc kilometrů. Mám v úmyslu poslat napřed Xenofontés a Durandel, aby provedly úvodní taktický průzkum pro případ, že by se kolem Vaku vyskytovala nějaká nepřátelská aktivita.“ Jeho tón dával zřetelně najevo, že s takovou možností vůbec nepočítá. Dělá to jenom pro formu, pomyslel si Bondarevskij. Doufá, že ohromí admirály svou důkladností, ačkoliv ve skutečnosti nevidí důvod, proč vlétnout do soustavy tak opatrně. Ve Vaku na tom pravděpodobně záležet nebude, pokud Kočičáci nechystají Landreichu nějakou promyšlenou léčku, ale ve skutečně bojové situaci může takový postoj vyvolat potíže.
Bondarevskij doufal, že už bude někde hodně daleko, až na takovou situaci dojde. Jenže chudák stará Tarawa - a jeho kamarádi, kteří budou mít tu smůlu, že budou na její palubě pod Galbraithovým velením - budou v troubě.
„Až skončí úvodní sken, Durandel pošle přeskokovým bodem zpátky sondu se zprávou, že je čistý vzduch, a my tam pošleme zbytek operační skupiny. Jako první provede přeskok Independence a okamžitě nechá vzlétnout stíhačky, aby kryly náš přílet a provedly průzkum cíle zblízka. Komandére Tolwyne, očekávám, že stíhací perutě pročešou oblast v co nejkratším čase. Nechci, aby operační skupina musela čekat v plné bojové pohotovosti zbytečně dlouho. Pokud objevíme nebezpečí, se kterým bude třeba se vypořádat, chci být schopen proti němu vyrazit co nejrychleji. A pokud nám v bližším ohledání kilrahtské letounové lodě nic bránit nebude, chci být schopen co nejdříve se přiblížit k cíli a začít s důkladnou prohlídkou. Je to jasné?“
„S mými lidmi problémy mít nebudete, kapitáne,“ odvětil mladý Tolwyn s lehkým důrazem na přivlastňovacím zájmenu, v němž se projevilo jeho podráždění, že si kapitán uzurpuje autoritu nad bojovým wingem.
„Rád věřím,“ opáčil Galbraith nevzrušeně. „Pořadí přeskoků pro zbytek operační skupiny bude: Sindri, potom Město Cashel, potom továrenská loď. Hledač vize a Caliburn budou tvořit zadní voj.“
„Budeme při takovéhle operaci opravdu potřebovat zadní voj?“ zeptala se Pamela Collinsová. „V těchhle končinách se těžko dá předpokládat nějaká nepřátelská aktivita.“
„Provedeme to podle předpisů, kapitáne,“ prohlásil Galbraith. „Kdyby něco mělo hrozit některé z nebojových lodí, chci mít po ruce torpédoborec, který se o to postará. A výslovně požaduji, aby civilní loď měla neustále doprovod, dokud je pod naší ochranou.“ Vrhl po Springweatherové další pohled. „Toto jsou v každém případě rozkazy pro pohyb a rozmístění jednotek. Očekávám, že budou provedeny tak, jak byly vydány.“
„Ano, pane,“ řekla Collinsová. „Podle vašeho rozkazu.“
„Až se operační skupina shromáždí a letouny provedou obhlídku, může začít úvodní prohlídka. Této fázi operace bude velet plukovník Bhaktadil.“ Ohlédl se po Richardsovi, Tolwynovi a Bondarevském. „Ve vší úctě k vašim hodnostem a pověsti žádám, aby operace byla vedena přesně podle žebříčku velení, dokud si nebudeme jistí, že se na palubě letounové lodě neskrývá nějaká hrozba.“
Richards se na něj ledabyle usmál. „Nemějte obavy, kapitáne,“ prohlásil. „Já sám milerád zůstanu, kde jsem. Jenom buďte rád, že si s námi nevyrazil na výlet Starý Max. Pochybuji, že byste ho přesvědčil, aby nepřebíral velení. Nebo že by neukradl záchranný člun a nevydal by se k vraku sám, kdyby měl pocit, že nepostupujete dost rychle.“
„É, ano. No... hlavně, že si rozumíme,“ řekl Galbraith. Bondarevskij zatajil úsměv. Galbraith narozdíl od většiny landreišských kolonistů očividně nebyl ve své kůži, když se o vrchním veliteli mluvilo takhle familiárně. „Plukovníku?“
Gurkhský důstojník námořní pěchoty úsečně přikývl. „Na různých klíčových místech letounové superlodě přistane současně deset trasportních kosmoplánů,“ oznámil řízně. „Každý ponese dvě družstva v bojových skafandrech a standardní pěchotní výzbroj. Nasadím jak své lidi, tak oddíl z Města Cashelu určený pro Kargu. Ti okamžitě zajistí oba velitelské můstky, vlajkový můstek, strojovnu, ovládání výzbroje a letovou palubu. Ostatní úseky lodě můžeme prohledat později, ale klíčové úseky musíme obsadit co nejdřív, abychom předešli pozdějším potížím, kdyby na palubě byli nějací Kilrathové.“
„To je zcela nepravděpodobné,“ ozval se poprvé Diaz. „Podle hodnot nasnímaných Hledačem vize by nemohli udržovat štíty. Posádka by se upekla.“
„To je bezpečnostní opatření, pane Diazi,“ vysvětlil admirál Tolwyn. „Například pro případ, že ta superletounovka je návnada v nějaké pasti. Kdyby nás Kilrathové chtěli vlákat do léčky, mohou vysadit vojáky na palubu lodě ve chvíli, kdy nás uvidí přilétat.“
„A také nemůžeme jistě vědět, jak přesné jsou hodnoty naměřené Hledačem vize“ vmísil se do hovoru Galbraith. „Bez urážky, kapitáne Springweatherová,“ dodal spěšně. „Ale prováděla jste průzkum z dálky a nemůžeme vědět, jestli jste něco nepřehlédla. Například improvizované stínění uvnitř trupu, aby chránilo trosečníky... nebo přepadovou jednotku. Nebo jiné lodě, které superletounovka svým trupem zakrývala.“
Diaz se zatvářil nejistě. „A...aha. Vy, pánové, vážně v soustavě Vaku čekáte Kilrathy?“
Odpověděl mu Bondarevskij: „Pane Diazi, dobrý důstojník vždycky očekává to nejhorší. Pak je připravený na všechno.“
Galbraith se chlácholivě usmál. „Ale s největší pravděpodobností to, pane Diazi, bude pro operační skupinu jenom výjimečně rozsáhlé a složité cvičení,“ ujistil ho. „S Kočičáky si nedělejte starosti. Cílem toho všeho je zabránit jim v zásahu... pokud vůbec jsou někde v okruhu deseti parseků.“
Ozval se Richards: „Poslyšte, kapitáne, na tom, co jste tady dal dohromady, mi vadí jedna věc. Probírám se tu vašimi rozkazy k akci a vidím, že personál Goliáše máte v plánu pustit na palubu až po zajištění celé lodě. A to může s ohledem na rozlohu, kterou máte pokrýt, trvat den nebo dva.“

„To je zhruba pravda," přikývl Galbraith.
„Já bych řekl, že můžeme vybrané specialisty poslat na palubu hned. Místa, která mají výsadkáři obsadit jako první - řízení, strojovna, výzbroj a letová paluba - jsou zároveň místa, kde musíme začít s kontrolou stavu lodě. Pokud nedokážeme spravit tyhle věci, nemá smysl pokračovat, a pokud loď nedokážeme zprovoznit, nemá smysl riskovat vaše lidi při zajišťování zbytku lodě."
„Námořní pěchota bude mít plné ruce se zajišťováním perimetru a s pátráním po Kočičácích," namítl Galbraith. „Nebude přitom mít čas hlídat členy technického průzkumu."
„Průzkumné týmy určitě budou mít dost rozumu na to, aby zůstaly sedět ve člunu a počkaly, než jim někdo dá signál, že vzduch je čistý a mohou se bezpečně pustit do práce," odpověděl Richards. „Neplánuji kompletní průzkum pod palbou, proboha. Ale když si prověříme stav klíčových míst hned na začátku, dokážeme mnohem rychleji naplánovat další fázi projektu a ušetříme si tím spoustu času, námahy a možná i životů."
Galbraith se elegantní pěstěnou rukou poškrábal na obočí. Po chvilce váhavě přikývl. „Dobře, admirále. Jak si to přesně představujete?"
„Beztak musíte před přeskokem převážet námořní pěšáky, můžete tedy současně přepravit na Independence i vybrané lidi pana Diaze," řekl Richards. „V každém člunu jich poletí malá skupinka. Já půjdu s oddílem, který zajistí vlajkový můstek, admirál Tolwyn může převzít hlavní můstek nebo středisko bojových informací, jak si bude přát. Kapitán Bondarevskij poletí na jednom z člunů, které obsadí letovou palubu. Strojovnu podle mne nejlépe zvládne pan Diaz. Budeme tak mít příležitost podívat se, co nás čeká, jestli máme tu velkou potvoru zase oživit. Souhlasíte?"
Nikdo nic nenamítal, třebaže Diaz, jemuž stále dělala starosti možná přítomnost Kilrathů na palubě, se při vyhlídce na to, že poletí s námořními pěšáky, netvářil dvakrát nadšeně.
Bondarevskij prohlásil: „Chci do svého týmu Sparksovou, admirále. Ta ví o provozu na letové palubě víc než řada celých oddílů pozemního personálu, které jsem na letounovkách potkal."
„Vyberte si tým podle vlastního uvážení, Jasone," odvětil Richards. „Ale nechte si poradit od pana Diaze, které lidi z rekonstrukčního týmu považuje pro vaši část operace za nejvhodnější." Rozhlédl se kolem. „Ještě něco?"
Když se nikdo neozval, ujal se řeči opět Galbraith. „Výborně. Plukovníku, proveďte potřebné změny ve vašich plánech, abyste do nich zahrnul technické průzkumné týmy. Jenom znovu zdůrazňuji, že personál operační skupiny má po celou dobu plnou autoritu. Konečné slovo v každé situaci mají naši lidé. Komandére Tolwyne, vy se samozřejmě budete muset postarat o všechny změny v odbavení kosmoplánů v souvislosti se zvýšeným počtem přepravovaných osob."
„Ano, pane," odpověděl mladý Tolwyn s výmluvným pohledem ‚starej se o svoji práci a moji nech na pokoji'.
„Postarám se o to."
Znovu se ozval Bhaktadil: „Mějte na paměti, že pokud na vraku nejsou funkční štíty, budeme muset nějak vyřešit problém radiace. Skafandry před ní personál nakrátko ochrání a přenosné generátory štítů, které nakládáme na transportní čluny, ji zvládnou ještě o něco déle - ale jenom v omezených oblastech. Postarejte se, aby se do průzkumných týmů dostali lidé se zkušeností s prací ve skafandru. Ani zkušenost se stavem beztíže nebude na škodu, jestli vysadily i gravitační systémy..."
„Odvažuji se tvrdit, že s tímhle druhem práce máme větší zkušenosti než vy, plukovníku," upozornil ho Diaz. „I když musím připustit, že jsme dosud nepracovali mimo doky."
„Od toho jsme tady my," vložil se do hovoru Dickerson - nebo to byl Lake? „Čím rychlejc to tam vaše party zajistěj a zavolaj nás, tím dřív tam budete mít díky naší lodičce Sindri pohodlíčko."
Porada přešla k podrobnější diskusi o jednotlivých fázích operace. Bondarevskij se opřel, poslouchal jen na půl ucha a přemýšlel o té operaci. Připadlo mu zvláštní nebýt na místě Kevina Tolwyna a nevypracovávat plány činnosti bojového wingu, jak scénář akce postupně nabýval pevných obrysů. Bondarevskij toužil být něco víc než jen významná osoba pod ochranou námořní pěchoty a vyloučená z žebříčku velení.
Byl znovu připraven k akci.

Důstojnická klubovna bojového wingu,
FRLS Independence
vesmírný prostor, soustava Oihuméné
19:24 standardního konfederačního času (CST)

Důstojnická klubovna určená pro bojový wing bývala na staré Tarawě odjakživa jedním z Bondarevského oblíbených míst. I poté, co se stal kapitánem lodě, dokázal to často navléknout tak, aby ho někdo pozval mezi piloty, kteří trávili volno ve velké odpočinkové oblasti, ačkoliv se vyskytly i hlasy, že by se kapitán neměl příliš bratříčkovat s posádkou. Bondarevskij byl vždycky toho názoru, že rekreovat se mezi svými lidmi je pro morálku lepší než se stáhnout do izolace kapitánské kabiny, a v tom tvrzení se rozhodně skrývalo zrnko pravdy. Bylo to nekonečně přínosné pro jeho morálku, ať už to na zbytek lodě mělo jakýkoliv dopad. Bondarevskij byl od přírody společenský člověk a nikdy nepřivykl osamělosti velitele.
Dnes večer ho pozval Kevin Tolwyn v rámci jejich dlouholetého rituálu - oslavit nadcházející akci několika skleničkami večer před jejím plánovaným zahájením. Místnost vypadala do značné míry tak, jak si ji Bondarevskij pamatoval. Armando Diaz a jeho lidé očividně neviděli žádný důvod pro nějaké rozsáhlé renovace v téhle části lodě, když ji znovu uváděli do provozu. Salón nyní působil omšelým a zašlým dojmem, což v Bondarevském budilo mírnou depresi. Měl pocit, že kdyby obrátil terč na šipky pověšený na přepážce vedle dveří, objevil by na druhé straně obrázek Maxe Krugera s psíma ušima, který býval oblíbeným cílem vrhačů v době bojů dobrovolnických sborů.
Přesto mu připadalo, že je dobře, že tu teď sedí s Tolwynem a Sparksovou, v tichosti popíjejí, vykládají si staré historky

a občas zmlknou a jenom vyhlížejí do vesmíru panoramatickým oknem, jež zabírá jednu stěnu.
Bondarevskij pozoroval člun oblétající ve vzdálenosti několika set metrů monstrózní továrenskou loď Andrew Carnegie. Téměř úplně automatizovaná továrenská loď potřebovala pro svůj chod jen malou posádku, ale prohlídky zevnitř i zvenčí byly na denním pořádku, aby se zajistilo, že nevzniknou žádné problémy, na které by se nepřišlo hned v zárodku. Carnegie - Bondarevskij slyšel, že se lodi přezdívá „Márnice“ po incidentu, jenž se na její palubě odehrál před deseti roky, kdy katastrofální porucha počítače vedla ke smrti většiny posádky - notně nabourával operace celé operační skupiny. Těžkopádné a nesnadno řiditelné plavidlo je příšerně zpomalovalo v normálním prostoru i při přeskocích hyperprostorem, ale bylo příliš cenné na to, aby je opustili, kdyby došlo na nějakou přestřelku. Kromě toho ještě museli najít vhodný zdroj surovin, aby mohlo vykonávat určenou funkci. Prstence hnědého trpaslíka už vyloučili, protože se skládaly převážně z ledových úlomků postrádajících prakticky všechny nerosty potřebné k výrobě náhradních dílů. Tahanice o to, jak vlastně zajistit bezpečnost velké továrenské lodě, vyplnily toho dne větší část porady a Bondarevskij se s výsledkem stále nedokázal úplně smířit. Jenže Starý Max se nechal slyšet, že letounovou loď buď opraví tam, kde ji našli, nebo vůbec ne, přestože kapitán Sindriho tvrdil, že by mohl vrak odvléci k opravě domů do Landreichu do náležitě vybaveného doku a ušetřit tak spoustě lidí bolení hlavy.
Krugerovo rozhodnutí opravit a vystrojit loď v poli však nediktovaly jenom obavy z potíží spojených s dopravou superletounovky zpět do civilizace. Čím déle udrží projekt pod pokličkou, tím větší překvapení přichystá Landreich Kilrathům, až ji nasadí do boje... a tím méně pravděpodobně se o plánu dozví Konfederace, jež by se jej jistě pokusila zastavit. To bylo v této fázi téměř stejně důležité vzhledem k tomu, jak komisař Williams vyhrožoval konfederační intervencí v případě eskalace napětí na hranici.
„Dneska jste obzvlášť mimo, skippere,“ poznamenala Sparksová, když se ticho chvíli protahovalo. „Je vám dobře?“
„Je jenom utahaný ze všeho toho zasedání,“ zastal se ho Tolwyn. „Panebože, tihle Landreišani mají všechno naruby! Jejich president by rád vedl flotilu do boje a musím uznat, že mu to jde dobře... zatímco důstojníci loďstva vysedávají a handrkují se hůř než jakákoliv banda politiků, která kdy zneuctila nějaký parlament! Myslíš, že by z členů rady Landreichu byli dobří bojovníci, Jasone?“
Ten se nevesele usmál. „Jen se podívej na kapitána Galbraitha. Jeho rodina landreišskou radu prakticky ovládá a on se určitě nezapře.“
Tolwyn odfrkl. „Jo, jistě.“ Podíval se na Sparksovou. „Myslíte, že by se pro mne našlo místečko ve vaší technické partě na nové lodi, až toho jednou budu mít dost a po tom chlapovi skočím?“
Zářivě se na něj usmála. „No jistě, pane. Pokud budete mít na paměti, že máte být opatrný na moje letouny.“
„No skvěle,“ zasténal. „Další takový, kdo si chce přivlastnit naše orlíky! Zrovna tohle potřebujeme.“
„Přiznejte si, komandére, že tihle orlíci odjakživa patřili mechanikům. Vám poletuchám je jenom půjčujeme... a to nafintěné loďstvo k nim nepouštíme ani na dohled!“
„To vykládejte našemu slavnému kapitánu Galbraithovi,“ povzdechl si Tolwyn. „Ten si myslí, že mu patří celý tenhle tyjátr.“
„Když si uvědomíš, že Kruger od Konfederace nakupuje vyřazené lodě nejspíš za peníze jeho tatíčka, ani se mu člověk nediví,“ upozornil Bondarevskij. „Už za starých časů mi bylo jasné, že Max Kruger dělá všechno moc zbrkle a improvizovaně, ale od té doby se to ještě zhoršilo. Nechal Galbraitha a ostatní pracháče, aby jeho vládě nasadili ohlávku, a to jenom proto, že se mu nechtělo obtěžovat se s nějakými podřadnými malichernostmi, jaké se od presidenta čekají.“
„Myslíš, že nás čekají potíže, Jasone?“ zeptal se Tolwyn. „Víš, někteří z nás za sebou doma spálili mosty, a jestli se to rozsype i tady...“
„Všechno po pořádku, Kevine,“ poradil mu Bondarevskij. „Nejdřív se musíme vypořádat s kilrathskou hrozbou. Potom si to musíme vyřídit s Konfederací a jejími pletichami. Starosti s dlouhodobým zdravotním výhledem vlády Maxe Krugera si můžeme dělat, až přežijeme oba tyhle meteoritické deště. Pravděpodobnost, že se tímhle problémem budeme muset zabývat my, je podle mého tak malá, že si s tím nepotřebujeme zatěžovat hlavu.“
„Jason poslední dobou přímo hýří optimismem, že, Sparksová?“
„A to jste viděl ještě málo, pane,“ opáčila ona.
„Říkám, co si myslím,“ ozval se Bondarevskij. „Pověz mi něco, Kevine. Máš nějaké ponětí, proč tvůj strýček jedná tak paranoidně? Vždycky si potrpěl na tajné plány, ale od chvíle, kdy jsem ho potkal na Měsíci, mám pocit, že rozjel něco opravdu velkého, o čem nechce nic prozradit ani mně, ani Vanceovi Richardsovi.“
Tolwyn přikývl. „Vím, že se něco chystá, ale nemohu ti říci co. Jistě vím jenom tolik: přimět mě, abych vstoupil do Krugerovy bandy, nemělo za cíl pomoci mé kariéře. Šlo to proti všemu, co pro mne kdy udělal předtím. Investoval jsem půl života do kariéry v konfederačním loďstvu a zahodil jsem ji během pěti minut, protože strýček Geoff si najednou myslí, že je důležité, abych místo toho vzal tohle místo.“
„Proč?“
Tolwyn pokrčil rameny. „Ať se propadnu, jestli to vím. Ale mám rozhodně pocit, že má obavy o mé bezpečí... o mé fyzické blaho. Párkrát mu uklouzly zmínky, které nasvědčovaly tomu, že Konfederace pár roků nebude pro Tolwyny zdravé místo.“
„Špatný pocit po procesu?“ nadhodila Sparksová.
„Možná,“ připustil Tolwyn. „Ale to byla jepičí senzace. Nikdo na to sice nezapomene a strýček si nadělal o pár nepřátel víc, než to skončilo, ale nešlo o žádnou divočinu, po jaké by se musel obávat o naši bezpečnost.“
„To je pravda,“ připustil Bondarevskij. „Víš, Kevine, nechci po tobě, abys strýčka špehoval nebo něco podobného. Ale jestli narazíš na něco, o čem si budeš myslet, že bych to měl vědět, řekni mi to, prosím tě. Úsudek starého pána sice ve většině případů respektuji, ale po Behemotu...“

„Jo. Po Behemotu.“ Tolwyn zavrtěl hlavou. „To byla zatracená ostuda. Zvoraná od začátku do konce. A když si pomyslím, že ho zradil právě Hobbes. Jeden z pouhých dvou Kočičáků, které jsem kdy potkal, kterým bych svěřil život.“
„Co se stalo s tím druhým?“ otázala se Sparksová. „S Kirhou... s tím, se kterým jsem se setkala v Británii, když jsme se chystali do dobrovolnických sborů.“
Bondarevskij se zahleděl do prázdné sklenky. „Víte přece, že ho vázala přísaha k Lovci... složil tu nejpevnější možnou kilrathskou přísahu, že bude věrným služebníkem Jana St. Johna známého též jako Lovec'. No, Ian to koupil, když jsme tehdy byli tady. Vzpomínáte, Sparksová?“
Smutně přikývla a Tolwyn také. Kapitán lan St. John býval jedním ze starého bratrstva... a nejlepší druh, jakého mohl mít člověk na křídle ve rvačce.
„Kirhu dočasně poslali na Ianův ranč Tam dole. Lampasáci měli obavy, že by se mohl dovtípit, co při dobrovolnické operaci děláme; že uprostřed toho předstíraného vyjednávání o míru přesouváme lodě a lidi ke Krugerovi. Zalétl jsem tam po bitvě o Zemi, abych Ianovým příbuzným dal vědět z první ruky, co se mu stalo. Takovou věc jsem nemohl nechat na internetový bulletin, to snad chápete.“' Odmlčel se a znovu se zadíval do sklenky plný nepříjemných vzpomínek.
„A?“ naléhala Sparksová. „Viděl jste Kirhu?“
Zavrtěl hlavou. „Ne, bylo příliš pozdě. Ta zpráva mě předběhla. A Kirha udělal jedinou věc, kterou s ohledem na svou přísahu udělat mohl. Ten velký oranžový parchant vzal nůž a probodl si srdce. Zu'kára... rituální sebevražda. Bez svého adoptivního klanového vůdce zůstal Kirha sám uprostřed cizí kultury a myslím, že bez Lovcova vůdcovství ani nechtěl žít.“
„Kočičáci,“ poznamenal Tolwyn. „Já jim nerozumím. Barbarští a pitomí otravové, když se mě zeptáte na názor.“
„To se mýlíš, Kevine,“ prohlásil Bondarevskij přísně. „Kilrathové jsou civilizovaní o hodně déle než my a zdaleka nejsou hloupí. Jinak by bylo dávno po válce bez vší té krve a bolesti, kterou jsme museli vynaložit, abychom si vybojovali aspoň remízu. Jenom mají jiný pohled na věc. Kdyby s nimi víc našich politických vůdců přestalo jednat jako s lidmi navlečenými do chlupatých kostýmů a začalo si uvědomovat, jak odlišná jejich kultura je, mohli bychom se s nimi srovnat lépe. Dokonce snad najít společnou řeč. Naopak když si nenecháš vymluvit, že někoho budeš posuzovat podle svých omezených měřítek, bráníš veškeré naději ho kdy pochopit. Srdce, mysl a tak podobně.“
„Já dávám pořád přednost starému přístupu,“ řekl Tolwyn. „Když je popadneš za koule, srdce a mysl půjdou za nimi.“

Kapitola šestá

„Statečný válečník není beze strachu. Má svůj strach
za přítele, objímaje], pěstuje s ním důvěrné styky,
ale nikdy mu nedovolí, aby ho přemohl.“
z Prvního kodexu
10:21:18

Letová paluba FRLS Independence
přeskokový bod č. 3, soustava Vaku
07:17 standardního konfederačního času (CST), 2670,313

Přeskokový šok!

Mezi živým organismem a říší hyperprostoru je něco zásadně neslučitelného, sice ne tak silného, aby to zabíjelo, ale přesto silného a nepříjemného. Příznaky přeskokového šoku jsou zvedání žaludku, závratě, chvilková dezorientace, a když Independence podnikla přeskok z okraje soustavy Oikuméné do přeskokového bodu ležícího nejblíže družice hnědého trpaslíka Vaku a poslední zaznamenané polohy vraku, Bondarevskij si jich všech užil až až. Zamrkal, snažil se zaostřit pohled a zorientovat se a přitom ještě bojoval s pocitem, který mu připomínal nejhorší kocovinu, s jakou se kdy probudil. Nijak nepomáhalo ani to, že na sobě měl objemný, tuhý a nemotorný skafandr zkonstruovaný pro práci ve vesmírném prostoru místo obvyklého leteckého skafandru, na který byl zvyklý. Na okamžik se ho zmocnil záchvěv strachu, že se pozvrací. To byl jeden z nejhorších známých zážitků, když byl člověk ve skafandru, a mohl mít i smrtelné následky, když byl jeden venku ve vakuu a nemohl vyčistit přívod vzduchu. Potom vlna nutkání na zvracení pominula a Bondarevskij vydechl úlevou.
Aengus Harper vedle něj se zotavil rychleji, jak to u mladých lidí bývá. „Moje zbožná maminka vždycky říkávala, že člověk nebyl stvořen k tomu, aby cestoval vesmírem, a Bůh mi promiň, ale já jsem jí řekl do očí, že nemá pravdu," řekl chraptivě. „Připomeňte mi, pane, abych jí dal vědět, že pravdu měla."
Sparksové naproti mm už kmitaly prsty po klávesnici malého holoprojektoru umístěného mezi sedadly. Bondarevskij ji nikdy neviděl trpět účinky přeskokového šoku. Skutečně se vyskytovali někteří lidé, kteří tvrdili, že jsou vůči přeskokovému šoku imunní, a Bondarevskij by je v takovéhle chvíli s chutí zabil.
„Vypadá to, že všechno jde podle plánu," poznamenala nadšeně.
Bondarevskij znovu zamrkal a zadíval se na počítačem vytvořený obraz vznášející se ve vzduchu. Rozeznal tečky, jež představovaly Independence, Xenofontes a Durandel, shluknuté u přeskokového bodu, ale už nabíraly kurs do nitra soustavy k výjimečně velkému plynnému obru, kolem kterého opuštěná loď obíhala. V projekci nebylo vidět nic, co by mohl být jejich cíl, jen hnědý trpaslík a okolní měsíce.
„Kdepak je náš kilrathský vrak?" ozval se plukovník Bhaktadil sedící vedle Sparksové. Dnes neměl turban. Stejně jako ostatní měl přilbu připravenou na dosah na polici nad svým sedadlem a jeho černé kudrnaté vlasy vyhlížely bez své obvyklé pokrývky nějak nepatřičně. „Neříkejte mi, že jsme celou tu cestu podnikli nadarmo!"
Velitel kontingentu námořní pěchoty se rozhodl jít do akce s družstvy určenými pro letovou palubu letounové superlodě, jelikož to byl nejrozlehlejší prostor, který museli zajistit a prohledat, a jeho obsazení tudíž vyžadovalo nejvíce lidí. Námořní pěšáci i Bondarevského tým technického průzkumu již seděli připoutáni v transportním kosmoplánu připraveni na vzlet, jakmile jim piloti Kevina Tolwyna dají zelenou. Také ostatní čluny na letové palubě byly obsazeny a připraveny vzlétnout. Ačkoliv měli do odletu ještě spoustu času, Richards a Tolwyn vydali rozkaz, aby byli v nejvyšší pohotovosti. I kdyby na ně v soustavě Vaku čekalo nějaké nebezpečí, bojové lodě by mohly případně být schopny je odrážet, než kosmoplány obhlédnou situaci, takže připravenost byla na místě.
„Nejspíš zakrytý hnědým trpaslíkem," prohlásila Sparksová. „Vy znáte databázi lépe než já, skippere. Co myslíte?"
Bondarevskij naťukal povel na ovladačích projektoru a přikývl, když se na opačné straně veleobra objevil symbol. „Jo. Takhle počítač odhaduje jeho polohu na základě parametrů oběžné dráhy podle Hledače vize." Zase přepnul na původní situační zákres v reálném čase. Všichni čtyři si projekci mlčky prohlíželi, zatímco ubíhaly dlouhé minuty. Aspoň tam nejsou žádné stopy po nepřátelském uvítacím výboru, řekl si. Zatím je to dobré...
Za letounovou lodí se zhmotnila z hyperprostoru opravárenská loď Sindri a vzápětí za ní Město Cashel. Čelní doprovodné lodě se rozestoupily do širší řady a letěly před nimi. Zbytku operační skupiny bude nějakou dobu trvat, než se sem dostane za nimi. Přeskokové motory obří továrenské lodě nabíraly výkon pomalu, a až se vynoří v soustavě Vaku, bude mít vzhledem ke své hmotnosti hlemýždí zrychlení. Jenže Andrewa Carnegieho nebudou potřebovat tak brzy. A pokud se vrak už nedá zachránit, nebudou jej potřebovat vůbec.
„Stíhači, vzlétnout! Stíhači, vzlétnout!" ozvalo se na komunikačním kanálu určeném k monitorování operací perutě. Bondarevskému bleskla před očima představa, co asi právě teď vidí Kevin Tolwyn, když se jeho Raptor v čele ostatních vydává z letové paluby do vesmírného prostoru. Zatoužil být tam také, letět v orlíku a mít pevně stanovený úkol, místo aby seděl natlačený ve člunu a čekal, až bude mít možnost vstoupit na opuštěnou nepřátelskou loď a prozkoumat její poškození. Bondarevskij si nebyl docela jistý, jestli tam vůbec k něčemu bude. Po větší část života se učil, jak kilrathské válečné lodě poškodit, ne jak škody analyzovat.
Jenže on už tam venku práci nemá. Raději by se s tím měl smířit, i kdyby se mu to nelíbilo sebevíc.

Raptor 300, VF-88 „Ztřeštěné osmičky"
vesmírný prostor, soustava Vaku
07:35 standardního konfederačního času (CST)

Komandéru Kevinu Tolwynovi se rozproudil žilami adrenalin, když jeho stíhačka opustila letovou palubu a usadila se na kursu k cíli. „Raptor 300, čistý start," ohlásil vysílačkou řídícím létání, že vzlétl bez potíží.
„Rozumím, tři nula nula," ozvala se odpověď. „Kapitán vzkazuje ‚dobrý lov', komandére. A buďte opatrný."
„Vyřiďte mu, že budu dávat pozor, abych neodřel lak," opáčil Tolwyn. U konfederačního loďstva by mu takováhle poznámka jen tak neprošla, admirálův synovec nebo ne. Neformálnost života na hranicích měla své výhody.
Počkal, až se ostatní těžké stíhací letouny seřadí kolem něj do formace stranou přídě letounové lodě, a dával si na čas, aby si na Raptor zvykl. Tenhle orlík býval moderní před patnácti lety v době slavných bojů u Vegy. Dnes byl vhodný leda pro druhořadá loďstva jako to landreišské, třebaže Tolwyn při cvičných letech zjistil, že je to odolný a spolehlivý stroj. Doufal, že si stejně dobře povede i ve skutečném boji, pokud na něj dojde.
„Vlku samotáři, tady Doomsday. Slyšíš mě?" Rádiové volání ho vytrhlo z rozjímání. Poslední z Raptorů opustil letovou palubu a připojil se k němu. Bylo na čase spustit akci.

„Jasně a zřetelně, Doomsdayi," řekl. „Myslíte si, mládeži, že se mnou udržíte krok? Nebo se mám krotit?"
„Nekoleduj si o malér, brácho. Možná jsi teď velitel wingu, ale já si tě pamatuju ještě jako vykuleného zelenáče, který nerozeznal zatáčku od natáčky."
Tolwyn se zachechtal. Etienne „Doomsday" Montclair byl jedním z jeho nejstarších a nejlepších přátel už od onoho obětavého náletu na Kilrah před dávnými lety. Tehdy byl Tolwynovým nadřízeným, arogantní veterán, který nevynechal téměř jedinou příležitost, jak nováčka setřít, ale přesto byl zatraceně dobrý kamarád a skvělý letec do dvojice. Měl však tu smůlu, že v době před bitvou o Zemi sloužil jako dobrovolník v Landreichu pod Jasonem Bondarevským na Tarawě, zatímco Tolwyn se octl v nejostřejších bojích konfederačního loďstva proti Kilrathum u Siria a ve Sluneční soustavě. V důsledku toho - a také díky svým vysokým konexím - se Tolwyn rozjel v rychlém jízdním pruhu a byl povyšován rychleji než Doomsday. V tomto novém loďstvu mu byl nyní nadřízen, pravděpodobně opět díky strýcovu vlivu, jenže při Doomsdayově povaze neměl velitel wingu šanci příliš zpychnout.
„Všichni se držte plánu akce," rozkázal Tolwyn. „Babe, jste připravená na přelet?"
„Potvrzuju, skippere," odpověděl mu tichý alt Darlene „Babe" Babcockové. „Čekám na povely."
Tolwyn na okamžik zatoužil, aby si byl pro dnešní akci vybral Hornet místo Raptoru. Peruť Babcockové - VF-12, známější pod přezdívkou „Létající oči" - byla vybavena lehkými stíhačkami Hornet, rychlými a výkonnými letouny ideálními pro průzkumné akce, ale jen omezeně využitelné v bojí. Dnes nesly ještě menší náklad výzbroje než obvykle, aby měly místo pro senzorová pouzdra Mark VI APSP, obsahující baterii kamer, skenovacích systémů a dalšího výzvědného nádobíčka obvykle používaného k dálkovému průzkumu před flotilou nebo k identifikaci cílů na planetách při průletu atmosférou. Babcocková tedy se svými letouny prolétne blízko kilrathské superlodě, aby ji předem obhlédla, zatímco těžší Raptory z Doomsdayovy perutě VF-88 neboli Ztřeštěných osmiček budou vyčkávat opodál, aby Hornetům poskytli pomoc, kdyby narazily na potíže.
Tolwyn měl stále instinkty bojového pilota a účast v průzkumné akci ho nesmírně lákala. Přestože však stále používal svůj volací znak „Vlk samotář", věděl, že odpovědnost velitele wingu má přednost před uspokojováním osobních tužeb. Někteří velitelé wingů řídili operace ze střediska řízení letového provozu na letounové lodi, ale to by pro Kevina Tolwyna byl příliš prudký zlom. Místo toho se zapojil do podpůrné části akce, kde mohl zůstat stranou a udržovat si z první ruky přehled o celé operaci, ale přesto se vrhnout osobně do boje, kdyby došlo k nějaké rvačce.
Představoval si, že nějaké takovéhle rozhodnutí by přijal Jason Bondarevskij... aspoň v to doufal. Bylo těžké vyrovnat se člověku jako Bondarevskij, ale Tolwyn byl odhodlán se o to snažit ze všech sil.
Bílé tečky na jeho taktickém displeji znázorňující Létající oči se daly do pohybu kolem zelených symbolů VF-88 a nabíraly rychlost na maximální bojový tah motorů. Tolwyn nespouštěl oči z obrazovky. Nechal autopilota udržovat kurs a rychlost Raptoru a plně věnoval pozornost odvíjejícímu se průzkumnému letu.
Minuty ubíhaly a na obrazovce se rozsvítil nový indikátor, neostrý červený symbol signalizující velký a potenciálně nepřátelský cíl.
„Támhle je," oznámila Babcocková klidně. „Tally ho!"
„Hlídejte si hodiny," připomněl jí Tolwyn. „Nenechte se unést cílem natolik, abyste přehlédli nějaké kazisvěty, kteří by snad chtěli rušit párty."
„Rozumím. Hade, Leváku, vy dva máte hlídku. Ostatní se rozdělí podle letového plánu průzkumu. Držte se svých čísel a zkontrolujte si, že vám běží kamery. Vpřed!"
„Hodně štěstí vám všem," zamumlal Tolwyn potichoučku.

Letová paluba FRLS Independence
vesmírný prostor, soustava Vaku
08:05 standardního konfederačního času (CST)

„Podívejte se na tu potvoru," řekl Bondarevskij tiše, téměř nábožně. „Panebože, podívejte se na ni. Ještě nikdy jsem si něco takového vlastně nemohl v klidu prohlédnout, když jsem to měl na obrazovce. Měl jsem moc práce s uhýbáním řízeným raketám, než abych stihl něco víc než pilotovat a bojovat."
Sparksová přepnula z taktického zákresu na počítačově zvětšený přenos v reálném čase ze senzorového pouzdra namontovaného pod přídí Hornetu Babcockové. Čtyři důstojníci seskupení kolem trojrozměrného displeje už málem ztratili pojem o čase, zatímco čekali a pozorovali dění, ale teď stíhačky konečně měly dobrý výhled na opuštěnou kosmickou loď.
„Je to docela divný nezačínat po ní střílet," ozval se z vysílačky jeden z pilotů, jenž měl očividně stejné pocity jako Bondarevskij.
„Měj oči na displejích a mysli na práci, Tuláku," zavrčela Babcocková. „Neplatěj nás za okukování... od toho Pámbů vynalezl senzorový pouzdra."
„Ale no tak, Babe, nemáš špetku smyslu pro romantiku," odpověděl Tulák naoko zklamaným hlasem. Vzápětí přešel na zcela věcný hlas a chování. „Vidíte tu špici na odečtu emisí?"
„Jo. Vidím ji. Sice je bez štítů, ale rozvodnou sítí teče šťáva. Ne moc, ale přece jen šťáva."
„Nerozptylujte se, lidi," přerušil je Kevin Tolwyn. Podle posledních údajů o poloze byla jeho peruť Raptorů vzdálena ještě pět minut letu od lodě a Bondarevskij v jeho hlase zaslechl stopy nervozity. Znal ten pocit, strach, že se může seběhnout něco, co bude stát dobré piloty život, zatímco podpůrná peruť bude teprve zpomalovat, aby přizpůsobila vektory a zapojila se do střetnutí.
Sparksová se naklonila blíž k displeji. „Řekla bych, že něco bouchlo docela blízko ní, skippere," řekla. „Vidíte, jak je rozložené to poškození na přídi?"

„Jo," zamračil se Bondarevskij. „Ale neřekl bych, že ji tohle dostalo, Sparksová. Vypadá to, že výbuchy nenadělaly moc škod na důležitých místech lodě. Jenom prorazily trup na třiceti nebo čtyřiceti místech. Když se to stalo, štíty už nefungovaly, jinak by se skrz ně nic nedostalo."
„Támhleto je bojové poškození, kapitáne," řekl Bhaktadil a ukázal na rozchlípený puchýř na přední části mohutné nástavby letounové lodě. To byl hlavní můstek, pomyslel si Bondarevskij. „Všechny známky proražení štítů a následného docela těžkého útoku střelami."
„Jo, vypadá to, že naši Kočičáci měli ne zrovna přátelskou společnost," přisvědčil Bondarevskij. „Ty dva křižníky si to s ní musely rozdat a naložit jí víc, než snesla. Přesto je dost nezvyklé, aby se letounovka zapojovala do boje lodě proti lodi. Stíhací ochrana by měla udržet křižníky na délku paže daleko."
„Momentíček, skippere, jenom si něco ověřím," prohlásila Sparksová. Prsty se jí rozběhly po ovládání a objevil se záběr z jiného Hornetu. „Tohle je Hornet jedna nula devět," poznamenala. „Má prolétnout kolem levoboční letové paluby."
„Svatá Matko boží," vyhrkl Aengus Harper hlasitě. „Podívejte se na ten binec."
To, co viděli nyní, jen stěží vůbec připomínalo vletový otvor. Změť trosek kolem vletového otvoru byla pokroucená a zčernalá a z letmého pohledu, jak se Hornet mihl kolem, to vypadalo, že vnitřek letové paluby za otvorem je na tom stejně bídně. Bondarevskij se zamračil. Jestli budou tohle muset dávat do pořádku, vyžádá si to herkulovské úsilí a neskutečné množství času.
„Vypadá to, že tahle letová paluba byla vyřazena z provozu," poznamenal. „Mohl to být šťastný zásah nebo i nehoda při přistání některého z kočičáckých pilotů. Těžko říci."
Harper už měl venku kapesní počítač. „Jestli si dobře vzpomínám na databázi, pane, tak právě levoboční letová paluba byla hlášená jako zasažená při bitvě nad Landreichem," řekl. „Jo, tady to je, opravdu. Ke konci bitvy zaznamenal zásah Blitzkrieg, když se nečekaně přiblížil do těsné blízkosti a vypálil salvu torpéd. Sám sotva unikl šrotišti, ale On se z toho jako zázrakem dostal."
Jistě, to znělo jako typická Krugerova taktika. Brilantní, nekonvenční, smělá a sebevražedná. „A tohle je pravobok," upozornil Bondarevskij. „Není divu, že bojovali loď proti lodi. Vypadá to, že šli do bitvy už s jenom jednou funkční letovou palubou a i tu brzy ztratili. Nejspíš tam někdo havaroval. Jestli měli venku jenom několik orlíků na průzkumu, když zakopli o ty dva křižníky, skončilo by to staromódní přestřelkou na pistole. A i když je superletounovka velká, tolik útočné výzbroje zase nenese."
„Nicméně dost na to, aby vyřídila oba křižníky," poznamenal Bhaktadil. „Ovšem ne včas na to, aby se zachránila."
„Mohli bychom najít hromádku stíhaček netknutých na hangárových palubách, skippere," poukázala Sparksová. „Za předpokladu, že byly hezky zastrčené, když letovou palubu zametl výbuch, a nechystaly se zrovna vyletět k rozhodujícímu úderu."
„Možná," přisvědčil Bondarevskij. „Ale na takové závěry je ještě příliš brzy. Musíme to omrknout osobně. Zdá se, že loď je skutečně opuštěná a není to návnada v pasti kočičáckého taktika, takže nejspíš poletíme. Ale to, jak vypadá, se mi nelíbí. Poškození je setsakra rozsáhlé. Nebude snadné ji znovu zbojeschopnit."
„Poslyšte, Sparksíčku, vydává jejich počítač nějaký ten signál, který při svém návštěvě zachytila kapitán Springweatherová?" Harper se zazubil a pokrčil kajícně rameny, jako by se omlouval, že na toto téma zavádí řeč.
„Nic," prohlásila. „Ani nosná vlna."
„Takže... jestli někdo přežil, buď je mrtvý, nebo zachráněný, nebo vysílač už nefunguje," vypočítával Bhaktadil.
„Radiace by na nechráněné lodi dělala s elektronikou pravé divy. Nejspíš by spálila většinu systémů během několika minut po vysazení štítů. Jako když je zasáhne elektromagnetický impuls z jaderné pumy - i když máte proti prudkému nárůstu radiace vnitřní pancíř jako záložní ochranu, máte asi stejnou šanci udržet elektronické součástky v provozu jako Kočičák udržet na lovu zatažené drápy."
„Dobrý postřeh," řekl Bondarevskij. „Jestliže tedy někdo někdy spustil vysílač nebo uvedl některý palubní systém do chodu, neměly by dlouhou životnost."
„Přesně tak jsem to myslel," souhlasil plukovník. „Upřímně řečeno, myslím, že to je potvrzení, že uvnitř nejsou žádní trosečníci. Kdyby měli pár úseků opatřených improvizovanými generátory štítů, aby odstínili záření, není důvod, proč by nemohli udržovat vysílač v chodu. To, že teď mlčí, znamená, že není nikdo, kdo by ho opravoval. Z nějakého důvodu."
„Nu, aspoň to je dobrá zpráva." Bondarevskij si chvíli mlčky prohlížel obraz. „Doufám, že všechny naše problémy půjdou nakonec tak snadno vyřešit."
„Pozor! Pozor!" Člunem se rozlehl hlas řídícího letového provozu letounové lodě. „Všechny čluny se připraví k vzletu. Opakuji, všechny čluny na letovou čáru a připravit k vzletu!"
„Zdá se, že admirálové dospěli ke stejnému závěru jako my," poznamenal Bhaktadil a překvapivě bílé zuby mu zasvítily, jak se ušklíbl. „Teď si nejspíš půjdeme zasloužit žold my."
„Jak znám Richardse a Tolwyna, pokračovali by v téhle fázi operace, i kdyby se kolem hemžili všichni Kočičáci ze sektoru a pálili ze všeho, co mají po ruce," sdělil Gurkhovi Bondarevskij. „Nevezli nás celou cestu až sem jenom proto, abychom se teď vrátili a ani se nepodívali, jak to tam vypadá."
V duchu jenom doufal, že jim rozjaření z možnosti získat pro Landreich letounovou superloď nezatemní zdravý rozum a že nezůstanou slepí k tomu, co bude třeba udělat.
Člun se trochu zachvěl, jak se vznesl z letové paluby, ale to byla jediná známka toho, že motory pracují. Vůbec to nebylo jako vzlet bojového letounu, kdy palubní kompenzátory setrvačnosti překonal prudký náraz přetížení a přirazil člověka do sedadla, zatímco se stroj vyřítil do prázdna. Jejich člun opustil Independence pomalu a majestátně jako čtvrtý v pořadí a za ním zbytek průzkumného týmu. Nabrali kurs k záhadné lodi, která kroužila kolem plynného obra Vaku a vábila k sobě lidi jako píseň sirény.

Pravoboční letová paluba někdejší KIS Karga
na oběžné dráze kolem Vaku VII, soustava Vaku
08:49 standardního konfederačního času (CST)

Bondarevskij byl rád, že je v tomhle transportním kosmoplánu cestujícím a ne pilotem, který se jej snaží vmanévrovat dovnitř. Sledovali přiblížení na displeji holoprojektoru, a když člun opatrně upravoval kurs, aby se vyhnul troskám, které částečně blokovaly vletový otvor pravoboční letové paluby Kargy, Jason se přistihl, že zatajuje dech. V některých ohledech by to bylo snadnější než standardní přistání na letounovce, protože zde nebylo žádné silové pole, jež by znesnadňovalo poslední vteřiny manévrování, a žádná palubní gravitační pole, s jejichž působením by se pilot musel uvnitř lodě vypořádat. Ale bez navádění z letounové lodě, bez fungujícího systému optických návěstidel a především bez volné a nepoškozené letové paluby bylo přistání s člunem obtížný kousek vysoké pilotáže.
Když konečně dosedli, pilot zapnul magnetické příchytky a oznámil: „Bezpečně dole," Bondarevskij slyšitelně vydechl úlevou.
Nebyl sám. Zapomněl, že si všichni už nasadili přilbu a mají skafandr plně natlakovaný, a vysílačky zachycovaly každý dech. Dokonce i otrlý Bhaktadil se zatvářil šťastně, že mají let za sebou a přežili jej celí.
„Námořní pěchoto!" ozval se plukovník řízně. „Připravit na rozmístění v plném počtu!"
„Ano, pane!" To byl střelecký seržant Martin, Bhaktadilův nejvyšší poddůstojník. „Tak jo, lidi, hněte sebou! Na pozice pro výsadek! Standardní rozptylový postup! Pohyb! Pohyb!"
Všech osmadvacet obrněných námořních pěšáků se nahrnulo do postavení u všech tří východů z člunu. Bhaktadil promluvil klidným a vyrovnaným hlasem: „Pamatujte, že gravitace je venku vypnutá. Vezměte v úvahu, že operujete v beztíži a bez atmosféry. Mějte oči otevřené - a nehledejte na palubě jenom potíže. Prohledat každý kout a potom je prohledat znovu. Jasné?"
„Ano, pane!" zahřměla jednohlasná odpověď. Na Bondarevského to udělalo dojem. Alespoň Krugerovi výsadkáři uměli fungovat tak, jak by měla elitní jednotka. Počkali, až se z prostoru pro cestující odčerpá atmosféra. V takovéhle situaci, když ve vakuu mohli narazit na nepřítele, nechtěl nikdo ztrácet čas vycházením konvenčními přechodovými komorami. Proto se přechodovou komorou na dobu trvání operace stala celá zadní část člunu.
„Dobře, vy zkočičenci," prohlásil Martin nakonec, když jim ve sluchátkách zazněl tón oznamující, že kolem nich je vakuum a pilot je připraven otevřít vrata. „Připravení zasloužit si dneska žold?"
„HURÁ!" zařvali vojáci tak hlasitě, až to Bondarevskému v přijímači zapraskalo.
„Připraveni k výsadku, pane!" oznámil Martin Bhaktadilovi.
„Pane Ortego," oslovil Bhaktadil pilota člunu. „Otevřít dveře... teď!"
Všechna troje vrata - zadní, levé i pravé - se vyklopila současně. Každým východem vyskákaly dvě ze šesti palebných skupin. Lidé se vrhli do beztížného prostředí a se zbraněmi pohotově se otáčeli sem a tam. Nepřítomnost gravitace jejich skoky podstatně prodlužovala, ale oni byli na takový dril zvyklí a využívali madla na vnější straně kosmoplánu tak zručně, že to vyhlíželo snadně, ačkoliv Bondarevskij věděl, že to ve skutečnosti je jeden z nejobtížnějších pohybů, jaké člověk v beztíži musí dělat.
Stále drželi zbraně v pohotovosti, až byli venku všichni a kosmoplán obklopoval kruh ozbrojených lidí rozhlížejících se po okolí všemi směry. Martin je postupně vyvolával jménem a každý ohlásil „Čistý vzduch!". Nakonec Martin podal hlášení plukovníkovi.
„Úvodní rozmístění úplné, pane!" řekl. „Vzduch je čistý."
„Výborně, seržante," odpověděl Bhaktadil. „Dva šest, tady Marine šest. Slyšíte mě?"
Dva šest byl volací znak poručíka velícího dalšímu odřadu 2. čety poslanému na průzkum pravoboční letové paluby. Jejich člun přistál na opačné straně letové paluby na zádi Kargy.
„Slyším jasně a zřetelně," odpověděla poručík Kate Loomisová. „Obě družstva rozmístěna. Vzduch je čistý."
„Výborně, Dva šest. Pokračujte fází dva. Dejte pozor, aby si nás vaši lidé nespletli s Kočičáky."
„ Fáze dva. Rozumím."
„Seržante Martine, pošlete vojáky kupředu. Rozšiřujte perimetr, až se setkáte s protějším družstvem. Zůstaňte ve střehu, lidi."
Bondarevskij a zbytek nebojové skupiny zůstali ve člunu a sledovali postup výsadkářů podle rádiového provozu a záběrů vysílaných kamerami jejich skafandrů, zobrazované nyní jako plošné obrázky na průhledových displejích přileb. Během opatrného, přískoky probíhajícího postupu námořních pěšáků Bondarevskij přepínal mezi výhledy jednotlivých vojáků, a tak byl s to získat základní přehled o situaci na letové palubě dlouho předtím, než byla oblast zajištěna.
Nebylo pochyb o tom, že letová paluba utrpěla strašlivé škody. Většina vnitřku kolem vletového otvoru byla plná pokroucených trosek, zubatých kusů přepážek vytrhaných v takovém rozsahu, že za tím musela být značně velká exploze hned za portálem. Rozeznal také cosi, co vypadalo jako trup kilrathského lehkého stíhacího letounu třídy Darket roztříštěný o jednu přepážku, pravděpodobně to však nebyla příčina neštěstí, nýbrž oběť stojící na letové palubě ve chvíli, kdy se rozlehlou halou prohnala tlaková i žárová vlna exploze. Na videozáběrech však bylo obtížné rozeznat podrobnosti. Plný rozsah škod budou moci vyhodnotit až po důkladné prohlídce zblízka.
Konečně Bhaktadil vyhlásil třetí fázi operace. To byl signál, že jeho lidé zajistili letovou palubu natolik, aby průzkumný tým mohl risknout vystoupení a zahájení práce. Dvě družstva ovšem netvořila příliš velkou sílu na to, aby udržela úsek, který se táhl téměř plných 920 metrů délky letounové lodě, natož pak aby prošťourala všechna místa, kde se mohl skrývat nepřítel, ale první prohlídka nepřinesla žádné stopy po Kilrathech... alespoň ne po živých.
Mrtví byli něco jiného.

Bondarevskij si jen postupně začal uvědomovat těla, která letovou palubu pokrývala. Byly jich desítky, některá se volně vznášela, jiná zůstala zachycená pod troskami. V mnoha případech si jen stěží mohl být jistý, že se dívá na něco, co bylo kdysi živé. Když se zhroutilo uzávěrové pole, mnohé příslušníky pozemního personálu to zastihlo bez skafandrů. Explozivní dekomprese nebyl pro Kilratha o nic příjemnější konec než pro člověka.
Ti mrtví na něho zapůsobili tak, že musel přemáhat zvracení. Po většinu života byl Jason Bondarevskij cvičen k tomu, aby zabíjel Kilrathy a svou práci uměl. Ale vidět tohle...
Víc než kdy jindy netoužil po ničem jiném, než aby to skončilo.
„Velitel průzkumu volá Čtvrtou skupinu," poskytl mu hlas admirála Richardse příležitost soustředit se na něco jiného než na mrtvoly a Bondarevskij mu byl za to vyrušení vděčný. „Hlášení o postupu."
„Teprve jsme začali s prohlídkou, admirále," oznámil mu Bondarevskij. „Technici mají plné ruce práce s instalací přenosných generátorů štítů, abychom si nemuseli dělat starosti s radiací. Zatím... jenom všeobecné dojmy."
„Dáváte si tam dole na čas, Jasone," poznamenal admirál Richards se zřetelným projevem nespokojenosti v hlase.
„Letová paluba je rozlehlá, pane," odpověděl Bondarevskij. „Bigoši nám povolili fázi tři teprve před pár minutami."
„Aha. Promiňte. My tady nahoře už na tom děláme půl hodiny."
„Jak to vypadá, pane?" zeptal se Jason.
„Vlajkový můstek je většinou netknutý," sdělil mu admirál. „Malé druhotné škody, ale přímý zásah žádný."
„Nějací padlí?"
„Panebože, ano." Admirálův hlas zněl náhle staře. „Podle všeho tady měli na stanovištích plnou posádku. Asi dvacet, včetně admirála Cakga. Jsou mrtví. „
„Jak se to stalo?"
„No, vypadá to, že jeden z nich byl zabit v nějaké potyčce. Můj starý protivník ve zpravodajské hře baron Grathal nar Khirgh. Jeden z Thrakhathových oblíbených patolízalů. Divili jsme se, co se s ním, sakra, stalo, když se nám ztratil z dohledu. Jak se zdá, dojel na svou zaslouženou pověst, že napřed mluví a teprve potom myslí. Někdo mu něčím ostrým probodl krk."
„A ostatní, pane?"
„Sebevražda, synu," řekl Richards ztěžka. „Od admirála až po nejnižší obsluhu zařízení se všichni zabili sami. Rozsáhlý rituál Zu´kara."
„Panebože..."
„Jo, tohle jsem si řekl taky. To nejpravděpodobnější, na co dokážu přijít, je, že věděli, že neuniknou radiaci dřív, než dostanou smrtelnou dávku, a proto se rozhodli vzdát se života pro slávu císaře." Richards se nevesele, drásavě uchechtl. „Zbytečné plýtvání životy. Císař nejspíš nevydržel ani o týden nebo o dva déle než oni."
„Tady dole zatím samé bojové ztráty," oznámil Bondarevskij. „Letová paluba je doslova přeoraná. Nejsem si moc jistý, jestli ji dokážeme dát zase dohromady, pane. Byla by to zatracená spousta práce."
„Nedělejte předčasné závěry. Dokončete průzkum. Poznámky si porovnáme později."
„Rozkaz, pane."
Bondarevskij sotva vypnul spojovací kanál k admirálovi, když se jeho pozornosti začal dožadovat Harper. „Pane, myslím, že jsme narazili na něco zvláštního."
Elegantním beztížným skokem se Jason dopravil k místu, kde pracoval poručík, relativně nepoškozené oblasti kolem jednoho z hlavních výtahů, jež dopravovaly letouny z hangárové paluby o patro níž. Nad výtahem se nacházela řada skříněk, na dveřích nápisy ve známém hranatém kilrathském písmu. Bondarevskij zaměřil na jednu tabulku videokameru svého skafandru a spustil počítačový zobrazovací a překladový program spolupracující na dálku se serverem na transportním kosmoplánu. Chviličku nato překryl počítač obraz na průhledovém displeji jeho přilby anglickým překladem: Soupravy pro přežití.
„Co jste našel, pane Harpere?"
„Ta skříňka je prázdná, pane. Stejně tak tři další, které jsem zatím prohlédl." Odmlčel se, ale když Bondarevskij neodpověděl, pokračoval: „V životě jsem neslyšel o nikom, kdo by neskladoval soupravy pro přežití v pohotovosti na letové palubě. Kdyby byla prázdná jedna skříňka, dalo by se uvažovat o tom, že je rozdávají pilotům odlétajícím do akce, ale tři v řadě?"
Bondarevskij uvnitř přilby přikývl. „Chápu, co myslíte. Možná tu přece jen jsou trosečníci, kteří rabují zásoby, aby se udrželi naživu."
„Nejde jenom o zásoby, skippere," připojila se k nim Sparksová, jež ručkovala po řadě záchytných míst a vypadala přitom jako opice šplhající na strom. „Podívejte se támhle," ukázala. „Tam by měla stát palivová čerpadla a stojan s vnějšími přípojkami pro technické a environmentální náplně pro obsluhu letounů čekajících na vzlet. Je vidět, kde bývaly, ale jsou pryč. A ne následkem bojových škod. Sem výbuch tak silně nedolehl. Někdo odmontoval pár tun obslužné techniky a odvlekl ji odsud."
„Soupravy pro přežití chápu," zamyslel se Bondarevskij. „Ale co by trosečníci dělali s těmihle krámy? Ledaže by se snažili odlétnout s orlíkem..."
„Možná to někdo udělal," podotkl Harper. „Sbalil a odlétl, když všichni ostatní zůstali bradou nahoru."
„To nedává smysl," namítla Sparksová. „Jestli měli funkční kosmoplán, nepotřebovali s sebou brát to zařízení. A kde jinde na lodi by měli letoun, kvůli kterému by ho potřebovali odmontovávat?"
„Druhá letová paluba?" nadhodil Harper.
„Ne, to už jsem zkonzultovala s tamní partou," řekla Sparksová. „Nejenomže je v ještě horším stavu než tahle, takže vzlétnout nebo přistát by mohl leda tak obzvlášť zakrslý lumík, ale i tam chybí všechno nádobíčko pro přežití. Odnesli ho stejně jako tohle."

„To se mi vůbec nelíbí," prohlásil Bondarevskij. „Není to ani tak hrozba jako spíš záhada... jenže záhady, které se týkají Kočičáků, odjakživa nemám rád. Až příliš často jsou spojené s nějakým jejich plánem jako to falešné příměří před bitvou o Zemi nebo ta složitá špionážní role, kterou připravili pro Hobbese. Dobře, máte postřeh, vy dva. Vraťte se k práci a mějte oči otevřené. Já si s plukovníkem promluvím o tom, že by se tu mohli potloukat Kilrathové."
Neměl však příležitost svůj záměr uskutečnit. Než vůbec zahlédl Bhaktadila a Martina, v přilbě se mu rozezněl tísňový tón.
„Všem týmům, všem týmům!" Richardsův hlas zněl napjatě. „Tady je náčelník týmů. Vraťte se do člunů a zajistěte se! Přerušte průzkum! Opakuji, přerušte průzkum a zajistěte se na člunech!"
„Fajn, lidi," zavolal Bondarevskij. „Slyšeli jste starého. Na palubu!"
Harper, Sparksová a desetičlenný tým z Diazovy technické skupiny už byli v pohybu a Bondarevskij zaslechl, že Bhaktadil na taktickém kanálu vydává stručné povely svým námořním pěšákům. Sledoval, jak jeho lidé spěchají zpět ke člunu, a vypnul všechny spojovací frekvence kromě velitelského kanálu k Richardsovi.
„Co se děje, admirále?" otázal se.
„Hornety zachytily přibližujícího se bubáka," oznámil mu Richards. „Letí pomalu, ale je na kursu, kterým nás za patnáct minut dostihne. Neodpovídá na volání a nemá žádný identifikační signál."
„Máte tušení, co to může být?"
„Ani v nejmenším, ale nehodlám nic riskovat. Poslal jsem Babcockovou a její číslo blíž, aby ho identifikovali vizuálně, ale chci, aby všichni byli připraveni vypadnout pro případ, že ten odraz bude řízená střela nebo útočný orlík, který nás chce přivítat po tradičním kočičáckém způsobu."
„Dobrý nápad, pane," řekl Bondarevskij. „Ale pochybuji, že by to byla střela..."
„Možná ne. Ale pamatujte si, že puma, která vyřídila Kilrah, byla dost malá na to, aby ji unesla těžká stíhačka. A i když jsou tyhle rezavé necky velké, velikosti planety zdaleka nedosahují."

Kapitola sedmá

„Čest je věc, o kterou je třeba pečovat, ale žádný pravý
válečník nebude klást čest nad povinnost."
ze Třetího kodexu
7:12:05

Hornet 101, VF-12 „Létající oči"
nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
10:31 standardního konfederačního času (CST), 2670,313

Komandér Darlene Babcocková se upřeně dívala na taktický displej a snažila se nenechat se rozčilovat hlasem ze sluchátek. Odjakživa neměla ráda, když jí někdo mluvil do létání, ale nebyla bohužel v takovém postavení, aby mohla odmítnout nechtěné a zbytečné rady, které jí dával jeden z nejvyšších admirálů Landreichu. A tak sledovala obrazovky, poslouchala ten hlas a představovala si admirála Richardse u řízení kilrathského Darketu ve chvíli, kdy se její zaměřovači mřížka rozsvítila červeně na znamení úspěšného zaměření...
„Ať už je ten bubák cokoliv, komandére, nechte ho být," poučoval ji Richards. „Komandér Tolwyn už je na cestě s Raptory. Vaším úkolem je tu věc identifikovat, jestli to dokážete, a vyhnout se boji, pokud po vás nezačne sama střílet."
„Rozumím," řekla rázně. „Můj počítač se ještě snaží zpracovat data senzorů, ale konfigurace zatím neodpovídá žádný kilrathský konstrukci v rozpoznávací příručce."
„Komandére, tady Bondarevskij," ozval se nový hlas.
No bezva, pomyslela si. Další expert, kterej se mě snaží navádět řečičkama. „Mluvte stručně, kapitáne," řekla. „Blížím se rychle na dostřel a nemám moc času na povídání."
„Zkontrolujte příručku znovu, ale neomezujte parametry vyhledávání na kilrathské konstrukce," řekl Bondarevskij. „Mohla by to být civilní loď jako Hledač vize. Anebo Kilrathové použili ukořistěnou loď, aby nás zmátli. Spousta možností, které by nebyly uvedené jako lodě kilrathského typu."
V duchu zaklela. Létala proti Kilrathům už tak dlouho, že při vyvolání databáze příručky automaticky odfiltrovala ostatní typy lodí. Pěkný kopanec... zvlášť když jí přes rameno civí tolik lampasáckých hlavounů!
Nějaká ta rada od kibice přece jen možná není k zahození. „Rozumím. Projíždím znovu příručku." Nedokázala skrýt zahanbený tón.
„Neberte si to tak, komandére, „uklidňoval ji její velitel." Medvěd mě jednou nachytal při stejné věci, když byl mým velitelem wingu a já jsem si myslel, že jsem nejsuverénnější nový velitel perutě v celém konfederačním loďstvu, takže bych řekl, že jste v dobré společnosti."

Babcocková na to neodpověděla. Byla příliš zaměstnaná mračením na údaje z obrazovky. „Počítač identifikuje cíl," ohlásila. „Je to... konfederační transportní kosmoplán typ R."
„Nikdo z našich," prohlásil velitel wingu. „Landreich od konfederačního loďstva nikdy nová Erka nedostal."
„Zůstaňte ve střehu, komandére," radil Richards. „Kilrathové jich za ty roky ukořistili docela dost. Stále to může být nějaký Trojský kůň."
Bondarevského hlas zněl zamyšleně: „Nezačali loni Erky vybavovat křižníky třídy Tallahassee?" otázal se. „Kvůli pátracím a záchranným akcím, není to tak?"
„To je pravda," odpověděl admirál Tolwyn. Rádiový provoz začínal připomínat běžný chat.
„Jsem na dostřel. Pořád žádné známky toho, že by vůbec věděli, že tady jsme." Odmlčela se. „Na dohled za třicet sekund. Tuláku, drž se zpátky a sleduj je. Jestli mě dostanou... no, dril znáš."
Přestala si všímat rozhovoru vysokých důstojníků, který stále zněl ve vysílačce, a plně se soustředila na blížící se člun. Ten byl na pozadí prázdnoty vidět jako jasné světélko, další hvězda, ale s klesající vzdáleností viditelně rostl. Posledních několik minut nechala počítačového autopilota postupně přizpůsobovat vektor tak, aby v případě, že to bude moudré, byla schopna sladit kurs a rychlost s cílem. Jak se k sobě blížili, rozdíly v jejich vektorech se rychle stíraly a přiblížení se hrozně vleklo.
Konečně byla druhá loď zřetelně viditelná. Byla to zřetelně lidská konstrukce, poněkud štíhlejší než starší transportní kosmoplány Landreichu, ale rozhodně nepřipomínala mnohotrupé konstrukce nožovitých tvarů, v jakých si libovali Kilrathové. Když její Hornet prolétal kolem, měla dobrý výhled na trup částečně ožehlý žárem výbuchu.
„Viděli jste to?" vyhrkl Bondarevskij. „Ty záběry ze senzorového pouzdra... Sparksová, přehrajte mi je. Jo... támhle. Čísla na přídi odpovídají označení Juneau."
„Trosečníci?" ozval se nevěřícně Richards. „Přece jsme nezachytili žádné stopy po Juneau ani po její družce."
„Ale nějací lidé mohli přežít," namítl Bondarevskij. „Anebo se Kočičákům podařilo získat trofej, než boj skončil."
„Nějaké známky nepřátelské aktivity, komandére Babcocková?" vyzvídal Richards.
„Žádné, admirále," odpověděla a stočila stíhačku na kurs souběžný s člunem. „Přibližuju se. Identifikační odpovídač se pořád neozývá a na automatický výzvy dostávám jenom statickej šum. Nejsem si ani jistá, jestli mě vůbec zpozorovali."
„Mohou mít spálenou elektroniku," řekl Bondarevskij. „Jestli se pohybují kolem hnědého trpaslíka hodně dlouho, štíty kosmoplánu nemusely všechnu elektroniku ochránit."
„Jo. Možná."
Babcocková namířila na čelní sklo pilotní kabiny jednu z videokamer senzorového pouzdra a začala, zesilovat zvětšení. Uvnitř bylo vidět postavy. Obraz se zjasňoval, jak dál zaostřovala a spustila program počítačového zpracování obrazu.
„Vidím muže u kormidla," oznámila. „Dva muži... ne, to druhé je žena. Lidé. Vypadá to, že jsme našli trosečníky!" V tu chvíli se jedna z postav v člunu podívala jejím směrem a očividně si poprvé všimla jejího Hornetu. Vzápětí se nad kabinou rozsvítil reflektor, otočil se k letounu Babcockové a začal blikat standardním signalizačním kódem Pozemské konfederace. Počítač jí signál ihned překládal.
ČLUN - TCS - JUNEAU - UVÍZLI - JSME - TADY
- PO - BOJI - PŘED - DEVÍTI - MESICI - KDO - JSTE
- Otazník
Odpověděla stejnou primitivní signalizační metodou. Udala svou loď a příslušnost k landreišskému loďstvu.
DIKY - BOHU - POTŘEBUJEME - POMOC - MU-ZETE - ME - ZAVÉST - KE - SVE - LODI - Otazník
Babcocková neodpověděla hned. Místo toho tlumočila otázku admirálu Richardsovi. Když už chce kibicovat moje létání, ať za mě taky dělá těžká rozhodnutí, pomyslela si.
„Ne na Independence," zněla admirálova odpověď. „Už je na kursu ke Kargovi. Vyřiďte mu, ze se s ním setkáme tam."
„Paranoia?" otázal se Bondarevskij.
„Většina paranoiků má skutečné nepřátele, synu," poučil ho Richards. „Ten chlapík může mluvit pravdu... anebo to může být lidský zajatec s kilrathskou laserovou pistolí přiloženou k hlavě. A kdyby se ukázalo, že ten člun veze něco nebezpečného, jako třeba dost výbušnin na to, aby napáchaly opravdovou škodu... nu, tahle stará dáma už zažila dost na to, aby v tom nebyl velký rozdíl."
Předala instrukce pilotovi člunu, jenž jí stručně potvrdil příjem, ale už žádné další zprávy neposlal. Člun i stíhačka pokračovali ve svém kursu a za nimi se v diskrétní vzdálenosti loudal Tulákův Hornet.
Když se Karga objevil v dohledu, Darlene Babcocková vydechla úlevou. Vypadá to, že dnes přece jen nebude mít nic do činění s Kočičáky.

Pravoboční letová paluba, někdejší KIS Karga
na oběžné dráze kolem Vaku VII, soustava Vaku
10:40 standardního konfederačního času (CST)

Konfederační transportní kosmoplán vlétl na letovou palubu záďovým koncem, kde byla méně poškozená, ale přesto musel manévrovat opatrně. Bondarevskij sledoval, jak plavidlo dosedá na palubu, a když se zachytilo beztížném stavu magnetickými příchytkami, ulevilo se mu. Navzdory trvajícím admirálovým obavám z možného kočičáckého uskoku to vypadalo, že někdo měl z pekla štěstí. Jen zřídka někdo přežil zničení těžké lodě v boji, ale zde ve Vaku se to očividně někomu podařilo.
Přesto nenechávali nic náhodě. Bhaktadil rozmístil okolo námořní pěšáky, aby dávali pozor, a většina technického týmu seděla připoutaná ve člunech, připravena odletět při první známce potíží. Bondarevskij v Harperově doprovodu přesvědčil plukovníka, aby ho také nechal přivítat příchozí. Z vysokých důstojníků, kteří byli po ruce, přišel z

Konfederace jako poslední, a mohl tedy snad z příchozích vylákat víc informací, než by dokázali kolonisté.
Čekali, až člun otevře vrata, a Bondarevskij si krátil čas prohlížením pošramoceného plavidla. Potah na levoboku byl poškrábaný a pomačkaný a několik zvenčí namontovaných zbraní a senzorů chybělo. Ani anténu vysílačky nebylo vidět, což pravděpodobně vysvětlovalo neschopnost komunikovat. Ten orlík měl kliku, že ještě vůbec létal.
Potom se levoboční vrata otevřela a napětí mezi přihlížejícími námořními pěšáky narostlo tak, že je Bondarevskij mohl téměř nahmatat. Na vrcholku rampy stáli dva lidé v konfederačních skafandrech.
Za nimi se pohnula mohutnější postava a vzápětí ještě jedna.
„Kočičáci!“ vykřikl jeden z námořních pěšáků a zvedl pušku do palebné polohy.
„Nestřílejte!“ zavolal kdosi. „Nestřílejte... jsou to přátelé!“
Jeden z lidí, muž, sešel po rampě dolů. Měl magnetické boty a pohyboval se neohrabaně, nicméně bylo zřejmé, že se snaží spěchat, než se situace ještě zhorší. „Jsem komandér Graham,“ představil se. „Hlavní inženýr TCS Juneau. Bývalé TCS Juneau“
„To mají všichni vaši přátelé srst, komandére?“ otázal se Bhaktadil.
„Jsou to trosečníci stejně jako my,“ odpověděl Graham. „Ze dvou císařských lodí, se kterými jsme se před devíti měsíci utkali. Jedna z nich je tahle letounová loď. Tohle je Džavvid Dahl, zástupce spojovacího důstojníka Kargy. Mirrach lan Vrenes, zásobovací důstojník z eskortní lodě Frawqirg. A vrchní seržant strojovny Ellen Quinlanová.“
„Nevykládejte si to špatně, komandére, jsme rádi, že vás vidíme,“ ujistil ho Bondarevskij. „Ale musíte připustit, že společnost, kterou s sebou máte, není zrovna nejlepším doporučením.“
Graham pokrčil rameny. „Když se oběma skupinám podařilo přistát, měli jsme na vybranou buď bojovat na život a na smrt, anebo spolupracovat na přežití. Usoudili jsme, že pobít se můžeme kdykoliv později, a od té doby navzájem spolupracujeme. Dohodli jsme se, že až nás některá strana najde, příslušníci druhé strany se vzdají s tím, že budou repatriováni.“ Odmlčel se. „Věřte mi, příteli, že ani jedna skupina by tu dnes nebyla, kdybychom se nespojili. Bylo to tvrdé.“
„Nu, už to máte za sebou. Já jsem Jason Bondarevskij.“ Přistoupil blíž ke Grahamovi a podal mu ruku.
„První u Kilrahu!“ prohlásil Graham a pevněji přes rukavice skafandrů stiskl.
„Ten film za moc nestál,“ opáčil Bondarevskij kysele. Stále litoval, že se nechal přemluvit ke spolupráci na natáčení. Ještě dnes ho pronásledoval. „Tohle je plukovník Bhaktadil, námořní pěchota Svobodné republiky. A můj pobočník poručík Harper.“
„Stíhačka, která nás eskortovala, se prohlásila za landreišské loďstvo,“ zamračil se Graham. „Ale co tady děláte vy, pane? Důstojník konfederačního loďstva... ?“
„To je dlouhá historie, komandére,“ odpověděl Bondarevskij. „Prozatím doufám, že nebudete nic namítat proti malé paranoidnosti z naší strany. Když najdete lidi a Kiltathy spolu v jednom kosmoplánu, když se předpokládá, že ani jedni nejsou naživu, trochu znervózníte. Plukovník Bhaktadil by rád poslal pár lidí prohledat váš člun... jenom z opatrnosti.“
„Sakra, pane, pro mne za mne si ho rozeberte na šrot a prodejte ho Firekkům jako ozdobné tretky. Dole na tom měsíci je asi dvě stě lidí, pozemšťanů i Kilrathů, kteří se po devíti měsících očistce dostanou domů. To je jediné, na čem v tuhle chvíli záleží.“

Důstojnický klub, FRLS Město Cashel
nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
18:22 standardního konfederačního času (CST)

„Takže naše tři čluny nacpané trosečníky k prasknutí přelétly nad místem havárie. Kočičácký torpédoborec musel být poškozený hůř, než si představovali. Při závěrečném přiblížení něco selhalo a ta mrcha dopadla dost tvrdě.“
Bondarevskij komandéru Grahamovi přisunul přes stůl klubu další hrnek čaje a ten se jej dychtivě zmocnil. Většinu času od chvíle, kdy se octl v tom, co zde zastupovalo civilizaci, vyhublý a přepadlý mladý technický důstojník strávil jídlem, pitím a mluvením.
Pro trosečníky na měsíci, jemuž Graham říkal Nargrast, se rozhodli poslat Město Cashel. Jméno původně patřilo jednomu z pekel kilrathské mytologie a podle popisu toho místa, který poskytl jeho kočičácký protějšek, bylo to jméno nanejvýš přiléhavé. Planeta Nargrast byla ledová poušť, obyvatelná jenom s největším sebezapřením. Byl to těžký svět, zhruba dvakrát těžší než Země s gravitací téměř dvou gé hustou kyslíko-dusíkovou atmosférou. Ta díky skleníkovému efektu zadržovala dost energie hnědého trpaslíka na to, aby planeta nebyla úplně neobyvatelná, a odstínila nejhorší část sekundární radiace, ale zároveň se v ní rodily prudké bouře. Většina trosečníků trpěla nemocemi z přetlaku a chladu a nejspíš by už dlouho nevydrželi.
Transportní loď tedy byla nyní na cestě a Richards nařídil Bondarevskému, aby doprovodil Grahama a jeho skupinku, zorganizoval záchranu kolonistů a přenechal technické prohlídky Kargy Sparksové a Harperovi. Vojenská transportní loď Město Cashel byla k této práci určena zcela logicky. Přestože už měla na palubě posádku určenou pro Kargu, stále na ní zbývaly spousty místa a její flotila transportních a výsadkových kosmoplánů mohla trosečníky z planety evakuovat velmi rychle.
Bondarevskij byl rád, že se dostal z kilrathské letounovky, pryč od její posádky mrtvol a duchů. Beztak pochyboval, že by projekt Goliáš měl velkou šanci na úspěch, a byl rád, že expedice udělá aspoň něco dobrého, když zachrání pozůstalé z bitvy u Vaku.

„Dva kosmoplány měly podvěšené zbraňové gondoly, takže jsme měli nějakou malou palebnou sílu," vyprávěl Graham dál. „Ale Kočičáci nepředstavovali velkou hrozbu. Z torpédoborce jich pár přežilo, ovšem byli v mizerném stavu. Podařilo se tam přistát i několika stíhačkám, většinou Darketům a dvěma Strachám. Musím přiznat, že ty nám naháněly strach, ale když dosedly, byly už bez paliva a bez výzbroje, a tak se za námi žádná nepustila. A potom tam měli pár velkých záchranných člunů z letounovky, ale ty také nenesly výzbroj. Vlastně dodneška nevím, co mě to popadlo, ale rozhodl jsem se, že nezačnu střílet, dokud se s nimi nepokusím vyjednávat. Vím, že to bylo hloupé, ale nesnáším masakrování uprchlíků, kteří jsou s námi na jedné lodi, ať už to jsou nepřátelé nebo ne."
Bondarevskij zavrtěl hlavou. „To nebylo hloupé," prohlásil. „Možná jste tím právě dokázal, že s Kočičáky můžeme vycházet... když najdeme dost dobrý společný zájem."
„Vlastně možná ano. Oni nejsou tak zlí, jak je vykresluje naše domácí propaganda. Jistě, jsou drsní a nemyslí stejným způsobem jako my, ale některým z nich bych klidně svěřil svůj život. Vlastně jsem to za posledních pár měsíců několikrát udělal." Graham se znovu dlouze napil z hrnku. „Abych tedy pokračoval, ukázalo se, že jejich vůdcem je ten mládenec Murragh. Setkali jsme se na otevřeném prostranství nedaleko místa havárie, a třebaže se snažil nahánět hrůzu, i přes počítačový překlad bylo jasné, že mluví jako vyděšené dítě. Myslím, že toho na něj bylo moc najednou, boj, ten zmatek na planetě, první velení... hrozně se mu ulevilo, když zjistil, že nebude muset bojovat na život a na smrt jako hrdina z kílrathských kodexů. Uzavřeli jsme dohodu. Obě strany se budou dělit o prostředky - v zásadě o naše pracovní síly a o jejich trosky - a dohodli jsme se, že se zavážeme, že necháme druhou stranu odejít domů, když nás naše strana najde první. Došlo samozřejmě na pár rvaček, ale bylo jich stejně uvnitř každého druhu, člověk s člověkem nebo Kočičák s Kočičákem, jako mezi oběma skupinami. Většinou na takové hlouposti nebyl čas. Měli jsme dost práce s tím, abychom se všichni udrželi naživu."
Bondarevskij se zamračil. „Možná budete mít s vaším závazkem jisté problémy, Grahame," řekl tiše. „Landreišané si možná budou myslet, že dohodu mezi Kočičáky a pozemšťany nemusí ctít. V tuhle dobu u nich není ani jedna z obou part nijak vysoko na seznamu oblíbených."
„Snad si nemyslíte, že budou nějaké potíže?" Graham odložil hrnek a zahleděl se na Bondarevského, jako by mu právě narostla druhá hlava. „Dal jsem slovo, pane. A to pro tyhle lidi znamená všechno."
„Udělám, co bude v mých silách. Mám... jisté zkušenosti s tím, jak Maxe Krugera přimět, aby udělal správnou věc. Ale může to nějaký čas trvat. Pomůžete mi to Kočičákům vysvětlit, zatímco budeme organizovat evakuaci?"
„Ale co je v tom za problémy? Válka přece skončila, ne?"
„Na trosečníky máte docela dobrý přehled o posledních událostech," podotkl Bondarevskij a zvědavě se na něj zadíval.
„Podařilo se nám ze spojovacích systémů torpédoborce a našich raketoplánů zbastlit hyperprostorový přijímač. Není moc dobrý a nemohli jsme ani doufat, že bychom sebrali dost energie na to, aby nám stálo za to pokoušet se na planetě postavit vysílač, ale dokázali jsme zachytit rádiový provoz na obou stranách hranice - když byly ty správné atmosférické podmínky a drželi jsme si všechny palce. Slyšeli jsme i o Kilrahu."
„Nějaké potíže?"
„Nějaké řeči. Naštěstí většinu nejschopnějších Kilrathů tvořil kádr letounovky, vybraní specialisté z hrai Nokhtak. Ti Thrakhatha ani císaře nijak v lásce neměli a všeobecně se víceméně shodli na tom, že to, co ti dva přivolali na Kilrah, byla jejich vina. Někteří trosečníci od stíhaček a z torpédoborce to ovšem brali méně filosoficky. Několik se jich zabilo; byla to ošklivá podívaná a měl jsem obavy, že se z toho ostatní zjančí, ale Murragh je uklidnil. Ten kluk má velkou budoucnost v politice. Přesně věděl, jaké knoflíky jim má mačkat."
„Víte, válka sice skončila, alespoň pokud jde o Konfederaci. Ale na hranicích teď rozdmýchává nepokoje místní kilrathský potentát jménem Ragark a Landreich se chystá, že s ním bude bojovat. Tady okolo se tedy věci bez ohledu na mírovou dohodu příliš nezměnily a vaši Kočičáci mohou být považováni za nepřátele bez ohledu na to, jak spolupracovali s vámi." Bondarevskij se také napil čaje. „Jak jsem řekl, udělám, co bude v mých silách. Ta vaše parta vypadá rozumně. Pochybuji, že by to chtěli táhnout s Ragarkem. Ale kdybychom se teď mohli vrátit k současnosti, povězte mi, proč létáte na ten vrak, když vašemu kosmoplánu chybí polovina systémů?"
Graham pokrčil rameny. „Hledali jsme užitečné věci. Létali jsme tam pravidelně pro zásoby a pro výstroj, kterou jsme mohli dole využít. Jenže naše čluny jeden po druhém vypovídaly službu. Dokonce ani se součástkami, které jsme vozili z letových palub Kargy, jsme na nich nemohli provádět pravidelnou údržbu a ta spousta času, po kterou byly vystaveny radiaci toho divného hnědého trpaslíka, dokonce i se štíty, si vybrala daň na elektronice. Ten orlík, ve kterém jsme letěli ráno, byl poslední funkční. Trvalo nám měsíc a museli jsme rozebrat ty ostatní na náhradní díly, abychom ho vůbec zprovoznili. Nemáme slušné senzory, ani fungující vysílačku, ani žádnou původní výzbroj. Kurs jsme počítali na všelijak spravovaném kilrathském náramkovém počítači, výsledky jsme pak do navigačního systému zadávali ručně a doufali jsme, že naše údaje o oběžné dráze Kargy jsou aspoň natolik přesné, abychom se na něj dostali."
„Myslíte, že na palubě je ještě něco natolik cenného, aby to stálo za takové riziko? Myslel jsem, že jste všechen důležitý materiál už dávno očesali."
„Je to velký loď," opáčil Graham. Použil přitom mužský rod převzatý z kilrathštiny, aniž si toho všiml. „A nejdůležitější bylo znovu uvést do provozu vysílač."
Bondarevskij si vzpomněl na zmínku o nezřetelném signálu ve zprávě Hledače vize o průzkumu soustavy. „Vám se tedy podařilo zprovoznit hyperprostorovou vysílací soupravu?"
„Nu, obávám se, že ne příliš úspěšně," řekl Graham. „Museli jsme to všelijak zflikovat, aby mohla jet na tísňové energetické zdroje, a neměli jsme pro ni dost šťávy. Signál většinou pohltila radiace pozadí a vysílač stejně po několika dnech přestal zase fungovat. Ale tou dobou jsme zrovna neměli na čem létat, takže jsme s tím nemohli mnoho udělat."

„Nemohli jste uvést do provozu hlavní zdroje, abyste měli víc energie?“ zeptal se Bondarevskij. Jestli konfederační technik spolupracující s kilrathským kádrem nebyl s to vymáčknout z hlavních generátorů energii pro poměrně malý subsystém, bylo tím pochybnější, zda se Kargu podaří zachránit jako bojeschopnou a letuschopnou loď.
„Ani jsme se o to nepokoušeli,“ odpověděl Graham. „To nechtěl nikdo riskovat.“
„Riskovat?“
„Jo. Podívejte, Kočičáci chtěli letounovku nechat vybuchnout. Počítačem řízený autodestrukční systém. Pokud dokázal Druvakh - to je počítačový důstojník kádru - říci, počítač vysadil několik vteřin před výbuchem. Je nanejvýš pravděpodobné, že když se počítačová síť zresetuje, autodestrukční povel znovu naběhne, takže jsme se drželi od energetických a počítačových systémů co nejdál. I tak jsme z toho byli vyplašení, to vám řeknu. Nikdy nevíte, čím nahodíte nějaký záložní systém a spustíte odpočítávání právě od toho okamžiku, kdy počítač zatuhl. Vy jste na to ještě nepřišli? Byli jste přece na palubě.“
„Chcete říci, že ten krám může každou chvíli vybouchnout?“ Bondarevskij vyskočil na nohy a hnal se přes klubovnu k terminálu interkomu u dveří. Zuřivě bodal prstem do klávesnice, aby navolil kód. Na obrazovce se objevil čísi obličej.
„Službu konající spojovací důstojník,“ řekl muž znuděně.
„Tady Bondarevskij,“ řekl Jason. „Spojte mě spěšně s admirálem Richardsem na vraku.“
„Pane, všechnu komunikaci mimo loď musí schválit kapitán Steiger.“
„Sakra, člověče, jato spojení potřebuju hned! Technický průzkumný tým...“
„Počkejte chvilku, pane, zkusím vám sehnat kapitána.“ Obrazovka zhasla a Bondarevskij nemohl udělat nic jiného než vztekle zaklít. Samozřejmě, transportní loď, která veze tisíce lidí, vyžaduje zvláštní režim přístupu ke spojovacím linkám. Jinak by rádiový provoz zahltily hovory pokaždé, když loď prolétá kolem planety, kde někdo z cestujících má příbuzné nebo přátele. Ten režim musí být obzvlášť přísný vzhledem k lhostejnému přístupu Landreišanů k většině otázek disciplíny. Ale teď není na byrokratické průtahy čas!
Karga je tikající časovaná bomba, a jestli se technický průzkum v rámci odhadu škod pokusí nahodit hlavní energetickou soustavu nebo počítačovou síť, celá letounovka může zaniknout v obří řetězové reakci.
Možná už je také příliš pozdě...

Středisko bojových informací, někdejší KIS Karga
na oběžné dráze kolem Vaku VII, soustava Vaku
18:38 standardního konfederačního času (CST)

Geoff Tolwynn byl rozmrzelý.
Připoutal se na jediné křeslo, které v CIC Kargy, na bojovém můstku, kde pobýval kilrathský kapitán, když vedl letounovou loď do boje, nějakým zázrakem zůstalo nedotčené. Tento úsek byl v posledním boji značně poničen, očividně po zásahu konfederační střely do přilehlého úseku. Výbuch prorazil přepážku, na níž byly umístěny hlavní displeje senzorů, a zasypal místnost smrtonosným krupobitím střepin. Všude kolem bylo plno mrtvých, včetně kilrathského kapitána, a bylo zřejmé, že ani jeden nežil tak dlouho, aby utrpěl explozivní dekompresi, když kyslík tryskal dírou v trupu ven.
Byl to ničivý zásah. Ztráta bojového můstku nejspíš hrála velkou roli v konci Kargy, pomyslel si a zmocnila se ho hořkost nad úspěchem konfederačních sil. Středisko bojových informací bylo téměř na odpis a podle všeho na tom byl stejně i navigační můstek a několik dalších důležitých úseků letounové lodě. Vyhlídky na její opětné zprovoznění nevypadaly dobře. Richards už začínal mluvit, jako by krach projektu Goliáš byl hotová věc.
Nyní zakaboněný Tolwyn sledoval odborníky pracující na jednom z mála relativně nepoškozených pultů. Kat aby to všechno spral! zuřil v duchu. Projekt Goliáš se musí podařit. Opačná možnost je nemyslitelná.
Otvorem v přepážce dovnitř vplula postava ve skafandru. Tolwyn poznal označení na oděvu. Byl to Diaz, jenž zanechal svůj tým ve strojovně a vydal se za admirálem do CIC.
„Co myslíte,“ otázal se Tolwyn naléhavě. „Dokážeme se napojit na jejich počítač? Vypadá to, že budeme potřebovat nahodit znovu síť, jestli máme mít šanci na úplný odhad škod.“
„Myslím, že přístup získat dokážeme, aspoň do palubních záznamů,“ řekl Diaz roztržitě. „Získáme tak plány a možná i přehled o rozkazech pro opravárenské čety v průběhu bitvy. Ale pochybuji, že bychom se dostali k něčemu jinému. Rozhodně se nepropracujeme k automatickým opravným systémům, aspoň dokud neuvedeme strojovnu do nějakého rozumného pořádku. Ale i tak... já nevím. Nevypadá to dobře.“
„Za jak dlouho?“ naléhal Tolwyn.
„Zkusíme počítač restartovat a zjistíme, kam nás to zavede. I kdyby to napoprvé nefungovalo, můžeme získat lepší představu o tom, co bude zapotřebí, jednoduše tím, že budeme pozorovat, jak se systém chová.“
„V tom případě sebou musíme hodit,“ prohlásil Tolwyn. Musíme aspoň něco na téhle mizerné kocábce zprovoznit!“
Diaz se na něj dlouze zadíval. „Admirále, doufám, že nečekáte zázraky. Moje partaje setsakra dobrá, ale jestli je loď příliš rozbitá, než aby se dala spravit, nezvládneme nic. A myslím si, že právě k tomuhle tady dospějeme. Ta letounovka může být neopravitelná. Tečka. A ničí přání na tom nic nezmění.“
„Jen to zkuste,“ zavrčel Tolwyn. „Dělejte, co máte, a ušetřete mě těch vašich zatracených přednášek!“
Snažil se zase ovládnout, zatímco menší muž se odstrčil od přepážky a přelétl k řídicímu pultu, na kterém pilně pracovali ostatní technici. Tolwyn si připomněl, jak jím v posledních fázích projektu Behemot cloumala vznětlivost, jak sebe i všechny okolo poháněl až do úmoru ve svém odhodlání zbraň dokončit a dostat do služby. Možná to přispělo ke katastrofě, která operaci ukončila dřív, než skutečně začala. Bude muset nabýt své někdejší rozvahy, jestli se má vyhnout opakování omylů, které nadělal tehdy. Je to skutečně už téměř rok od krátké a neslavné kariéry Behemot.

Občas se mu zdálo, že uplynulo pouhých několik dní... a jindy, že celá věčnost.
„Dobře, lidi," ozval se Diaz. Tolwyn věděl, že mluví nejenom ke svým technikům, ale i kvůli záznamu pořizovaném na Independence o každém kroku, který při postupu záchranných prací udělají. Ten bude později prozkoumán, aby se přišlo na případné chyby nebo přehlédnuté možnosti. „První zkouška restartu počítače. Ohlaste prosím podle pořadí, jestli jste připraveni."
„Pult jedna připraven," řekl někdo.
„Pult dva připraven."
„Rozvod energie připraven," dodal další hlas.
„Všichni připraveni, pane Diazi," reprodukoval vedoucí pracovní čety svému nadřízenému.
„Dobře. Začneme tedy. Spus..."
„Kargo, Kargo, tady je Bondarevskij z Města Cashelu." Bondarevského hlas měl tak blízko panice, jak to u něho Tolwyn ještě neslyšel, a to toho člověka za války zažil mnohokrát bojovat proti strašlivé přesile. „Kargo, ihned ukončete všechny záchranné akce! Opakuji, přerušte veškerou činnost a okamžitě odpovězte na toto volání!"
„Počkejte se zkouškou!" štěkl Diaz. „Co se děje, admirále?"
„Zjistíme to," řekl Tolwyn. Přepnul kmitočty vysílačky, aby vysílal prostřednictvím translačních stanic na kosmoplánech, jejichž pomocí průzkumný tým udržoval spojení se zbytkem operační skupiny; na stejný kanál, na němž předtím monitorovali setkání Babcockové s trosečníky. „Jasone, tady Tolwyn. Na co si to, sakra, hrajete?"
„Admirále, důrazně doporučuji, abyste všichni Kargu co nejrychleji opustili," odpověděl Bondarevskij s úlevou v hlase. „Právě jsem se dozvěděl, že palubní autodestrukční systém letounovky byl spuštěn a nebyl zastaven. Odpočet přerušilo selhání počítače, ale stále existuje možnost, Že se systém znovu aktivuje, pokud se pokusíte obnovit přísun energie nebo spustit počítačové systémy."
„Autodestrukce? Víte to určitě, Jasone?" V Tolwynovi se svářila nevíra s úlevou. „Nevymazal by se příkaz po vysazení počítače ze systému?"
„Podle komandem Grahama ne, pane," odpověděl Bondarevskij. „Úzce spolupracoval s kilrathským technikem, když hledali na lodi náhradní součástky a zásoby. Kočičáci podle všeho autodestrukční systém důkladně zálohují. Jakmile je příkaz jednou zadán, zůstane uložen v nejhlubších vrstvách sítě. Bez deaktivačního kódu si nemůžeme být jistí, jestli znovu nenaběhne. Takže kdyby se počítače znovu spustily, třeba jenom na pár vteřin, mohli byste se octnout na samém konci autodestrukčního odpočtu."
Tolwyn se podíval přes místnost po Diazovi. „Jak se na to díváte vy, majore?" zeptal se.
„Možné to rozhodně je," odpověděl Diaz. „Ale nejsem vám schopen říct, jestli to je pravda nebo ne. Na kilrathské lodi jsme ještě nepracovali, admirále. Celé je to pro nás pole neorané."
„Skvělé," prohlásil Tolwyn sžíravě. „Dobře, Jasone, stáhneme se, dokud nepřijdeme na nějaký způsob, jak se s touhle šlamastykou vypořádat. Díky, že jste zavolal. Zarazil jste nás opravdu na poslední chvíli."
„To jsem rád, admirále," řekl Bondarevskij.
„Slyšel jsi to, Vanci?" pokračoval Tolwyn.
„Jo." Dokonce i prostřednictvím rádiového spojení z vlajkového můstku bylo slyšet, že Richards mluví tónem odsouzence, kterému dali milost přímo na popravišti. „Nebudu se ptát, kolik scházelo do té zkoušky počítačů, o které jste před chvilkou mluvili. Dobrá, všeobecný rozkaz všemu personálu na průzkumu. Ukončit práci, nastoupit do člunů a zamířit domů. Musíme si to důkladně promyslet, než budeme pokračovat." Na chviličku se odmlčel. „Jestli vůbec budeme pokračovat."
Tolwyn roztřeseně vydechl. Další překážka!
Ale on, přisámbůh, najde způsob, jak ji obejít. Protože tuhle loď potřebují a on byl odhodlán ji získat za každou cenu. Rozhlédl se po můstku a nakonec se usmál. Jestli toho skrytého plánu někdy bude zapotřebí, naučit se ovládat kilrathskou letounovou loď se může jednou hodit.
Kapitola osmá

„Skutečný válečník vytrvá
navzdory všem překážkám
a za své úsilí získá tím větší slávu."
ze Čtvrtého kodexu
02:17:06

Tábor trosečníků
Nargrast (Vaku Vila), soustava Vaku
08:22 standardního konfederačního času (CST), 2670,314

Přílet prvních člunů z Města Cashel vylákal na zamrzlou pláň desítky lidských i kilrathských postav. Při pohledu na videomonitor Bondarevskij cítil, že se mu srdce rozbušilo rychleji. Lidé byli vyhublí a oblečení do rozedraných uniforem, které se zdály být na to mrazivé počasí nedostatečné. Ani Kilrathové nevyhlíželi dvakrát zdravě. Všechny Grahamovy popisy ho nestačily připravit na realitu.
Přizpůsobili se podnebí, jak nejlépe uměli, a využili rozbitý vrak Frawqirgu jako základ pro improvizované přístřešky. Kromě ochrany poskytované sestřelenou eskortní lodí využili i kopule záchranných modulů nalezených na lodi, takže se kolem kdysi hrdé válečné lodě nyní choulila celá malá vesnička.
„Panebože, to je spoušť," poznamenala komandér Alexandra Travisová. Byla přidělena k bojovému wingu Kargy jako

velitel perutě, ačkoliv zatím neměla žádné letouny, kterým by velela. Byla to přitažlivá žena, nepříliš vysoká, ale její tvář rámovaná krátkými lesklými vlasy mu připomínala Světlanu. Za její krásou se však skrývalo srdce a mozek bojovníka. Před příchodem ke Goliáši velela peruti pozemních stíhacích letounů a podle záznamů její peruť soustavně dosahovala předních umístění v každém cvičení, kterého se účastnila. Dokonce odmítla práci instruktorky Výcvikového střediska stíhacích pilotů Landreichu, aby mohla zůstat v aktivní službě.
Dnes byli Travisová a ostatní příslušníci rodícího se wingu Kargy, kteří se nacházeli po ruce na transportní lodi, ustanoveni Bondarevského zástupci při obtížném úkolu zorganizovat odvoz trosečníků z Nargrastu. Byla to sice práce spíš pro námořní pěchotu, ale všichni výsadkáři byli v době odletu s Bhaktadilem na Kargovi a Richards s Tolwynem neústupně trvali na tom, že je nebudou uprostřed jedné činnosti přesouvat k druhé. Vzhledem k tomu bylo nejrozumnější zapojit do téhle akce piloty bojového wingu, kteří už spadali pod přímé Bondarevského velení.
„Zkuste si žít v růžovém sadu, jako je Nargrast, a uvidíte, jak budete vypadat za devět měsíců," ozval se Graham. Právě se soukal do větrovky landreišské výroby.
„Neberte to jako urážku, pane," řekla Travisová. „Já to myslela jako poklonu... nepochopím, jak tady vůbec někdo dokázal přežít."
„Nebylo to snadné," zabručel Mirrach lan Vrenes. Jeho konfederační angličtina měla lehký přízvuk, ale bylo jí dobře rozumět. Jeho kilrathský druh Dahl uměl anglicky málo a raději mlčel... pro spojovacího důstojníka zvláštní situace. Pokud Bondarevskij dobře pochopil, co mu bylo řečeno, nebyl Dahl tak urozený jako většina kilrathských důstojníků a scházelo mu tedy základní vzdělání, jakého se obvykle dostávalo kilrathským šlechticům - včetně plynné znalosti hlavního jazyka nepřátel. „Musím přiznat, že jsem spolupráci s lidmi zpočátku nebyl příliš nakloněn. .. ale bez jejich pomoci bychom jistě nepřežili."
Graham otevřel záďová výsadková vrata kosmoplánu. Bylo to výsadkové plavidlo určené k výstupu a nástupu námořní pěchoty ve velkém počtu v co nejkratším čase v nebezpečném prostředí, takže se celá zadní stěna kosmoplánu sklopila jako rampa, schopná unést obrněné bojové vozidlo pěchoty. Zástup lidí i Kočičáků venku se hnal se vzrušeným hlukem kupředu. Graham zvedl ruce a zástup zmlkl.
„Našli jsme záchrannou loď," řekl hlasitě. „Přilétli nás odvézt domů!"
„Kam domů, opičáku?" vyzvídal velký Kilrath a tlačil se do popředí houfu. I při pohledu z dálky z kosmoplánu Bondarevskij postřehl, že je mohutně stavěný. Srst na prsou měl spálenou a kůži křižovaly jizvy. To, že byl dosud naživu a schopný běžné činnosti, hovořilo výmluvně o kočičácké odolnosti a Bondarevskij musel potlačit nutkání sáhnout po laserové pistoli. „Ptám se, kam domů?"
Mnozí Kilrathové v zástupu ho mručivě podpořili. Ale zmlkli, když jeden z nich vystoupil kupředu a postavil se na rampu vedle Grahama.
„Kuraqu," oslovil zjizveného Kočičáka. Mluvil anglicky jako ostatní. Graham už uvedl, že trosečníci se většinou dorozumívali anglicky, protože tento jazyk umělo víc Kilrathů, než kolik pozemšťanů ovládalo jejich vrčivou řeč. To, co bylo řečeno, však několik Kočičáků překládalo kvůli těm, kteří anglicky nerozuměli. „Poslouchejte mě, Kuraqu. Když jsme se s Grahamem domluvili na spolupráci, odpřisáhli jsme, že se všichni podvolíme té straně, která nás najde dřív."
Kočičák se odmlčel. Byl štíhlejší než většina jeho rodáků a bylo vidět, že má autoritu, která Bondarevského u tak mladého důstojníka překvapovala. Nedokázal z jeho výložek přesně vyčíst hodnost, ale odhadoval, že jde zhruba o poručíka. Přesto zvládal zástup tak snadno, že by mu to leckterý admirál mohl závidět.
Mladý důstojník se podíval na Grahama a pokračoval: „Také jsme se, Grahame, dohodli, že strana, jejíž lidé sem přiletí první, udělá pro ty ostatní všechno, co bude v jejích silách."
Graham přikývl. „Nepustil jsem ten slib z dohledu, Murraghu," prohlásil pevně. „Ještě jsme neměli příležitost si o tom promluvit, ale jsem si jistý, že kapitán Bondarevskij a jeho lidé budou jednat s kilrathskými trosečníky s úctou. Udělám všechno, co bude v mých silách, abych to zajistil. Teď ovšem máme šanci dostat se pryč z tohoto kusu kamene! Nevím, jak vy, Kilrathové, ale já budu rád žít třeba v zoo, pokud bude někde jinde než na Nargrastu!"
Ta slova přivítala vlnka jásotu, většinou mezi lidmi, ale i řada Kočičáků se připojila zvláštním monotónním pokřikem, jenž byl jejich verzí souhlasu.
Graham zavedl mladého Kilratha k Bondarevskému. „Kapitáne, tohle je Murragh Cakg dai Nokhtak. Je to nejvýše postavený šlechtic kilrathské polovičky naší malé komunity. Murraghu, kapitán Jason Bondarevskij, nyní ve službách loďstva Svobodné republiky Landreichu, dříve komodor loďstva Konfederace."
Murragh mu podal ruku; velmi lidské gesto. „Už jsem o vás slyšel kapitáne," řekl formálně, když ji Bondarevskij stiskl. „Váš nálet na Kilrah byl velmi smělý."
„E... děkuji." Setkání s uhlazeným kilrathským šlechticem nepatřilo k věcem, na které život Bondarevského připravil.
„Cakg dai Nokhtak. Tak se jmenoval admirál velící operační skupině Kargy, ne?"
„Můj strýc," prohlásil mladý šlechtic hrdě.
„Promiňte."
Murragh se na chviličku zamračil a pak znenadání přikývl. „Ovšem. Váš pojem smutku ze smrti. Můj strýc vybojoval dlouhý zápas s Bohem pádící smrti, kapitáne, a zabil sám sebe pro větší slávu našeho hrai. V tom není nic smutného."
Graham za nimi si odkašlal. „Mohli bychom si filosofické rozpravy nechat na později, ó velký princi?" otázal se s náznakem ironie v hlasu. „Místní obyvatelé už začínají být neklidní a tihle lidé mají před sebou hodně organizační práce."
Organizace odsunu trosečníků představovala hotovou noční můru a Bondarevskému trvalo celé hodiny než věci nabraly hladký průběh. Město Cashel neslo pro potřeby programu spoustu transportních kosmoplánů všech velikostí a určení, ale přepravní kapacita rozhodně nepatřila mezi přednostní starosti landreišského týmu.
Daleko nejobtížnější bylo překonat hlasité námitky kapitána transportní lodě proti tomu, že by k více než pětitisícihlavé

posádce určené pro Kargu měl naložit devadesát sedm Kilrathů. Nevadil mu počet, nýbrž samotná představa vstupu Kočičáků na palubu. Kapitán Steiger neměl Kočičáky rád a nechápal, proč by se měl obtěžovat je vyzvedávat z Nargrastu, protože kdyby dostali, co zasluhují, beztak by všichni skončili procházkou ve vesmíru za válečné zločiny proti Landreichu. Bondarevskij se nakonec musel opřít o plnou autoritu projektu Goliáš a jenom při tom doufal, že si Steiger neuvědomí, že po odhalení autodestrukčního systému na superletounovce je ještě nepravděpodobnější, že Goliáš kdy bude něčím víc než prchavým nápadem.
I poté, co si zajistil Steigerovu spolupráci, musel dohlédnout na spoustu detailů. Byli tu například nemocní a zranění. Téměř polovina trosečníků do nějaké míry trpěla nemocemi způsobenými přetlakem vzduchu a řezavého chladu a řada Kilrathů se dosud zotavovala ze zranění způsobených při havárii eskortní lodě. Několik příslušníků obou ras trpělo také vleklými projevy nemoci z ozáření. Zdravotní důstojník Juneau Bruno Abramowicz a palubní lékař kádru Kargy Ghellen lan Dorv sice dělali, co mohli, ale zásoby zdravotnického materiálu se krátily a podmínky se neustále horšily. Proto Bondarevskij musel zařídit, aby nejdřív byly evakuovány nejhorší případy pro ošetřovnu. Na transportní lodi zverboval zdravotnický personál plánovaný pro Kargu, aby spolupracoval s vrchním lékařem Města Cashel a oběma lékaři z řad trosečníků. Vyvolalo to další třenice se Steigerem, ale nakonec Bondarevskij prosadil svou.
Další komplikace na sebe vzala podobu rozkazu admirála Tolwyna, aby během pobytu na planetě důkladně prozkoumal havarované doprovodné plavidlo. Bondarevskij doprovázený Travisovou, Harperem a Grahamem si prohlédl vnitřek rozbité lodě a zaznamenával všechno možné na přenosnou výstroj pro počítačové zobrazení. Předpokládal, že Tolwyn chce ze spadlé lodě získat náhradní díly, třebaže mu nebylo jasné, k čemu jim budou dobré, když je pro ně Karga nedostupný vinou dřímajícího, avšak stále smrtonosného autodestrukčního příkazu odtikávajícího někde v počítačových obvodech.
Přesto své rozkazy provedl. Uvnitř eskortní lodě toho ovšem k vidění mnoho nebylo. Graham a jeho druhové sami vymontovali většinu součástí a využili prázdné místnosti jako ubikace nebo sklady. Systémy, které zůstaly na místě, jako například tísňové generátory energie, byly nesčíslněkrát opravovány s využitím toho, co bylo zrovna po ruce. Bondarevskij musel trosečníkům přiznat notnou dávku nápaditosti, ale nechtěl ani pomyslet, kolika způsoby Grahamova improvizovaná řešení technických problémů kolonii ohrozila.
Posléze se všechno začalo urovnávat. Pro trosečníky přiletěly první čluny a technický průzkum skončil. Bondarevskij rozkázal některým lidem z personálu pro Kargu, aby odletěli na povrch a pokrčovali v práci, kterou on započal. Zkanibalizují toho z rozmanitých kilrathských systémů co nejvíc, včetně nepoškozených stíhacích strojů a nefunkčních transportních kosmoplánů.
Osobně byl nesmírně rád, když mohl konečně nastoupit do člunu, jenž ho měl odvézt na Město Cashel. Pobyl na planetě ani ne devět hodin a připadalo mu neuvěřitelné, že tam někdo mohl vydržet devět měsíců a nezbláznit se.
Ať už projekt Goliáš čeká jakýkoliv osud, on bude rád, až se dostane zpátky na Tarawu... Independence.

Zasedací sál vládní budovy, Newburg
Landreich, soustava Landreich
18:30 standardního konfederačního času (CST)

„Byl předložen návrh na ukončení zasedání a získal předepsanou podporu!“ zahulákal Max Kruger. „Všichni, kdo jsou pro, řeknou ‚Ano'!“ Ozval se sborový souhlas. „Kdo je proti, řekne ‚ne'!“
V zasedacím sále seděl patrně téměř stejný počet delegátů, kteří chtěli v debatě pokračovat, ale Kruger zaklepal předsednickým kladívkem. „Podle názoru předsedajícího převládá ‚ano'. Končím tohle zasedání.“ Znovu klepl kladívkem a zatoužil přitom, aby je mohl nechat přistát na několika hlavách patřících takzvané Loajální opozici. Členové Rady delegátů se s mumláním, bručením a dohadováním začali trousit ke dveřím. Kruger vyčerpaně sklesl do jednoho z křesel vedle řečnického stupínku. Raději by čelil po zuby ozbrojené útočící kilrathské lodi, než snášel další z nekonečných zasedání Rady.
Dnes to bylo obzvlášť ošklivé. Nejdřív se objevil návrh na zrušení finančního přídělu na vystrojení nejnovější letounové lodě Landreichu zakoupené od konfederačního loďstva, dříve Saipan, dnes na počest jednoho z prvních vyhlášení nezávislosti v historii lidstva přejmenované na Arbroath. Útok na výstrojní program vedla strana člena rady Galbraitha, jež dávala najevo odhodlání nedovolit, aby se vojenský program o píď rozšířil. Krugera se zmocňovaly noční můry, když si představil, co by se mohlo stát, kdyby se nyní dozvěděli o projektu Goliáš, zejména kdyby se ukázalo, že kilrathská loď se nedá opravit. Při tom množství peněz a lidí, které do tohoto úsilí investoval, by neúspěch stačil na pád celé vlády - kdyby Galbraith a jeho frakce zjistili, čeho se Goliáš týká. Zatím to byla prostě jedna položka ve vyúčtování vojenského zásobování, označená jako přísně tajná. Vládu - Krugera - zatím ještě podporovalo dost delegátů na to, aby se spokojili s jeho ujištěním, že projekt není vhodné před radou otevřeně probírat. Ale stačí jedna dvě změny ve spojenectví politických stran, aby Galbraith prosadil své požadavky na interpelace...
Doufal jenom, že Galbraithův syn bude mít na paměti svou vojenskou přísahu a dá přednost loďstvu před svými politickými ambicemi. Jedním z hlavních důvodů pro to, aby se celý projekt uskutečnil v soustavě Vaku za pouze minimálních kontaktů s hlavní planetou byla nutnost utajení - ani ne tak před Kilrathy, ačkoliv i to bylo důležité, ale především před Krugerovými domácími politickými odpůrci. Občas představovali horšího nepřítele než všichni Kočičáci odsud až k okraji Galaxie.
Boje o rozpočet přestál výhradně díky váze své osobnosti. Za raných časů republiky předsedal tvorbě landreišské ústavy a podařilo se mu svěřit presidentskému úřadu značné pravomoci. Všem zasedáním Rady musel předsedat on nebo vybraný mluvčí, což výkonné moci poskytovalo značnou kontrolu nad směrem, kterým se debaty ubíraly. Jenže přesně tento prvek ústavy ho nutil zůstat nyní na hlavním světě, zatímco on ve skutečnosti toužil být jinde. Dost

Krugerových politických přívrženců bylo mrtvých nebo zběhlých, takže bylo obtížné najít někoho, komu by mohl doopravdy svěřit řízení zasedání Rady, ale sám Kruger stále představoval hlas, za kterým šli mnozí.
Jenže kvůli tomu bylo těžké dělat práci, kterou považoval za svou. Neboť Max Kruger byl především bojovník, a když už nemohl vést flotilu do boje, měl aspoň pocit, že musí dohlížet na obranu republiky. Jeho poradci měli nejspíš pravdu, když naléhali, aby se mise Goliáš neúčastnil. Richards, Tolwyn a ostatní tam budou celé měsíce, jestli budou loď opravovat, a Kruger nemohl ospravedlnit tak dlouhou nepřítomnost na hlavním světě. Ale měl by mít možnost aspoň vzít nějakou operační skupinu na obhlídku hranic. Například Ilios... od kilrathského nájezdu planeta stále hlasitěji žádala od vlády větší podporu a delegáti z Ilia až dosud patřili mezi jeho největší zastánce. Kdyby mohl vykonat osobní návštěvu, povzbudit morálku a uvést do pořádku obranu, mohlo by to opravdu být k něčemu dobré. Ale politika ho přikovala k téhle planetě, k tomuhle městu, k tomuhle zatracenému zasedacímu sálu.
Max Kruger už měl politiky plné zuby. Landreišský politický systém byl stejný jako mnohé jiné aspekty hraničářské společnosti - halasný, impulzivní a málo důstojný. Třebaže Kruger sám rozhodně nebyl obdivovatel důstojnosti, občas se divil, jak je možné, že republika vůbec tak dlouho vydržela, když ji vede taková banda zarytých individualistů jako jeho Rada delegátů.
Zvedl se z křesla a rozhlédl se po stupňovitě uspořádaných lavicích zabírajících větší část sálu. Většina delegátů byla už na cestě ven a s hlasitým a často bojovným hovorem se tlačila do předsálí. Sotva před několika měsíci vedla jedna z takových vášnivých debat po zasedání k tomu, že předseda klubu delegátů z Ilia vytáhl nůž na jednoho delegáta z Tary. Dnes vášně bouřily téměř stejně jako tehdy, ale zatím se nezdálo, že by někdo chtěl politickou debatu vystupňovat k něčemu násilnějšímu.
Z popředí sálu se mu zadíval do očí podsaditý, přepychově oděný delegát. Kruger potlačil chvilkový pocit odporu a sestoupil z pódia k němu. Neměl Daniela Webstera Galbraitha v lásce, ale to mu nebránilo chovat se k němu zdvořile. Přece jen měl větší moc a bohatství než většina ostatních delegátů dohromady. A než jeho frakce po Kobar Yagaru vyvolala roztržku s Krugerovou vládou, Galbraith tahal Landreich z jedné finanční krize za druhou.
Max tomu muži dlužil hodně... a Galbraith nebyl ten typ, aby mu na to dovolil zapomenout.
„Tedy, Maxi," oslovil ho průmyslník, jenž se stal politikem, s bodrým úsměvem, „rád vidím, že pořád dokážeš seřvat delegáta, když musíš. Ismat Bayulkin je známý tím, že si nebere servítky."
„Má pravdu," řekl Kruger. „Sakra, Ilios opravdu trčí přímo na hranici s Kočičákama. Ale to ještě není důvod snažit se rozjet operace loďstva přímo ze zasedačky. Já vím, že se cítí ohrožení. Jenom si nemůžu dovolit, aby si lidi jako Bayulkin mysleli, že si můžou podřídit ozbrojený síly z titulu svýho politickýho postavení."
Galbraith se usmál. „Takové věci si necháváš pro sebe, co, Maxi?"
Kruger cítil, jak se v něm vzmáhá vztek. „Tam venku bych byl platnej víc, než když sedím doma a poslouchám tyhle nekonečný řeči," zavrčel.
„Ano? Já po tobě přece nechci, abys tady zkejsl. To chce tvoje strana. Upřímně řečeno, byl bych šťastnější, kdybys vládnutí přenechal nám."
„Co je to s tebou, Dane?" naléhal Kruger. „Před pár lety jsi byl ochotnej udělat všechno, co bylo třeba, aby všechno fungovalo, jak má. Teď je z tebe vůdce Loajální opozice... až na to, že v polovině případů už nijak zvlášť loajální nejste. Co se přihodilo?"
„Přihodil se mír, Maxi. Nebo se snad ten večer nedíval na holovizní zprávy?"
„Mír. Jasně. Ty si myslíš, že nám Ragark nějakej mír dopřeje?"
„Máváš Ragarkem jako strašákem tak dlouho, že už nikdo ani nevěří, že opravdu existuje." Galbraith se zatvářil popuzeně. „Jo, párkrát narušili náš prostor. My jsme zase narušili jejich."
„A co Ilios? To bylo taky ‚narušení prostoru'?"
„Podle konfiků to byli piráti."
„Takže ty teď posloucháš konfiky?" zaškaredil se na něj Kruger. „Máme mraky důkazů, že to na Iliu byli Kilrathové. Proč si to nechceš připustit?"
„Důkazy se dají zfalšovat. Nebo zatajit. Při tom přepadu stanice v Balthazaru svědčil dostatek důkazů pro pirátství. Ale ty jsi tak přesvědčený, že za vším stojí Kočičáci, že zavíráš oči před vším ostatním." Galbraith odvrátil pohled. „Je mi líto, Maxi. Myslím to upřímně. Svého času jsi byl přesně to, co Landreich potřeboval. Voják, který dokázal vzdorovat Kočičákům i konfikům naráz... a skutečný živý válečný hrdina, ke kterému jsme všichni mohli vzhlížet. Ale časy se mění, Maxi. Potřebujeme vůdce, který nezahodí všechno, aby se hnal za slávou pokaždé, když ho to na hlavním světě začne nudit. Potřebujeme někoho, kdo není posedlý bojem s Kočičáky nebo urážením konfiků. Potřebujeme státnictví, ne diplomacii dělových člunů."
„Ty si teda myslíš, že je na čase mě odsunout na vejminek, co?" Kruger zavrtěl hlavou. „To se mejlíš, Dane. Kolem nás je pořád nebezpečněj vesmír. Teď, když je Konfederace ze hry venku, se o sebe musíme postarat sami. A ty žvásty tvý bandy o rozpočtovejch škrtech v obraně jsou něco horšího než jenom hlouposti. Je to zrada!"
„Zrada? Já ti povím, co je zrada!" Galbraith, obvykle přívětivý a uhlazený, se rozčílil. „Zrada je, když marníš finanční rezervy republiky na svoje nové hračky. Co to bylo teď? Čtyři nové křižníky a tři eskortní letounové lodě? Nebo jich je víc, o kterých jsem neslyšel? Independence, Magna Charta, Arbroath... musíš snad koupit každou letounovku, kterou konfici už nechtějí? A ještě je tu ten tvůj záhadný projekt Goliáš. Přiměl jsi nás schválit peníze na zajíce v pytli! Neuvědomuješ si, že prostě nemáme peníze na to, abychom vybudovali tak velkou flotilu, jakou ty chceš? Půjčil jsem eráru zatraceně velké peníze, abych tě udržel nad vodou. Kdybych je teď začal vyžadovat zpátky, při tom stavu, v jakém je státní pokladna, by se republika složila."
„To je vyhrůžka?"
Galbraith zavrtěl hlavou. „Ne... jenom varování. Nejsem přece jediný, komu vláda něco visí. Ale víš, že já bych takhle

špunt nevytáhl.“ Vzdychl. „Ty víš, že jsem svým způsobem vlastenec, Maxi. Dával jsem ti dřív peníze, protože jsem věřil v to, co děláš. A nehodlám ohrozit republiku jenom proto, že jsem se rozešel s tvou linií politiky.“
„Takže budeš dál dělat všechno možný, abys mě shodil a mohl jsi později posbírat kousky, je to tak?“
„Chci pro Landreich to nejlepší. Jenom si prostě nemyslím, že bys byl pro svou roli ještě vhodný.“
„To mě mrzí, Dane,“ prohlásil Kruger zvolna. „Protože - mám v úmyslu dál dělat to, co považuju za nutný. A když se mi ty a tvoje parta postavíte do cesty, prostě vás převálcuju.“
„Možná,“ řekl Galbraith tiše. „Ale nepodceňuj sílu demokratického zřízení, Maxi. Můžeš se jednoho krásného dne dočkat hlasování o nedůvěře, jen co trochu víc uklouzneš. A když bude příznivá konstelace hvězd, myslím, že zjistíš, že spousta lidí podpoří moje stanovisko... dost na to, aby tě odvolali z úřadu.“

Ubikace pro významné hosty, FRLS Independence
na oběžné dráze kolem Vaku VII, soustava Vaku
01:12 standardního konfederačního času (CST), 2670,315

Admirál Geoff Tolwyn se opřel a promnul si unavené oči. Tolik práce a tak málo času. A podle postoje, který Richards zaujímal poslední dva dny, se možná lhůta pro činy rychle krátila.
Richards skutečně měl v plánu od celého projektu Goliáš upustit!
Krizi vyvolal samozřejmě objev autodestrukčního systému. Richards přerušil průzkum, jakmile mu Bondarevskij ohlásil, co se o smrtonosném překvapení číhajícím na Kargovi doslechl od trosečníků. Tolwyn se s tím tehdy smířil... ale pouze proto, že si představoval, že se jenom na čas stáhnou, než najdou řešení problému.
Jenže to vypadalo, že Richards chce se vším skoncovat. Kargu budou bombardovat, dokud nevybuchne, aby jej nezískali zpět Kočičáci, a operační skupina se pokorně vrátí do Landreichu. Jediné, na co Richards čekal, byla příležitost přizvat k poradě Bondarevského, aby dal k dobru svůj názor. Tolwyn Bondarevského znal a předpokládal, že bude stát za Richardsem. Nikdy v projekt Goliáš příliš nevěřil, a když životy všech účastníků projektu na lodi ohrožuje odjištěný autodestrukční systém, bylo téměř jisté, že Bondarevskij bude hlasovat pro to, aby se sbalili a zamířili domů.
Tohle se nesmí stát. Existovalo příliš mnoho důvodů, proč musí superletounovku uvést opět do provozu. Důvodů, o nichž ani Richards, ani Bondarevskij dosud nevěděli a které jim Tolwyn váhal prozradit. Kdyby se ukázalo, že některý z nich je agent Belisaria...
Například Bondarevskij. Předpokládejme, že jim tu „informaci“ o autodestrukčním programu podstrčil, aby projekt záměrně sabotoval. Skupina Belisarius by Kargu jistě chtěla vyloučit ze hry a bylo docela možné, že Bondarevského přesvědčila...
Tolwyn vztekle zavrtěl hlavou. Už s tím stihomamem žije příliš dlouho. Nutí ho to nevěřit nikomu. Bondarevskij by se k takové bandě spiklenců jako skupina Belisarius nikdy nepřidal. Na to ho Tolwyn zná příliš dobře, než aby tomu mohl věřit.
Potíž byla v tom, že ztratil schopnost někomu věřit. Dokonce i staří přátelé jako Richards a Bondarevskij vzbuzovali dnes v Tolwynovi nedůvěru. Tím těžší pro něho bylo získat podporu lidí, které potřeboval proti Belisariu vzburcovat, protože už si nikým nemohl být jistý natolik, aby mu něco řekl, když na to došlo. Ty měsíce chůze po laně nad propastí ho už stály tolik...
Jenže projekt Goliáš představuje příležitost všechno změnit a on se, přísámbůh, postará, aby byl dotažen do konce, ať to stojí, co to stojí. Karga je prostředek, který si prostě nemohou dovolit zahodit.
Znovu se zadíval na počítačový monitor před sebou, na souhrnnou zprávu týmů, které prozkoumávaly hangárové a letové paluby letounové superlodě, než bombový poplach přiměl Richardse průzkum odvolat. Předběžné ohledání nasvědčovalo tomu, že obě hangárové paluby jsou plné kilrathských letounů v dosud neupřesněném počtu. Dokud si je neprohlédnou důkladně, nebudou schopni určit, kolik jich je skutečně letuschopných, ale i kdyby se podařilo uvést do provozu jenom polovinu z nich, už to by sám o sobě byl cenný přínos. Karga byl jednou z nejnovějších a nejmodernějších letounových lodí v kilrathské službě a letouny, které nesl, patřily k prvoliniovým typům schopným svými výkony překonat zastaralé vyřazené konfederační stroje, na něž byl nucen spoléhat Landreich.
Tolwyn přejížděl zprávu pohledem. Lehké stíhací letouny třídy Darket, necelá peruť na hangárových palubách, několik dalších pak hlášeno z povrchu měsíce hnědého trpaslíka z tábora trosečníků. Darket byl malý a mrštný, ještě lepší pro průzkumné akce než konfederační Hornet. Vzhledem ke slabým štítům, pancéřování i výzbroji jej Kilrathové často nasazovali ve dvojicích se skvělými výsledky.
Střední stíhací letouny třída Dralthi Čtyři, pravděpodobně úplné dvě perutě, většina strojů v dobrém stavu. Na netopýří vzhled Dralthi Čtyři byl v boji děsivý pohled. Tolwyn si dosud pamatoval, jak v bitvě, v níž byl zničen Behemot, jenom bezmocně přihlížel, když se jedna peruť zlověstně vyhlížejících strojů za druhou řítila těsně nad obří samohybnou zbraní. Byly o maličko slabší než jejich moderní konfederační protějšky, ale pro Scimitary a Raptory z landreišského arsenálu představovaly smrtelně nebezpečného soupeře.
Těžké stíhací letouny třídy Vaktoth, v hangárech jich mnoho chybí. Zůstala pravděpodobně jedna osmičlenná peruť, ačkoliv to je třeba ještě potvrdit důkladnou prohlídkou jednotlivých strojů. Vaktothy byly v každém ohledu lepší než landreišské Raptory. I kdyby jich dokázali zprovoznit jenom osm, byla by to pro letounovou loď mohutná úderná síla.
Těžké stíhací letouny třídy Stracha, přibližně jedna peruť ve velmi dobrém stavu. To opravdu stálo za povšimnutí. Landreich zatím neměl ani jediný stroj vybavený moderní antidetekční technikou, ale Strachy byly schopné maskování, takže nemohly být odhaleny, dokud neudeřily. Dokonce i konfederační maskované bojové kosmoplány, nové Excalibury, z nichž jeden shodil pumu Temblor na Kilrah, se na frontu dostávaly jen pomalu a až do konce války byly v bojových akcích bílými vranami.

Bombardéry třídy Paktahn, počet se dá těžko odhadnout vzhledem k vážnému poškození mnoha jednotek. Specializovaný bombardér byl u lidských bojových wingů poměrně nová záležitost a nedávno zavedený bombardér Longbow byl dosud žhavá novinka. Paktahn nebyl ani zdaleka tak dobrý jako Longbow, ale stejně jako maskovaný stíhací stroj byl i bombardér něco, co v Landreichu dosud vůbec nepoužívali... až dosud. Kdyby jich mohli do boje vypravit aspoň několik, velmi by to rozšířilo landreišskou palebnou sílu.
Plavidlo pro elektronický boj třídy Zartoth, více než jedna peruť zjevně netknutých strojů. Zartoth byl odvozen z těžkého stíhacího Vaktothu, ale nesl pouze lehkou výzbroj. Zato byl přecpaný výzvědnou, rušicí a klamavou elektronikou. Nejužitečnější byl, když bylo zapotřebí určit polohu nepřátelských cílů podle jejich elektromagnetického vyzařování, nebo když bylo záhodno vyřadit senzory nebo komunikační kanály protivníka. Konfederace pro elektronický boj používala větší plavidla, korvety, ale Tolwyn byl odjakživa toho názoru, že kilrathská praxe nasazovat na tuto úlohu hromadně Zartothy je účinnější.
Průzkumné plavidlo třídy Hrakthi, přibližně jedna peruť v dobrém stavu. Neozbrojený Hrakthi, modifikace staršího lehkého stíhacího letounu Salthi, byl zkonstruován jako výhradně průzkumné plavidlo. Dokázal se maskovat a byl přecpaný senzory, ale jeho bojová hodnota byla malá. Schopnost sledovat nepřátelskou formaci zblízka bez odhalení se však Tolwynovi líbila.
Transportní kosmoplány různých typů, přibližně čtyři perutě. Kilrathská konstrukční filosofie zdůrazňovala rozptýlení a duplikaci důležitých prvků, aby bojová síla mohla zvítězit, i když utrpí velké ztráty. Jednu základní konstrukci transportního kosmoplánu přizpůsobili řadě rozmanitých účelů. Původní verzí byl Naktarg, výsadkový kosmoplán dost velký na to, aby pojal vojáky i malá vozidla, vyzbrojený vícehlavňovými lasery a protipancéřovými střelami pro bojovou podporu pozemních jednotek. Pátrací a záchranná varianta Rogharth se podobala transportnímu kosmoplánu typu R konfederačního loďstva, jakým létali trosečníci zpět na Kargu. Velkou část vnitřního prostoru zaujímala ošetřovna a posílená senzorová výstroj. Další zajímavý typ, přinejmenším z Tolwynova pohledu, byl Gratha, létající velitelské a řídicí stanoviště. Nesl šestičlennou posádku, kromě toho měl prostor pro velitele letounového úderu a jeho štáb a počítačové vybavení, jež duplikovalo pátrací, spojovací a taktické funkce hlavního stanoviště řízení letového provozu. Účinně tak zvyšoval schopnost letounové lodě řídit letové operace na velké vzdálenosti.
A nakonec zde byla verze Kofar, létající zásobárna munice a paliva, jež se mohla spojit s kilrathským bojovým letounem ve vesmírném prostoru a doplnit mu palivo a výzbroj. Tolwyn už dlouho prosazoval názor, že konfederační flotila by podobný stroj potřebovala také. Letounové lodě byly nejzranitelnější právě při tankování a dozbrojování bojových strojů uprostřed boje. Letounovky lidí sice byly vybaveny malými cisternovými kosmoplány, ale pro doplnění řízených střel se stíhačky musely vracet na letovou palubu. Kofary významně prodlužovaly vytrvalost kilrathských letounů.
Tolwyn zavrtěl hlavou. Všech těchhle letounů je dost na vyzbrojení téměř úplného bojového wingu a jsou mnohem modernější než všechno, co létalo v Landreichu. A Richards skutečně uvažuje o tom, že je všechny zahodí! Nemluvě o samotné letounové lodi, divu moderní kosmické konstrukce mnohem lepším než eskortní letounové lodě jako Independence a její sesterské lodě. I kdyby nedokázali napravit všechny škody - a Tolwyn si musel přiznat, že je třeba odvést až příliš práce, než bude poškozené plavidlo opět schopné boje - tým projektu Goliáš si nemůže dovolit ignorovat možný přínos lodě.
Vypnul monitor, vstal a začal přecházet po kabině sem a tam. Tolwyn naprosto určitě věděl, že Goliáš musí pokračovat, ale nevěděl jistě, jestli se mu podaří přesvědčit Richardse nebo Bondarevského. Ti dva nemusí uvěřit tomu, co on ví o spiknutí Belisarius. A když neuvěří, mohou udělat ještě něco horšího než jenom hodit přes palubu opravu letounové lodě. Mohou zabránit Tolwynovi v osobním boji proti lidem, kteří na Zemi plánují provést něco nemyslitelného. Nemůže si dovolit prohrát s nimi v debatě... musí podniknout nějakou jinou akci.
A už věděl, jaká akce to musí být.

Kapitola devátá

„Není větší zrady, než když druh zradí druha.“
ze Šestého kodexu
16:33:17

Jídelna C, FRLS Město Cashel
nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
08:45 standardního konfederačního času (CST), 2670,315

Komandér Donald Scott Graham si byl vědom nepřátelských pohledů vrhaných k jeho stolu, ale nutil se je přehlížet a soustředit se na jídlo a na konverzaci. Úleva ze záchrany se pomalu začínala měnit v obavu, co bude dál, ale on byl odhodlán užívat si vymožeností civilizace a nenechat si od nikoho zkazit první den mimo Nargrast. Ale ignorovat ty pohledy a polohlasé poznámky ho stálo velké úsilí. Na transportní lodi očividně byli spolucestující, kteří neschvalovali jeho výběr společnosti u snídaně.
Murragh Cakg dai Nokhtak si toho nepřátelství zjevně všiml také. „Zdá se, že můj lid není mezi lidmi o nic populárnější než váš mezi Kilrathy," řekl tiše. „Možná jsem učinil hůř, než jsem si myslel, onoho dne, kdy jsem souhlasil, že své lidi svěřím vaší dobré vůli."
Na opačné straně stolu promluvil Jason Bondarevskij: „Je to neomalené, ale těžko jim to můžete vyčítat. Landreich stále válku považuje za neukončenou, a když bojujete tak dlouho, přestanete mezi nepřáteli rozeznávat a za hrozbu považujete každého. Snídat vedle téměř stovky Kilrathů lidi trochu znervózňuje."
Murragh ho obdařil sevřeným úsměvem. „Věřte mi, kapitáne, já to chápu. Když jsme začali spolupracovat s Grahamem, musel jsem zpočátku přesvědčit své lidi, že nejsou pravdivé historky, podle kterých vám opicím nedělá nic větší potěšení než zabíjet a požírat kilrathské zajatce k večeři."
Graham i Bondarevskij se zasmáli.
„Začínám věřit, že naše dvě rasy mají víc společného, než by kdo pokládal za možné," poznamenal Bondarevskij.
Transportní loď se vracela ze své humanitární mise poté, co bezpečně naložila trosečníky z Nargrastu i s jejich výstrojí a zásobami. Zanechali na planetě oddíl kosmoplavců z transportní lodě, aby prozkoumával místo havárie kilrathského torpédoborce a sousední tábor, kde směsice trosečníků žila devět pozemských měsíců. Zejména kilrathské stíhačky na zemi stály za bližší prohlídku a budou moci být vyzvednuty, až bude operační skupina připravena k odletu. Transportní loď se za několik hodin měla setkat na oběžné dráze nedaleko Kargy se zbytkem landreišské eskadry a Graham byl rád, že si může odpočinout v jedné ze dvou jídelen pro cestující. Byly to náročné dva dny.
Trosečníci měli radost, že byli zachráněni, o tom nebylo pochyb, a s nadšením spolupracovali s landreišskými zachránci. Po té první konfrontaci s Kuraqem Kilrathové už nezpůsobili žádné potíže... alespoň do chvíle, než přišla na přetřes otázka, kdy se budou moci vrátit domů. Zpráva, že Landreich stále nepovažuje válečný stav s pozůstatky císařství za ukončený, a tudíž není pravděpodobné, že by poslal náklad Kočičáků na nejbližší kolonii Říše, způsobil mezi kilrathským osazenstvem málem regulérní vzpouru. Mladý Murragh opět prokázal své vůdcovské nadání, když je uklidnil dalšími dobře volenými slovy. Jak už Graham dříve Bondarevskému řekl, mladý Kočičák měl pro vůdcovství vlohy. Byl sice pouhý Hyilghar - označení, jež se velice přibližně dalo přeložit jako poručík, ale s odstínem, který naznačoval spíš štábní než bojovou službu a nějaké zvláštní aristokratické společenské postavení, jemuž Graham plně nerozuměl - avšak navzdory svému mládí a nepříliš vysoké hodnosti zvládal ostřílené kilrathské veterány třikrát starší než on sám s přirozenou sebedůvěrou, jakou mu Graham i po těch měsících jenom záviděl.
Potíže tedy sice plně nevykrystalizovaly, ale Grahamovi z toho zůstala pachuť v ústech. Měl za to, že dohoda, kterou uzavřel s Murraghem, by se měla ctít, ale bál se, že Landreišané se na věc budou dívat jinak. Nepřátelské přímé i postranní pohledy, které Kočičáci v jídelně přitahovali, v něm nebudily dobrý pocit.
„Jak jsem pochopil, sledovali jste vývoj mimo soustavu," řekl Bondarevskij se soustem slaniny v ústech. „Co jste zjistili o situaci v oblasti za hranicí?"
Murragh nakrátko vycenil tesáky. „Ukar dai Ragark je ambiciózní guvernér, jenž měl za Thrakhathovy vlády pocit, že je nedoceněný. Myslím, že by se mu nic nelíbilo víc, než kdyby jeho hrai uchvátil trůn. Ale nedokázal by jej udržet dlouho. Možná by nakrátko získal popularitu, kdyby rozdmýchal naši hrdost jedním nebo dvěma vítězstvími, ale taková osoba neví, kdy se má zastavit. Dříve nebo později by se přehmátl stejně, jako se to stalo našemu milovanému princi, a to by byl jeho konec."
Graham se uchechtl. „Víte, pane Bondarevskij, Kilrathové dokonce znají jemné umění sarkasmu," podotkl s úsměvem. „Jestli hledáte fanatického přívržence Ragarka nebo Thrakhatha, obávám se, že budete zklamán."
„Nu, odpusťte mi, jestli jsem se ptal příliš okatě," odpověděl Bondarevskij a zazubil se. „Ale vždycky je dobré vědět, na čem si stojíte."
„Citát z Kodexů," opáčil Murragh. „Vaše zvědavost se promíjí... třebaže bych vás měl varovat, že nenechavé opičí ruce jsou zaručený způsob, jak na sebe přivolat potíže."
„A zvědavost zabila kočku," dodal Graham. Murragh se zasmál. Od toho mohutného osrstěného tvora s krátkým kočičím čenichem a ostrými tesáky to byl nezvykle lidský zvuk. Grahama vždycky překvapilo, když slyšel Kilrathy smát se. V lidské propagandě byli vždycky popisováni jako zarputilí tvorové, kteří nacházejí potěšení pouze v krvi a smrti.
„Koho tedy podporujete v nové Říši?" otázal se Graham. „Kancléře Meleka?"
„Čestný kil, ačkoliv byl Thrakhathovým sluhou," odpověděl Murragh. „Jeho prozatímní vláda si alespoň nedělá nárok na samotný trůn. Řekl bych, že předá vládu právoplatnému císaři, až přijde čas."
„Potíž je rozhodnout, kdo je ten právoplatný," namítl Bondarevskij. „Každý guvernér i místní vojenský správce v Říši tvrdí, že on je ten jediný vůdce, který je oprávněn nastoupit na trůn, když nezůstal žádný legitimní dědic."
Murragh neodpověděl, ale znovu vycenil zuby. U kilrathského válečníka nebyl bojovný úsměv výrazem uspokojení, ani humoru. Znamenal očekávání bitvy.
„É, pane Bondarevskij, možná jste nepostřehl význam Murraghova plného jména," přerušil trapné ticho Graham. „Hrai dai Nokhtak je po přeslici větví císařského rodu. Tady Murragh je vzdálený bratranec prince Thrakhatha... možná

poslední žijící. Jeho babička byla sestra zesnulého císaře. Z toho titulu je legitimním dědicem kilrathského trůnu on.“
„Cože?“ Bondarevskij málem vyskočil, překvapen Grahamovým nevzrušeným oznámením. „Tohle mi nějak nedošlo... někdo, tuším, říkal, že admirál Cakg byl Thrakhathův bratranec, a vy...“
„Já jsem jeho synovec,“ řekl Murragh tiše. „A možná jediný žijící kil, který má nárok na císařský titul. Když se mne tedy ptáte, na čí straně jsem, mohu říci pouze to, že stojím plně na své vlastní straně.“
Bondarevskij zvolna zavrtěl hlavou a v jeho výrazu se mísil úžas s rozpaky tak, že Graham jen stěží dokázal udržet vážnou tvář. „Panebože, já právě snídám s právoplatným kilrathským císařem. Moje paměti jednou půjdou na dračku.“
Zašklebil se. „Člověk nikdy neví, s kým se tady na hranici potká.“
Graham se zasmál. „Mě to také překvapilo,“ řekl. „A to jsem si myslel, že Kočičáci jsou všichni stejní... dokud jsem se nezačal paktovat s vládnoucím rodem!“

Ubikace významných hostů, FRLS Independence
na oběžné dráze kolem Vaku VII, soustava Vaku
14:42 standardního konfederačního času (CST), 2670,316

Jason Bondarevskij si založil ruce pod hlavu a hleděl do stropu nad palandou. Byl rád, že je zpátky na letounovce a má záchrannou misi za sebou, ale teď, když byl zpátky, se nedokázal ubránit starostem, co mu přinese budoucnost. Šéfové projektu Goliáš strávili toho rána hodinu bouřlivou diskusí o situaci na Kargovi. Většinou se shodli na tom, že snažit se loď zachránit je beznadějné. Autodestrukční systém znamenal příliš velké nebezpečí a rozsah škod byl tak velký, že se zdálo nepravděpodobné, že se jim ještě vůbec někdy podaří loď uvést do bojeschopného stavu, i kdyby se jim podařilo smrtonosný poslední program počítače nějak obejít.
Admirál Tolwyn byl jediný ze všech pro pokračování v projektu, ale co postrádal na podpoře, to si vynahradil vehemencí.
Bondarevského starosti se ovšem soustředily spíš na to, co bude dál. Kruger ho najal s výhledem na plán Goliáš, a když to nyní vypadalo, že plán je ve slepé uličce, nemohl se Jason nezajímat, jestli pro něj vůbec bude v Landreichu místo. Tolik slušných velitelských míst k dispozici zase nebylo a on si nějak nedokázal představit, že by měl skončit jako nadbytečná štábní krysa ťukající do počítačových kláves pro větší slávu Maxe Krugera a Landreichu.
Ode dveří zazněl bzučák, vytrhl ho z rozjímání a Bondarevskij nahlas nařídil počítači, aby otevřel. Posadil se na lůžku a trhlo jím, když ve dveřích spatřil admirála Richardse. Když se začal škrábat na nohy, admirál jen mávl rukou.
„Nemusíte vstávat, Jasone,“ řekl a vypadal přitom vyčerpaně. „Smím na pár minut?“
„Samozřejmě, admirále. Prosím. Mohu vám něco přinést?“
Richards sevřel rty. „Co takhle příčetného asistenta?“ zamručel temně. „Nebo laserovou pistoli, abych zastřelil toho nepříčetného, kterého už mám.“
„Promiňte, pane?“
„Ten idiot Tolwyn mě obešel!“ vybuchl Richards. „Navázal hyperspojení s Krugerem a přemluvil ho, aby schválil pokračování Goliáše. A to všechno před dnešní ranní poradou!“
„Cože?“ Bondarevskij nevěřil vlastním uším. Ani admirál Tolwyn snad nemohl být tak posedlý touhle operací, aby ignoroval nebezpečí, jaké s sebou mohla práce na letounovce nést. „To není možné! Ta loď je bomba, která každou chvíli spustí. Je nemyslitelné na ní pracovat. Předpokládal jsem, že na ni vypálíme salvu torpéd, odečteme ztráty a zamíříme na domovskou základnu.“
„Právě to jsem měl v plánu,“ prohlásil Richards těžce. „Ale Kruger je neoblomný. Máme využít všechny dostupné zdroje, abychom letounovku zachránili, bez ohledu na rizika. To je přímý presidentský rozkaz.“
„A opravdu je za tím Tolwyn?“
„To si pište,“ řekl Richards. „Vpadl jsem do jeho kabiny hned, jak jsem dostal depeši od Krugera, a ten parchant se mi přímo chlubil, že do toho Starého Maxe zatáhl. Prý je to příliš důležité, než abychom teď couvli, a potom si na mne začal otvírat hubu. Říkám vám, Jasone, já prostě nevím, co mám dělat! Strašně rád bych Starého Maxe překrugeroval, zamával Galbraithovi před nosem svou vyšší hodností a vypadl odsud bez ohledu na rozkazy. Jenže. Zavrtěl hlavou. „Sakra, už jsme do Goliáše tolik investovali. Byla by to ta nejlepší šance, jak vyrovnat nerovnováhu sil. Já vím, jak se Tolwyn cítí. Já bych na to také raději šel. Ale ne když oprava jediného obvodu může znovu spustit odpočet autodestrukce a zabít celý opravárenský tým. To už po mně chtějí moc!“
„Souhlasím, pane,“ řekl Bondarevskij tiše.
„Nemyslel jsem si, že Geoff Tolwyn je takový, že byl tak lhostejný k lidským životům.“ Richards se zadíval Bondarevskému do očí. „Víte, slyšel jsem spoustu nesmyslů o tom, že se po zahájení prací na Behemotu proměnil v bezohledného zabijáka, ale házel jsem je za hlavu. Teď už si tak jistý nejsem. Možná když vážně uvažujete o genocidě, pár životů sem nebo tam už pro vás není nic.“
Bondarevskij odvrátil pohled, neboť si vzpomněl na některé vlastní myšlenky o Tolwynově účasti na Behemotu. Ale nějaký zvrácený kout jeho duše povstal na admirálovu obranu. „Pane, nelíbí se mi to o nic víc než vám,“ řekl zvolna. „Ale znám admirála Tolwyna už spoustu let a nikdy jsem nezažil, že by něco dělal bez vážného důvodu. Možná bychom se měli pokusit zjistit, co ho k tomuhle jednání vedlo.“
„Dělejte si, co chcete,“ prohlásil Richards. „Já nevím, jestli si mohu věřit natolik, že toho parchanta nepraštím, až ho příště uvidím.“
Bondarevskij dokonale chápal, jak se Richards cítí.

Ubikace významných hostů, FRLS Independence
na oběžné dráze kolem Vaku VII, soustava Vaku
19:34 standardního konfederačního času (CST)

Bondarevskij se dotkl tlačítka u dveří kabiny admirála Tolwyna a s narůstajícími obavami čekal. Admirál nevyšel ze své ubikace celé odpoledne a teď, když se Bondarevskij nakonec rozhodl, že za ním zajde, to vypadalo, že se rozhodl nepřijímat návštěvy. Na zazvonění se ani neozval do interkomu.
Posléze se však dveře otevřely.
V místnosti byla tma, všechna světla byla zhasnutá s výjimkou jediné lampičky u počítačového terminálu a světélkování obrazovky monitoru. Jenže Tolwyn neseděl u stolu. Bondarevskému chvíli trvalo, než se mu zrak přizpůsobil šeru a než rozeznal stín admirálovy postavy skleslé v křesle naproti dveřím.
„Pane?“ ozval se Jason zkusmo, nejistý si sám sebou.
„Pojďte dál, Jasone,“ řekl Tolwyn. „Předpokládám, že vás poslal Vance Richards.“
„Ten... se mnou sice už mluvil, ale přišel jsem sám od sebe, admirále,“ řekl Bondarevskij.
Tolwyn se uchechtl, ale bylo v tom velice málo veselí. „Vy jste se minul povoláním, Jasone. Měl jste být diplomat. Vance zuřil, vyváděl a svolával na mne hromy blesky, je to tak?“
Odpovědi na tohle se Bondarevskij vyhnul. „Přišel jsem, protože si myslím, že pokračovat s Goliášem je chyba, pane. Velká chyba. Riskujete stovky, možná tisíce životů v projektu, který měl od samého začátku jenom nepatrnou naději na úspěch. A to, že jste obešel žebříček velení ke Krugerovi, místo abyste se služebním postupem obrátil na admirála Richardse...“ Na chvilku se odmlčel. „Znám vás po většinu své dospělosti, admirále, a vždycky jsem vás považoval za druhého otce. Ale... od Behemotu se nechováte jako člověk, jakého si pamatuji. A to mě děsí.“
„Posaďte se, Jasone,“ řekl Tolwyn zvolna. Počkal, až se Bondarevskij uvelebí na židli naproti němu, a znovu promluvil. V temné kabině jeho hlas zněl téměř neskutečně, jako by mluvil duch. „Znám všechny důvody, proč by se měl Goliáš ukončit. Věřte mi, za jiných okolností bych sám nejhlasitěji volal po jeho zrušení bez ohledu na to, jak moc Max Kruger svou novou hračku chce. Ale znám několik zatraceně dobrých důvodů, proč pokračovat, a podle mého názoru převažují nad důvody pro zastavení projektu.
„Co může ospravedlnit riziko pro tolik lidí?“ zeptal se naléhavě Bondarevskij. „No tak, admirále, něco před námi tajíte už od doby před odletem ze Země. Nemůžete přece čekat, že s vámi potáhneme za jeden provaz, když nám neposkytnete stejné informace, na jakých stavíte svá rozhodnutí vy.“
Tolwyn dlouho neříkal nic. „Nemůžete se jednoduše smířit s tím, že vím, co dělám? Kdysi by za mnou Jason Bondarevskij z ryzí loajality šel třeba do pekla.“
„Snad když jsem byl nováček na prvním turnusu ve vesmíru,“ opáčil Bondarevskij. „Tehdy to bylo všechno jednoduché. Vy jste ukázal na holomapu, zadal úkol a já jsem letěl. Prosté. Jenže od té doby se toho hodně změnilo, pane. Nejsem stejný jako před patnácti nebo dvaceti lety. A vy také ne. To dokazuje Behemot.“
„Behemot. „ Tolwyn do toho jediného slova vložil nebetyčné pohrdání. „Tam se to všechno začalo hatit, Jasone. A já hlupák jsem nepostřehl, co se blíží, dokud nebylo zatraceně pozdě.“
Nastala další dlouhá odmlka, než se znovu pustil do řeči. „Dobře, Jasone. Jelikož se nespokojíte s mým slovem, předpokládám, že vám to budu muset vyklopit. Ale nebude se vám to líbit. Ani trochu.“ Vstal a začal přecházet sem a tam po stísněné kabině; temný stín, v kalném světle spíš tušený než viděný. „Vzpomínáte si na ten chaos po bitvě o Zemi? Celý sbor náčelníků zahynul, většinou při tom pumovém útoku, který Kilrathové provedli během mírových rozhovorů, a Duke Grecko v boji. I vláda byla v rozvratu, když president odstoupil kvůli svému podílu viny na tom, že jsme Kočičáky nechali, aby nás přelstili.“
Bondarevskij přikývl, třebaže nevěděl, jestli ho Tolwyn vidí.
„Nová vláda vznikla na základě koalice všech významných stran a bylo to znát. Když jsme odrazili Kočičáky u Země, měli jsme pokračovat úderem, který by je srazil až zpátky do doby kamenné, ale my jsme místo toho drobili síly proti řadě bezvýznamných cílů, dokud Thrakhath a jeho dědeček nevyužili šanci vybudovat znovu všechno, o co přišli, a ještě něco navíc. Zkáza Concordie byla poslední kapka. Zaostávali jsme ve výstavbě lodí, a protože naše zdroje byly tak omezené, začali jsme do frontových sektorů nasazovat ubohé staré letounovky vhodné tak leda do šrotu. Z větší části to byla vina ministerstva průmyslu. Tamní byrokrati se vzepřeli pokaždé, když někdo navrhl nějaké opatření, které by o něco zvýšilo výrobu, a ministr Haviland si buď nechtěl nebo neuměl dupnout. Ale podobné obstrukce dělalo ve vládě i půl tuctu dalších lidí. Byl to bordel od začátku do konce.“
Tolwyn se opět odmlčel. „Převeleli mě na úsek vývoje zbraní v době, kdy to Concordia koupila. Přede mnou byl v té funkci Ubarov a já jsem po něm Behemot zdědil. Upřímně řečeno, moje první reakce byla ten zatracený krám hned na místě zrušit. Konstrukce byla celá špatně už jenom z jednoho důvodu. Měla být umístěna na loď, která by se mohla účinně bránit... a měla větší obratnost, aby mohla manévrovat v bojové situaci. Behemot neměl ani jednu tuto schopnost. Nelíbila se mi ani ta představa likvidace celých planet bez výběru. Vždycky mi připadalo, že jediná věc, kterou se lišíme od Thrakhatha, je, že máme alespoň špetku morálky, zatímco tohle nás stavělo na stejnou úroveň s ním. Jenže než jsem se v nové funkci rozhlédl a dospěl k závěrečnému rozhodnutí, všechno změnila návštěva jednoho starého přítele.“ Tolwyn zmlkl a stále bez oddechu rázoval sem a tam.
„Pane?“
„David Whittaker.“ Tolwyn se opět odmlčel, jako by tím jménem říkal všechno. Nakonec pokračoval: „Dave Whittaker byl můj spolužák z akademie, tak dávno, že se mi na to ani nechce vzpomínat. Kadetskou praxi jsme si odbývali na stejné lodi, na staré Albemarle. Kapitán nás poslal ve člunu dolů s průzkumnou četou... znáte to, hoďte kadetům na krk

trochu odpovědnosti na nějaké zapadlé planetě, kde nehrozí, že by se něco přihodilo. Nu, tehdy se přihodilo. Moje přístrojová deska při závěrečném přiblížení na přistání explodovala - nikdy se nepřišlo na to, proč. Člun havaroval. Probral jsem se oslepený a skřípnutý v troskách bez přilby a dovnitř vnikaly oxidy síry z planetární atmosféry. Ani Dave neměl přilbu, rozbil mu ji kus počítače, když jsme dopadli. Ale zůstal se mnou, vyprostil mě, pomohl mi vlézt do tísňového přetlakového balónu a také se přitom nadýchal toho svinstva. Nebýt jeho, nedostal bych se tam. Oba jsme si pobyli šest měsíců v nemocnici a Dave dostal pochvalu a vyznamenání Za zásluhy ve službě. Zůstali jsme ve styku, alespoň občas, ale v posledních letech se mi nějak ztratil z dohledu. Až do té doby, než mě jednoho večera přišel navštívit v mém domě mimo základnu.
Mohlo to být obyčejné setkání po létech, ale on neztrácel čas plkáním a šel rovnou k věci. Oslovil mě jménem několika svých přátel, vojenských důstojníků s dlouhým a vynikajícím služebním záznamem, kteří už mají po krk toho, jak vláda Konfederace ve válce zpacká, co může. Uvedl pár jmen... významní důstojníci jako DuVall nebo Murasaki. A to jsou jenom poslední přírůstky, ne součást hlavní organizace. Několik minut mi trvalo, než mi po mém dlouhém vedení došlo, že Dave mluví o vojenském převratu, o tom, že bychom měli odhodit všechno, k čemu nás zavazuje vojenská přísaha, a povstat proti konfederační vládě!“
„Co jste mu řekl, admirále?“ otázal se Bondarevskij.
„Víte, měl jsem mu asi říci, že to beru, a zjistit víc, ale neudělal jsem to. Řekl jsem mu naplno, co si myslím o armádě, která se vymkne civilní kontrole. Je mi jedno, jaké vady na kráse demokracie zrovna má, ale pro armádu jednoduše neexistuje omluva, proč by se měla vzpírat vládní kontrole. Nikdy! Dave se tedy odporoučel s historkou, že to je jenom takový teoretický nápad a jak ho mrzí, že na to vůbec zaváděl řeč. Jenže já vím, že to myslel vážně. Mám dojem, že moje pověst, že rád dělám věci po svém, je přesvědčila, že s nimi budu sympatizovat.“
„Mohl jste být ve velkém nebezpečí,“ poznamenal Bondarevskij. „I jenom napůl solidní spiklenci by vás nechali zabít, kdyby si mysleli, že pro ně představujete nebezpečí.“
„Já vím. Myslím si, že Dave byl to jediné, co je drželo zpátky..- a to, že jsem neudělal nic, co by v nich vzbuzovalo obavy.“
„Chcete říci... že jste neupozornil kontrarozvědku?“
Tolwyn se zastavil a zůstal stát s pohledem upřeným dolů na Bondarevského. „Neupozornil,“ řekl na rovinu. „A z dobrého důvodu. Když jsme s Davem mluvili, mimo jiné mu uklouzlo, že kontrarozvědka je prolezlá jejich lidmi. Patří jim celé jedno tajné oddělení bezpečnostních sil, agentura, která je, jak jsem později zjistil, v evidenci personálu uváděná jako Y-12. Ale mají své agenty roztroušené po celé struktuře. Komu jsem to tedy měl ohlásit? Kdokoliv, na koho bych se obrátil, mohl patřit k nim, dokonce i moji nejlepší přátelé a nejstarší známí. Když k nim patřil Dave Whittaker...“
„Měl jste přece přístup k presidentovi,“ poukázal Bondarevskij.
„Víte přece, že domoci se přijetí nebo třeba i jenom holofonního hovoru vyžaduje spoustu času a prodrat se několika vrstvami byrokracie - tedy ne že bych takové informace svěřil holofonu bez ohledu na to, jak zabezpečená by ta linka byla. Viděl jsem to tak, že kdybych se pokusil navštívit kohokoliv, o kom jsem si mohl být odůvodněně jistý, že není součástí spiknutí, bylo by po mně dřív, než bych si uvědomil, co mě zasáhlo. Předstíral jsem tedy, že věřím Daveovým vytáčkám, a udělal jsem jedinou věc, jakou jsem dokázal vymyslet.“
„Co to bylo?“
„Vrhl jsem všechno, co jsem měl, do zprovoznění Behemotu, Jasone. Všechno. Prohánět jsem všechny lidi pod svým velením do padnutí, včetně sebe, a snažil se mít ten krám postavený a vyzkoušený co nejdřív.“
Bondarevskému svitlo. „Abyste co nejrychleji ukončil válku,“ řekl zvolna.
„Přesně tak,“ přisvědčil Tolwyn. „Měl jsem za to, že jediný způsob, jak čelit převratu, je odstranit jedinou záminku, kterou spiklenci měli. Ukončit válku všemi dostupnými prostředky, aby tak civilní vláda neměla dál co kazit. Myslel jsem, že Behemot je naše poslední šance. Kdybych byl věděl o Paladinově projektu pumy Temblor, podpořil bych ho všemi prostředky, které mělo moje oddělení k dispozici. Jenže jeho činnost byla po celou dobu co nejpřísněji utajená.“
„Prosazoval jste tedy Behemot jako nejlepší způsob, jak ukončit boje dřív, než udeří spiklenci. Už chápu, proč jste byl pod takovým tlakem...“
„Opravdu, Jasone? Skutečně to chápete?“ Tolwynovi se roztřásl hlas přívalem emocí. „Nevím, jestli někdo dokáže pochopit, čím jsem procházel. Zkuste si představit sebe na mém místě. Byl jsem nucen vložit svou důvěru do zbraně, ve kterou jsem vlastně nevěřil, a v sázce už nebylo jen vítězství nebo porážka. Kdybychom Kilrathy nadobro nezastavili, nastala by jedna ze dvou možností. Buď by na nás Kočičáci udeřili tak tvrdě, že bychom odešli za dinosaury, anebo by udeřilo spiknutí a ve jménu přežití lidstva by Konfederaci militarizovalo. V obou případech by zmizelo to, v co věřím. A navíc tu byla skutečnost, že s tím za mnou přišel právě Dave Whittaker. Sakra, vždyť mi zachránil život, když jsme byli oba ještě kadeti, Jasone, a teď se ukáže, že je členem skupiny, která vážně uvažuje o ozbrojeném povstání proti vlastní vládě! Myslím, že mě to ranilo víc než ztráta vlastní rodiny.“
Bondarevskij se přistihl, že si představuje, jak by asi reagoval on, kdyby za ním s podobným návrhem přišel někdo blízký, například Sparksová nebo Kevin Tolwyn. Jo.-- to muselo být...“ Nedořekl. Pro takovou zradu neměl slov.
Když Tolwyn znovu promluvil, znělo to sotva hlasitěji než šepot. „To nejhorší na tom nebylo ani to, že je do toho zapleten Dave,“ řekl. „Bůh mi odpusť, ale v hloubi duše mě to pokoušelo jít do toho s ním. Civilní vláda opravdu nadělala ve válečném úsilí guláš. Kdyby se vojenská vláda octla ve správných rukou, mohla by stabilizovat věci na dostatečně dlouhou dobu, abychom se s Kočičáky vypořádali. Nemusela by to být tyranie, kdyby sejí ujali slušní lidé. A Dave Whittaker by měl být slušný člověk.“
„Co vám tedy zabránilo se k nim přidat?“
Tolwyn odpověděl nepřímo. „V časech římské republiky, ještě před císaři, se se slovem ‚diktátor' nespojovaly žádné negativní asociace. Diktátor byl jednoduše vůdce, jemuž byly po dobu tísně svěřeny mimořádné vojenské i civilní

pravomoci. Četl jste někdy Livia, Jasona? Cincinnatus byl prostý venkovský statkář, ale když byl Řím v nebezpečí, zanechal pluhu a stal se diktátorem, dokud krize nebyla zažehnána. Potom složil úřad a vrátil se ke svému prostému venkovskému životu. George Washington za prvních dní americké republiky byl stejný typ člověka.“ Tolwyn vzdychl. „Ale mnoho lidí není takových jako Washington nebo Cincinnatus, Jasone. Řím měl Caesara a Pompeia, Amerika měla na počátku jedenadvacátého století Harolda Jarvise. Byl jsem sice v pokušení zahrát si na Cincinnata a bránit Konfederaci, ale ať se propadnu, jestli budu nějakému ctižádostivému parchantovi pomáhat hrát si na Caesara!“
„Chápu, co tím myslíte, pane.“
„Nu, každopádně víte, co se stalo dál. Když jsme Behemot konečně dovedli až k bojové způsobilosti, nevěděl jsem, kde mi hlava stojí a snažil jsem se celou operaci dovést do konce jen hrubou silou vůle. Většina mých lidí byla na pokraji nervového zhroucení a já jsem k tomu také neměl daleko. Jinak bychom zpřísnili utajení a ten mizerný Kočičák Hobbes by nikdy nedokázal předat podrobnosti o Behemotu Thrakhathovi. Sakra, na mé vlajkové lodi byli důstojníci, kteří pátrali po špiónovi dávno předtím, než jsem se o tom něco doslechl já. Kdybych si víc uvědomoval něco kromě nutnosti dodělat práci, snad bych jim dokonce byl schopen pomoci najít ho dřív, než nás všechny vypekl. Ale... nestalo se. Thrakhath flotilu zaskočil, zlikvidoval Behemot a to bylo všechno, čím se Behemot zapsal do dějin. Naštěstí byl nablízku Paladin, aby posbíral trosky, a Chris Blair provedl nálet, který ukončil válku dřív, než měli spiklenci příležitost něco provést. Skončil jsem u trapného válečného soudu se zruinovanou kariérou, i když mě osvobodili. Ale to, co se přihodilo po procesu, mě přesvědčilo, že jsem ty spiklenecké parchanty přece jen podceňoval.“
„Po procesu?“
„Těsně po něm. Když jsem se poslední den vrátil od soudu domů, našel jsem na komunikačním terminálu zprávu. Žádné video, jenom hlas, elektronicky změněný, aby nebyl k poznání. Řekl jenom: ‚Mohli jsme vás snadno rozdrtit. Mějte na paměti, že máme pod dohledem vaše přátele... pokud to jsou přátelé.'“
„Myslíte, že důstojníci zasedající v tribunálu byli zapleteni do spiknutí?“ zeptal se Bondarevskij.
„Tím jsem si jistý,“ odpověděl Tolwyn. „Stejně jistý si jsem tím, že to byla stejná banda, která před čtyřmi měsíci nechala zabít Davea Whittakera.“
„Ale proč?“
„Trochu jsem pátral na vlastní pěst, co nejnenápadněji to šlo, a zjistil jsem, že některým spiklencům jde o víc než jenom o to, aby nás zachránili před Kočičáky. Ti si říkají skupina Belisarius. Někteří z vůdců spolčení se v důsledku války těší větší moci. I pod civilní vládou vliv ozbrojených složek v mnoha ohledech stoupl. A tihle si určitě spočítali, že své výsady ztratí, jakmile bude uzavřen mír. Počítám, že ani civilní vláda není tak hloupá, jak si všichni myslí. Ten neslušný spěch, s nímž začala rozpouštět ozbrojené síly, mi napovídá, že má obavy z převratu i po válce... a ukazuje se, že má k obavám dobrý důvod.“
„Ale bez války nemají spiklenci záminku...“
„Přesně tak.“ Tolwyn se znovu posadil, naklonil se kupředu a mluvil se zaujetím, jež Bondarevskému připomínalo admirálovu obvyklou energii před významným střetnutím. „Spiknutí už serozbujelo i mimo vojenské síly, Jasone. Mají své lidi v mírové komisi, na ministerstvu zahraničí, na spoustě klíčových míst. A záměrně inscenují oživení války s Kilrathy, aby vznikla dostatečná hrozba, jež by je opravňovala převzít moc a podržet si ji.“
„To... to je hodně závažné obvinění, pane.“
„To je pravda. Shromažďuji informace už od procesu, snažím se získat dost důkazů o tom, co se děje, abych jim v tom zabránil, ale oni velice dobře zahlazují stopy. Vím toho hodně o tom, co se snaží udělat, ale nemohu z toho příliš mnoho dokázat.“ Odmlčel se. „Pokud mohu říci, mají v plánu rozdmýchat nepokoje tady na hranicích. Dělají, co je v jejich silách, aby zatáhli Krugera do boje s Ragarkem, protože dobře vědí, že Kruger nemá na zastavení rozsáhlé invaze šanci ani tak velkou jako sněhulák v pekle. Současně ovšem nenechají doma vyjít pravdu na světlo. Až Landreich padne, bude to další,záludný útok' Kilrathů. Deset velkých kolonií a lidé na nich budou obětováni, aby spiklenci měli důvod znovu vzdorovat kilrathským hordám. Vědí, že včasná demonstrace podpory byl Ragarka nejspíš přiměla couvnout. On není hlupák. Takže vyvíjejí soustředěné úsilí, aby se Krugerovi a jeho lidem nedostalo v Konfederaci sluchu... a zároveň už navlékají věci tak, aby vina za pád Landreichu padla na hlavu vlády. Kdo odzbrojil loďstvo? Kdo nereagoval na Krugerova varování. Dočkají se tedy další války a bude to vypadat, jako by vinu nesla nic netušící vláda. Dokonalé podmínky k provedení převratu.“
„Zní to asi věrohodně,“ řekl Bondarevskij pochybovačně. „Ale vy těm lidem připisujete značnou moc. K čemu by potřebovali převrat, když už teď mají tak dlouhé prsty?“
„Jsou mocní, ale zatím musí jednat velice opatrně a z pozadí. A nenechali si ani všechny členy, když přešli do téhle druhé fáze. Jsem přesvědčen, že Dave Whittaker zemřel, protože se nedokázal ztotožnit s tímhle novým plánem.“ Tolwyn opět sklesl do křesla. „Alespoň v to doufám. Rád bych si myslel, že přece jen zůstal tím člověkem, jakého si pamatuji.“
„Ale vás by stále rádi využili?“
„Myslím, že ano. Jsem si docela jistý, že ve mně vidí postavu, která by jejich režimu dodala zdání úctyhodnosti. A podívejte se, jak to na mne narafičili! Mohou z mého válečného soudu a následné ztráty cti obvinit krátkozrakou civilní vládu. Jestli se chopí moci, bude ze mne voják, který se stal obětí intrik civilních vůdců, ale byl zachráněn a rehabilitován spasiteli Konfederace.“
„MacArthur,“ podotkl Bondarevskij. „Spousta lidí by ho podpořila poté, co se dostal do sporu s Trumanem za války v Koreji.“
„Přesně tak,“ řekl Tolwyn. „Obávám se, že bych vydržel jenom tak dlouho, aby měli čas se pevně usadit v sedle. Potom by na mne spáchal atentát nějaký ‚nepřítel lidu' a vydláždil by tím cestu k pevnějšímu řízení a rozsáhlejším represím.“
„Přesto stále hrají nebezpečnou hru. Tím, že byste rozhlásil, co víte, nemáte příliš co ztratit.“

„Jistě, ale právě teď jsem tak důkladně zdiskreditovaný, že by mi bez opravdu přesvědčivého důkazu nikdo nevěřil. A tihle lidé hrají nečistě, Jasone. Proč si myslíte, že jsem sem Kevina poslal napřed? Předpokládám, že by byl první na ráně, kdyby si začali myslet, že jsem jim nějak nebezpečný. Tady venku na něho nemohou. Doufám."
„Dobře, chápu všechno, co jste říkal. Ale stále nevím přesně, jak do toho všeho zapadá Karga a proč bychom měli riskovat tolik lidí pro něco, co na pohled vypadá jako ztracený případ?"
„Ale no tak, člověče, přemýšlejte," vyhrkl Tolwyn podrážděně. „Jediná naděje Konfederace spočívá v tom, že se situace v Landreichu nevyvine tak, jak to plánovali spiklenci. Když dokážeme Ragarka zadržet a zastavit jeho plán invaze, nejenom zachráníme Landreich, ale také získáme další čas na boj proti spiklencům. Ti nemohou mobilizovat, dokud Ragarkova flotila nebude na oběžné dráze kolem Landreichu po krvavé ofenzívě, která křiklavě poruší mírovou dohodu. A tahle superletounovka je naše poslední šance, jak Kočičáky odrazit. Bez ní Kruger nemá nejmenší naději. Musíme ji znovu uvést do provozu, Jasone. Bez ní nás nečeká jenom zánik Landreichu. Čeká nás pád celé Konfederace do drápů bandě tyranů zatraceně horších, než by kdy byl Thrakhath. Ten by lidskou rasu vyhladil... ale tahle banda udělá ještě něco horšího. Zničí všechno, v co věříme, přemění Konfederaci v tyranii, možná zapříčiní i občanskou válku. Raději zemřít v boji proti Kočičákům než se dožít toho, že o osudu lidstva bude rozhodovat vojenská junta."
Bondarevskij neodpověděl hned. Díval se na Tolwynovu nezřetelnou postavu, ale viděl něco nekonečně vzdálenějšího... Zemi.
Všechny argumenty proti pokračování Goliáše stále platily. Už jen dokončit průzkum bylo nebezpečné, natož pak pokusit se vypnout autodestrukční systém, aby mohli začít opravovat Kargu. A čekaje víc práce, než si předtím myslel, když tak uváží, co zatím viděli. Jenom pochopit dostatečně kilrathskou konstrukční filosofii, aby věděli, jak vůbec mají při opravách postupovat, bude vražedné...
Hlavou mu bleskl nápad.
„Možná bychom nějak mohli zvýšit šanci na úspěch," řekl zvolna. „Možná..."
„Copak máte za lubem?" otázal se Tolwyn očividně se zájmem.
„Právě jsem si uvědomil, že máme po ruce skupinu opravdových expertů na kilrathskou konstrukci lodí. Ti by nám mohli pomoci ten autodestrukční systém vypnout... a rozhodně by byli přínosem při opravách..."
„Ti Kilrathové, které jste vyzvedl z planety? Proč by měli chtít pracovat pro naši stranu?"
Jason si vzpomněl na svůj rozhovor s Grahamem a Murraghem a usmál se. „Možná se tentokrát pro změnu přidáváme my na jejich stranu, admirále."
„Tak jen do toho," prohlásil Tolwyn s úsměvem.
Jason zasalutoval a odešel. Geoff otočil křeslo tak, aby ho obklopila tma. Mohl toho Jasonovi prozradit mnohem víc; skutečnost, že krmil polopravdami frontového důstojníka, kterého respektoval víc než kohokoli jiného, kdo pod ním kdy sloužil, ho trápila. V hloubi duše toužil Jasona zasvětit do všeho, odhalit mu celou pravdu o programu genetické efektivizace, jenž představoval spiknutí uvnitř spiknutí, ale věděl, že na to je Jason příliš přímočarý.
Je tragické, ošklivě tragické, že musíme často zničit to, co milujeme, abychom to zachránili. Válečníci jako Jason zajistili přežití Konfederace, když už se mnozí vzdávali naděje, anebo ještě hůř, vědomě by ji zničili kvůli svým osobním ambicím, a přesto proti tomu, o čem uvažuji já, budou nejspíš stát právě lidé jako Jason.
Je to moje ctižádost, moje marnivost, přemítal Geoff. Byla to znepokojivá myšlenka. Stále ho hnětlo, že projekt GE, virus ukrytý v bakterii Belisaria, je možná nejhorší možnou morální zvrhlostí vůbec. Jenže už nebyla jiná možnost. Taková byla skrytá pravda, kterou Whittaker odhalil při jejich schůzce, pravda, již Tolwyn před Jasonem zatajil. Belisarius je jednoduše trójský kůň, který bude zničen, aby se z něj mohl vyklubat skutečný plán.
Landreich a všechny soustavy Pohraničních světů. Ty se zapletou do konfliktu buď proti Konfederaci, nebo proti Kočičákům, a tím vznikne vhodné prostředí ke spuštění projektu GE. Proto je nutné letounovou loď zachránit, aby se stala jádrem účinného odporu a aby se později mohla roztočit kolečka uvnitř jiných koleček.
Geoff vzdychl, sáhl pod křeslo a vytáhl láhev, kterou tam schoval, když Jason přišel. Důkladně si přihnul, zahleděl se do neurčita a přemýšlel. Vím, že by Jason řekl ne, kdyby znal celou pravdu. Nenapovídá mi to něco? Vnitřní hlas mi našeptává, že když to Jason odmítne, znamená to, že je to špatné. A když to za špatné považuje on, mám to za špatné považovat i já? Panebože, proč to dělám? Pomyslel na ty nové, kteří už tajně prodělávali výcvik, na piloty jako Seether.
(W. R. Forstchen, B. Ohlander: Cena svobody (Wing Commander 4), vydal Klub Julese Vernea Praha 2003)

Copak by si Jason myslel o něm, o téhle nové generaci, o nové rase Nadlidí, již pomáhám stvořit?
Nadčlověk - zvláštní, Whittaker mi řekl, abych si přečetl Nietzscheho, abych objevil skrytou pravdu programu. Udělal jsem to a navzdory morálnímu pobouření jsem uvěřil. To je ta potíž; člověk může být pobouřen, a přesto se v Nietzschem skrývá děsivá logika, kterou nelze popřít. Jediná odpověď na Nietzscheho logiku je logika vyššího řádu dobra, který překonává jeho děsivý pohled na svět. Pětatřicet let válčení v tomhle vesmíru sežehlo poslední idelalistické sny o vyšším řádu dobra. Tolwyn se obával, že existuje pouze jediná odpověď - abychom v tomto vesmíru přežili, musíme být nadlidé.
Neboť za Kočičáky jsou další nepřátelé, mnohem děsivější, mnohem mocnější a nesmiřitelnější. A když se Kočičákům jen o vlas nepodařilo nás zničit, co to věstí lidstvu za sto let? Neboť oni jistojistě přijdou a s největší pravděpodobností nás zničí.
Tolwyn se obával, že zůstala jediná odpověď, odpověď Nietzscheho, Whittakera, GE, Seethera. A já vím, že bych měl cítit morální pobouření, ale to už je pryč, pomyslel si smutně. Musíme je zavrhnout, jestli máme přežít. Zavřel oči a vyprázdnil zbytek láhve.

Kapitola desátá

„Sláva je vnějším měřítkem hodnoty válečníka,
ale jediným pravým vnitřním měřítkem
je vědomí splněné povinnosti.“
ze Čtvrtého kodexu
04:18:31

Středisko plánování operací, FRLS Independence
na oběžné dráze kolem Vaku VII, soustava Vaku
11:08 standardního konfederačního času (CST), 2670,317

„Chci v tom mít dokonale jasno, lorde Murraghu. Říkáte, že nám nedokážete pomoci, nebo že nechcete?“
Bondarevskij viděl napětí v obličeji admirála Richardse, když pokládal tuto otázku. Po úmorné večerní debatě Tolwyna a Richardse vyšší z admirálů nakonec souhlasil, třebaže jen váhavě, s tím, že záchranná operace bude pokračovat. Bondarevskij potřeboval veškerou trpělivost a takt, aby oba tvrdohlavé válečníky přiměl povolit a znovu si o tom promluvit, a Tolwyn nakonec musel Richardsovi podat stejný zevrubný přehled o spiknutí v Konfederaci jako Jasonovi, aby ho přesvědčil, že oprava Kargy je nanejvýš důležitá nejenom pro Landreich.
Jenže po tom všem se nyní zdálo, že Bondarevského řešení problému vypnutí autodestrukčního systému nebude fungovat.
Na téhle poradě byla přítomna jen hrstka lidí a OPC se zdálo být větší. Namísto kompletního štábu projektu Goliáš, který tu seděl, když zde byl Bondarevskij naposledy, zde dnes bylo pouze pět osob. Na jedné straně trojúhelníkovitého stolu seděli Tolwyn a Richards, Jason seděl sám na druhé. Třetí obsadili Donald Graham a Murragh. Graham se v této chvíli tvářil nešťastně, zatímco výraz mladého kilrathského prince byl záhadný a nečitelný.
„Nejsem si jistý, jestli jsem chtěl vyjádřit něco z těchto možností, admirále,“ řekl kil zvolna. „Rozhodně vám neodmítám pomoci. Pokud dokážete Kargu uvést do provozuschopného stavu, včlenit do své flotily a nasadit tak, abyste zabránili Ragarkovi dosáhnout císařského trůnu, rád vám budu nápomocen. Pokud vím, ani já, ani jiný kil nemáme v plánu záchranu téhle letounové lodě, ani prostředky, abychom se o to pokusili.“ Murragh se naklonil kupředu a upřeně se zadíval na Richardse ostrýma, pronikavýma očima. „Pokud jde o mou schopnost pomoci, ta je méně jistá. Nevím, jestli pro vás něco dokáži udělat... ale možná ano. V mnohém záleží na okolnostech.“
„Komandér Graham v hlášení uvádí, že mnozí z vašich trosečníků jsou příslušníci technického kádru lodě,“ řekl Richards. „Mně připadá, že otázky jsou vcelku jednoduché. Je kdokoliv z nich schopen vypnout autodestrukční systém? A pokud ano, udělá to, když mu to rozkážete? Nechápu, co by na odpovědích mohly změnit okolnosti.“
Murragh udělal rukou gesto, které Bondarevskij neznal. „Obávám se, že jste špatně pochopil základní povahu problému, admirále,“ řekl mladý důstojník tiše. „Vážně pochybuji, že by kdokoliv z technického kádru dokázal vypnout autodestrukční systém. Ten je záměrně navržen tak, aby odolal pokusům nepřátelského výsadku vypnout jej a zmocnit se lodi jako kořisti. Kádr tedy vůbec nepřipadá v úvahu.“
„Předpokládám, že nám tedy řeknete, kdo v úvahu připadá,“ ozval se Tolwyn. Na rozdíl od Richardse, jemuž se při jednání s princem dařilo udržovat jistý stupeň uhlazené zdvořilosti, byl Tolwyn nevrlý a zjevně ne ve své kůži. S Kilrathy dlouho bojoval a Bondarevskij věděl, že pro něj je obtížné připustit, že by Kočičák mohl být spojenec - zvlášť po zradě Ralghy nar Hhallase a po vychytralých lžích, které ukolébaly Konfederaci před bitvou o Zemi. Nicméně si Tolwyn byl vědom, že mladý princ ve svých tlapách se širokými prsty drží klíč k úspěšnému dokončení projektu Goliáš. Musel se nutně zmítat v konfliktu mezi pochybami a nadějí.
„Počítačový systém na Kargovi byl podřízen konkrétním řídicím kódům známým nejvyšším důstojníkům letounové lodě a operační skupiny,“ sdělil jim Murragh. „Autodestrukční systém se dá vypnout za použití těchto kódů.“
„Vy jste určitě neměl dostatečně vysoké postavení na to, abyste ty kódy znal?“ vyzvídal Graham a vrhl na Kilratha pohled po straně.
„Ne, informaci znali skutečně jenom vysocí důstojníci. Ale můj strýc měl všechny kódy uložené do souboru v počítači... a já jako jeho pobočník jsem měl k těmto souborům přístup. Snad bych mohl tu informaci získat a využít ji k vypnutí odpočtu autodestrukce. Je tu ovšem jedno riziko.“
„Jaké?“ zeptal se Bondarevskij.
Murragh se na něj podíval s kamenným obličejem, ale jeho oči prozrazovaly ironii. „Soubory se nacházejí v palubním

počítači. Abychom se k nim dostali, musíme spustit část počítačové sítě. A když to uděláme…“
„Riskujeme, že autodestrukční systém opět naskočí,“ dokončil za něj Bondarevskij. „Dokonalá Hlava 22.“
„Co prosím?“ podivil se Murragh.
„Lidské rčení,“ vysvětlil mu Graham. „Používá se pro situaci, když potřebujete udělat jedno, abyste mohl udělat něco, co vám umožní udělat tu první věc.“ Podíval se na Tolwyna a Richardse. „Je to možné, jak vám jistě řeknou vaši specialisté na rekonstrukce. Ale nedá se žádným způsobem předpovědět, co tu létající bombu může spustit. Proto jsme nikdy vážně neuvažovali o tom, že by se Murragh pokusil kódy najít, když jsme na letounovou loď létali pro zásoby a výstroj. Nestálo to za to riziko.“
Richards se ohlédl po Tolwynovi. „Zdá se, že teď to za to stojí.“ řekl s kyselým výrazem na zestárlém obličeji. „Mohl byste do postupu zasvětit některého z našich specialistů, lorde Murraghu?“
Mladý kil zavrtěl hlavou, což bylo lidské gesto, které pochytil od Grahama. „Ne, to nepůjde. Soubory jsou přístupné mně jako autorizovanému členu štábu velitele operační skupiny. Přístup vyžaduje snímání sítnice a další identifikační znaky. Jen málo Kilrathů by se k souboru dostalo a rozhodně žádný člověk. Musím to udělat sám.“
Graham se zamračil. „Vy jste dnes cenná osoba, Murraghu,“ řekl. Poslat právoplatného císaře Kilrahu na vesmírnou bombu není zrovna nejchytřejší věc. Nedá se to nějak obejít?“
Murragh se zasmál. „Kdybyste měli k dispozici klonovací techniku a dvacet jedna standardních kilrathských roků, mohli bychom najít nějakou alternativu. Ale když tuhle možnost vyloučíme, myslím, že jediná rozumná cesta v našem dosahuje, abych se o to pokusil já. Pokud jde o politické důsledky... nu, ještě před několika dny jsem faktorem galaktické politiky nebyl a málokdo si všimne, že jsem pryč, když mě Říše ztratí teď.“
„Pro mne za mne si buďte prostořeký,“ zavrtěl hlavou Graham. „Ale skutečností zůstává, že tam můžete zahynout. Sakra, Murraghu, nestaral jsem se tam celé ty měsíce o váš zablešený kožich jenom proto, abyste zahodil život při nějakém takovémhle bláznivém kousku. Situaci na Kargovi přece znáte. I kdyby se autodestrukční mechanismus podařilo odstranit, oprava toho vraku bude vyžadovat neskutečné množství práce - a nebyl bych si tak jistý, jestli se to nakonec vůbec podaří. Chcete riskovat život pro něco, co vůbec nemusí stát za námahu?“
Ani Graham, ani Murragh nebyli zasvěceni do Tolwynových informací o spiknutí, takže Bondarevskij chápal, proč Graham váhá dovolit svému mladému kilrathskému příteli, aby se o to pokusil. Jako technik věděl Graham lépe než většina jiných lidí, čeho všeho je k nápravě situace na Kargovi zapotřebí.
Murragh neodpověděl hned. Dlouze se zadíval na Tolwyna. „Pověst admirála Geoffa Tolwyna je po celém císařství dobře známá,“ řekl nakonec. „Známe ho jako válečníka v nejhlubším smyslu toho slova a jako úctyhodného protivníka. Pokud vy, admirále, říkáte, že je důležité, aby se tato práce udělala, věřím tomu a udělám, co bude v mých silách. Vaše cíle se v této chvíli shodují s mými. Kilrathský lid nepotřebuje obnovení války. Měli jsme ji ukončit už dávno. Ale Ukar dai Ragark a jemu podobní vidí jediný způsob, jak opět pozvednout naši rasu ke svým standardům, ve vítězství v bitvě, a to znamená víc boje, než si můžeme dovolit, když naší hlavní potřebou je obnovit to, co jsme ztratili zničením Kilrahu. Kodexy nás učí, že první je povinnost vůči rase, a dokonce i můj nárok na trůn je z tohoto pohledu méně důležitý než opatřit vám prostředky, jak zastavit Ragarka dřív, než opět rozpoutá boj. Udělám, co bude v mých silách, a doufám, že to bude stačit.“
Bondarevskij přejížděl očima z prince na Tolwyna a zpátky. Vypadalo to, že přece jen někdo je ochoten Tolwyna vzít za slovo.

Admirálova hotovostní místnost, někdejší KIS Karga
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
07:21 standardního konfederačního času (CST), 2670,318

„Je to připravené tak, jak to jen šlo. Ale kdybyste se mě zeptali na názor, měli bychom všichni udělat čelem vzad a vrátit se na letounovku.“
Bondarevskij zavrtěl uvnitř přilby hlavou, ale potom si uvědomil, že Graham ten pohyb nemůže vidět. „Mně se to nelíbí o nic víc než vám, komandére,“ řekl nahlas. „Ale když už jsme zašli tak daleko, myslím, že bude lepší, když to zkusíme. Pokud Murragh souhlasí.“
„Souhlasím,“ odpověděl kilrathský princ.
Přivedli na Kargu skupinku dobrovolníků, aby se pokusili vydobýt počítačové kódy z admirálovy pracovny sousedící s vlajkovým můstkem pošramocené letounové superlodě. Tentokrát s nimi neletěl žádný bezpečnostní oddíl námořní pěchoty. Musel s nimi být samozřejmě Murragh a Graham se navzdory vytrvalým protestům také dobrovolně přihlásil, buď z ryzího přátelství s princem, anebo měl pocit, že se svým někdejším druhem v tísni musí dál sdílet nebezpečí. Bondarevskij usoudil, že by součástí operace měl být i někdo z vedení projektu Goliáš; nemohli žádat od cizích, aby podstupovali riziko, kterému by velící důstojníci nebyli ochotni čelit sami. Výsadek doplnili dva počítačoví odborníci z Diazova týmu. Kevin Tolwyn a Aengus Harper se dobrovolně ujali pilotáže člunu, který výsadek vezl, ale jakmile se záchranný tým oblékl do skafandrů a vystoupil na vrak, Bondarevskij jim nařídil odletět. Nechtěl je vystavovat zbytečnému riziku.
Kdyby se něco pokazilo, nemělo smysl riskovat život někoho, kdo na místě nemusel být. V této souvislosti si přál, aby doma zůstal i Graham, zejména když vyslovoval všechny pochybnosti, na které se Bondarevskij snažil nemyslet. Ale už od svého příchodu na palubu prokazoval, že je nepostradatelný, a jeho technické zkušenosti byly o to cennější, že praxí získal znalosti o kilrathské technice a o tom, jak ji přimět ke spolupráci s lidskými zařízeními.
„Co se dá dělat,“ řekl inženýr. „Asi je pravda co se říká: šílenství je nakažlivé. Ať to tedy máme za sebou.“
„Jste hotovi, pane Mayhewe?“ zeptal se Bondarevskij výše postaveného počítačového odborníka z rekonstrukčního

týmu.
„Jo. Jsem si docela jistý, že jsme ten terminál blokli od zbytku sítě.“ Technik ovšem nemluvil příliš sebejistě a Bondarevskij s ním soucítil. Kilrathský konstrukční přístup kladl důraz na mnohočetně redundantní systémy a nebylo lehké získat jistotu, že se jim podařilo oddělit osobní počítač vlajkového důstojníka od počítačové sítě, jež tvořila systém Kargy. „Jenom doufám, že jsme správně zapojili elektrický přívody. Jestli jsme při přizpůsobení něco podělali, celou jednotku to uškvaří a budeme zase tam, kde jsme byli.“
„Je to správně,“ ujistil je Graham. „Věřte mi, už jsem drátoval dohromady dost kombinací konfederační a říšské techniky, abych věděl, co dělám. Je to tak, Murraghu?“
Kil si neodpustil drobné rýpnutí. „Přinejmenším jste se od svých prvních pokusů zlepšil, příteli,“ řekl.
Jelikož se jim nechtělo napojovat terminál na palubní elektrický rozvod, rozhodli se použít přenosný zdroj. Jenže kilrathské a pozemské systémy vyžadovaly odlišné parametry napájení a Graham byl nucen vyrobit improvizovaný adaptér - říkal tomu „Nargrast Speciál“.
„U monitoru připravena,“ ozvala se z opačného konce místnosti Kristine Voorhiesová. Ta mezitím připojila analyzátor k jinému monitoru, dosud připojenému k systému, a chystala se sledovat, jak se bude chovat počítačová síť Kargy, až se dají do práce. Snad je bude schopná varovat, kdyby jejich činnost měla účinky i mimo vybraný terminál, ale Bondarevskij o tom v duchu pochyboval.
„Energii... teď,“ řekl Murragh tiše a vsunul do slotu vedle terminálu paměťovou kartu.
„Zapnuto,“ hlásil Mayhew.
Vedle terminálu se rozsvítila žlutá kontrolka a po dlouhé chvíli se obrazovka rozzářila. Rozběhlo se po ní cizí písmo. Bondarevskij si uvědomil, že zadržuje dech, a přinutil se uvolnit. Téměř se mu to podařilo.
„Terminál funguje,“ oznámil Murragh klidně. Hlas měl klidný a vyrovnaný a Bondarevskij mu jeho sebeovládání záviděl. Na mladého důstojníka v prvním vesmírném turnusu byl velice chladnokrevný. Jestli někdy nastoupí na císařský trůn, bude nejspíš skvělým vládcem.
„Teď přijde ta obtížnější část,“ zamumlal Graham. „Držte palce.“
Kilrathská počítačová síť fungovala jinak než systémy používané na lidských lodích. Konfederační počítače bývaly vysoce centralizované, rychlé a výkonné, ale zranitelné. Místnosti s hlavními procesory byly těžce pancéřované a stíněné a lodě nesly kompletní záložní systém pro případ, že by hlavní počítač v kritickém okamžiku selhal. Na kilrathských lodích byly naopak mezi sebou propojeny početné samostatné počítače po celé lodi jako buňky v lidském mozku. Reakční doba systému byla o něco delší, ale ani vyřazení velkých úseků sítě se významně nedotklo počítačových funkcí plavidla a síť byla schopná přesměrovat trasy signálu, aby obešla poškozené nebo zničené úseky.
Osobní terminál admirála dai Nokhtaka nyní izolovali od zbytku lodě, takže neměli žádný přístup k síti. Přesně tohle chtěli kvůli nebezpečí spojenému s autodestrukčním systémem. Doufali ovšem, že budou schopni proniknout do vlastní paměti terminálu. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že osobní údaje a tajné soubory budou spíš uloženy lokálně než rozptýleny po celé síti, což znamenalo, že velitelské kódy, které potřebují k ovládání lodě budou uloženy v tomto počítači.
Alespoň to všichni zúčastnění v projektu Goliáš doufali. Murragh nebyl počítačový odborník a Richards s Tolwynem se rozhodli prozatím neříkat kilrathskému důstojníkovi přes počítače z princova kádru, co dělají, pro případ, že by s jejich cíli nesympatizoval tak dalece jako dosud Murragh. Neměli tedy žádnou záruku, že postupují správně. Mohli jenom doufat, že budou úspěšní.
Murragh vyťukal na klávesnici terminálu kombinaci znaků, trochu neohrabaně, protože mu překážely rukavice skafandru. Po obrazovce se rozběhla další písmena a kil spokojeně zabručel. „Jsem tam,“ řekl „Čas pro identifikační skeny.“
Propojil svůj skafandr s terminálem a dlouho nehybně visel v beztíži, zatímco lidé napjatě čekali. Lékařské monitory zabudované do skafandru dodávaly počítači všechny informace, které potřeboval, aby identifikoval Murragha jakožto autorizovaného člena admirálova štábu s právoplatným důvodem pro přístup k souborům.
V odpověď na jakýsi dotaz Murragh odříkal několik slov ve vrčivé kilrathštině. Potom k ostatním dodal anglicky: „Počítač zpracovává údaje. Čekejte.“
„Tady všechno vypadá dobře,“ ohlásila Voorhiesová.
„Přístup povolen!“ řekl Murragh. Prsty se mu rozběhly Po klávesnici tak rychle, jak mu to jen rukavice dovolily. „Zahajuji stahování.“
Dohodli se, že nejúčinnější způsob, jak získat potřebné informace, bude zkopírovat z admirálových zabezpečených souborů všechno, co půjde, na paměťovou kartu, místo aby hledali konkrétní materiál na místě a pokoušeli osud příliš dlouho. Rubem takového přístupu ovšem byl objem dat uložených v lokální paměti terminálu a doba potřebná k jejich stažení... a pochopitelně možnost, že velitelské kódy mezi získanými daty nebudou a bude nutno podniknout další pokus o jejich nalezení.
Zdálo se to jako celé hodiny, než Murragh konečně oznámil, že karta je plná, ačkoliv Bondarevskij věděl, že šlo o pouhé minuty. Kil odpojil propojovací kabel, opatrně vyndal paměťovou kartu a pokynul Mayhewovi, aby vypnul proud. Obrazovka počítače opět zčernala.
„Bondarevskij volá člun. Můžete nás vyzvednout.“ V těch několika prostých slovech se skrývala nesmírná úleva.

Vlajkový můstek někdejší KIS Karga
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
12:18 standardního konfederačního času (CST), 2670,319

„Dámy a pánové, Karga je v provozu.“
Když admirál Richards pronesl tato slova a naťukal kombinaci kódů na ovládacím pultu před sebou, Bondarevskij zadržel dech. Nastala dlouhá chvíle těžkého ticha. Potom se náhle v místnosti rozsvítila oranžová světla nouzového osvětlení a řady pultů. Muži a ženy z projektu Goliáš shromáždění na vlajkovém můstku nesourodě zajásali.
Karga opět ožil, i když jenom nepatrně.
Murragh za pomoci kilrathského náramkového počítače, který byl součástí jeho výstroje na Nargrastu, po cestě člunem zpět na Independence vyhledal velitelské kódy na paměťové kartě. Na noc se posílený opravárenský tým vypravil opět na loď, aby na chvilku spustil počítačový systém, vymazal příkaz k autodestrukci a začal se základními opravami. Na lodi nyní fungoval záložní zdroj energie, několik málo přístrojů a osvětlení a byla tu možnost, že po několika hodinách práce ve strojovně se dočkají alespoň částečné umělé gravitace. Ale než se personál Goliáše pustil znovu do práce, Richards nařídil, aby všeho na několik minut nechali. Lidé ve skafandrech, většinou z Diazova opravárenského týmu, ale i hrstka vybraných členů budoucí posádky, jež cestovala na Městě Cashelu, po celé lodi přestali pracovat a naslouchali na všeobecném komunikačním kanálu.
Admirál Geoff Tolwyn s jednou nohou zaklesnutou pod křeslem, aby se udržel v beztíži na místě, si odkašlal.
„Vyslechněte rozkazy!“ zavelel Aengus Harper zbytečně. Nebylo toho zapotřebí. Všichni byli zticha a Tolwyn začal s proslovem.
„Geoffu Tolwynovi, kontradmirálovi Loďstva Svobodné republiky Landreichu,“ spustil. „Pane, nařízením presidenta a admirality Svobodné republiky Landreichu vám bylo svěřeno velení landreišské válečné lodě číslo 106, dříve KIS Karga. Dále jste tímto pověřen provést všechny potřebné opravy řečeného plavidla, aby bylo opět schopné kosmických letů...“
Zatímco admirál odříkával formální fráze, jež se mu promítaly na průhledový displej přilby, Bondarevskij ho přestal sledovat. Ta toporná ceremonie mu připadala archaická a měl podezření, že ji Max Kruger, samouk, jenž měl zálibu ve zvláštních zapomenutých antikvárních znalostech, okopíroval z nějakého starého pozemského zdroje. Na první pohled se mohlo zdát hloupé provádět tuto ceremonii nyní, když ještě zbývalo tolik práce, ale Bondarevskij důvod jejího načasování postřehl. Třebaže Karga ještě dlouho nebude schopen fungovat jako nezávislá jednotka loďstva, již brzy přijme na palubě většinu určené posádky z Města Cashelu, mužů a žen, kteří budou stát před titánským úkolem opravit a vystrojit ji od přídě po záď. A aby tato posádka fungovala, musí být oficiálně zařazena do struktury landreišského loďstva. Tím, že Tolwyn přečetl svůj rozkaz, ustanovoval svou zákonnou autoritu velitele Kargy, důstojníka, jehož slovo bude na lodi absolutním zákonem, dokud loď bude ve vesmíru.
„...abyste nezanedbávali tuto službu na vlastní nebezpečí,“ dokončil Tolwyn vzletně. „Podepsán Maxmilián Kruger, president a nejvyšší velitel ozbrojených sil Svobodné republiky.“
Admirál udělal pomlku a pokračoval hovorovějším tónem: „Překonali jsme sice první překážku, ale nebudu vám zastírat skutečnost, že máme spoustu dalších problémů, se kterými se musíme vypořádat, abychom tuhle starou dámu dostali trochu do formy. Jsem přesvědčen, že s vaším nadáním a Boží pomocí to zvládneme... musím to zvládnout pro dobro Landreichu i celého lidstva.“ Opět na chvilku zmlkl a obrátil se k admirálu Richardsovi. „Pane?“
Richards začal nahlas číst připravený text podobný tomu Tolwynovu. Věty byly místy obměněné - „...velení prozatímní operační skupiny Kargy jako velící admirál... operačního velení válečných lodí a ostatních plavidel dosud přidělených operační skupině Independence... poskytl veškerou podporu opravám a vystrojení někdejší KIS Karga...“ - ale záměr byl týž. Svým prohlášením Richards „vztyčoval svou vlajku“ velitele operační skupiny, jež vznikne kolem Kargy, samozřejmě vše za předpokladu, že se záchranné úsilí setká s úspěchem. Independence technicky zůstane pod velením Camparelliho a Galbraitha a bude nablízku, aby poskytovala ochranu, dokud jí bude zapotřebí. Ale ostatní lodě, jež doprovázely eskortní letounovou loď do soustavy Vaku budou od této chvíle přijímat rozkazy od Richardse.
Když Richards dočetl, odmítl připojovat jakékoliv proslovy. Jednoduše na chvilku zmlkl a potom sklonil hlavu v přilbě k Tolwynovi. „Pokračujte v projektu, kapitáne,“ řekl tiše. Už předem se dohodli, že Bondarevskij svůj rozkaz přečte později svým lidem na letové palubě.
Tolwyn odpověděl s ráznou autoritou. „Pusťme se do toho, lidi,“ řekl. „Prohlídkové oddíly zahájí činnost okamžitě podle připraveného rozvrhu. Uvědomte Město Cashel, že jsme připraveni přijímat čluny, kdykoliv budou chtít začít převážet naše lidi. A spojte se se Sindrim; řekněte Dickersonovi, že jsme připraveni.“
Posádka na vlajkovém můstku byla v pohybu ještě dřív, než dořekl. Bondarevskij se držel madla na zadní stěně místnosti a s pocitem hrdosti přihlížel, jak se pouštějí do práce. Ať už je v příštích týdnech a měsících čeká cokoliv, tohle je skvělá parta, a jestli někdo dokáže vdechnout život tomuhle vraku letounové lodě, pak jsou to oni.

Můstek FRLS Sindri
na oběžné dráze kolem Vaku VII, soustava Vaku
12:32 standardního konfederačního času (CST)

„Tah na dvacet procent," nařídil kapitán Charles Dickerson. „Hezky pomalu dolů."
Sindri se vznášel na oběžné dráze okolo hnědého trpaslíka nad Kargou a za ním a blížil se, jak kormidelník obratně manipuloval motory, aby dosedl k vraku. I po stovkách let kosmických letů bylo nejobtížnějším manévrem spojení dvou lodí, avšak pilot Sindriho měl v přibližovacích manévrech dlouhou praxi a Dickerson jeho schopnostem bez výhrad věřil.
Přesto bylo na místě držet palce a zatajit dech. Dickerson znal kapitány opravárenských lodí, kteří spoléhali na zaječí pacičku pro štěstí, třebaže jimi opovrhoval. Dával přednost snítce taranského pseudojetele, kterou nosil v kapse.
„Sto metrů a přibližujeme se," ohlásil technik senzorů ze svého stanoviště za kapitánovým křeslem.
„Profil přiblížení normální," dodal první důstojník-poručík Kaine.
Kormidelník si toho zdánlivě nevšímal a manipuloval ovladači jako koncertní pianista při životním výkonu. Rychlost přibližování se vzdáleností lodí neustále klesala a manévr se protahoval, až se Dickersonovi začalo chtít z bezmocné netrpělivosti ječet.
Potom se lodě dotkly tak jemně, že to sotva postřehli.
„Vysouvám magnetický příchytky," oznámil Kaine. „Máme kontakt!"
„Opustit manévrovací stanoviště, pánové," nařídil Dickerson a vydechl. „Zaveďte zvláštní režim hlídek a začněte s opravárenskou činností. Technickej, štíty na maximum. A zaznamenejte do deníku, že jsme se spojili s Kargou."
„Sakra, skippere," ozval se kormidelník, „to nám nedáte ani pauzu na cigárko?"
„Děsná sranda, Clancy," prohlásil Dickerson a potlačil úsměv nad kormidelníkovým věkovitým vtípkem. „Vy teď nebudete mít na můstku pár tejdnů žádnou práci, co kdybyste se přesunul na letounovku a přiložil taky ruce k dílu? Rekonstrukční parta bude mít z vašich zkušeností s řídicíma systémama určitě radost. I z toho vašeho takzvanýho smyslu pro humor."
Clancy se na něj ušklíbl. „Rozkaz, skippere," prohlásil vesele. Dickerson se toužebně díval, jak odchází z můstku. Také by se mu líbilo zapojit se do tak grandiózního projektu, jako je rekonstrukce kilrathské lodě, ale na rozdíl od kormidelníka měl spoustu práce přímo na Sindrim.
Opravárenská loď seděla na obří nástavbě letounové superlodě přichycená magnetickými kotvami. Motory už měla vypnuté, ale mohutné fúzní generátory, na něž připadala většina hmotnosti lodě, byly stále v provozu. Pro příštích několik týdnů, kdy se opravy Kargy rozběhnou naplno, budou energetické zdroje maličkého Sindriho hrát při práci významnou roli.
Už nyní štíty Sindriho obepínaly letounovou loď. Sice se ani zdaleka neblížily vojenským standardům, ale ochrání pracovní čety před radiací hnědého trpaslíka a ukončí bombardování vraku drobnými částicemi hmoty. Až je oběžná dráha zavede mezi prstence plynného obra, což se stávalo zhruba jednou za tři dny, štíty také zabrání kusům ledu - kromě těch největších - v dalším poškozování lodě. Už nyní nestíněný kilrathský vrak utrpěl při průchodech prstenci spoustu dalších škod, sice od menších kousků vesmírné hmoty, ale i ty při příslušných oběžných rychlostech měly velkou kinetickou energii.
Když nyní základní štíty fungují, technici zřídí druhou sadu štítů speciálně vyladěných tak, aby zadržovaly plyny. Potom začne proces napouštění atmosféry do lodě. Sice bude stále nutné, aby opravárenské čety nosily skafandry, než bude trup lodi úplně zazáplatován, neboť stále hrozilo nebezpečí, že štíty selžou a loď se otevře do vakua, ale mnohé z nejzákladnějších opravárenských úkolů budou v atmosféře podstatně snadnější.
Jeden otvor v nástavbě letounové lodě ovšem nebude prozatím cílem opravy, malá rozšklebená díra, k níž Dickerson při spojování záměrně zamířil. Ta se nyní nacházela přímo pod jednou z přechodových komor strojovny. Zanedlouho technici z opravárenské lodě touto dírou protáhnou kabely, na které napojí elektrickou rozvodnou síť Kargy a počítačovou síť. Ačkoliv letounovka dosud trochu energie vyráběla, opravy si nakonec vyžádají odstavení reaktoru, aby zařízení mohlo být prohlédnuto a mohla na něm být provedena údržba. Během této práce bude Sindri Kargovi dodávat energii pro osvětlení, klimatizaci, umělou gravitaci a zkoušky přístrojů. Současně bude pilně stahovat obsah počítačové sítě letounové lodě. Zpravodajským specialistům operační skupiny se při pomyšlení na údaje možná obsažené v kilrathských počítačových souborech už sbíhaly sliny. Až budou soubory zkopírovány, nechají paměť kilrathské sítě zcela vymazat a programy i datové soubory nahradit novými, jež loď potřebuje, aby mohla operovat jako součást loďstva Svobodné republiky.
Bude to příšerná práce, pomyslel si Dickerson. Sindri se už takové práce před několika měsíci zúčastnil při přestavbě Tarawy - nyní Independence. To byl mamutí projekt, ale tenhle bude ještě horší. Kilrathská letounovka byla například mnohem víc poškozená a Dickerson si raději nechtěl ani představovat všechny problémy vyplývající z propojování lidských a kilrathských systémů na Kargovi.
Přesto záviděl technikům, kteří budou mít v nadcházejících dnech plné ruce práce. Kapitána Sindriho sice bude notně bolet hlava, až bude muset řešit problémy víc hodin denně, než kolik jich standardní den vůbec má, ale ze zkušenosti věděl, že jeho práce bude mnohem méně zajímavá nebo poutavá než samotné opravy, jež jeho loď zajišťuje.
„Kapitáne," vyrušil ho z myšlenek první důstojník. „Hlavní inženýr se dává poroučet a žádá, jestli byste se nemohl spojit s admirálem Tolwynem a panem Diazem a ujasnit s nima přednost požadavků na odběr energie. Oba prý vyžadujou víc energie, než jim můžeme dodat, a ani jeden z nich nechce couvnout."
Dickerson vzdychl. Spojili se teprve před několika minutami a bolení hlavy už začíná. „Dobře, pane Kaine. Ať mi spojovací oba pány šoupne na terminál v hotovostní místnosti." Vstal z křesla. „Můstek je váš, poručíku."

Středisko plánování operací, FRLS Independence
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku

08:43 standardního konfederačního času (CST), 2670,320

„Říkám vám, admirále, že se to mý posádce nebude líbit. Upřímně řečeno, mně se to taky nelíbí. Nevstoupil jsem do zálohy landreišskýho loďstva, abych dělal přepravce nákladu mrtvejch Kočičáků, a moji lidi taky ne.“
Atmosféra v OPC letounové lodě praskala napětím a Jason Bondarevskij se musel přemáhat, aby se do hádky nevložil zlostnou poznámkou. Všichni, kdo měli co do činění s projektem Goliáš, byli po dlouhých dnech téměř nepřetržité práce vyčerpaní a měli v důsledku toho pocuchané nervy. Denní porady pořádané na Independence kvůli koordinaci denního rozvrhu a vyžehlení různých sporů přinášely víc zlých slov než řešení a dnes byl na programu velmi sporný bod.
Vance Richards vypadal starší než kdy jindy, unavený a přepadlý. Pracoval stejně tvrdě jako všichni ostatní na Kargovi a možná ještě tvrději. Jako náčelník rozvědky konfederačního loďstva měl kontakt a rozsáhlé zkušenosti s kilrathskou technikou a při řízení oprav byl nenahraditelný. Ale práce si vybírala svou daň a Bondarevskij začínal mít obavy, jestli admirálova činorodost nevyhoří dřív, než se ujme povinností velitele operační skupiny, jestli letounovou superloď skutečně uvedou do provozu.
„Poslouchejte, kapitáne Steigere,“ řekl admirál pomalu. „Znám všechny argumenty a už jsem rozhodl. Máte své rozkazy.“
Steiger se tvářil zarputile, ale neodpověděl hned.
Dnešním tématem byli mrtví Kilrathové, konkrétně odstranění těl posádky letounové lodě. S příšernou připomínkou posledního letu Kargy bylo třeba se vypořádat, a to brzy. Když teď mají na lodi atmosféru a teplo, záhy nastane rozklad, jenž bude bránit opravám, dokud těla nebudou odstraněna. První rozsáhlý úkol, kterým Richards pověřil posádku převezenou z Města Cashel, byl posbírat kilrathské mrtvoly.
Nejjednodušší by bylo jednoduše je svěřit vesmírnému prostoru. Mrtví lidé byli normálně pohřbíváni v rakvi vystřelené do vesmíru za krátkého obřadu a pozdravu čestné stráže. Mezi Landreišany podle všeho převládal názor, že něco tak okázalého je plýtváním drahocenného času a že by stačilo ty tisíce těl vyházet ven a věnovat se praktické práci.
Jenže takhle Vance Richards nejednal.
Jak vysvětlil na začátku porady, kilrathské pohřební zvyklosti vycházely z mnohasetleté tradice vzniklé dávno předtím, než se jejich rasa naučila létat do vesmíru. Kilrathové jako potomci šelem byli veskrze teritoriální tvorové a náboženské Kodexy stanovovaly, že se každý kil má vrátit do země, aby jeho duch měl svůj revír, kde bude moci v posmrtném životě lovit a který bude moci prozkoumávat. Vesmírné lety si pochopitelně vynutily jisté změny dávné víry, nicméně Kilrathové stále dávali přednost pohřbívání do pevné půdy, ať už šlo o planetu, měsíc nebo asteroid, před odevzdáváním mrtvých nekonečné prázdnotě.
Richards tedy vyhlásil, že téměř pěti tisícům mrtvých letounové lodě se má dostat pohřbu, jaký požaduje jejich náboženství - na Nargrastu.
Vyžadovalo však velké úsilí tento rozkaz prosadit. Mrtví, dosud uložení na levoboční letové palubě letounové lodi ve vakuu a nulové gravitaci, měli být v člunech Města Cashelu převezeni na Nargrast, kde čluny svůj příšerný náklad vyloží a mrtví budou pochováni do řady hromadných hrobů vyhloubených těžebními stroji z tovární lodě. Richards měl v plánu uspořádat i pohřební obřad k poctě kilrathských padlých, kteří obětovali životy pro svou Říši.
Rozkazy vyvolaly kolem stolu několikeré zamračení, ale nejvíc odporoval právě Steiger. Jeho loď a posádka ponesou největší podíl tohoto břemene a on jako většina Landreišanů nechápal, proč je nutné vzdávat poctu nejzatvrzelejšímu nepříteli lidstva.
Kapitán transportní lodě se nepřívětivě zadíval nejdřív na Richardse a potom na Murragha a Donalda Grahama, kteří byli na poradu přizváni, aby s nimi Richards mohl prodiskutovat postup při pohřbu. „Zajímalo by mě, jestli byste měl k těm kočičáckejm tuhošům stejný ohledy, i kdybyste se nesnažil dělat dojem na svý nový kámoše,“ prohlásil Steiger neomaleně. „Vy si možná myslíte, že je v tom nějakej rozdíl, ale já vám říkám, že Kočičákům je naprosto u prdele, jestli je pohřbíte, vyhodíte přechodovou komorou nebo šoupnete do reaktoru. Přiletěj a začnou střílet při první příležitosti tak jako tak.“
Richards napůl vstal a zase si sedl. Když promluvil, znělo to spíš unaveně než rozhněvaně, ale Bondarevskij postřehl v jeho očích vztek. „Řeknu to jenom jednou, kapitáne,“ pravil bezbarvě. „Je mi úplně jedno, co si o mně Kilrathové myslí. Nařídil bych ty mrtvé řádně pohřbít, i kdyby v okruhu sta světelných roků nebyl jediný Kočičák. Válčili jsme spolu déle než jednu generaci, ale podle mých řádů válka není žádná omluva pro to, abychom ustoupili od svých zásad. A já říkám, že každý, člověk, kil nebo kdokoliv jiný si zaslouží odejít z tohoto života důstojně a podle své víry.“ Zostřil tón. „Nebo byste snad chtěl, abychom nacpali do reaktoru vás nebo vaše lidi, kdybyste tady venku přišli o život, kapitáne?“
Steiger zrudl. „Sakra, admirále, to není to samé!“
„Ale je,“ vložil se do toho Bondarevskij. „Souhlasím s admirálem. Jak bychom mohli předstírat, že jsme lepší než Thrakhath, kdybychom dávali najevo stejné pohrdání nepřítelem jako on?“
Richards přikývl. „Správně. Každopádně, kapitáne Steigere, jsem bez ohledu na morálku a etiku situace vydal rozkaz, a pokud nechcete být zbaven velení a odvezen zpátky na Landreich v palubním vězení, ten rozkaz provedete. Rozuměl jste?“
Trvalo dlouho, než Steiger odpověděl. „Posádce se to nebude líbit,“ opakoval. „Ale... ano, pane.“
Richards vydechl a sklesl do křesla. „Výborně. Myslím, že bychom si mohli dát přestávku, než budeme pokračovat v dalším programu porady. Řekněme půl hodiny?“
Štáb Goliáše se rozešel, většinou do sousední místnosti, kde zaměstnanci jídelny letounové lodě už nachystali švédský

stůl s kávou a pečivem. Bondarevskij zůstal sedět a stejně tak Richards, jenž se pustil do prohlížení poznámek na svém počítači s výrazem člověka na samém pokraji fyzického zhroucení.
Murragh a Graham vstali a zvolna k admirálovi přistoupili. „Admirále Richardsi?“ oslovil ho Murragh tiše.
Richards vzhlédl. „É, ano, pánové. Myslím, že jsme probrali všechno, kvůli čemu jste tady potřebovali být. Předpokládám, že se chcete vrátit na Nargrast k obřadu.“
„Ano, admirále, já a všichni moji lidé určitě,“ řekl vážně kilrathský princ. „Ale než odletíme, rád bych vám upřímně poděkoval za váš ohled k našim způsobům. Já... jsem něco takového nečekal. Obávám se, že kdyby se role obrátily, jen málo kilrathských důstojníků by bylo tak šlechetných k lidským mrtvým.“
Richards neurčitě pohodil rukou. „Říkal jsem pravdu, mylorde,“ opáčil. „Nedělal jsem to kvůli vám.“
Murragh po lidsku přikývl. „To chápu, admirále. Právě proto to na mne tak zapůsobilo.“ Odmlčel se. „Admirále, přemýšlel jsem a mluvil jsem o tom se svým přítelem Grahamem. Byl jsem vám v té věci s počítačem k užitku, ne?“
„Ano, samozřejmě,“ přisvědčil Richards. „Bez vás bychom to nedokázali. Nevím jistě, jak se vám za to mám odvděčit, ale ujišťuji vás, že pohnu nebem a zemí a možná i Maxem Krugerem, abych se o to pokusil.“
„Kilrathy nemotivuje touha po odměně,“ řekl Murragh klidně. „O nic víc, než bylo vaše rozhodnutí ohledně mrtvých motivováno touhou po osobním zisku. Věříme na vykonávání povinnosti, na život ve cti a na odvahu před nepřítelem. Ale protože jsem vám byl k užitku, věřím, že bych mohl být znovu... když mi to dovolíte.“
„Co se mi snažíte říci?“
„Admirále, neznám podrobnosti vašich plánů s Kargou, ale je zřejmé, že se snažíte o rozsáhlé opravy, možná dokonce o opětovné zprovoznění lodě.“ Murragh to řekl ledabyle, ale na Bondarevského to udělalo dojem. Kilrathy z bezpečnostních důvodů informovali co nejméně, ale princ měl zřejmě dost představivosti na to, aby si odvodil, k čemu Goliáš směřuje.“
„A pokud ano?“ Richards se náhle opět tvářil jako zpravodajský důstojník konfederačního loďstva, ostražitý a s kamenným výrazem.
„Je k tomu třeba překonat mnoho rozdílů v technice,“ řekl Murragh. „Kdybyste měli na pomoc kilrathské důstojníky, kteří své systémy znají, značně by to vaši práci urychlilo.“
Richards se zamračil. „Nejsem si jistý...“
„Pokud přijmete, budete mít čestné slovo každého kila, že bude vaši práci plně a poctivě podporovat,“ prohlásil Murragh. „Moji lidé se nebudou pokoušet vaše úsilí sabotovat. Už jsem řekl Bondarevskému a Grahamovi, že vaše lidi považuji za své spojence proti Ragarkovi, jenž se chce jako uzurpátor posadit na trůn, který patří mému hrai. Nemůže snad spojenec pomoci spojenci k vzájemné výhodě?“
Graham se ozval: „Myslí to vážně, admirále. Víte, mně samotnému by nevadilo připojit se k vaší partě jako dobrovolník, protože se beztak v dohledné době nedostanu zpátky do Konfederace, abych tam o sobě dal vědět. Já i moji kluci a holky máme spoustu zkušeností s montováním kočičáckého a opičáckého materiálu dohromady, aniž by nám to bouchlo do obličeje. Rádi vám pomůžeme, jak budeme moci. A myslím, že mít nás na palubě pro vás bude výhoda.“
Richards hned neodpověděl a Bondarevskij na něm viděl, jak kolísá mezi paranoiou, kterou si vypěstoval během své životní dráhy, a nadějí na neocenitelnou pomoc.
„Myslím, že byste o tom měl vážně uvažovat, admirále,“ řekl Bondarevskij tiše. „Řekněme si to na rovinu, tihle lidé mohou mít rozhodující podíl na tom, že ten pitomý nápad přece jen vyjde. Vezměme je.“
Richards po chvilce přikývl. „Myslím, že máte pravdu, Jasone. Dobře. Lorde Murraghu, komadére Grahame, vítejte v projektu Goliáš.“

Kapitola jedenáctá

„Žádný válečník by se neměl bát poctivé práce,
neboť žádný válečník by se neměl vyhýbat
obtížné povinnosti.“
z Prvního kodexu
04:22:10

FRLS Karga
na oběžné dráze kolem Vaku VII, soustava Vaku
2670,321-355

Mezi trosečníky z Nargrastu našli spousty dobrovolníků jak mezi lidmi, tak mezi Kilrathy. Všichni důstojníci Murraghova kádru byli ochotni svého prince následovat. To se dalo ostatně čekat, usoudil Bondarevskij. Byli věrní hrai jeho strýce, zesnulého admirála dai Nokhtaka, a Murragh nyní kromě toho, že byl předpokládaným nástupcem trůnu, byl i posledním žijícím představitelem tohoto klanu. Jejich větev hrai byla dlouholetým rivalem Thrakhathovy větve, takže v nich ztráta někdejšího válečného vůdce nevyvolávala žádné velké emoce. A Ragarka považovali za jakéhosi parvenu a očividně ani ne za skutečného kilrathského válečníka. Směsice kilrathských odborníků tedy byla ochotna na princovo slovo přispět k dílu a pomoci lidem opravit loď. Jejich druhové z havarované eskortní lodě a několik přeživších stíhacích pilotů z letounové lodě byli podezíravější. Několik se připojilo k rozhořčenému Kuraqovi a odmítli mít s nenáviděnými „opicemi“ cokoliv společného. Ti zůstali v jakémsi domácím vězení, omezeni na Město Cashel, zatímco jejich druhové odlétli pracovat na letounovku.
Štáb projektu Goliáš potřeboval veškerou pomoc, kterou mohl sehnat, a již během několika dní se ukázalo, že asistence Murraghových lidí je neocenitelná.
Každou chvíli se zdálo, že nebudou schopni práci dodělat, ale muži, ženy i kilové se ani jednou nevzdali a nakonec to vždycky nějak vyřešili. Bondarevskij neustále žasl nad tím, jakou přizpůsobivost lidé i Kilrathové umějí prokazovat, když se snaží. Pomalu a s námahou to začínalo vypadat, jako by Karga měl skutečně jednoho dne opět brázdit prázdnotu.
Po připojení opravárenské lodě a odvozu mrtvol byla první prací oprava děravého trupu Kargy. V lodi zely na nějakých dvou desítkách míst velké díry a v nesčetných odděleních utrpěla menší průrazy. Silová pole opravárenské lodě sice zadržovala atmosféru uvnitř letounovky, ale trup bylo třeba zazáplatovat co nejdřív, aby energie vynakládaná na zabránění úniku atmosféry mohla být využita produktivněji.
První na pořadu dne tedy byla rozsáhlá kosmická montáž vyžadující hrubou sílu. Zahájily ji průzkumné čety, jež se hemžily po trupu, lokalizovaly, měřily a zaznamenávaly narušení trupu a odesílaly podrobné snímky každého do počítačových záznamů na palubě tuctů kosmoplánů, vyčleněných k podpoře jejich práce. Počítače tato data analyzovaly a vytvořily podrobné podklady pro výrobu dílů obšívky potřebných k zaplnění děr. Nad každým z hotových počítačových modelů ještě vysedávala dvojice konstruktérů loďstva přidělených k Diazovu týmu a dílo důkladně kontrolovala. Lidé byli mnohem pomalejší než počítače, ale občas přece jen bylo zapotřebí organické mysli, aby technice konstruované pro organický život vdechla smysl, a přestože tyto revize postup prací brzdily, admirál Richards prosadil svou autoritu nad Tolwynem a nařídil, aby se v nich pokračovalo.
Továrenská loď Andrew Carnegie se usadila na oběžné dráze nedaleko Kargy. Na Nargrast poslala hejna menších nákladních plavidel naložených automatickými těžebními stroji a malými dozorčími posádkami. Ty zřídily tábor nedaleko místa, kde se dříve usadili Graham a Murragh se svými druhy, a automatické stroje se rozjely kolem, aby hledaly suroviny podle seznamu vzniklého počítačovou analýzou potřebných součástí a upraveného Diazovým týmem tam, kde se počítačem zjištěným požadavkům nedalo vyhovět. Na Nargrastu byl naneštěstí nedostatek mnohých prvků, které by se pro tu práci hodily nejlépe, ale byla zde hojná železná ruda, jež byla základní surovinou pro většinu základních částí trupu, které potřebovaly opravit.
Když stroje objevily rudu, těžily ji, čistily, odvážely zpět na základnu a nakládaly na čekající lodě. Nekonečný proud plavidel přelétajících sem a tam mezi Nargrastem a Andrewem Carnegiem bez ustání uspokojoval nenasytné požadavky továrenské lodě na suroviny nutné k výrobě potahových plátů Kargy a jiných požadovaných dílů. Po úvodním průzkumu Bondarevského, provedeném při záchraně trosečníků, výsadek Tolwynovy posádky také zpracovával pozůstatky eskortní lodě Frawqirg. Ačkoliv byla při havárii poškozena a byla příliš malá, než aby splnila všechny potřeby poškozené letounové lodě, stala se užitečným zdrojem součástek a materiálů, jež by jinak nebyly dostupné.
Na palubě továrenské lodě bylo z rudy vytaveno železo a dále zpracováno a zušlechtěno, aby vznikla duraocelová slitina potřebná na potah trupu. Počítače na základě modelů vytvořených podle prvního průzkumu řídily odlévání, tvarování a obrábění jednotlivých záplat nebo náhradních dílů trupu a ty, jakmile vyjely z linky, byly vypuštěny do vesmírného prostoru. Tam se jich ujali lidé v jednomístných pracovních modulech ze Sindriho a vmanévrovali je na patřičné místo. Modulům - což byla v podstatě vejčitá pouzdra s motory a mechanickýma rukama, sotva větší než člověk - pomáhaly pracovní party členů posádek ve skafandrech, jež plát natlačily na místo a plazmovými svářečkami při vařily k trupu.
Montážní práce ve vesmíru byla obtížná a nebezpečná, zvláště v tom rozsahu, jaký vyžadoval projekt Goliáš. Když tolik členů posádek pracovalo ve skafandrech, nutně docházelo k nehodám. Několik lidí nevyhnutelně zapomnělo, že i v beztíži si trupové záplaty zachovávají setrvačnou hmotnost, a důsledkem byla zranění. Palubní šéflékařka Kargy komandér Katherine Manningová měla plné ruce práce se zlomeninami a s následky dekompresí. V komplexu ošetřovny pohřbeném hluboko v nástavbě na páté palubě letounové lodě naštěstí nedošlo k rozsáhlým škodám a prostor

ošetřovny byl dokonce vzduchotěsný, takže měla méně práce se zprovozněním své části lodě a mohla se soustředit na péči o zraněné. Ovšem se stále omezenou dodávkou energie a s kilrathskými lékařskými přístroji, s nimiž nebyla obeznámena a jež navíc byly většinou mimo provoz, si Manningová hořce stěžovala, že musí provádět chirurgické výkony v primitivních podmínkách s polní chirurgickou soupravou, kterou obvykle užívala námořní pěchota na planetě, aby nahradila obvyklé vybavení, jež na Kargovi dosud nebylo dostupné.
Vyskytly se pochopitelně i smrtelné nehody. Hned s prvním velkým náhradním dílem za zprohýbané plátování kolem vletového otvoru na pravoboční letovou palubu se obzvlášť obtížně manipulovalo, a když řadový kosmoplavec Čen v rozhodujícím okamžiku špatně odhadl tah motorů svého pracovního modulu, byli výsledkem tři mrtví, rozdrcení mezi novým plátem a trupem, a pět dalších zraněných. Jedním z mrtvých byl i sám Čen a jeho modul byl při nehodě zničen. Bondarevskij, jenž na práci dohlížel, přemítal, jestli Geoffu Tolwynovi nevadí víc ztráta modulu než Čenova smrt. Ne že by admirál byl bezcitný... jenom ho stravoval pocit nutnosti dokončit práci a takhle posedlý člověk až přestává vnímat realitu.
Jedna po druhé byly největší záplaty přivařeny na místo. Jiní členové posádky ve skafandrech usilovně pátrali na povrchu trupu, menší otvory vyplňovali rychletuhnoucím tmelem a díry příliš velké pro tmel, ale příliš malé pro výměnu celých plátů označovali. S těmi se potom vypořádaly další pracovní čety vybavené malými deskami, jimiž otvor zakryly a bodově je přivařily. Když byli se záplatováním hotovi, vypadal trup Kargy jako přehoz sešívaný z hadříků, ale udržel vzduch i bez pomoci silových polí Sindri.
Bondarevského role při práci venku se omezovala na opravu letových palub. Hned zpočátku mu Richards přidělil vysokou prioritu mezi žadateli o záplaty a součásti, neboť čím rychleji bude obnovena letová paluba, tím snadnější bude na loď dopravovat personál i zásoby. První dva týdny, než byla většina záplat na místě a zkoušky soudržnosti prokázaly, že trup nepropouští atmosféru, bylo nutné členy rekonstrukčního týmu i příslušníky posádek, kteří s nimi spolupracovali, denně převážet v člunech z Města Cashelu a zpět. Až poté, co si byli jistí, že loď znenadání neztratí ovzduší, se mohli členové posádky víceméně natrvalo přestěhovat do ubikací na její palubě.
Všechny tyto ohledy znamenaly, že oprava pravoboční letové paluby se octla na prvním místě seznamu věcí, které je třeba udělat, a Bondarevskij osobně dohlížel na zdejší oddíly. Fyzicky opravit poškozený trup a podlahové pláty netrvalo dlouho, ale když to bylo hotovo, bylo nutno vypořádat se s myriádami detailů. Bylo třeba opravit a odzkoušet generátory uzávěrových silových polí na obou koncích letové paluby i obří vrata, jež uzavírala palubu, když neprobíhaly letové operace, aby čety pracující uvnitř nemusely spoléhat jenom na silová pole, když vykonávaly příliš jemné práce na to, aby se daly provádět ve skafandru. Bondarevskij z větší části přenechal vlastní dozor nad prací na letové palubě „Sparksové“ McCulloughové, jež o provozu na letové palubě věděla víc, než se kdy která landreišská posádka naučí za celý život. Sám se soustředil na související úsek lodě, na středisko řízení letového provozu, neboli Flight Control Center, umístěné o jednu palubu níž než CIC, kde admirál Tolwyn tvrdě pracoval na tom, aby nejdůležitějším velitelským a řídicím systémům lodě dodal jakési zdání funkčnosti.
FCC bylo ve skutečnosti celý komplex souvisejících místností, každá odpovědná zajeden úsek letového provozu letounové superlodě. Ústředím toho všeho bylo hlavní středisko řízení letového provozu, nervové centrum, jež v každém okamžiku dohlíželo na všechny stíhačky, bombardéry i podpůrná plavidla operující z letounové lodě. Hlavní středisko se však na pořadí důležitosti míst uváděných do provozuschopného stavu octlo hodně nízko, protože mělo ještě dlouho trvat, než na Kargovi bude obnoven pravidelný letový provoz. Bondarevskij se soustředil především na CSTCC - Carrier Space Traffic Control Center, neboli řídicí středisko letového provozu v prostoru letounové lodě - jež se nacházelo hned před sálem hlavního střediska. CSTCC řídilo provoz plavidel v okruhu pěti kilometrů od letounové lodě a dohlíželo na vzlety a přistání všech plavidel. Oddělení utrpělo pouze lehké vedlejší škody po zásahu, který zničil CIC, ale poškození konstrukce bylo nutno opravit ze všeho nejdřív. Bylo tedy nutno odmontovat skříně s přístroji, aby bylo v CIC možno zazáplatovat přepážky a podlahové pláty lehčí verzí pancéřových záplat použitých na vnějším povrchu lodě. Potom bylo nutno přístroje postupně vrátit na místo a každý systém byl před instalací důkladně zkontrolován a vyzkoušen, aby se zajistilo, že všechno bude alespoň v budoucnu fungovat. Chod dvou z nejdůležitějších systémů CSTCC totiž závisel na opravách probíhajících na jiném místě Kargy: senzorových antén pod vrcholem vysoké nástavby letounové lodě a spojovacího systému. Ty naštěstí byly vysoko na seznamu priorit všech úseků lodě a Diaz na ně poslal specialisty prakticky hned na začátku. První zkoušky lodních senzorů a komunikačních zařízení však proběhly až týden poté, co bylo CSTCC zrestaurováno, a další dva dny trvalo vychytání řady malých, ale provozu bránících závad.
Počítače tak začaly pracovat dřív než senzory, což každý, kdo o nich měl důkladnější znalosti, považoval za malý zázrak. S ohledem na podstatné rozdíly mezi lidským a kilrathským konstrukčním přístupem šlo o velice choulostivou práci. Vlastně by se počítačové systémy zřejmě nepodařilo rozběhnout vůbec, nebýt aktivní pomoci Hrotharka, důstojníka informačních technologií kilrathského kádru, jenž spolupracoval s Diazovými experty na úpravách programů tak, aby byly použitelné i pro kilrathské počítače. Naštěstí byla počítačová síť zkonstruována nejen s velkou mírou redundance a pružnosti, ale i s velkou mírou schopnosti sebeprogramování. Jakmile Diaz a Hrothark zadali systému směrodatné instrukce, počítačová síť sama odvedla největší kus práce při vývoji funkčních systémů. Přesto množství různých úkolů, které počítače musely plnit, aby loď jako celek fungovala, vyžadovalo spoustu programátorského času. I poté, co počítačový systém plně fungoval, pokračovali programátoři v zavádění nových aplikací podle okamžité potřeby. Jako první zavedli počítačové ovládání systémů podpory života, následovaly senzory, spojovací systémy a palubní rozvod elektřiny. Drobné závady jim však téměř neustále připomínaly, kolik práce je třeba ještě udělat, od periodického vypínání gravitace a osvětlení v ubikacích posádky na palubě číslo šest až po chybu, která způsobovala, že se celá počítačová síť zasekla pokaždé, když se někdo pokusil ve výtahu navolit rekreační usek lodě.
Když CSTCC konečně začalo fungovat, Bondarevskij už byl připraven předat řízení tohoto úseku komandéru Juliettě

Marchandové, jmenované řídícím létání v prostoru letounové lodě, kterážto funkce byla ovšem častěji zmiňována jako „šéf“. Marchandová sem stejně jako Bondarevskij přišla z konfederačního loďstva. Dříve sloužila na TCS Ticonderoga, ale vysloužila si vojenský soud a propuštění ze služby za vědomé napadení nadřízeného - samotného konfederačního ministra obrany - poté, co ten člověk při inspekci její letounové lodě nedlouho po bitvě o Zemi zasahoval do jejího disciplinárního opatření vůči jednomu podřízenému. Tato drobná tmavovlasá žena, která nosívala kombinézu s vyšitým nápisem „Šéf“, řídila činnost střediska naprosto dokonale, ale proslula prchlivostí a měla ve zvyku považovat přidělený úsek za „svůj osobní píseček“, do kterého si nenechala od nikoho mluvit, dokonce ani od velitele wingu, jenž jí byl nominálně nadřízen.
Pod železnou rukou Marchandové pravoboční letová paluba zahájila provoz tři týdny po zahájení oprav. Bondarevskému práce ovšem teprve začínala. Řízení letového provozu sice řídilo vzlet a přistání malých plavidel na letové palubě, ale stále zbývala spousta nedodělané práce. Než si mohla letounová loď dělat nárok na to, že je něčím víc než jen plošinou pro přistávání člunů odjinud, bylo třeba opravit tři obří výtahy, jež převážely letouny mezi pravoboční letovou palubou a prostornou hangárovou palubou pod ní. Dva z nich byly naneštěstí vážně poškozené, jeden zásahem, který zablokoval vletový otvor, druhý při Grahamově paběrkování. Trosečníci totiž využili některé součásti ovládání zadního výtahu při opravách svých transportních kosmoplánů. Opraváři nyní díky nemilosrdnému rozebírání Grahamových zařízení a pozůstatků zadního výtahu byli schopni začít opravovat přední, ale šlo to pomalu a na pravoboku budou funkční jenom dva výtahy. Bondarevskij z dlouholeté zkušenosti věděl, že se to velmi nepříznivě dotkne letového provozu v bojové situaci, kdy je k udržení bojových výkonů letadlové lodi zásadně důležité rychlé odbavení letounů. Snažil se příliš nemyslet na to, co si domysleli o poslední bitvě Kargy a co jim později potvrdil Murragh. V důsledku omezení letových operací nebyla letounová loď schopna obstát proti dvěma křižníkům, jež by se za jiných okolností nebyly s to přiblížit ani tak daleko, aby byly na obtíž.
Našly se však i dobré zprávy. Během oprav hangárové paluby mohla Sparksová ohlásit, že většina kilrathských letounů na pravoboční hangárové palubě je letuschopná. Každá letová paluba měla vlastní hangárový prostor, což znamenalo, že letový park na pravoboku obsahoval zhruba polovinu stavu aerokosmických plavidel na palubě. Ze čtyřiceti šesti stíhaček, bombardérů a podpůrných letounů na pravoboku jich třicet sedm stálo ve stojánkových zálivech a vypadalo nepoškozeně. Na povrchu Nargrastu zůstalo dalších sedm lehkých stíhacích Darketů a čtyři maskované stíhací Strachy, což celkový počet zvyšovalo na čtyřicet osm. Levoboční hangár však ani zdaleka nepřinesl tolik letuschopných strojů. Zdejší perutě zřejmě utrpěly při náletu na Landreich větší ztráty a do kosmického prostoru se jich mohlo vydat necelých dvacet. Nicméně poškozené stroje se stanou užitečným zdrojem náhradních dílů, až bojový wing zahájí aktivní službu.
Bondarevskij už ovšem nebyl tolik optimistický, když uvažoval o potížích s výcvikem landreišských a někdejších konfederačních pilotů na kilrathských letounech, a požadavek na opravu simulátorů a na jejich programové vybavení posunul v žebříčku priorit letového wingu na nejvyšší místo.
Sparksová měla konečně takovou radost, že si bude moci zamazat ruce při své oblíbené činnosti, až bude rozebírat kilrathské letouny a znovu je montovat dohromady, aby mohly začít létat, až ji Bondarevskij musel brzdit. Tou dobou už se sice na pravoboční letová palubě rozbíhaly pravidelné lety na letounovou loď i z ní a dokonce už začínala fungovat i čerpací a opravárenská zařízení, ale bylo třeba obrátit pozornost k levobočí palubě a tam začít znovu od začátku.
Mezitím pokračovaly i práce v ostatních částech lodě. Vlajkový můstek, jenž nebyl nijak vážně poškozen, byl alespoň v omezeném režimu záhy funkční, a jak uváděli do provozu další a další celolodní systémy, role jeho posádky rostla. To byla doména admirála Richardse, jenž strávil většinu času nad zpravodajsky významnými soubory vydolovanými z počítače při přeprogramovávání. Díky spolupráci Muraghových odborníků už nemusel rekonstrukčnímu týmu ani posádce letounové lodě vysvětlovat každý detail kilrathské techniky, což znamenalo, že byl nyní pod menším tlakem. Neustal však v úsilí co nejdůkladněji se s lodí seznámit a udržovat si úplný přehled o strategické situaci, jíž Landreich čelil.
Tolwyn se mezitím pustil do CIC a vesele pracoval bok po boku s nejníže postavenými techniky na rozebírání a spravování řídicích systémů. Středisko bojových informací poškodil týž zásah, který poničil hlavní řídicí stanoviště, ale ani zde nebyla zkáza tak rozsáhlá jako na navigačním můstku o čtyři paluby výš na samé přídi nástavby letounové lodě. Tento úsek zakryli několika hrubými záplatami a potom jeho opravu jako příliš náročnou odložili na pozdější dobu, až to čas a zdroje dovolí. Fungující CIC umožní Kargovi manévrovat a bojovat, což bylo všechno, co od něho Tolwyn požadoval. Den za dnem na Bondarevského dělaly dojem změny Tolwynova chování a myšlení. Nároky opravárenské činnosti zúžily admirálův svět natolik, že už neměl tolik času na starosti se spiknutími a politickými a válečnými hrami po celém lidmi obývaném prostoru. Místo toho měl před sebou práci, něco, co mohl den po dni poměřovat, a to, jak se do ní vrhl, bylo dobrým příkladem pro ostatní důstojníky, posádku i odborníky zvenčí.
Většina ostatních důstojníků se s tou výzvou vyrovnala se ctí. Diaz a jeho lidé konali jeden zázrak za druhým navzdory technickým obtížím práce s kilrathským zařízením. Navzdory populárnímu přesvědčení Kočičáci nebyli rozhodně zostalí ani primitivní; létali do vesmíru déle než lidstvo, třebaže jejich technika v žádném významnějším ohledu lidskou o mnoho nepředstihovala. Jejich zařízení nebyla ani jednodušší nebo hrubší navzdory obecně rozšířené představě, že Kilrathové jsou brutální a násilničtí.
Mnohé jejich systémy byly překvapivě jemné a propracované, ačkoliv zde pochopitelně existovaly rozdíly ve velikosti součástek odpovídající větším postavám i rukám výrobců. Specialistům ovšem nejvíc ztrpčovaly život rozdíly základního konstrukčního přístupu. Kilrathští konstruktéři věřili v násobné a víceúčelové systémy nejenom u počítačů. Často navrhovali systémy, které dokázaly zálohovat ne jednu, ale hned několik naprosto rozdílných funkcí, a proto pro Diaze a jeho lidi bylo obtížné ukázat na jedno jediné místo a říci: „Tohle je záloha k systému, na kterém pracujeme.“

Bylo tedy obtížné poznat, kdy je záloha v provozu, a téměř nemožné odpojit sebemenší součástku bez rozsáhlých zkoušek, fyzického sledování spojů a vzrušených debat mezi odborníky bez ohledu na to, jak málo zdánlivě souvisela s konkrétní funkcí lodě. Někdy jim dokázal pomoci kilrathský kádr, ale ne vždycky. Padesát specialistů obsáhlo celou řadu kriticky důležitých oborů, ale nebyli to stavitelé lodí a jejích specializace byla často na hony vzdálená od konstrukce z nejzákladnějších součástek.
V době, kdy se Bondarevskij chystal pustit do levoboční letové paluby, se letounovka blížila tomu, aby opět fungovala jako loď. Měla v provozu počítače, senzory, systémy řízení životního prostředí a komunikační soustavy. Z osmi laserových střeleckých věží jich díky heroickému úsilí taktického a střeleckého důstojníka komandér-poručíka Dmitrije Děnikina fungovalo šest. Zbylé dvě pravděpodobně nebudou fungovat do generální opravy ve velkých loděnicích, avšak Děnikinovi se podařilo vypracovat schémata palebných polí tak, aby vykryl celý prostor kolem lodě. Doufal také, že bude možné uvést do provozu i četné věže bodové obrany, jakmile se podaří vystopovat počítačovou chybu, kvůli které byla nepoužitelná funkce automatického zaměřování.
Jediná oblast, v níž se opravy opožďovaly, byla strojovna. Hlavní inženýr komandér Kent byl další bývalý příslušník konfederačního loďstva najatý kvůli projektu Krugerem, ale vyšlo najevo, že je těžkopádný a pomalý. Divoké kotrmelce představivosti a tvořivosti potřebné k vymýšlení improvizovaných řešení neočekávaných problémů prostě nebyly jeho styl. Postupoval při revizi fúzních reaktorů úzkostlivě podle předpisů a potíže při vyvažování zadržovacích magnetických polí, velmi zatěžovaných následky poslední bitvy, dlouhého zanedbávání a radiací hnědého trpaslíka, působily neustálé průtahy. Tolwyn rozzuřený narůstajícím zpožděním ho příšerně seřval a zbavil funkce. Náhradu vybral v podstatě dokonale. Novým hlavním inženýrem Kargy se stal Donald Scott Graham z někdejší TCS Juneau. Bylo to nanejvýš nezvyklé - technicky byl ten člověk dosud v aktivní službě konfederačního loďstva, třebaže to ani nevědělo, že Graham je ještě naživu. Ale Tolwyn měl stále admirálské pravomoci, tudíž jako nejvyšší důstojník Konfederace v hvězdné soustavě schválil Grahamovu žádost o odchod ze služby, převedl ho do neaktivní zálohy a následně přijal jeho přísahu landreišského důstojníka. Na papírování s tím spojené třeba zbude čas později. Prozatím ovšem Karga získal hlavního inženýra, který přesně věděl, jak při opětovném zprovoznění postupovat. Mnohá jeho řešení porušila předpisy v nejednom ohledu, ale splňovala svůj účel. Strojovna se začala pomalu dotahovat na ostatní úseky a Grahamovi jeho nová odpovědnost zůstala.
Po dvou měsících práce se přiblížil konec roku a personál projektu Goliáš se mohl chlubit solidním pokrokem, přesto jim ještě zbývalo udělat skličující množství práce. Museli uvést do provozu druhou letovou palubu, zkontrolovat všechny kilrathské letouny, provést jejich údržbu a poslat je do akce - pokud se jim pro ně podaří vycvičit piloty. Graham sice měl v provozu fúzní reaktory a pracoval na generátorech štítů, ale ty byly v obzvlášť špatném stavu a bylo pravděpodobné, že opravy budou postupovat pomalu. Prozatím spoléhali na antiradiační stínění, jež jim poskytoval Sindri, ale rozšířené štíty opravárenské lodě nebyly stavěné na bojové podmínky, a dokud nezvládnou vytvořit spolehlivé silové pole o plném bojovém výkonu, představuje letounová loď pouze nadměrně velký a nepraktický dok vznášející se ve vesmíru. A to ještě nezačali pracovat na pohonných jednotkách, řídicích motorech a na přeskokovém systému.
Přesto to byl pokrok, větší, než jaký například Bondarevskij zpočátku vůbec pokládal za možný. Ještě několik měsíců a mohou skutečně mít bojeschopnou loď.
Pokud jim Ragark těch několik měsíců poskytne.

Středisko plánováni operací, FRLS Karga
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
08:45 standardního konfederačního času (CST), 2670,356

Měřítkem jejich pokroku bylo i to, že nyní mohli pořádat porady na Kargovi místo na Independence. Středisko plánování operací bylo na letounové superlodi umístěno vedle admirálovy hotovostní místnosti a vlajkového můstku a bylo podstatně působivější než stísněná poradní místnost velení na eskortní letounové lodi. Uprostřed velké místnosti se nacházel holografický projekční tank, v němž bylo možné zobrazit všechno od taktických dispozic eskadry až po hvězdné mapy celých sektorů. Sedadla byla uspořádána kolem dokola oválné místnosti do čtyř stupňovitých řad, aby se brífingu mohli současně účastnit nejvyšší důstojníci několika lodí eskadry. Každý měl u svého sedadla terminál počítače, což mu umožňovalo vyvolat si podrobnosti z holotanku, a skvělý systém interkomu, jenž umožňoval zapojit se do diskuse každému bez ohledu na to, kde v místnosti seděl.
Jason Bondarevskij si vybral sedadlo umístěné hodně stranou v předposlední řadě u dveří. Naučil se těmto poradám pouze přihlížet a naslouchat a své příspěvky si nechával na chvíle, kdy mohl Richardse nebo Tolwyna zastavit soukromě. Příliš mnoho hlasů ve sporu o přednosti úkolů nebo o pracovních postupech spolehlivě vede k chaosu, což personál projektu Goliáš za poslední dva měsíce při nejedná příležitosti dokázal.
Richards zaujal místo vyhrazené pro kilrathského admirála v soukromé lóži v čele oválu, jež připomínalo malý trůn. Tolwyn měl k dispozici méně okázalou obdobu tohoto místa k sezení na opačné straně holotanku, kde by na císařském

plavidle sedával zpravodajský nebo politický důstojník.
Zbytek místnosti byl přeplněný. Tato konkrétní porada byla mnohem obsáhlejší než obvyklý každodenní brífing a účastnili se jí nejenom důstojníci z ostatních lodí operační skupiny, ale i náčelníci úseků letounové lodě a další významní členové týmu. Dosavadní výsledky umožnily Richardsovi prohlásit tuto poradu za začátek nové fáze Projektu.
„Dobře, lidi, čím dřív začneme, tím dřív odsud vypadneme," ozval se zřetelně Richardsův hlas ve sluchátkách interkomu, která měl Bondarevskij i ostatní členové štábu nasazená. Původní kilrathské náhlavní soupravy byly pro lidi příliš velké, a proto spojovací důstojník poručík Vivaldi vydrancoval na Městu Cashel zásoby taktických vysílaček námořní pěchoty. Murragh a jeho kilrathští krajané měli původní komunikační zařízení. Shlukli se na jedné straně holotanku, skupina nečlověčích tvorů, kteří se nyní na vlastní lodi vyjímali podivně nepatřičně. „Pane Bondarevskij? Stav?"
Bondarevskij si odkašlal. „Hlavní středisko řízení letového provozu bude funkční dnes odpoledne. Alespoň mě o tom ujistil pan Diaz." Ohlédl se po rekonstrukčním specialistovi, jenž samolibě maličko přikývl. „To znamená, že zítra ráno budeme moci předstírat, že jsme skutečná letounová loď. Pokud se budou slušně chovat senzory, budeme schopni zachytit cokoliv v této části soustavy, ačkoliv mi pořád dělá starosti vliv toho divného záření hnědého trpaslíka. Hnědí trpaslíci obvykle nepůsobí tolik potíží. A systém prstenců dohání naše senzorové sondy k šílenství."
Richards se usmál. „Nejenom sondy, ale i nás všechny," poznamenal. To vyvolalo několikeré zasmání u lidí i u Kilrathů. „Skvělá práce. Když budou pravoboční letová paluba a hlavní řídicí středisko v provozu - a zbraně pana Děnikina na svém místě - může se tahle lodička začít o sebe starat sama. Komandére Tolwyne?"
Kevin Tolwyn přikývl. „Budete mít na čas omezenou kapacitu, ale řekl bych, že už nás nebudete potřebovat... jakmile budete mít vlastní letouny, které byste mohli posílat na hlídky."
„Přesně tak." Richards se zamračil. „Nehodlám ovšem používat kilrathské letouny, dokud neskončí výcvikový simulátorový program pana Bondarevského. Do té doby, z moci svěřené mi naším milovaným vůdcem Starým Maxem, nařizuji, aby polovina bojového wingu Independence byla převelena na Kargu."
Galbraith zareagoval rychle. „Okamžik, admirále," ozval se. „Myslím, že..."
„Klid, kapitáne," přerušil ho Richards. „Už jsem to probral s admirálem Camparellim. A víte přece, že mi moje rozkazy udělují širokou pravomoc k takovým rekvizicím. Každopádně na vás čeká náhrada v Landreichu, až se tam příští týden vrátíte."
„Vracíme se?" zamračil se Galbraith.
„K tomu to všechno směřovalo," přisvědčil Richards. „Starý Max mi dal jasně najevo, že chce mít Independence zpátky v aktivní službě, jakmile budeme mít pocit, že už ji pro ochranu Goliáše nebudeme potřebovat. Nuže tedy, máme kanóny a máme letovou palubu. S polovinou wingu zvládneme většinu standardních operací, a až přecvičíme své lidi na kilrathské orlíky a vyžehlíme druhou letovou palubu, budeme mít všechno, co ke své obraně potřebujeme. Independence má zamířit zpátky do Landreichu a připojit se k nové operační skupině. Tam si můžete doplnit chybějící letouny."
„É... řekl bych, že to je v pořádku," odpověděl Galbraith.
„Dobře. Komandére Tolwyne, můžete samozřejmě předat Kargovi perutě, které uznáte za vhodné, třebaže bych rád, aby oba wingy byly výkonnostně co nejvyrovnanější. Poraďte se s panem Bondarevským. Schválím jakýkoliv rozpis personálu, s jakým vy dva přijdete."
„Rozkaz, pane," opáčil Kevin Tolwyn a spiklenecky se na Bondarevského ušklíbl.
„Očekáváte nějaké další potíže při zahájení letového provozu, kapitáne?" otázal se Richards a upřel pohled na Bondarevského.
„Ne, pane," odpověděl Jason. „Aspoň ne nic významnějšího. Pravobok bude chvíli přecpaný, když je v hangárech tolik kilrathských strojů, ale to se utřepe. Naštěstí Kočičáci postavili tyhle necky s ohledem na možnost, že budou muset operovat se všemi orlíky i s jednou ochromenou letovou palubou."
„Měli smůlu, že se jim to ve skutečnosti nepovedlo," ozvala se Marchandová z místa několik sedadel od Bondarevského. „Možná to nepovažujete za velký problém, pane, ale pokud jde o mne, žonglovat se všemi těmi letouny bude hotová noční můra. Jak dlouho bude trvat, než budeme moci přesunout pár těch kilrathských vraků na levobok?"
„Nejspíš několik týdnů, šéfe," oznámil jí Bondarevskij. „Do té doby to budeme muset vydržet. Viděl jsem, jak pracujete. Vy to zvládnete."
„Dobře," prohlásil Richards. „A teď, pane Grahame, jak vypadá náš rozvrh ohledně štítů a pohonu?"
„Také několik týdnů, pane," odpověděl Graham. „Tedy za předpokladu, že už nenarazíme na další potíže u generátorů štítů. Nelíbí se mi jejich spotřeba. Bojové poškození bylo určitě o něco větší, než ukázaly úvodní prohlídky. Když Juneau a Dover starou dámu zasáhly, systémem protékaly zatraceně silné proudové nárazy a já si myslím, že první odhady komandéra Kenta nebraly v úvahu faktor přetížení."
„Já si myslím, že byste od této chvíle měl mít absolutní přednost ve všech prostředcích," řekl Richards. „Nelíbí se mi sedět na lodi, která nemůže opustit oběžnou dráhu a nemůže se bránit v bojové situaci. Sice vím, že tady trčíme daleko od vyšlapaných cestiček, ale kilrathská přepadová eskadra by nám mohla zkazit celý den. Nějaké připomínky?"
Nikdo se proti tomu rozhodnutí nepostavil, ačkoliv Bondarevskij postřehl, že se několik náčelníků úseků netváří právě šťastně. Příliš mnoho práce, příliš málo prostředků, tak by se dal projekt Goliáš shrnout v kostce.
„Dobrá, přejdeme k dalším bodům." Richards se poradil se svým terminálem. „Sakra, už to zase píše kilrathsky-Armando?"
Diaz naťukal na svém terminálu povel a za chvilku se Richards pousmál. „To už je lepší. I když kilrathsky umím. Minulý

týden mi počítač psal gaelsky.“
„Nejspíš ho vyvedly z míry lidové písničky poručíka Harpera v odpočinkové místnosti,“ nadhodil Bondarevskij. „Mne určitě.“
„Na tom nesejde,“ opáčil Richards. „Hmmm. Hledač vize by, myslím, měl odletět zpátky do Landreichu s Independence. Pokud si ovšem nemyslíte, že tady pro vás ještě něco je, kapitáne Springweatherová.“
Zavrtěla hlavou. „Na penězích jsme se dohodli. To bylo to nejdůležitější. A mám údaje z průzkumu Nargrastu. Ty by měly hodit pár kreditů na trhu nerostných surovin. Ale když tady zůstanu moc dlouho, budou mi peníze utíkat proudem.“
„To se nevyplácí,“ souhlasil Richards dobromyslně. „Zamíříte tedy příští týden v každém případě s Independence domů. Zařídím, aby vám loďstvo poskytlo zadarmo údržbu, až přistanete v Landreichu.“
Springweatherová se usmála. Její výraz v takové chvíli v Bondarevském vždycky vyvolal představu kočky pozorující polapeného ptáčka.
„Další bod... kapitáne Galbraithe, zrekvíruji vám i námořní pěchotu.“ Richards zvedl ruku, aby zarazil nevyhnutelné protesty. „Stejné důvody jako předtím a několik navíc. Plukovník a jeho muži po úvodních prohlídkách znají loď skrz naskrz. Kromě toho mají zkušenosti s Nargrastem, kde budeme ještě nějaký čas těžit nerosty. Potřebujeme je tady a vy si budete moci obstarat náhradu na Landreichu. Plukovníku? Jsou s tím nějaké problémy?“
Bhaktadil zavrtěl hlavou v turbanu. „Z mé strany nikoliv admirále,“ řekl. „Mýlím, že moji chlapci a děvčata už si tady zvykli.“ Tvářil se radostněji než jeho předřečník.
Nejspíš se těší, že bude mít od Galbraitha pokoj, pomyslel si Bondarevskij. Navíc bude nejvyšším důstojníkem námořní pěchoty na palubě a zároveň bude velet kontingentu dvojnásobné síly.
„Výborně tedy,“ řekl Richards. „Já už na programu nemám nic. Chce si někdo popovídat ještě o něčem?“
„Pane?“ zvedl ruku spojovací důstojník poručík Mario Vivaldi.
„Ano, poručíku?“
„Pane, blíží se Vánoce a někteří z nás by rádi věděli...“
Richards se usmál. „Myslím, že mohu bezpečně oznámit, že na Vánoce budeme mít sváteční střídání hlídek, poručíku. Otec Darby už mě před několika dny navštívil, aby se mnou probral náboženské ohledy. Na úseku duchovní služby máme docela dobré zastoupení různých vér, takže jsem si jistý, že se duchovního uspokojení dostane prakticky všem. Pokud budete potřebovat ještě něco jiného, jistě to budeme schopni zaopatřit.“
„Pokud chcete stromeček, můžete zkusit ty z Nargrastu,“ ozval se Graham se zlomyslným úsměvem. „Ty sice mají kmeny o průměru téhle místnosti, nesahají člověku ani nad hlavu a vydávají výpary, které páchnou jako stará zdechlina, ale jsou zelené... do jisté míry.“
„Obejdeme se,“ poznamenal Aengus Harper.
„Ještě nějaké dotazy, než se pustíme do pravidelné agendy?“ otázal se Richards. „Ne? Potom mohou důstojníci perutí odejít, pokud ovšem nechtějí zůstat tady a poslouchat spoustu technické hantýrky. Pane Clancy, rád bych, abyste nám tu blíže rozebral své nápady ohledně vylepšení kormidelního stanoviště, se kterými jste přišel včera večer. Už jste nám ten krám předrátoval tak, že ani nechci pomyslet na spuštění motorů ze strachu, kde bychom mohli skončit.
A práce pokračovala.

Kapitola dvanáctá

„Neexistuje nic takového jako bitva beze cti,
třebaže je možné střetnout se s bezectným nepřítelem.“
z Prvního kodexu
02:28:10

Klubovna bojového wingu, FRLS Karga
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
19:25 standardního konfederačního času (CST), 2670,358

„Uhněte doleva! Uhněte doleva!“ zněl naléhavý hlas ze sluchátek vestavěných do Bondarevského přilby. „No tak, kapitáne, přece toho chlapa dokážete sejmout!“
Bondarevskij ostře strhl řídicí páku, naklonil stroj doleva a snažil se vypátrat kořist. Stracha vyhazovala a trhala sebou, jako by se jí nelíbilo, že ji pilotuje člověk, ale Jason řízení zvládl a přinutil stíhačku vlétnout do zatáčky. Sáhl po ovladačích senzorů, aby zaostřil a pokusil se získat přesnější odhad polohy zamaskované nepřátelské stíhačky, o níž věděl, že se blíží na závěrečnou zteč, ale o zlomek vteřiny pozdě si uvědomil, že instinktivně sáhl do míst, kde by bývaly na Fretkách, na nichž létal za starých časů jako velitel wingu Tarawy. Pokusil se honem přehmátnout, ale prudká změna pohybu vyvolala v jeho bionické paži zpětnovazební křeč.
To zpoždění mu bylo osudné. Nepřátelská Stracha se odmaskovala pouhých několik metrů od jeho pravoboku a kabinou Jasona Bondarevského prolétly rudé záblesky palby.
Když mu u ucha zazněl bzučák, trhl sebou a zaťal zuby. Překryt kabiny se otevřel a odkryl mu tak výhled na zástup mužů a žen obklopujících simulátor. Peníze z vyplácených sázek putovaly z ruky do ruky. Bondarevskij zamžoural do světla.
„Bum a je po tobě,“ oznámil Doomsday Montclair z druhé kabiny simulátoru a za pomoci dvou mladších pilotů své eskadry se soukal ven.
„Všiml jsem si,“ utrousil Bondarevskij suše. „Budu ti muset předat funkci, Doomsdayi. Ty jsi nevyšel ze cviku.“
Montclair se zazubil. „Nenechal jsem je povyšovat mě tak vysoko, abych nemohl lítat, skippere,“ prohlásil. „Ale neber si to tak. Zase do toho přijdeš. A když ne, budu poblíž, abych tě vytáhl z bryndy!“
To u obecenstva vyvolalo smích. Bondarevskij začal vylézat z kabiny a Harper a Sparksová mu přiskočili na pomoc. Moduly simulátorů byly zflikované z kombinace konfederační a kilrathské techniky, většinou však té první. Kilrathové využívali věrohodné simulace letových akcí méně než lidští piloti. Podle Džorkada lan Mraala, nejvýše postaveného pilota z nargrastských trosečníků, jenž se Sparksovou na výrobě modulů spolupracoval, Říše dávala přednost reálnému výcviku se skutečnými stroji, skutečnými manévry a ostrým střelivem.
Džorkad tu byl nyní také a vyjímal se uprostřed rozjařené vánoční párty bojového wingu dost nepatřičně. Svátek Vánoc byl něco, co Kilrathové nedokázali úplně pochopit. Poselství „mír na zemi, pokoj lidem dobré vůle“ bylo jejich způsobu života tak cizí, že jednoduše neměli nic, co by se s Vánoci dalo srovnávat. Ale kilové měli rádi dobrou společnost stejně jako každý člověk a zdálo se, že Džorkadovi obzvlášť zachutnal vaječný likér.
„Sledoval jsem váš výkon, kapitáne Bondarevskij,“ řekl vážně. Džorkad se vždycky choval puntičkářsky zdvořile a formálně. Příslušníci wingu zpočátku měli za to, že je to maska pro nějaké skrývané nepřátelství vůči lidem, ale po bližším seznámení zavládlo všeobecné přesvědčení, že Džorkad je prostě vážný a pedantický od přírody. „Máte dobré instinkty. Ale obávám se, že vám zranění poněkud zpomalila reakce. Ta umělá ruka...“
„Občas dělá potíže, ano,“ řekl Bondarevskij s pocitem netrpělivosti. Stále o protéze nerad mluvil, zejména před Kočičákem. „Už si na ni zvykám.“
V kilrathské mimice se nevyznal, ale napadlo ho, že Džorkadův výraz by mohl být kočičáckým ekvivalentem zamračení.
„Myslím že Hrothark a já bychom dokázali zkonstruovat rozhraní, které by vaši ruku propojilo přímo s řídicím systémem stíhačky,“ řekl Džorkad. „Je pravděpodobné, že byste mohl podstatně zlepšit své výkony, kdybyste mnoho palubních systémů ovládal v podstatě myšlenkou - nebo spíš prostřednictvím svalových impulsů sdružených s konkrétními akcemi, jako ovládání senzorů nebo střelba.“
„Děkuji, ale nechci,“ řekl Bondarevskij.
Džorkad si ho zvědavě prohlížel. „Tomu nerozumím. Proč chcete odmítnout něco, co vám může poskytnout výhodu v boji? Zejména když to současný handicap promění v přínos?“
Bondarevskij pokrčil rameny. „Nevím, jestli vám to budu umět vysvětlit, příteli,“ řekl. Zvedl ruku. „Podívejte se. Vidíte, že umělá končetina je zkonstruovaná tak, aby co nejvíc připomínala biologickou ruku. Bylo by mnohem praktičtější a také levnější, kdyby byla zkonstruovaná jednodušeji, ale většina lidí dává přednost umělé končetině, která nevypadá uměle.“
Kilrathský pilot velice lidsky kývl hlavou a současně udělal kočičácké chňapavé gesto vyjadřující pochopení.
„Jde o to, že se většině z nás nelíbí, když se musíme s něčím takovým smířit. Dostal jsem stroj, který funguje jako končetina, a jsem zatraceně rád, že ho mám, ale mnohem raději bych měl originál. A to poslední, co bych chtěl, je ztratit ještě víc lidství, než už jsem ztratil, tím, že bych se zapojoval do pilotní kabiny jako další palubní systém. Naučil jsem se létat od oka a raději bych tak létal dál, i když s tím budu mít větší práci. Chápete?“
„Myslím, že ano, kapitáne,“ odpověděl Džorkad zvolna. „Vaše vývody mi připomínají některé pasáže ze Sedmého kodexu. Poskytl jste mi rozsáhlý námět k přemýšlení.“
„Rádo se stalo,“ zabručel Bondarevskij, zatímco kočičácký pilot odkráčel, aby vyhledal zdroj pro doplnění prázdné

sklenky vaječného likéru.
„Ale, ale, Jason Bondarevskij diskutuje s Kočičákem o filosofii. V životě by mě nenapadlo, že něco takového uvidím.“
Zástup se rozestupoval před Kevinem Tolwynem, za nímž šel jakýsi podporučík s velkou a neskladnou krabicí.
„Už jsem se o takových věcech bavil s divnějšími týpky,“ prohlásil Bondarevskij s úsměvem. „Vlastně se teď zrovna na jednoho dívám.“
Tolwyn nasadil předstíraný výraz zděšení. „To mě ranilo! Takhle mě urazí můj milovaný učitel! Asi bych měl celou tu vánoční parádu na místě odvolat.“
„Vánoční parádu?“ zamračil se Bondarevskij. „Neříkej mi, prosím tě, že jsi...“
„Neměj obavy, tobě nechci věnovat nic.“ ušklíbl se na něj Tolwyn. Bondarevskij si na oslavy Vánoc nikdy příliš nepotrpěl, s výjimkou toho, že se ukázal na oslavách pořádaných lidmi pod jeho velením, jak se od něho očekávalo. Jelikož se narodil a vyrostl na Razinu, vzdáleném pohraničním světě obývaném především pravoslavnými Rusy, byl vychován k tomu, aby slavil Epifanii, Zjevení Páně, nikoliv Narození Páně a ještě dnes měl spíš sklon slavit svátek Dvanácté noci než tradičnější Boží hod vánoční. S Kevinem si dávno zavedli tradici dávat si dárky až na Epifanii.
„Přinesl jsem dárek od všech Osvoboditelů všem vám... zkrátka jak si budete říkat. Podporučíku, prosím...“
Jeho asistent přistoupil blíž a položil krabici na stůl. „Otevři ji, Jasone,“ řekl Tolwyn.
Bondarevskij se na krabici dlouze zadíval a napůl očekával nějaký kanadský žertík. Potom si všiml, že víko je na půl tuctu míst propíchané, a to podnítilo jeho zvědavost. Co to má Tolwyn za lubem?
Pozvedl víko a nahlédl dovnitř. Pozoroval ho pár zelených očí, v příšeří panujícím uvnitř téměř neviditelný.
„Thrakhath!“ vyhrkl. Sáhl dovnitř a vytáhl černého kocoura ven. Ten se mu začal otírat o bradu a hlasitě se rozpředl. To u shluku důstojníků vyvolalo smích. „Kevine, myslíš to vážně? Měl jsem dojem, že Thrakhath je tvůj oblíbenec. Tedy aspoň tenhle.“
Tolwyn se zazubil. „Jo, mám ho mnohem raději, než jsem kdy měl toho z Kilrahu, ale na Independence máme tucet koček, aby udržovaly naši populaci hlodavců na rozumné míře. A napadlo nás, že vy byste tady potřebovali maskota. S ohledem na váš nový domov a tak všeobecně nám to připadalo jako dobrý nápad.“
Bondarevskij položil kocoura na stůl, ale nepřestal ho hladit. „Pokud nezpůsobí tolik potíží jako jeho jmenovec...“
„Ten způsobí daleko víc potíží než on.“ Tolwyn se opět ušklíbl. „A přinese smůlu každému, kdo mu přejde přes cestu. Třeba Ragarkovi a jeho Kilrathům...“
„Nebo konfikům!“ zahalekal jeden pilot z pozadí přihlížejícího hloučku. „A vůbec každýmu, kdo se nám postaví do cesty!“
Tolwyn se zatvářil rozpačitě. „Každopádně Osvoboditelé přejí šťastné a veselé Vánoce všem... hmm...“ zmlkl.
Bondarevského úsek velení sice už nesl oficiální označení FW-137, ale ještě neměl jméno. Ani letounová loď ještě nedostala oficiální jméno, jaké ponese v landreišském loďstvu.
„Černým kočkám!“ prohlásil ženský hlas ze zástupu. Komandér Alexandra Travisová se protlačila kupředu a poškrábala Thrakhatha za ušima. Kocour se zatvářil samolibě a předení ještě zesílilo. „Co říkáte, kapitáne? Může snad mít lepší jméno bojový wing operující z kočičácké lodě s kočičáckými stíhačkami a nejspíš dříve nebo později i v kočičáckém prostoru?“
Ozvala se spousta poznámek od ostatních a všechny zněly souhlasně. Bondarevskij přikývl. „Dobře, budeme Černé kočky.“ Odmlčel se. „Pane Harpere, tímto vás ustanovuji vrchním kočičím pečovatelem se všemi povinnostmi a odpovědností, jaké se s touto funkcí tradičně pojí. A někdo další to bude muset vysvětlit Murraghovi. Já bych mu nerad oznamoval, že máme zvířecího mazlíčka pojmenovaného po jeho bratranci.“
„Podle toho, jak jsem ho slyšela mluvit, stojí domácí mazlíček vysoko nad tím, co si Murraghovi lidé myslí o jejich někdejším princovi,“ prohlásila Travisová a ušklíbla se. „Ovšem teď budeme každému, kdo nám přejde přes cestu, nosit smůlu my!“
Tolwyn a jeho pobočník zůstali ještě na skleničku a potom odešli, aby stihli konec vánočního večírku na své lodi. Krátce po jejich odchodu se Bondarevskij zastavil u postranního stolu, aby si dolil sklenku, a znovu se setkal s Travisovou.
„Vy jste tedy prohrál simulovaný souboj, co?“ oslovila ho. „Legenda má přece jen nohy z jílu. Prohrála jsem kvůli vám deset kreditů, kapitáne.“
„Promiňte, komandére,“ řekl s lehkým úsměvem. „Kdybych věděl, že sázíte na mne, snažil bych se víc.“
Opětovala úsměv. „Anebo byste vsadil proti mně a schválně prohrál,“ prohlásila s pozvednutým obočím. „Ale vážně, jaký jste z toho měl pocit? Myslíte si, že je to přesná simulace Strachy?“
Její zájem byl pochopitelný. Alexandra Travisová byla jmenována velitelem VF-401, jedné z nových stíhacích perutí organizovaných na superletounovce. Až se svými piloty dokončí výcvik, budou létat na Strachách nalezených na palubě. Její dřívější zkušenosti se omezovaly na těžké stíhací Raptory a ty se kočičáckým Strachám svým chováním příliš nepodobaly.
Na Bondarevského udělaly dojem její záznamy i schopnosti, které za posledních několik dní prokázala, když dostávala svou peruť do formy. Ze všech jeho nových velitelů perutí se právě ona zdála být nejvíc naladěna na stejnou strunu, a když se diskutovalo o tom, jak z wingu udělat skutečně funkční bojovou jednotku, myslelo jí to podobně jako jemu.
„Nevím, jak přesné to je, ale Sparksová a Džorkad jsou přesvědčeni, že se to od skutečnosti příliš neliší,“ odpověděl. „Jestli se Stracha chová skutečně takhle, je to těžkopádný krám. Silný a nebezpečný, ale ne zrovna šikovný... tedy až na maskovací zařízení. Předpokládám, že si Kočičáci řekli, že když mají maskování, nemusí se starat o obratnost. Když jste zvyklá na velmi obratné stroje, bude vám chvíli trvat, než si zvyknete.“
„Něco jako létat s nákladním kosmoplánem po turnusu na Hornetech,“ přikývla.
„Nu, snad ani ne tak zlé,“ opáčil a připomněl si, jak mu při vlastním přistávání na Independence řízení člunu připadalo

neohrabané. „Předpokládám, že po dostatečné době v simulátoru nebude velký problém kočičácké letouny zvládnout. Musím ovšem připustit, že mi připadá dost zvláštní přemýšlet, jak je využít v boji, a ne jenom jak je zničit.“
Zasmála se. „Totéž byste mohl říct o celé téhle operaci,“ podotkla. „Ještě před rokem byli Kočičáci jenom něco, na co se střílí. Dneska už začínám chápat, jak přemýšlejí... a začíná mě to děsit. Někdy se až divím, že se nám dařilo zadržovat je tak dlouho. Oni zatraceně dobře vědí, jak postavit letounovku.“
Bondarevskij přikývl. „Vím, co tím myslíte. A ta spolupráce s Kočičáky z Murraghovy party... nejsou takoví, jak jsme si je vždycky představovali, že?“
Než mohla odpovědět, přerušil je akord kytary Aenguse Harpera. Mladý poručík se uvelebil na jednom ze stolů a vytáhl oprýskaný nástroj z pouzdra. Chvilku se spokojil zjevně náhodným probíráním strun.
„Podívejme, bard vesmírných cest se do toho zase pustil,“ poznamenal Bondarevskij s úsměvem. „Co to bude dneska, poručíku? Další staré irské buřičské písničky?“
„Ale kdepak, pane. Přece bych takové věci nehrál na Vánoce,“ odpověděl Harper se svým obvyklým nenuceným úsměvem. „Ne, dneska nebudu mluvit o Gaelech a jejich dlouhém boji za svobodu, i když je to škoda. Myslel jsem ale, že bych vám zazpíval vánoční písničku, kterou mě maminka naučila, když jsem byl ještě kluk.“
Zručně se pustil do drnkání, zavřel oči a začal zpívat tichým příjemným hlasem. Byla to píseň, kterou Bondarevskij neslyšel už celé roky, příběh o malém Ježíšovi v Egyptě, o dětech, které se mu při společné hře posmívaly, a o zázracích, které poplašily jejich matky. Zástup mladého Tařana uchváceně poslouchal.
Bondarevskij pomyslel na práci, kterou na Kargovi dosud odvedli, a nemohl se zbavit pocitu, že poručík píseň vybral záměrně... a příhodně. Oni všichni tady na hranici dělali zázraky, a až tenhle svátek skončí, pustí se do dělání zázraků znovu.

Kosmoport Lutze Mannheima, Newburg
Landreich, soustava Landreich
10:39 standardního konfederačního času (CST), 2670,364

„Máte u přechodový komory návštěvu, kapitáne. Mám ji pustit dál?“
Kapitán Wenona Springweatherová vzhlédla od počítačového terminálu na svém stole, zatímco její první důstojník stál ve dveřích její pracovní kabiny s omluvným výrazem v obličeji. „Jmenuje se ta návštěva nějak?“ zeptala se otráveně.
Od chvíle, kdy Hledač vize přistál uplynuly už dvě hodiny a na lodi si podávali dveře úředníci landreišského kosmoportu, každý s plnou náručí dotazníků a počítačových formulářů, které musela osobně vyplnit, než loď získá povolení na kosmoportu zaparkovat, natož pak požádat o bezplatnou údržbu, kterou jí admirál Richards Před začátkem cesty slíbil.
Měla podezření, že za tou zvýšenou pozorností vězí kapitán Galbraith. Ten vůbec neměl radost z výkonů průzkumnické lodi na zpáteční cestě. Springweatherová nemohla nic dělat, když se na cívkách přeskokového pohonu po opuštění hyperprostoru v Oikuméné projevilo opotřebení a doba rozbíhání se oproti normálu zhruba zpětinásobila. Kdyby jí Galbraith poslal náhradní díly a techniky, o které ho požádala, hned jak se problém objevil, mohla jej vyřešit už tam, jenže Galbraith nebyl ten typ příslušníka loďstva, který by podával pomocnou ruku nějakému pohraničnímu průzkumníkovi. Hledač vize tedy Independence brzdil a nyní se zdálo, že se jí Galbraith mstí tím, že ji nechává zavalovat zbytečnou byrokracií. Návštěva v tuto chvíli mohla znamenat vítané rozptýlení... pokud to nebude další ouřada.
„Promiňte, patrone, ale nepředstavil se. Vypadá na patrona obchodní lodě... a podle střihu obleku se mu vede dobře. Prej pro vás má obchodní návrh.“
Zazubila se. „Už jste někdy viděl, abych zahodila šanci vydělat kredit nebo dva, Franku? Určitě mi sem toho pána pošlete.“
Než návštěvník dorazil ke dveřím, Springweatherová stihla dokončit vyplňování celní deklarace a připojit k počítačovému souboru snímek sítnice. Byl to vysoký hubený muž s tmavými vlasy a knírem přecházejícím v licousy, jenž mu dodával vzhledu piráta z nějaké holovizní historické romance. Prohlížel si ji živým pohledem cílevědomého člověka.
Vstala, obešla stůl a podala mu ruku. „Jsem Wenona Springweatherová, kapitán Hledače vize, i když to asi moc neznamená. Můj důstojník mi řekl, že pro nás máte nějaký obchod. Čím můžu posloužit?“
„Jmenuji se Zachary Banfeld,“ řekl návštěvník a ruku jí stiskl.
Springweatherová přimhouřila oči. To jméno už slyšela. Ale v životě ji nenapadlo, že osobně potká nejznámějšího muže v pohraničí.
Banfeld byl organizátor a vůdce skupiny, která si sama říkala „Gilda“, volného sdružení kapitánů lodí a obchodníků z tuctu světů podél hranice, a to nejenom ze sféry vlivu Landreichu. Vystupovali jako civilisté, kteří se sdružili kvůli společné ochraně a podpoře během války, ale proslýchalo se, že to nejsou jenom neškodní podnikatelé. Sdružili finance, nakoupili zbraně, aby vyzbrojili své obchodní lodě, a dokonce se jim podařilo získat malou věkovitou eskortní letounovou loď a několik konfederačních stíhaček. To všechno mělo sloužit k doprovodu obchodních konvojů po nebezpečných pohraničních obchodních trasách, ale povídalo se, že Banfeldova Gilda operuje jako korzáři - někteří je označovali za vyložené piráty; přepadá lodě a odlehlé planetární stanice a prodává kořist s velkým výdělkem.
Podle všeho vycítil její reakci na své jméno a usmál se sevřenými rty. „Moje pověst mě nepochybně předchází, kapitáne, ale ujišťuji vás, že vůbec nejsem takový, jak mě líčí holovysílání. Ani Robin Hood, ani Černovous... jenom Zack Banfeld, který se snaží dělat svou práci.
„A ta práce je co?“ Vložila do svého tónu náznak chladu. Wenona Springweatherová byla ziskuchtivá jako každý pohraniční průzkumník, ale jejím heslem odjakživa bylo vyhýbat se válce a všemu, co představuje. Banfeld se naopak o

konflikt živě zajímal.
Jeho úsměv nabyl vlčí dravosti. „No, prostě a jednoduše vydělat, kapitáne," prohlásil. „A když to jde, čas od času pomoct drobným majitelům lodí."
„Jako teď?" zeptala se. „Jakou pomoc byste mi chtěl poskytnout?"
„Jenom takovou šanci vydělat si slušnou sumičku za pár drobných informací," řekl vemlouvavě. „O tom, co jste dělala posledních několik týdnů."
„Moje dvě poslední cesty vláda Landreichu utajila," sdělila mu. „Najali mě jako kozultanta a jistě chápete, že nemůžu roztrušovat tajemství na každém kroku."
Pokrčil rameny. „Už se celkem všeobecně ví, že jste našla kilrathský vrak. Po barech tahle novina koluje už několik týdnů. Já... bych se ovšem rád dozvěděl podrobnosti. Pokud by třeba vláda o tu loď už neměla zájem, mohl by to být skvělý zdroj součástek, zařízení a podobných věciček."
„A co když vláda má pořád zájem?"
„I potom na tom můžu vydělat. Například na přepravě zásob na loď a zpátky. Takové věci. Nemůžu přesně říct, jak by se do toho Gilda mohla zapojit, dokud nebudu vědět víc. Ale kdybych měl přístup k trochu zasvěcenějším informacím, nejenom bych věděl, co nabídnout, ale také bych mohl být ve výhodě při výběrovém řízení."
„Pokud vím, vláda tam nevyužívá civilní dodavatele," řekla. „Já jsem tam byla jenom proto, že jsem ten krám našla. Ale zbytek je podle všeho výlučně operace válečného loďstva. Je mi líto, ale myslím, že vám moc nepomůžu."
Zablýsklo se mu v očích. Potom se úsměv vrátil. „Ale no tak, kapitáne. Ještě jste neslyšela moji nabídku. Padesát tisíc za informaci a deset procent z případných zisků."
„Padesát tisíc..." To bylo podstatně víc, než jí za původní informací o Kargovi zaplatil Max Kruger. Zmítána pokušením se obrátila, přistoupila k opačné stěně pracovny a vyhlédla malým transplastovým průzorem na rušný kosmoport. Nakonec se obrátila a zavrtěla hlavou. „Je mi líto. Nemůžu vám pomoct."
„Máte strach, že bych mohl ty informace zneužít?" Nyní se mračil. „Podívejte, podle toho, co jste říkala, vláda už je tam, a podle velikosti operační skupiny, která odletěla a nevrátila se s vámi a Independence, bych řekl, že ten vrak zatraceně dobře chrání. Co asi tak udělám? Prodáni tu historku Kočičákům? I kdyby je to zajímalo, nemohli by nic udělat bez vypravení setsakra mohutného náletu, a než by něco takového připravili, loďstvo už by na ně bylo nachystané. Navíc jednání s Kočičákama moc nevynáší, přísahám, že se jenom snažím najít příležitost k dobrému obchodu dřív než ostatní smečka."
Dlouze si ho prohlížela a hlavou jí táhly protichůdné myšlenky. Navzdory své pověsti se Banfeld za války choval veskrze jako vlastenec, třebaže na ní současně pěkně vydělal. Nemyslela si, že by něco z toho, co mu prozradí, prozradil Kilrathům. A padesát tisíc kreditů je padesát tisíc kreditů...
Sjela pohledem k počítačovému terminálu, u kterého se předtím prokousávala landreišskými formuláři a nekonečnou horou byrokratických nesmyslů. Co vlastně vládě dluží? Práci, na kterou ji najali, odvedla, zavedla Richardse a jeho lidi ke Kargovi a potom promarnila celé měsíce tím, že okouněla poblíž a čekala, až se rozhodnou, kolik jí zaplatí. A Galbraith s její lodí a posádkou po celou zpáteční cestu jednal jako s kusem odpadu. Když se rozhodne na svém nálezu ve Vaku vydělat o trochu peněz víc, jak to může Maxovi Krugerovi a jeho kumpánům uškodit?
Padesát tisíc kreditů...
„Chci písemnou smlouvu, pane Banfelde," řekla posléze. „Ne, že bych vám nevěřila, ale..."
On se znovu usmál a v očích mu zasvítilo. „Něco takového jsem čekal, kapitáne. Projdeme si ji hned?"

Velvyslanectví Pozemské konfederace, Newburg
Landreich, soustava Landreich
13:15 standardního konfederačního času (CST)

„Máme je, komisaři. Máme Richardse, Tolwyna a Krugera! Teď už jenom rozhodnout, co s nimi uděláme."
Clark Williams se na plukovníka Manciniho kysele zahleděl. „Jenom už žádné drby," řekl. „Žádné další barové povídačky o opuštěných kilrathských lodích v našem sektoru. Už mám toho opileckého žvanění pobudů z putyk ve Startownu dost."
„Tentokrát žádné povídačky, pane," zahlaholil Mancini. „Tentokrát máme informace přímo od zdroje. Dnes ráno přistál Hledač vize."
„Cože?" Williams se napřímil, až pod ním zapraskalo křeslo. „Co nejdřív sem přiveďte tu Springweatherovou! Vymáčkneme z ní všechno, co ví..."
„To nebude nutné," brzdil ho Mancini. „Jeden z našich agentů si všiml jejího příletu a vyvinul vlastní iniciativu. Uvázal ji na lodi tím, že přesvědčil úřady, aby ji zavalily větším nákladem nesmyslů ke vstupnímu povolení, než je obvyklé, a potom se za ní vydal, aby ji zlomil." Usmál se. „Je úžasné, kolik toho můžete získat, když se správně zkombinuje hrabivost a nespokojenost."
„Ano? Copak ten váš agent získal?"
„Ať vám to řekne sám." Mancini se dotkl knoflíku na rukávu košile a zapnul tím malou vysílačku. „Pošlete ho dovnitř."
Dveře se za chvilku otevřely a vešel Zachary Banfeld. „Á, komisař," prohlásil přívětivě. „Rád vás zase vidím."
Williams přikývl. „Já vás také, pane Banfelde. Už je to... kolik? Dva roky?"
„Od toho rozruchu na Freyi. Jo." Banfeld se posadil vedle plukovníka Konfederační informační služby a usmál se. „To byla docela pěkná operace, jestli se dobře pamatuju."
Williams si muže zkoumavě prohlížel. Zde v pohraničí Zacharyho Banfelda pokládali za něco mezi romantickým loupežníkem a nelítostným pirátem, podle toho, koho se člověk zeptal na názor, ale nikdo neměl podezření, že je také

nezávislým agentem konfederační vlády. Gilda skutečně legitimně podnikala, organizovala obchodní konvoje a přijímala kontrakty na přepravu potřebných materiálů po vesmírných trasách, po nichž by jiný civilní přepravce dobrovolně necestoval. A sponzorovala korzárské nájezdy na zranitelné cíle, loupila v nich a lup později prodávala. Banfeldovi lidé měli prsty také v černém trhu, pašování zbraní, žoldáckých operacích a výcviku místní milice, aby zvládala bojové situace.
Kromě všeho tohoto podnikání však Banfeld čas od času vykonával zvláštní práce pro Konfederaci, zejména v posledních letech. Naverbovala ho nejenom Manciniho Konfederační informační služba, ale i jiná, mnohem skrytější organizace, k níž patřili Williams i Mancini - skupina Belisarius. Posloužil nedávno jako užitečný nástroj při několika příležitostech, kdy Belisarius potřeboval zasáhnout v pohraničí, aniž by se Konfederace nějak přímo zapletla do pohraničních záležitostí. Lodě Gildy například podnikly několik náletů na odlehlé menší kolonie Landreichu poté, co si Kruger začal stěžovat na kilrathské vpády, a zanechaly zřetelné důkazy o působení lidských pirátů, aby vnesly do záležitosti zmatek. A napadaly i kilrathský prostor, aby udržovaly oblast ve varu a aby to nakonec vypadalo, jako by Ragarka vyprovokoval k akci Kruger a jeho nezodpovědní váleční štváči“.
Zachary Banfeld byl cílevědomý člověk. Zbohatl a nabyl v pohraničí moci tím, že těžil z války mezi lidmi a Kilrathy. Konec války jeho stínové impérium ohrozil a on nechtěl nic jiného, než aby se zase začalo bojovat a on mohl pokračovat ve svém vydělávání, korzárování a pirátění. Naštěstí se jeho cíl dokonale shodoval s potřebami skupiny Belisarius.
„Nuže, pane Banfelde, plukovník mi řekl, že máte informaci, která by se nám hodila,“ usmál se Williams chladně. „Copak jste zjistil?“
„Ty povídačky o tom, že vláda našla opuštěnou kilrathskou loď, jsou nakonec pravdivé,“ sdělil mu Banfeld. „Jedna superletounovka zůstala poškozená po boji v soustavě Vaku, ale není úplně zničená. Krugerovy expediční síly tam odlétly s představou, že loď opraví, vystrojí a připojí k loďstvu. Očividně jim to jde od ruky.“ Popsal situaci tak, jak mu o ní vyprávěla Springweatherová.
Když skončil, Mancini to shrnul: „Máme tu tedy superletounovku, která může úplně změnit poměr sil v regionu, když bude opravena a zařazena do FRLN. Ale v této chvíli je ještě slabá. Její bojové štíty dosud nefungují a má na ochranu jenom polovinu wingu, dokud se piloti nepřecvičí na ukořistěné kilrathské letouny.“
Williams se zamračil. „Ta loď může zruinovat všechno, o co se snažíme,“ řekl. „Jediná možnost, kterou vidím, je vyřadit ji hned teď, dokud není bojeschopná.“
„Moje řeč,“ přisvědčil Mancini. „Pane Banfelde, myslím, že by se nám zase mohla hodit vaše úderná síla. Máte dost informací, abyste to mohl zorganizovat, nebo bychom měli zařídit... ehm, důkladnější rozhovor s milým kapitánem Springweatherovou? Mohl bych poslat Y-12, aby ji vyzvedli a vyslechli, jestli si přejete.“ Y-12 bylo označení tajné operační jednotky skupiny Belisarius. Mancini v této organizaci měl hodnost plukovníka stejně jako v Konfederační informační službě.
„Řekla mi všechno, co potřebuju,“ ujistil ho Banfeld. „Až po fakt, že v systému prstenců kolem plynného obra mají potíže se senzory. A ještě něco lepšího. Hlavní podíl štítů jim obstarává opravárenská loď. Vyřiďte tu a Karga je bez štítů. Tak zahynula její první posádka. Zůstala trčet na oběžné dráze bez odstínění radiace a s nefunkčním pohonem, takže nemohla včas odletět. Mně stačí zlikvidovat tu opravárenskou loď a problém je vyřešený.“
Mancini se zamyšleně usmál. „A kdybyste loď příliš nepoškodil, mohli bychom ji obsadit vlastní posádkou, pomyslete na tu krásu, kdyby kilrathská superletounovka napadla pár odlehlých kolonií a trochu popíchla válečnou hysterii.“
Williams pokrčil rameny. „To je hezký nápad, ale já bych byl raději, kdyby bylo jisté, že letounovka nezasáhne proti nám. Kdyby došlo na rozhodování, neváhejte ji vymazat z vesmíru.“
„Budu dbát na patřičné priority, spolehněte se, komisaři,“ řekl Mancini.
„Ještě jste nás nikdy nezklamal,“ podotkl Williams. „Výborně, odvedli jste oba skvělou práci. Hlavně vy, pane Banfelde.“ Na chvilku se odmlčel. „Říkal jste, že podle Springweatherové s Landreišany spolupracují nějací Kilrathové?“
„Přesně tak to říkala. Zjevně trosečníci zachránění z obyvatelného měsíce planety.“ Banfeld mávl nedbale rukou. „Mnoho o nich neví. Pozvali ji jenom na málo brífingů a Richards a Tolwyn jí tajili podrobnosti o tom, co se kolem děje. Ale očividně to jsou pozůstalí z boje, kteří před koncem bitvy unikli a jsou Landreišanům natolik vděční, že jim pomáhají s opravami.“
„To se mi nezdá,“ namítl Williams. „Kil nespolupracuje s člověkem bez zatraceně dobrého důvodu a vděčnost by nepovažovali za dostatečný důvod, proč by měli bandě lidí ukázat, jak dát dohromady jejich letounovou loď. Něco tu páchne. A rád bych věděl, co.“
Mancini pokrčil rameny. „Jestli náš přítel Zachary uspěje, bude to pouze akademická otázka,“ poznamenal. „Kočičáci budou stejně mrtví jako Richards, Tolwyn a Bondarevskij. To je to podstatné.“
„Nejspíš máte pravdu,“ vzdychl Williams. „Ale bylo by zajímavé zjistit, co může přimět kila spolupracovat s člověkem. Bylo by užitečné získat několik agentů na opačné straně hranice.“
„Jde nám to dobře i takhle, komisaři,“ prohlásil Mancini. „S Kočičáky se dá dobře manipulovat, i když se s nimi nekamarádíme. Aspoň s těmi ambiciózními, jako je Ragark. Všechno klape. Jediné, co musíme udělat, je zajistit, že nám ta letounovka nenaboural plán.“
Williams přikývl. Skupina Belisarius věnovala své úsilí novému rozněcování války mezi Konfederací a Císařstvím a její plán, aby se tak stalo zde v Landreichu, probíhal hladce. Za dva měsíce, co byli Richards a jeho expedice pryč, počet i rozsah náletů vzrostl, čemuž občas napomohli i Banfeldovi piráti. Kruger čelil i domácí politické krizi, již vyvolala frakce radního Galbraighta a její požadavky na větší podíl v rozhodování o vládních záležitostech. Blokovala Krugerovy pokusy o zvýšení vojenského rozpočtu a trvala místo toho na větších výdajích na program domácího rozvoje. A

Kruger, protože už nebyl jiný, všechno ještě zhoršoval svými paličatými pokusy dokázat, že umí Landreichu vládnout i bez podpory Rady. S trochou štěstí domácí problémy vyvrcholí právě ve chvíli, kdy Ragark definitivně vyrazí s plnou silou do útoku. Landreich bude poražen a bude muset nastoupit Konfederace, aby stabilizovala ohrožené pohraničí.
Ano, celá operace Belisarius šlape jako hodinky. Pojmenovali svou skupinu po slavném římském vojevůdci, jenž skvěle bojoval za císaře, který sám neměl žádné vojenské nadání, jenom proto, aby ho podezřívavý vládce zradil, když se zdálo pravděpodobné, že mu legie nabídnou císařský purpur. Belisarius byl hlupák, že nesebral své vojsko a nevytáhl na Konstantinopol, aby se trůnu zmocnil sám. Skupina Belisarius byla rozhodnuta, že takovou zradu od civilních doma vůbec nepřipustí. Udělají to, co měl udělat Belisarius - udeřit první, převzít moc a zajistit budoucnost lidské civilizace. Když přitom budou muset obětovat Landreich Maxe Krugera... nu, to je jen malá cena.
Banfeld ho vytrhl z myšlenek: „Kdy na ně mám vpadnout?“ zeptal se.
„Rád bych, aby to bylo co nejdříve,“ odpověděl mu Williams. „Musíme Tolwyna a Richardse odstranit dřív, než budou mít příležitost letounovou loď uvést do lepšího stavu, než v jakém je. A musíme na ně udeřit tvrdě.“

Kapitola třináctá

„První a největší mezi pilíři vítězství je umění
neočekávaného, neboť překvapením válečník
získává nadvládu nad bojištěm.“
z Druhého kodexu
04:18:21

Středisko bojových informací, FRLS Karga
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
14:47 standardního konfederačního času (CST), 2671,011

Admirál Geoff Tolwyn se usadil v kapitánském křesle a znovu si pomyslel, jaký je to krásný pocit opět velet lodi.
Ta myšlenka ho od zahájení projektu Goliáš napadla nejednou, ale pokaždé vzápětí následovala další, že měl obrovské štěstí, že měl takovouto druhou šanci. Navzdory vší své pověsti stratéga a brilantního velitele flotily Tolwyn odjakživa v hloubi duše cítil, že udělal chybu, když se své první a největší lásky, velení lodi, vzdal ve prospěch širšího rozsahu odpovědnosti admirála konfederačního loďstva. Lidé často mluví o „osamělosti velitele“, nicméně skutečnost je taková, že kapitán zná svou loď, důstojníky i posádku mnohem lépe, než kdy který vlajkový důstojník může znát svou operační skupinu nebo flotilu. Rozhodnutí, která člověk udělá v kapitánském křesle, ústí v okamžitou akci, ať dobrou nebo špatnou; rozkazy admirála se filtrují přes vrstvy podřízených a nikdy nejsou tak bezprostřední a osobní.
Navzdory únavné dřině při opravách Kargy Tolwyn počítal uplynulé měsíce mezi ty nejpřínosnější, jaké kdy prožil. Alespoň po tuto krátkou dobu si opět připadal skutečně živý a všechny tlaky a starosti o jiné věci odsunul na druhou kolej. Jistě, ty ostatní věci se vyvíjely podle svého - jako spuštěný stroj, čekající jen na okamžik, kdy se bude moci rozjet. Když už nic jiného, byly tyto týdny v kosmu poslední chvílí oddechu, oživením starých časů, než se události konečně zformují a rozpoutají. Bylo něco úžasného vidět, jak rozbitý vrak kousek po kousku ožívá, a vědět, že on v tom hrál také roli. Vlastně rozhodující, když uváží, že byl nucen Richardse a Bondarevského do rozhodující fáze projektu vmanévrovat.
Občas uplynuly celé dny, aniž si vzpomněl na Konfederaci, na spiknutí nebo na svou kariéru. Někdy zatoužil, aby tomu tak mohlo být stále, ale přestože bylo lákavé dát se plně do služeb Landreichu, stále byl oddán službě Konfederaci všemi myslitelnými způsoby. Uvést Kargu opět do provozu byl jediný způsob, jak mohl pomáhat právě teď, ale až přijde vhodná doba, opustí Krugerovo loďstvo a odletí domů, aby pokračoval ve svém boji na nových bojištích.
„Průlet systémem prstenců začne za patnáct minut, pane.“ Dnes měl službu poručík Clancy, kormidelník ze Sindriho, jenž vypomáhal s opravami. Na dnešek byla naplánována celá série testů a Clancy znal kormidelní a navigační systémy Kargy lépe než kdokoliv z pravidelné posádky.
„Děkuji, kormidelníku,“ opáčil Tolwyn. Naťukal kód na panelu interkomu u své ruky. „Strojovno, jste připraveni?“
„Připraveni, jak to jen jde, pane,“ odpověděl hlas komandéra Grahama. „Myslím, že generátory tentokrát zůstanou v provozu.“
„Udělejte, co bude ve vašich silách, komandére,“ řekl mu admirál. Stiskl další tlačítko. „Sindri, tady je Karga. Zkouška štítů začne za třicet sekund.“
„Rozumím,“ odpověděl hlas kapitána Sindriho. „Třicet sekund.“
Tolwyn sledoval odpočet na monitoru. Když dospěl k nule, osvětlení v CIC zablikalo a panel stavu lodi vedle něho ožil barevnými světélky, jak Graham zapnul generátory štítů a celá nová část lodě se probudila z dlouhé dřímoty. Zpočátku svítila směsice červených, zelených a jantarových kontrolek, ale červené postupně zhasínaly, neboť úsek za úsekem se přizpůsoboval nové konfiguraci palubního rozvodu a štítových subsystémů.
Tohle už zkoušeli - dokonce třikrát. Štíty pokaždé téměř okamžitě vypadly. Tolwyn doufal, že je nečeká čtvrtý neúspěch a další týden nebo dva strávené luštěním zapojení a přemosťováním vadných míst v soustavě emitoru štítů.
Vteřiny se vlekly jako hodiny a štíty držely.
Po celých dvou minutách Tolwyn opět zapnul interkom. „Sindri, můj panel ukazuje zelenou. Štíty jsou na jmenovitém výkonu.“
„Potvrzuju, Kargo. Odsud to vypadá dobře. Přepínám naše, štíty na pohotovostní režim - teď.“

A Karga konečně generoval vlastní ochranné pole bez pomoci opravárenské lodě, jež se stála držela jeho nástavby jako bizarní kovový symbiont.
„Volám strojovnu," řekl Tolwyn. „Dobrá práce, komandére Grahame. Myslím, že tentokrát to máte."
Graham odpověděl pesimisticky: „Sice drží, pane, ale z některých hodnot nemám radost. Proud do emitorů nahoře na nástavbě mi pořád nesedí. Budeme na tom muset ještě pracovat, než vám budu schopen zaručit štíty o bojových parametrech."
„Do té doby ovšem už nebudeme závislí jenom na Sindrim, abychom se neusmažili," řekl Tolwyn. „A to znamená hodně. Průběžně mě informujte, komandére."
„Rozkaz, pane," odpověděl inženýr. „Zkusíme udržet štíty po dobu průchodu prstenci a uvidíme, jak se budou chovat. Ale ještě nezkoušejte přeříznout pupeční šňůru. Budeme potřebovat, aby Sindri zase zaskočil, kdyby se něco porouchalo."
„Deset minut do průchodu prstenci," ohlásil Clancy.
„Něco na senzorech, pane Kittani?"
První důstojník Kargy kapitán Ismet Kittani nahlížel přes rameno technika, jenž měl službu u panelu senzorů. Pomalu se narovnal a obrátil se k Tolwynovi s výrazem pedantské přesnosti, který Tolwyna dráždil. Jenže ten člověk měl působivý služební záznam jako velitel torpédoborce, a třebaže si s Tolwynem nepadli do noty, odvedl při opravách také svůj díl dobré práce.
„Stále nemáme spolehlivé údaje zpoza roviny prstenců," řekl snědý Turek z Ilia vážně. „Budeme muset podstatně zvýšit výkonnost senzorů, než se pustíme do jakýchkoliv aktivních operací."
Tolwyn se zamračil. Senzory se podobně jako generátory štítů staly jedním z vleklých problémů, jež zabíraly čas, který už by měli touto dobou věnovat méně důležitým systémům. „Pustíme se do nich hned, jak to půjde." Znovu zapnul interkom. „CIC bojovému wingu. Kapitáne Bondarevskij, za devět minut vlétáme do soustavy prstenců. Jaký je váš stav?"
„Čtyři Hornety na hlídce," odpověděl Bondarevskij. „Čtyři Raptory ve vzletové pohotovosti."
„Výborně, ať vaše hlídka, prosím vás, zaujme pozici před námi. Možná nebude příliš platná, ale rád bych měl vpředu několik očí, abychom se vyhnuli tomu, co se stalo posledně." Při předešlém průletu lodi prstenci přede dvěma dny obzvlášť velký kus ledu málem narazil do lodě a Tolwyn se dnes nechtěl takové hrozbě znovu vystavovat. Alespoň ne do té doby, dokud Grahamovy štíty nebudou plně spolehlivé.
Znovu zkontroloval panel stavu a s potěšením zaznamenal, že štíty přes všechny obavy hlavního inženýra stále drží. Navzdory problémům stále věřil v úspěch. S trochou štěstí budou mít brzy štíty spuštěné trvale a k dispozici řídicí motory, s jejichž pomocí se přesunou na lepší oběžnou dráhu, než je současná eliptická trajektorie znovu přivede mezi prstence. S trochou štěstí...

Hornet 100, VF-12 „Létající oči"
Na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
14:54 standardního konfederačního času (CST)

„Hlídací pse, tady Psinec. Pošlete párek orlíků čtyři minuty před nás, stejný orbitální vektor. A rozhlížejte se po všem, co bude tak velké, aby nám to mohlo dělat starosti."
„Hlídací pes Psinci. Rozumím. Vikingu, vezmeme si to my dva. Leváku, Tuláku, vy dva zůstaňte na současné pozici."
Babe Babcocková rozlétla stíhačku na nový vektor a usadila se před Kargou i se svým číslem. Byla dnes rozmrzelá v důsledku řady drobných nepříjemností, která začala tím, že ohřívač vody ve sprchovém koutu hotovostní místnosti perutě vypověděl službu právě ve chvíli, kdy se ráno chtěla osprchovat, a vyvrcholila zjištěním, že poručík McCulloughová nechala její obvyklý Hornet odstavit kvůli opravě navigačního počítače. Vzhledem k tomu byla nucena si vzít Hornet 100, stíhačku normálně určenou jako záložní stroj a jinak vyhrazenou veliteli wingu, kdykoliv se rozhodl letět na akci s nižšími smrtelníky svého úseku velení.
Neměla Hornet 100 ráda. Zaměřovací systém byl pomalejší, než by bylo záhodno - sice ještě v rámci přijatelné tolerance, ale dobrý pilot v bojové situaci rozdíl poznal - a stroj nesl senzorové pouzdro, ačkoliv by Babcocková dala přednost další dvojici řízených střel. Jenže vyměnit podvěsy stíhačky by trvalo příliš dlouho, a proto letěla se stávající konfigurací bez ohledu na své osobní preference. Konečně, byla to další rutinní hlídka, spíš cvičení než co jiného - pro pozemní personál i pro Létající oči.
Začínala svého nového přidělení na Kargu litovat. Služba na Independence se jí líbila a Kevina Tolwyna považovala za nejlepší druh velitele wingu, za velitele, který je ochoten delegovat odpovědnost na své velitele perutí a nechat je většinu času jednat podle svého. Její nový velitel wingu Bondarevskij snad byl válečný hrdina a inteligentní a schopný důstojník, ale byl to ten typ vůdce, který chce mít prsty ve všem, co se kolem šustne. Babcocková se necítila dobře, když věděla, že může kdykoliv a kdekoliv zjistit, že jí Bondarevskij nahlíží přes rameno, pokaždé připraven přispět alternativním názorem nebo radou.
Ale nešlo jenom o nové osoby. Služba na Kargovi nebyla zrovna to, čemu by se upsala dobrovolně. Ubikacím posádky i důstojníků scházelo do komfortu mnoho a oddechová zařízení se řadila někam mezi kategorie „ubohá" a „žádná". A pravidelné letové operace se rychle stávaly špatným vtipem. Vaku byl zapadákov všech zapadákovů a nekonečně opakovaná oběžná dráha Kargy byla vzorem monotónnosti. Piloti, kteří přišli z Independence, se příliš nezapojovali do oprav, protože měli letové povinnosti, a tak je ani neudržovaly ve formě technické hádanky, se kterými se musel vypořádávat zbytek posádky.
Babcocková si začínala myslet, že se měla přihlásit do některé z perutí, které měly létat na kilrathských orlících.

Aspoň by si užila četných bojových simulací místo jednotvárných hlídek.
„Bacha, skippere, za chvilku to bude drncat!“ Hlas jejího čísla, poručíka Erika „Vikinga“ Jenssona, ji vrátil do reality.
„Jedna minuta.“
„Rozumím,“ opáčila. „Držte se těsně vedle na mých třech hodinách.“
„Jsem tak blízko, že bych si na vás mohl sáhnout,“ odpověděl a přilepil se jí se stíhačkou na křídlo.
„Zkuste to a budete mít na krku další obvinění,“ sdělila mu sladce. Viking byl velký hezký světlovlasý Dán, jenž vyrostl na Zemi, ale skončil v pohraničí poté, co ho akademie loďstva odmítla jako nevhodný materiál na důstojníka. V Landreichu se mu vedlo lépe, ale už třikrát za svou poměrně krátkou kariéru si to zavařil nemravným chováním vůči kolegyním. Kdyby nebyl od přírody vynikající stíhací pilot, nejspíš už by ho dávno propustili ze služby. Navzdory jeho pověsti však Babcocková byla ráda, že ho má v peruti... pokud se držel odsud až potud.
Rychle se blížili k dohodnuté „hranici“ prstenců plynného obra. Ty byly podle všech měřítek působivé, dokonce předčily i Saturnovy prstence ve Sluneční soustavě, ale třebaže se prostíraly v šířce tisíců kilometrů od planety větší než Jupiter, nebyly ani sto kilometrů silné. Byly tvořeny z úlomků ledu od velikosti prachu po malé balvany a byly poměrně řídké, takže lodě jimi mohly prolétat bez většího nebezpečí rozsáhlejších srážek. I bez štítů Karga od svého poškození prolétl prstenci několiksetkrát a nasbíral v nich jenom pár škrábanců navíc.
Přesto soustava prstenců nebyla zrovna příjemné místo na průlet. Částečky hmoty zamlžovaly údaje senzorů a mátly počítačové zobrazovací systémy a nešťastné setkání s objemnějším ledovým balvanem mohlo člověku opravdu zkazit den. Za dané situace to bylo obzvlášť ošklivé. Normálně by letounovka měla dostatek senzorových antén a výpočetního výkonu na to, aby tlumivý účinek prstenců vykompenzovala, avšak Kargovy systémy tvrdošíjně odmítaly destilovat z nasbíraných údajů něco užitečného. To znamenalo, že Babe a Viking budou muset být při průletu dvojnásob opatrní a současně sloužit letounovce jako oči. Pokud postřehnou něco dost velkého na to, aby to představovalo hrozbu, budou se s tím muset vypořádat. Karga stále nemohl před nebezpečím uhnout vlastní silou a baterie bodové obrany nemohou střílet, pokud nerozeznají jednotlivé cíle.
„A jdeme na to!“ zahalekal Viking. „Hornet jedna nula šest, studené nohy!“ To byl slangový výraz pilotů pro přiblížení k jakémukoliv kusu horniny nebo ledu bez ovzduší až po menší planety.
Prolétli hranicí stanovenou uměle navigačními počítači. Zprvu nezaznamenali žádnou pozorovatelnou změnu, ale potom začala hustota částeček růst, až měla Babcocková pocit, že prolétá atmosférou. Ačkoliv prstence nebyly příliš silné, oběžná dráha superletounovky je protínala pod velmi malým úhlem, takže na tomto vektoru trval průlet téměř půl minuty. A stejně rychle, jako do kroužícího oblaku ledu vstoupili, se zase octli venku.
A Babcockové ihned zazněl v uších výstražný tón.

Korzárská loď Gildy Bonadventure
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
4:58 standardního konfederačního času (CST)

„Cíle! Dva cíle, azimut nula nula dva na nula jedna nula. Vzdálenost deset tisíc a blíží se.“ Zachary Banfeld vstal z kapitánského křesla a přešel ke stanovišti taktického důstojníka.
„Co jsou zač?“ vyzvídal ostře.
„Hmotnost těsně pod čtrnáct tun,“ oznámil taktický. „Délka nějakých pětadvacet metrů... podle příručky stíhačky Hornet.“
„Hornety.“ Banfeld se ani nesnažil zastírat pohrdání. Zastaralé lehké stíhačky vyřazené od konfederačního loďstva nepředstavovaly pro jeho peruť příliš velkou hrozbu.
„To bude jenom hlídka,“ upozornil ho Gedi Tanaka. Nominálně byl kapitánem korzárské lodě; někdejší konfederační důstojník propuštěný za to, že nedokázal zabránit kilrathskému útočníkovi ve zničení tří lodí konvoje, jemuž byl přidělen jako doprovod. Navzdory této kaňce v záznamech byl dobrý taktik a schopný velitel, a od té doby, co přišel do Landreichu a nastoupil u Gildy, jenom prosperoval. „Budou mít těžší stíhačky připravené zareagovat na útok.“
„Ale ne dost na to, aby náš útok odrazili,“ odpověděl Banfeld. „Ne když na ně překvapivě udeříme.“
Prohlížel si taktický zákres. Bonadventure se usadila na oběžné dráze daleko před Kargou tak, aby ji kryly prstence. Springweatherová se zmínila o závadě na senzorech, a to bylo přesně to, co k dokonalému překvapení potřeboval.
Od Williamse měl pokyny superletounovku zničit, ale Banfeld to neměl v úmyslu udělat, pokud se jí bude schopen zmocnit bez vážného poškození. Ti Landreišané tvrdé pracovali, aby loď uvedli do jakž takž funkčního stavu a on měl v úmyslu jejich dřiny beze zbytku využít. Ale k tomu, aby vyřadil štíty lodě, aniž by způsobil vedlejší škody, potřeboval nějakou výhodu a clona prstenců mu poskytovala přesně to, co chtěl.
Bonadventure byla pro tu akci dokonale vhodná loď a byla připravena udeřit. Původně to bývala rudná loď, kterou před deseti lety převzala landreišská vláda a přestavovala ji na provizorní letounovou loď s jedinou letovou palubou a kapacitou sotva dvacet bojových kosmoplánů. Než však byla dokončena, landreišské loďstvo ji prohlásilo za beznadějně nedostatečnou pro bojovou službu proti Říši a od projektu upustilo. Nicméně orbitální loděnice, kde přestavba probíhala, patřily jednomu členovi Gildy a Banfeld zaplatil její dostavění. Opatřil ji posádkou a zařadil jako největší loď do své korzárské flotily. Třebaže by neobstála v přímém boji s kočičáckou operační skupinou, osvědčila se jako vynikající eskortní loď pro konvoje... a jako stejně účinný nájezdník.
Proti nepříteli bez pohonu a závislému na sotva dostačujících štítech opravárenské lodě bude stíhací kontingent Bonadventure víc než stačit. Když udeří překvapivě, vyřadí štíty opravárenské lodě dřív, než letounovka stihne vyslat dostupné stíhačky, a tím boj skončí. Banfeldovi bude stačit počkat opodál, až mu superletounovka padne do rukou netknutá a nachystaná na dokončení oprav u Gildy.

Mancini a Williams ovšem nemusí vědět, že superletounovku ukořistil. Ať si myslí, že ji byl nucen zničit. Rádi o něm říkali, že je jedním z nejlepších agentů Y-12, jenže Zachary Banfeld ve skutečnosti pracoval především pro sebe. Pracovat s konfíky bylo občas vhodné - a výnosné - ale Banfeldovi záleželo jedině na udržení rovnováhy sil v pohraničí. Nyní sice podrazí nohy Landreišanům dřív, než stihnou zařadit do služby loď, která by Ragarka přiměla couvnout... ale jindy zase bude zapotřebí přistřihnout křídla Kočičákům nebo konfíkům dřív, než začnou být nebezpeční, a s Kargou bude schopen udělat cokoliv, co bude třeba, aby plameny války rozdmýchal vysoko.
Banfeld se usmál. Ta nebezpečná hra se mu líbila: balancovat mezi soupeřícími stranami a bohatnout z toho. Představoval si, že mu Ragark dá úhlednou sumičku za informaci o Murraghovi, kilovi, o němž Springweatherová tvrdila, že je dědicem císařské koruny. Tuhle informaci před Mancinim a Williamsem zatajil, neboť předpokládal, že Ragark zaplatí víc než oni. Na kolik si asi pohlavár bude cenit příležitosti odstranit soka? S trochou štěstí to Banfeld bude mít příležitost zjistit. Ale jak slíbil Springweatherové, o Kargovi Kočičákům nic neprozradí. To je příliš cenné tajemství, než aby je nechal Ragarka odhalit. Alespoň prozatím.
Taktický zákres znázorňoval klín stíhaček nabírající kurs k blížícím se Hornetům... a superletounovku, jež záhy prolétne prstenci. Senzory Bonadventure dokázaly superletounovku sledovat docela dobře. Byl to nejmodernější typ vyrabovaný z kilrathského křižníku a doplněný zobrazovacím programem, který získal od konfederačního loďstva prostřednictvím jednoho známého z černého trhu, jenž měl kontakt na někoho z Konfederační informační služby. Při tom pomyšlení se Banfeld usmál. Podle Springweatherové se právě tohle dělo na palubě Kargy - montovali dohromady techniku rozdílného původu, aby vytvořili funkční kompromis mezi kočičáckými a lidskými systémy.
Banfeld věděl, že se na můstku superletounovky bude cítit jako doma...

Hornet 100, VF-12 „Létající oči“,
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
14:59 standardního konfederačního času (CST)

„Máme tu četné cíle! Opakuji, četné cíle!“ Babcocková se snažila mluvit vyrovnaně. „Vypadá to na křižník a ... dvacet malých plavidel. Možná stíhaček.“
Nesmysl,“ namítl Viking. „Křižník tolik stíhaček nevládne.“
„Podívej se do příručky, ty dánský troubo,“ vyjela na něj. Tyhle údaje odpovídají těžkým stíhacím Broadswordům...“
„Konfederační stíhačky?“ To byl Bondarevskij ze střediska řízení letového provozu. „Co tady dělá dvacet zastaralých pozemských stíhaček?“
„To bych taky ráda věděla, kapitáne,“ odsekla. „Mne by spíš zajímalo, co s nimi mám dělat. Zamávat jim, nevšímat si jich, nebo na ně plivnout?“
Nastala dlouhá chvíle ticha, než Bondarevskij odpověděl: „To není konfederační loďstvo. Broadswordy jsou vyřazené ze služby kromě wingů záloh. A nejsou to ani Landreišané, pokud nám někdo nezapomněl aktualizovat příručky.“
Znovu zaváhal. „Považujte je za potenciálně nepřátelské, ale napadněte je pouze tehdy, když na vás budou střílet. Opakuji, střílejte jenom tehdy, když oni vystřelí první. Posílám hned ven orlíky vzletové pohotovosti a nechám vyhlásit bojový poplach zbytku wingu. Pro všechny případy.“
„Vřelé díky,“ poznamenala kysele. Střílejte, když budou střílet po vás, no bezva... jako by dva Hornety mohly za jakýchkoliv okolností bojovat proti dvaceti Broadswordům.
„Banditi akcelerujou,“ ohlásil Viking chladně a profesionálně. Bez ohledu na osobní nedostatky jednal ve chvíli krize profesionálně. „ Odhaduju, že jsou na přepadovém vektoru ke Kargovi.“
Podívala se na navigační počítač. „Potvrzuji. Slyšíte, Psinče?“
„Rozumíme. Odpoutejte se a stáhněte se zpátky ke zbytku hlídky. Zůstaňte blízko lodě a my vás budeme krýt z laserových věží.“
„Dva banditi opouštějí formaci!“ přerušil je Viking „Jdou po nás!“
„Zrušit formaci,“ zavelela Babcocková. „Můžeme jim uletět!“
Broadswordy zahájily palbu.

Hlavní středisko řízení letového provozu, FRLS Karga
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
15:00 standardního konfederačního času (CST)

„ Jsme pod palbou. Opakuji, jsme pod palbou!“
Bondarevskij se odvrátil od spojovacího pultu. „Proč ty Raptory ještě nejsou venku?“ houkl.
„První právě vzlétá,“ odpověděla Šéf Marchandová vyrovnaně. „V jakém pořadí chcete nasadit další stroje? Vyvézt nahoru a připravit ostatní orlíky od Očí a Osmiček bude chvíli trvat. Už na nich začali s údržbou...“
„Jaký je stav kilrathských letounů?“ zeptal se Bondarevskij. Měli později toho dne v plánu cvičný let opravených císařských stíhaček, první let pro piloty, kteří poslední dva týdny trénovali v simulátorech.
Marchandová ani nezaváhala. „Jako první mají jít ven Strachy,“ oznámila. „Ty jsou připravené. Pět minut, než první dvě

vyvezou na letovou palubu a připraví je k vzletu. Potom... řekněme po čtyřech dalších každé tři minuty - Dralthiům a Vaktothům to bude trvat o chlup déle.“
„Proveďte,“ nařídil. „Bojový poplach pro peruť Strach. A zařiďte, aby mezi těmi prvními dvěma šla osm nula nula.“
„Berete si ji sám, pane?“ zeptala se Marchandová.
„Jo.“ To už Bondarevskij uháněl ke dveřím. „Myslíte snad, že bych posílal ven lidi bojovat na mašinách, se kterými ještě nelétali, a nešel tam s nimi?“
Marchandová se na něj dlouze zamyšleně podívala. „Někdo by to udělal,“ prohlásila úsečně. A dodala: „Hodně štěstí, skippere.“

Středisko bojových informací, FRLS Karga
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
15:02 standardního konfederačního času (CST)

„Jedna minuta do pole prstenců, kapitáne.“
Tolwyn sevřel boční opěrky křesla a sledoval, jak obrazovka dopředného výhledu matní kvůli houstnoucímu měňavému ledovému prachu. Někde vpředu mířil k jeho letounu houf nepřátelských stíhaček, ale on v této chvíli nebyl schopen s nimi bojovat. Oslepený Karga, neschopný měnit kurs, mohl jenom letět vstříc tomu, co se blížilo. Stíhačky hlídky útočníky nezastaví a ostatním Bondarevského letounům bude nějaký čas trvat, než vzlétnou. Nepřítel, ať už je to kdokoliv, se dostane nejméně k jedné zteči, než Karga opustí pole prstenců a bojový wing se zapojí do bitvy. Potom už to ale bude vyrovnaný boj. Alespoň v to doufal.
„Kapitáne, Durendal a Caliburn se nám vydaly na pomoc, ale bude jim trvat nejméně deset minut, než se do té zábavy zapojí.“ To byl Richards na soukromé lince z vlajkového můstku. „Nařídil jsem, aby Xenofontés zůstal u Carnegieho a Města Cashelu. Vím, že to není pravděpodobné, ale nepokládám za dobrý nápad nechat je vystavené možnému útoku. Vypadá to, že jsme v tom prozatím sami.“
Tolwyn stísněně přikývl. „Vypadá to tak, admirále,“ odpověděl. „Zaměstnáme je, než se sem plechovky dostanou, nebojte se.“ Otočil se od obrazovky interkomu. „Děnikine! Máte zbraně v pohotovosti?“
„Všechny laserové věže připraveny, pane,“ odpověděl důstojník. „Bodová obrana je nepoužitelná, dokud zase nezačnou fungovat senzory.“ To už znělo omluvně.
„Hlídejte to.“ Podíval se na Kittaniho. „Vyhlásit pohotovost opravárenským četám. A vzburcujte doktorku Manningovou, že jí tam možná dopravíme nějaké případy.“ Na to Tolwyn myslel nerad. Ošetřovna se totiž ještě ani zdaleka neblížila standardům konfederačního loďstva a pokud letounovka utrpí vážnější škody, lékařka bude ošetřovat válečná zranění za zoufale primitivních podmínek.
„Rozkaz, pane,“ odpověděl Kittani.
„Strojovno, tady je CIC. Vydrží váš štít, pane Grahame, nebo mám nařídit Sindrimu, aby zase zapnul svůj?“
„To vyjde vcelku nastejno, kapitáne,“ odpověděl Graham tónem člověka, kterého obtěžují. „Sindriho štíty zastaví tak leda komára - když nebude moc rozzuřený. Řekl bych, že máme větší šanci s vlastními. Možná nevydrží celé ostřelování, ale jsou lepší, než co by zvládla opravárenská loď... dokud budou držet.“
„Generátory štítů mají absolutní přednost, inženýre,“ prohlásil Tolwyn chmurně. „Je mi jedno, jestli budete třeba přidržovat kabely u sebe holýma rukama. Chci, aby ty štíty vydržely. Rozumíte?“
„Budeme se snažit,“ odpověděl Graham.
„Vlétáme do prstenců,“ oznámil Clancy.
„Připravte se, lidi...“
„Cíle! Cíle! Cíle!“ odříkával Děnikin. „Právě se objevily na obrazovce. Jsou blízko...“
Účinný dosah senzorů v téhle ledové tříšti činil sotva kilometr. Nepřátelské stíhačky byly skoro u nich.
„Střílejí po nás,“ ozval se Kittani. „Paprskové zbraně a řízené střely!“
Tolwyn ztuhl, připraven na nejhorší.

Broadsword 206, peruť Gildy „Nájezdník Jedna“
nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
15:04 standardního konfederačního času (CST)

Střílím!“ Winston Drake stiskl spoušť, aby vypálil plnou salvu paprskových zbraní, a za nimi vyslal dvě nalezené kilrathské střely zaměřované obrazem. Podle instruktáže, jíž se pilotům dostalo cestou sem, cíl bude mít pouze minimální výkon štítů a rychlý sled zásahů laserem oslabí silová pole na dost dlouho, aby jimi pronikly střely. Všechny korzárské stíhačky ve dvou perutích Broadswordů podniknou stejnou zteč a souhrnné poškození tolika soustředěných útoků jistě přetíží schopnost cíle bránit se a cíl zničí.
Takový byl plán... prostý a jednoduchý. Jenže jeho senzory mu o předpokládaném průběhu akce říkaly něco jiného.

Útok vůbec neprobíhal jako počítačové simulace, kterými prošli na Bonadventure.
Paprsky sice zasahovaly předpokládanou oblast cíle, ale štíty je snadno pohlcovaly. Obě střely vybuchly neškodně na štítech a jejich pekelná energie sotva rozvlnila silové pole.
„Sakra!“ vyhrkl nahlas. „Do hajzlu, ty štíty jsou silnější, než by měly!“
„Pokračujte ve zteči,“ nařídil Zachary Banfeld. „Jestli bude k vyřazení štítů potřeba trochu větší práce, budiž. Jenom vyřiďte tu opravárenskou kocábku!“

Můstek FRLS Sindri, loď spojena s FRLS Karga,
soustava Vaku
5:04 standardního konfederačního času (CST)

„Ti hajzli se zaměřili na nás!“ Dickerson dodal ještě několik barvitých poznámek.
„Uklidněte se, kapitáne,“ ozval se na spojovacím kanálu Tolwyn. „Jaký je váš stav?“
„Kdybysme vás nenechali spustit vlastní pole, už bysme byli na cucky,“ odpověděl Dickerson chraptivě. „I tak nám ale rychle ubejvá energie. Naše generátory nejsou stavěný na rychlý obnovování pole v bojovejch podmínkách. Měli jsme sice mraky energie v zásobě, ale ta už se tenčí.“
„Tady Richards,“ vmísil se do hovoru velitel operační skupiny. „Kapitáne, uvolněte příchytky a odleťte. Až se k té kratochvíli připojí naše stíhačky a až se letounovka vynoří z prstenců, myslím, že ty parchanty zvládneme zaměstnat, než utečete dost daleko. Když zůstanete tam, kde jste, jednomu z nich se nakonec podaří proniknout štítem a vyřídit vás.“
„Ale admirále, jestli vám vysadí generátory...“
„Na to se vykašlete! Kvůli tomuhle vaše posádka nenarukovala. Odleťte s ní!“
„Rozkaz, pane,“ odpověděl Dickerson váhavě. Netoužil po účasti v boji, ale měl provinilý pocit, že nechává letounovou loď na holičkách. Sledoval stejné přístroje jako Graham z technické paluby letounovky. Karga dokázal obnovovat štíty mnohem rychleji než Sindri, ale neměl správně vyladěné generátory. Její zatížení při plném výkonu dříve nebo později způsobí zhroucení systému a superletounovka zůstane vystavená bez ochrany všemu, čím ji nepřátelé napadnou.
A kdyby štíty zůstaly mimo provoz delší dobu, radiace obstará zabíjení za nepřítele.
Ale admirál vydal rozkaz... a Dickerson musí myslet i na životy svých lidí. „Pane Kaine, uvolnit loď,“ řekl prvnímu důstojníkovi. Ohlédl se na prázdné pilotní křeslo. Clancy v tom zůstal sám. Naštěstí na takový manévr, k jakému se chystají, jeho přesnou ruku potřebovat nebudou. Chopte se kormidla, Kaine. Padáme odsud!“

Broadsword 206, peruť Gildy „Nájezdník Jedna“
nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
15:06 standardního konfederačního času (CST)

Když Drake změnil původní vektor útoku a obrátil se ke druhé zteči, letounová loď už opouštěla soustavu prstenců. Zaměřil na souřadnice cíle a v duchu zaklel. První bombardování mělo za cíl proniknout štítem a zničit opravárenskou loď usazenou na vysoké nástavbě letounovky. To by znamenalo okamžité vítězství.
Nyní korzáři budou muset zaútočit znovu na protivníka, jenž už je na ně připraven. Nebudou mít výhodu zahlcených senzorů a zakrytého výhledu výzbroje bodové obrany na letounovce. A senzory ukazovaly, že z pravoboční letové paluby dosud neovladatelné kilrathské lodě vzlétají stíhačky. To situaci ještě zkomplikuje.
Jenže i když Landreišané na tom monstru dřeli už celé měsíce, Drake postřehl šrámy a prohlubně po celém trupu Takhle zle poškozená loď dlouho bojovat nevydrží, obzvlášť proti dvěma perutím odhodlaných lidí, ochotných udělat cokoliv, aby dosáhli svého.
Usadil zaměřovací mřížku na opravárenskou loď a zaklel, když se náhle odpojila od letounovky a zrychlovala pryč. Na údajích senzorů viděl, že letounová loď má štíty stále v provozu. To vysvětlovalo jejich nečekanou sílu. Letounovka už podporu opravárenské lodě nepotřebovala.
Drake sledoval opravárenskou loď. Měl rozkaz ji zničit a on ji zničí připojenou nebo oddělenou. Když zničí opravárenskou loď a podaří se jim vyřadit i štíty letounovky letounovka jim zůstane vydána na milost a nemilost. Zaměřil a zahájil palbu ze všeho, co měl po ruce...

Hornet 100, VF-12 „Létající oči“,
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
15:06 standardního konfederačního času (CST)

„Mám jednoho na šesti hodinách! Pomozte mi!“
Když Babcockové zaznělo ve sluchátkách zoufalé Jenssonovo volání, zamračila se a přidala. Ustup do bezpečí letounové lodě nebyl vůbec bezpečný, když se kolem rojily a kroužily Broadswordy jako dravci nad kořistí. Většina se soustředila na útok na letounovku, ale nenechali si ujít ani příležitost vystřelit si na Hornety, když se jim dostaly na dostřel.
Jeden Broadsword pronásledoval Vikingův Hornet. Oba stroje se řítily přímo proti letounové lodi a převalovaly se ze strany na stranu, jak se nepřátelský pilot snažil přizpůsobit Jenssonovým úhybným manévrům. Viking akceleroval pomalu, příliš pomalu a Babcocková zahlédla, že podél odtokové hrany levé poloviny křídla mu trčí kus zkrouceného plechu. Byl tedy zasažen a ztratil jedinou výhodu, jakou lehký stíhací letoun nad těžkým má - rychlost.

„Voďte je za nos, Vikingu, než se dostanu do pozice," řekla chladně, klesla se stíhačkou za Broadsword a zaměřila tepelně naváděné střely. Připadalo jí, že trvá celou věčnost, než se zaměřovací mřížka zaostří na Broadsword, a znovu si vzpomněla, jak si při vzletu přála mít svůj vlastní letoun místo tohoto.
Potom střed mřížky na jejím průhledovém displeji zazářil červeně, což znamenalo pevné zaměření cíle, a Babcocková vystřelila z laserových kanónů a odpálila obě tepelně naváděné střely v jediné mohutné salvě. Doufala, že tím aspoň rozptýlí pozornost nepřátelského pilota.
Jenže Broadsword zahájil palbu ve stejném okamžiku jako ona. Paprsky se zakously do oslabeného záďového štítu Vikingova Hornetu a chviličku nato explodovaly střely. Pro Babcockovou byla jen malá útěcha, že její střely pronikly štítem Broadswordu a prorazily trup na slabém místě pancíře u hlavního motoru... když v témže okamžiku Vikingův Hornet zmizel v rozpínajícím se oblaku trosek.
Babcocková zaklela. Neměla Erika Jenssona ráda, ale byl to jeden z jejích pilotů. A teď zahynul.
V uších jí zazněl výstražný tón. Další Broadsword se rozhodl připojit k zábavě, aby pomohl tomu, který právě ochromila. A právě zaměřil její stíhačku.
Srazila přípusť paliva hlavního motoru na doraz dopředu a modlila se, aby dokázala téhle nové hrozbě ulétnout, než se připojí k Vikingovi v kdovíjaké Valhalle, kde končí mrtví stíhací piloti.

Stracha 800
nedaleko Vaku VII, soustava Vaku
15:08 standardního konfederačního času (CST)

Přetížení vtisklo Bondarevského hluboko do sedadla a kilrathská stíhačka poskočila kupředu, vymrštěná mohutným lineárním katapultem z paluby. Většinu „géček" absorbovaly palubní kompenzátory setrvačnosti, ne však všechna a Bondarevskij si ten pocit chviličku vychutnával. Od doby jeho posledního katapultového vzletu už uplynulo příliš mnoho času.
Jenže neměl čas na to vzpomínat. Jakmile se octl venku, pustil hlavní motor a potlačil přípusť paliva kupředu na plný bojový výkon. Stracha se chovala pozoruhodně stejně jako simulátorova verze, na které „létal" znovu a znovu od Vánoc. Možná, opravdu možná, doba strávená výcvikem peruti přece jen něco přinesla.
„Stracha osm nula nula, čistý start! Čistý start!" zavolal a nasadil kurs k nejbližší nepřátelské stíhačce.
„Stracha osm nula devět, čistý start," zaslechl jenom o několik vteřin později. To byl Harper, jenž trval na tom, že poletí jako jeho číslo. Šéf Marchandová zřejmě nabíjela katapult rychleji, než by to kdy dovolily bezpečnostní předpisy konfederačního loďstva, aby kilrathské stíhačky vypravila do boje dřív, než nepřítel přemůže Hornety a Raptory.
„Barde, tady Medvěd," ohlásil se řízně. „Přejít na režim maskování."
„Rozumím," odpověděl Harper, všechna fraječina náhle ta tam, nahrazená chladnou profesionalitou. „Zapínám."
Bondarevskij cvakl spínačem a jeho Stracha prakticky zmizela.
Lidé ani nyní kilrathské maskovací technice ještě plně nerozuměli, třebaže ji studovali a přizpůsobovali pro použití u nejmodernějších strojů konfederačního loďstva od stíhacích Excaliburů až po průzkumné lodě, jako byl starý Bannockburn, jemuž zde v Landreichu během činnosti dobrovolnických sborů velel James Taggart. Dva generátory namontované na konci spodní kýlové plochy letounu vytvářely časoprostorové zakřivení, jež ohýbalo většinu záření v okolí viditelného spektra těsně kolem trupu. Malé množství bylo vpouštěno dovnitř - jinak by pilot byl stejné slepý vůči okolnímu vesmíru jako nepřátelé vůči němu - ale úzkopásmový otvor byl neustále náhodně přemodulováván počítačovým programem, takže pozorovatel musel mít štěstí, aby zamaskovanou loď postřehl. Současně však maskování spotřebovávalo ohromné množství energie a Stracha nemohla při bojovém výkonu motorů zůstat zamaskovaná dlouho.
V tuto chvíli byl Bondarevskij rád, že sedí v kabině Strachy. Ti neznámí a nečekaní nepřátelé udeřili na letounovou loď téměř bez výstrahy a on měl v úmyslu jim oplatit stejnou mincí.
Senzorový displej před ním odhalil urputný souboj mezi Broadswordem a Hornetem, jenž o sto šest kličkoval a uhýbal. Bondarevskij ještě přidal plyn. „Barde," řekl, „máme rvačku ve směru nula tři jedna na nula čtyři čtyři. Podíváme se, jestli tihle mají rádi nezvané hosty na své párty."
„Letím s vámi," odpověděl Harper.
Broadsword se opožďoval za akcelerujícím Hornetem, jenž naplno využíval své výhody rychlosti a obratnosti, ale navzdory zvětšující se vzdálenosti pilot Broadswordu pokračoval v těžkém útoku lasery. Některé výstřely zasahovaly cíl. Nebylo pravděpodobné, že by štíty a pancíř Hornetu dlouho obstály proti palebné síle těžšího a modernějšího stíhacího stroje.
Jenže Stracha byla modernější a těžší než Broadsword. Bondarevskij se chladně usmál, zahájil zteč a nechal nabíjet mezonové kanóny. Stracha se řítila k pronásledovateli. Jak se vzdálenost krátila, Bondarevskij vypnul generátory maskování.
Trvalo několik vteřin, než se stíhačka odmaskovala, a po tu dobu nemohl střílet. Ale načasoval ten manévr téměř dokonale. Když se závoj energie kolem Strachy rozplynul a letoun se plně zviditelnil, rýsoval se Broadsword blízko před ním. Zaměřovací mřížka na průhledovém displeji se oranžově rozsvítila a Bondarevskij stiskl spoušť.
Oba mezonové kanóny spustily na bezprostřední vzdálenost, příval energie prorážel štíty Broadswordu a odtrhával kusy pancíře. Bondarevskij pro jistotu odpálil ještě neřízenou střelu Pilum konfederační výroby. Ta zasáhla oslabený Broadsword a s oslnivou září vybuchla.
„Nikdy jsem si nemyslela, že budu ráda, když se takhle objeví kočičácká stíhačka," ozvala se Babe Babcocková „Ať jste kdokoliv, po návratu do stodoly pijete na můj účet."

„Rádo se stalo, komandére," odpověděl. „Zamiřte domů a posbírejte cestou ostatní svoje piloty. Tohle není místo pro vaše Hornety."
„Rozkaz, pane," opáčila.
Dvojice Broadswordů změnila vektor, aby přispěchala na pomoc stíhačce, kterou právě zničil, a nyní byla řada na Harperovi, aby se znenadání odmaskoval a vyřídil dalšího. Bondarevskij se rozlétl za druhým Broadswordem, jenž zamířil pryč. Cítil, že se průběh boje obrací ve prospěch Kargy, neboť do bitvy se zapojovaly další stíhačky. I Děnikinovy střelecké věže přiložily ruku k dílu a vysílaly paprsky koherentního světla, jež v temnotě vesmíru oslnivě zářily. Bondarevskij zahlédl, jak se jeden Broadsword zasažený protiaerokosmickou palbou rozpadl na kusy.
„Výborně, Strachy, na ně!" To byl rozjařený hlas komandéra Travisové, jež vedla do střetnutí druhou dvojici Strach.
„Soustřeďte se na to, abychom je zahnali, komandére, napomenul ji suše.
„Ale no tak, skippere, já chci trochu praxe ve střelbě s touhle věcí!" odpověděla.
„Číhám, že tu máme Amazonku, pane," sklouzl Harper opět k nářečí. „Nebo fúrii."
„Něco takového," utrousil Bondarevskij, ale myšlenkami byl u svých obav, jestli se jeho piloti nenechávají příliš unést vzrušením z boje. „Zrovna teď..."
Náhle něco zaplálo tak jasně, že překryt kabiny zmatněl, aby ho před tou září ochránil. Když opět viděl ven, zmočilo se ho zděšení.
Jeden Broadsword zasáhl Sindriho přímo do motorů a následné exploze roztrhly opravárenskou loď doslova vejpůl. Malý pracant, který umožnil opravu Kargy, byl ten tam.
Ohromený Bondarevskij ze sebe dlouho nedokázal vypravit ani slovo a zjevně nebyl sám. Po několika dlouhých vteřinách promluvila Travisová a její hlas byl nyní hluchý a bezvýrazný, naprosto odlišný od bojechtivého tónu ani ne před minutou.
„Odpoutávají se, kapitáne," řekla. „Vypadá to, že mateřská loď zpozorovala blížící se torpédoborce a zatroubila na ústup."
„Budeme je pronásledovat?" otázal se Harper.
„Nebudeme." Bondarevskij opět přinutil fungovat svůj mozek a ústa. Třebaže by se rád pustil za pilotem, který zničil Sindriho, wing si nemohl dovolit ustupující nepřátele pronásledovat. Nablízku by mohlo číhat další nebezpečí a stíhaček bylo zapotřebí k tomu, aby zůstaly na stráži před možným dalším útokem. „Zamítá se. Svou práci jsme odvedli. Teď ať dělají svou zase plechovky. Komandére, zformujte svou peruť a zůstaňte v plném počtu na hlídce, dokud si nebudeme jistí, že s námi ti parchanti skončili." Přepnul kanály. „Psinče, Psinče, tady je..." Náhle si uvědomil, že je náhlé propuknutí krizové situace všechny tak překvapilo, že peruť Strach ani nedostala pro tuto akci přiděleno kódové jméno. „Tady je Bondarevskij," pokračoval nakonec. Utajení na spojovacích kanálech nebylo v tuto chvíli obzvlášť nutné. „Připravte a po okraj naplňte jeden z kočičáckých Kofarů. Chci, aby naši lidé mohli doplnit palivo nebo munici bez přistávání na palubě, dokud si nebudeme jistí, že nepřijde žádný další útok."
Šéf Marchandová odpověděla osobně: „Dvacet minut, pane."
„Rozumím." Jason Bondarevskij se náhle cítil nesmírně unavený. Černé kočky si připsaly na konto první vítězství, ale nevypadalo to příliš jako triumf.

Kapitola čtrnáctá

„Chovej v úctě ty, kdož zahynuli slavně, neboť jejich skutky
jsou hodný zapamatování.“
z Prvního kodexu
10:14:64

Středisko plánování operací FRLS Karga
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
18:21 standardního konfederačního času (CST), 2671,011

Admirál Geoff Tolwyn zamračeně hleděl ze svého místa u úpatí oválného holotanku, dobrá nálada, kterou měl ještě před několika hodinami, byla v troskách. Někdo zaútočil na jeho loď a on netoužil po ničem víc, než úder vrátit. Jenže nebylo pravděpodobné, že by k tomu měli brzy příležitost.
„Štíty zatím docela dobře drží,“ říkal právě komandér Graham. „Kdyby na nás ti parchanti podnikli ještě několik ztečí, mohli by přetížit generátory nad únosnou mez, ale měli jsme štěstí. Utrpěli jsme jenom menší druhotné škody. Ale bez Sindriho budeme muset přepracovat program oprav. Buď spravíme pohon, abychom mohli tuhle kocábku převést na vyšší oběžnou dráhu, anebo se tam zkusíme dostat ve vleku za Xenofontem.“
„Vléci něco tak velkého je riskantní,“ řekl admirál Richards pomalu. „Raději bych to zvládl vlastní silou. Dokážete uvést pohon do provozu?“
„Když na to dostanu havarijní prioritu, budeme schopni změnit dráhu za týden,“ usoudil Graham. „Ale to znamená, že na to budeme muset stáhnout všechny z méně důležitých oprav. Řídicí motory budeme muset prakticky znovu vyrobit, a to znamená spoustu práce pro Carnegieho.“ Maličko se usmál. „Obávám se tedy, že opravy ohřívačů vody na palubě osm budou muset chvíli počkat.“
„To přežijeme,“ utrousil Richards. „Co myslíš, Geoffe?“
Tolwyn se stále mračil. „Všechno záleží na tom, jestli jsme je zahnali nadobro, nebo jestli se jenom přeskupují. Jak říká Graham, rozsáhlejší útok neustojíme a bez Sindriho...“
„Jo,“ přikývl Richards. „Jo, bez Sindriho se upečeme, pokud štíty vysadí na víc než asi hodinu. Jako původní posádka.“
„Jejich záměry musí záviset na tom, co mají k dispozici,“ ozval se Bondarevskij ze svého obvyklého místa v jedné z horních řad. Vypadal unaveně a zachmuřeně. „Kdybychom věděli, co jsou zač a po čem jdou, mohli bychom mít vodítko, jestli se dá čekat, že se vrátí brzy.“
„Nejsou to Kilrathové,“ vypočítával Tolwyn. „Nevypadá to ani na Landreich nebo Konfederaci, alespoň podle mého názoru. Žoldnéři?“
Kapitán Bikina z Durendalu se zavrtěl. „Žoldnéři musí mít zaměstnavatele,“ řekl. „A nikdy jsem neslyšel o žoldnéřích s letounovkou, dokonce ani s takovouhle zbastlenou rachotinou.“ Neskrýval pohrdání nedávným nepřítelem. Letounová loď po přiblížení obou landreišských torpédoborců posbírala zbylé letouny a uprchla.
Kapitán druhého torpédoborce Pamela Collinsová si odkašlala. „Nevím, pro koho pracujou, ale vím, kdo tu letounovku zkonstruoval.“
„Kdo?“ vyzvídal Richards. Tvářil se rozčileně. Nejspíš ho štve, že nemá ten přístup ke zpravodajským informacím, jaký míval, pomyslel si Tolwyn. To byl častý rozdíl mezi štábní funkcí doma a velením v poli. Už je tomu dávno, co Vance Richards naposledy velel v boji.
„Před několika lety pracovalo na plánech takové improvizované letounovky landreišské loďstvo,“ informovala je Collinsová. „Se mnou se počítalo na flíček taktického a střeleckého důstojníka na prototypu. Ale Rada přišla se studií, kde se dokazovalo, že konstrukce nemá šanci v boji proti dokonalejším kocičáckým lodím obstát, a proto šel celý projekt do háje dřív, než byla postavena první loď.“
„Už si na ten binec vzpomínám,“ ozval se Forbes z Xenofontu. „V Radě se o to pěkně porafali. Starýmu Maxovi dokonce hrozilo hlasování o nedůvěře, dokud ho Danny Galbraith nepřemluvil, aby ten program pustil k vodě.“
„Co se potom stalo s prototypem?“ zeptal se Bondarevskij.
„Slyšel jsem, že ho koupilo konsorcium majitelů lodí jako doprovodnou loď pro konvoje.“
„Pirátská banda Zacharyho Banfelda,“ prohlásil Richards znechuceně. „Mělo mě to napadnout. Ten má prsty ve všem možném odsud až po Sirius a není loajální naprosto ničemu a nikomu kromě vlastního zisku. Nějak zjistil, že tu čeká tučná kořist v podobě opuštěné lodě, a pokusil se jí zmocnit. Ale když viděl, že ji nedostane lacino, couvl a vypařil se.“
„V tom případě není pravděpodobné, že by se vrátil,“ usoudil Bondarevskij.
„Tím si nejsem tak jistý,“ opáčil Tolwyn zvolna. „Má zasvěcené informace. To je nabíledni. Znal parametry oběžné dráhy a úlohu Sindriho při opravách. Podle toho, jak byl veden útok, přinejmenším něco tušil i o našich potížích se senzory a štíty. Myslím, že stojíme proti něčemu většímu, než je nenasytný korzár. Někdo získal všechny ty údaje a potom na nás na jejich základě Banfelda poštval.“
Richards se zatvářil zamyšleně. „Možná,“ řekl a zamračil se. Tolwyn jeho výraz poznal. Tak se Richards obvykle tvářil, když si myslel, že Tolwyn je přespříliš paranoidní. „Skutečností ovšem zůstává, že jsme mu vyřídili pět Broadswordů. Čtvrtina sil v jediném střetnutí, a to měl navíc k dobru moment překvapení. Banfeld je příliš chytrý, než aby to zkusil znovu, ať už pracuje pro sebe nebo pro někoho jiného.“

„Ať už to zkusí nebo ne, příště už budeme připraveni," ujistil ho Bondarevskij. „Posiluji hlídky a co nejrychleji uvádím do služby zbytek Černých koček. Jestli si komandér Graham nepřivlastní úplně všechny pracovníky a celou produkci Carnegieho, odhaduji, že budeme mít levoboční letovou palubu provozuschopnou za tři nebo čtyři dny, a Sparksová mi hlásila, že tou dobou bude mít většinu funkčních kilrathských orlíků připravenou k létání."
McCulloughová ze svého místa vedle velitele wingu přikývla. „Až skončíme, budeme mít vlastně takový silnější wing," řekla. „Aspoň podle konfederačních standardů. Karga původně nesl sto dvacet osm letounů všech typů, po šestnácti od každého vždycky ve dvou perutích po osmi. Z toho bylo osm stíhacích perutí - po dvou perutích lehkých, středních, těžkých a maskovaných strojů - pak další dvě perutě bombardérů a šest podpůrných perutí. Zásobovací kosmoplány, velitelské a řídicí stroje, výsadkové čluny a tak dále." Zadívala se na svůj počítačový monitor. „Organizace mi zatím vychází takhle," nechala se slyšet. „Máme čtyři perutě z wingu Independence. To dělá jedenáct Hornetů Létajících očí, dvanáct Rapierů a dvanáct Raptorů. Celkem pětatřicet stíhaček konfederačních typů, tedy zhruba polovina standardního wingu."
„Škoda, že jich pár nebylo k dispozici dneska," zabručel Děnikin.
„Byly venku, poručíku," ujistil ho Bondarevskij. „Ztratili jsme dnes jeden Hornet a velitele Očí málem sejmuli také. A jeden z Broadswordů zničily Raptory Ztřeštěných osmiček."
„Překvapili nás v nevhodné chvíli rozvrhu údržby," dodala McCulloughová. „To už se nestane."
„Jak to vypadá s kilrathskými letouny?" zeptal se Richards. „Říkala jste, že většina z nich bude ještě tento týden letuschopných."
Přikývla. „Vypadá to s nimi takhle: Máme jednu peruť lehkých stíhaček Darket a pár provozuschopných orlíků v záloze, pokud si slovo ‚provozuschopný' nebudete vykládat moc úzce. Obě perutě středních stíhaček Dralthi Čtyři. Ty se během tažení Kargy zjevně nezapojily do žádného boje a neutrpěly žádné ztráty. Schází nám jeden letoun do osmičlenné perutě těžkých stíhaček Vaktoth, ale máme navíc jednu Strachu, kterou k téhle jednotce přiřazuju jako letoun velitele. Samozřejmě máme úplnou peruť Strach. Ty dneska odvedly moc dobrou práci. A povedlo se nám zdrátovat dohromady celou peruť bombardérů Paktahn, ačkoliv pár z nich bude nějaký časek potřebovat zvýšenou údržbu. Džorkad mi řekl, že Paktahny v bojích kolem Landreichu dostaly ošklivě zabrat." Znovu si prohlédla svůj seznam. „Máme také úplné perutě nebojových typů a na většinu z nich máme dokonce náhradní díly. Z kilrathské strany letového parku to tedy dělá čtyřicet stíhaček, osm bombardérů a čtyřiadvacet různých nebojových strojů, ačkoliv velikost jejich perutí je pochopitelně založena na osmi orlících místo našich dvanácti. Přesto pětasedmdesát stíhaček dává dohromady zatraceně působivý aerokosmický wing."
„Všechny tedy budou do několika dní schopné obvyklé služby?" ujišťoval se Richards.
„No..." Bondarevskij si odkašlal. „Většina pilotů má za sebou aspoň nějaký čas na simulátorech. Strachy dneska létaly docela dobře. Budu sice šťastnější, až příležitost osahat si nové orlíky dostane každý, ale při naplněném rozpisu letových operací by se všichni měli brzy vypracovat."
Graham se zavrtěl. „Říkal jste, že na to všechno potřebujete nějaké lidi a prostředky. Kolik to bude přesně dělat? Já jsem si nedělal legraci, když jsem říkal, že potřebuji havarijní prioritu, abych uvedl do provozu pohon."
„Určitě se dohodneme na nějakém rozumném kompromisu, komandére," řekl Bondarevskij unaveně. „Sice potřebujeme funkční motory, abychom dostali tyhle necky na bezpečnější dráhu mimo radiaci hnědého trpaslíka, ale stejně tak potřebujeme obě letové paluby, abychom dostali stíhačky do hry rychleji. To byl dnes odpoledne hlavní kámen úrazu. Polovina perutě Strach se ani nedostala z paluby dřív, než se banditi dali na útěk. Musíme mít rychlejší reakční čas. Příště nás nemusí přepadnout banda pirátů v napůl improvizované letounovce. Kdyby Kočičáci zjistili, že jsme tady, a poslali sem vlastní superletounovku, byla by z nás sekaná."
„Vy dva si můžete vyjasnit pracovní rozvrh zítra ráno před naší pravidelnou poradou," navrhl Richards. „Kapitáne Lakeu, asi byste se toho měl zúčastnit také."
Velitel továrenské lodě kývl.
Richards se rozhlédl po místnosti. „Pokud to je všechno, myslím, že bychom mohli vyhlásit konec..."
Tolwyn se mu zadíval do očí. „Obřad," řekl tiše.
Velitel operační skupiny přikývl. „Správně. Dnes večer se ve dvacet jedna nula nula na letové palubě koná bohoslužba za posádku Sindri. Ocenil bych, kdyby se dostavili všichni velitelé úseků a samozřejmě každý, komu se bude chtít. Já vím, že na ostatních lodích povedou vlastní obřady, ale uvítáme zástupce každé lodě. Přestože jsme útočníky odrazili, byla to rána naší morálce a já myslím, že by bylo dobré, kdyby celá operační skupina dala najevo solidaritu a odhodlání, než se pustíme do další fáze projektu. Souhlasíte?"
Mezi shromážděnými důstojníky se rozlehl souhlasný šum. Richards pomalu vstal a obrátil se k odchodu. Dnes vyhlížel na svůj věk a možná ještě starší. Tolwyn ho zamyšleně pozoroval. Začínal se sám sebe ptát, jestli Vance Richards po tolika letech za psacím stolem skutečně ještě stačí na námahu spojenou s velením operační skupině.

Letová paluba FRLS Karga
na oběžné dráze okolo Vaku VII, soustava Vaku
21:12 standardního konfederačního času (CST), 2671,011

Bondarevskij stál ve vyrovnaných řadách s ostatními vysokými důstojníky a snažil se nepotácet vyčerpáním. Poslouchal, jak vrchní kaplan Kargy komandér Francis Darby vážně předříkává slova zádušní mše posádce shromážděné na letové palubě, jež byla prostřednictvím okruhu videokanálů přenášena po celé letounové lodi. Obřad se oficiálně konal za dvaatřicetičlennou posádku zničeného Sindriho, avšak přinejmenším Bondarevskij ji považoval i za poslední sbohem poručíku Jenssonovi. A třebaže byl unavený, chtěl uctít památku mrtvých, jak nejlépe uměl.

Kolikrát už tohle za ty roky zažil? Viděl odcházet víc skvělých mužů a žen, než si dokázal zapamatovat, a nikdy to pro něho nebylo lehké. Zítra bude muset napsat dopis Jenssonově ovdovělé matce na Zemi. Jejího syna sotva znal, vždyť byl převelen na superletounovku sotva dva týdny před svou smrtí. Co má napsat, aby ji utěšil?
Vzpomněl si, jak bylo jemu toho dne, kdy zahynula Světlana. Když někdo, koho milujete, je zabit v boji, těžko se dá najít nějaká útěcha.
Darby domluvil a pokynul Harperovi, jenž už stál připravený u stanice interkomu. Mladý Tařan stiskl tlačítko a kolem se rozlehl nahraný zvuk velkého zvonu. Důstojníci i mužstvo shromáždění na rozlehlé letové palubě stáli v uctivém tichu, zatímco zvon pomalu a truchlivě udeřil dvaatřicetkrát. Jeden úder za jednoho muže či ženu na palubě FRLS Sindri. Když zvon dozněl, Harper stiskl další ovladač a spustil nahrávku „Amazing Grace“ v dudáckém provedení. Sparksová dalším ovladačem nechala vyjet prázdnou rakev nesoucí jméno Erika Jenssona. Ta dojela na okraj silového pole na záďovém konci letové paluby, na okamžik se zastavila, pak se pomocí motorků nadzvedla, proplula otvorem a odlétala do prázdnoty. Oddíl Bhaktadilových námořních pěšáků pozvedl laserové pušky k salvě posledního pozdravu.
Bondarevského trochu překvapilo, když se přistihl, že nehlasně šeptá modlitbu za mrtvého muže, první bojovou ztrátu Černých koček.
Rakev odplula z dohledu, námořní pěšáci dali „na rámě zbraň“ a „Amazing Grace“ dozněla. Geoff Tolwyn vystoupil kupředu, aby vystřídal Darbyho. Dlouho tam stál mlčky a rozhlížel se po přítomných.
„Ztráta lodě v boji je pro pozůstalé vždy tragédie,“ spustil konečně. „Zejména když šlo o loď, jež nebyla vůbec určena k bojí. My, kdo jsme cvičeni k boji, považujeme za svou práci chránit nevojáky před újmou a neúspěch nás všechny nesmírně tíží, když zjistíme, že všechno naše úsilí, jakkoliv bylo hrdinské nebo odhodlané, nepřineslo užitek.
Sindri byl dnes zničen, protože v tom nepřátelé viděli způsob, jak nás porazit. Byli přesvědčeni, že nás udržují naživu štíty opravárenské lodě, a zaútočili na ni s úmyslem odsoudit nás k bezmoci. Všechny analýzy průběhu bitvy, které jsme provedli, tento předpoklad potvrzují. Měli jsme štěstí, že jsme díky komandéru Grahamovi a jeho technickému úseku měli zapnuté vlastní štíty, ale nepřátelský pokus mohl docela snadno uspět. V tom smyslu posádka Sindriho zahynula při naší obraně. Třebaže to nebyla bojová loď, její posádka byla stejně tak součástí loďstva Svobodné republiky jako každý z nás a položila své životy při plnění svých povinností. Z toho důvodu bychom se podle mého mínění neměli cítit provinile nad svým neúspěchem, ale naopak bychom na tyto lidi měli být hrdí a mít je v úctě.“
Tolwyn se na chvilku odmlčel.
„Už nějaký čas jsem pod tlakem, abych této lodi dal nové jméno. Pojmenování po kilrathském hrdinovi přece jen není vhodné vzhledem k tomu, jaké s ní máme plány. Sešla se řada návrhů, některé z nich směšné, nemálo pak znevažujících nebo přímo oplzlých.“ Ta slova navzdory vážnosti chvíle vyvolala mezi posluchači vlnu smíchu. „President Kruger chce, abychom nesli jméno Alamo podle hrdinského boje skupiny vlastenců o svobodu. To jsem už z principu odmítl. Nechci, aby se moje loď jmenovala po krvavém masakru, v němž obránci prohráli!“
Znovu se několik lidí z posádky shromážděné na letové palubě zasmálo. Tolwyn zvedl ruku a pokračoval: „Dnes jsem vybral jméno, které chci u loďstva co nejdříve prosadit, jestli s ním budete souhlasit. Není obvykle mým zvykem nechávat na své lodi rozhodovat demokraticky, jak vám dosvědčí každý, kdo mě zná, ale v tomto případě chci, abyste měli pocit, že tahle loď za něco stojí.“ Usmál se. „Někteří z vás možná neznají prostředí, ze kterého vybrané jméno pochází, a proto se mnou chvíli vydržte, než vám to vysvětlím. V mytologii skandinávských zemí na Zemi, pocházející ještě z předkřesťanských časů, se vypráví, že bohové jednou požádali mistra kováře z rodu temných elfů, aby jim vyrobil kolekci zázračných darů. Byl mezi nimi kouzelný prsten, který vytvářel vlastní kopie, člun, který se dal složit do kapsy, paruka ze zlaté příze, která měla nahradit zlaté vlasy, jež jedné z bohyň ostříhal taškář Loki, a tak podobně. Loki však na řemeslníkovu práci žárlil a rozhodl se ji pokazit. Proměnil se v bodavý hmyz a dělal, co mohl, aby temného alfa vyrušoval z práce. Uspěl ovšem pouze částečně. Kovář pokazil jenom jeden dar, válečné kladivo určené pro boha živlů Thora. Rukojeť vyšla příliš krátká, ale zbraň byla přesto tak pádná, že jí bůh hromu znovu a znovu drtil své mocné nepřátele.“
Tolwyn chvíli přejížděl přítomné pohledem, než navázal: „Jméno onoho řemeslníka bylo Sindri. FRLN má ve zvyku pojmenovávat opravárenské lodě po mýtických kovářích a dalších řemeslnících a opravárenská loď, o kterou jsme dnes přišli, nesla jméno této postavy z norských mýtů. Stejně jako onen temný elf jsme byli obtěžováni hmyzem... a ten dokázal víc než našeho Sindriho jenom rozptylovat. Proto si myslím, že je jen příhodné, abychom svou loď pojmenovali po zbrani, kterou vyrobil mýtický Sindri, po zbrani snad pokažené, ale přesto natolik mocné, že rozdrtí nepřátele Landreichu, kde na ně jen narazíme.
Thorovo kladivo se jmenovalo ‚Mjöllni'. A já si myslím, že bychom toto jméno měli dát i naší lodi, našemu válečnému kladivu. Našemu blesku.“ Udělal dramatickou pomlku. „Dámy a pánové, představuji vám FRLS Mjöllni“
Prohlášení přivítal potlesk a dokonce několik jásavých výkřiků. Bondarevskij se proti své vůli usmál. Za normálních okolností by takový výběr jména asi neprošel hladce. Bylo to těžkopádné archaické jméno a vycházelo z nepříliš rozšířených znalostí prastaré mytologie. Snad by s ním mohl přijít úředník, který přiděluje jména podle počítačového seznamu - takhle někdo zřejmě přišel už se Sindrim - ale nebyl to ten druh jména, které by u posádek vzbuzovalo nadšení nebo vyhrávalo v soutěžích.
Tolwynovo zdůvodnění z něj však učinilo dokonalé jméno pro tuhle letounovou loď. Ať poletí kamkoliv, ať udělají cokoliv, ať už v budoucích střetech získají jakékoliv bojové pocty, navždy budou vědět, že jméno jejich lodě je památkou těch dvaatřiceti lidí, kteří položili své životy, když pomáhali ukout novou zbraň pro landreišský arzenál. Svým způsobem dokonce představovalo i poctu Vikingovi, mrtvému pilotovi, jehož předkové ve vzdálené minulosti Země pravděpodobně boha hromu uctívali a vyprávěli si příběh o tom, jak ke své skvělé zbrani přišel. Bondarevskij dlouho přemýšlel a potom si dovolil lehké přikývnutí. Bylo to přiléhavé, ať se na to člověk podíval z kterékoliv strany.

Kancelář vysokých představitelů Gildy, základna Gildy
Pekelná díra, soustava Pekelná díra
16:31 standardního konfederačního času (CST), 2671,015

Pekelná díra v době kilrathského útoku na Landreich před bitvou o Zemi zažila těžké bombardování. Tamní landreišská základna sloužívala jako polní velitelství pro presidentův osobní operační svaz, a když Kočičáci zahájili útok, poničili maličkou landreišskou kolonii dřív, než je loďstvo Svobodné republiky zahnalo. Drsné podmínky na planetě spolu s úplnou ztrátou původní kolonie vedly k názoru, že nové osídlování by bylo hazardní a landreišská vláda se rozhodla od jakýchkoliv podobných pokusů ustoupit. To Zacharymu Banfeldovi jen vyhovovalo. Vlastně rozdal mezi členy Rady spoustu peněz, aby je povzbudil k odmítnutí Krugerova požadavku investovat do nového předsunutého stanoviště. Pekelná díra byla pro válečné úsilí Republiky díky své strategické poloze přímo na hranici mezi Landreichem a nejbližší kočičáckou kolonií užitečná. Pro svou polohu však byla užitečná i Gildě. Jakmile bylo jisté, že se sem Landreich nevrátí, nastěhovali se sem lidé Zacharyho Banfelda a založili na jediné částečně obyvatelné planetě dvojhvězdné soustavy vlastní základnu.
Banfeld nyní seděl u stolu v kanceláři, kterou si při svých návštěvách Pekelné díry vyhrazoval pro sebe, a byl rozčilený a plný starostí. Po nezdařeném boji ve Vaku ho sem přivezla Bonadventure, jež zůstala na oběžné dráze u planety. Přestože tato základna byla tajná, známá jenom několika klíčovým osobám jeho organizace, měl Banfeld obavy z možných následků nepovedeného útoku.
„Určitě nestihnete připravit Lapku rychleji?“ naléhal Banfeld na muže sedícího naproti němu. „Čas utíká.“
„Rychleji to nejde,“ sdělil mu Antonio Delgado. Velitel tajné základny Gildy na Pekelné díře byl velký chlapík s ježatým černým plnovousem a snědou pletí. Projevoval komukoliv jen malou úctu, včetně vůdců Gildy, ale procházelo mu to. Byl jedním z nejlepších Banfeldových velitelů základen, třebaže se ke Gildě připojil teprve před necelými třemi roky. Předtím býval žoldnéřským vůdcem odporu, s nímž Banfeldovi lidé jednali během kočičácké okupace Sivy. „Tedy pokud chcete funkční maskování. Minimálně tři dny.“ „Tři dny,“ opakoval Banfeld, vstal a neklidně přistoupil k oknu vedoucímu na plochu, kde malá parta pracovníků základny pilně otvírala přístupové panely na bocích a na zádi průzkumné lodě Lapka. Banfeld věděl, že Delgado odhaduje čas do dokončení práce správně, ale to jeho úzkost nezmenšovalo.
Bitva v soustavě Vaku korzárským vůdcem zle otřásla. Navzdory pečlivě vypracovaným plánům byl jeho úderný svaz zcela odražen a o čtvrtinu nejlepších pilotů přišel dřív, než se dokázali odpoutat od neočekávaně silné superletounovky. Pokoušet se o to znovu nepřipadalo v úvahu, natož pak s dostupnými prostředky. Banfeld se nestal v sektoru veličinou proto, že by plýtval penězi - nebo lidmi - na předem ztracené nápady. Potíž však byla v tom, že se na letounovce určitě najde pár lidí, kteří vědí o Bonadventure. To znamená, že jeho spojení s útokem nejspíš vyjde na světlo, což dále ohrozí jeho útulné postavení v Landreichu.
A proto všechny původní důvody pro vyřazení letounovky ze hry zůstávaly v platnosti. Kdyby Landreich měl v závodech ve zbrojení navrch nad Ukarem dai Ragarkem, byl by konec tučným ziskům Gildy. Obzvlášť kdyby Max Kruger vyhlásil Gildě válku odvetou za její pokus zmocnit se jeho hýčkaného projektu.
Jediný způsob, jak odrazit tu dvojí hrozbu, bylo zaplést Landreich do bojů hned. Jakmile kilrathské lodě zaklepou Krugerovi na dveře, už nebude mít čas se honit za Gildou. Vlastně Gildu bude potřebovat kvůli kontaktům na černém trhu a jako spojení s obchodníky se zbraněmi v Konfederaci, na které Kruger spoléhal. Bylo docela možné, že až se prach usadí, Max Kruger bude Banfeldovi dlužit příliš, než aby vystupoval proti němu... ale to pouze v případě, že Ragark udeří hned, dřív než Landreich bude s to zareagovat na zprávu o útoku na superletounovku ve Vaku.
Existoval jediný způsob, jak to zaručit. Banfeld bude muset Kočičákům prozradit, co ví. Zprávy o superletounovce vystrojované v landreišském prostoru, navíc o kočičácké superletounovce, nejspíš i tak opatrného vůdce jako Ragark pohnou k činu. A kdyby přece jen ne, ještě tu byla třešnička na informačním dortu; novina, že jeden dědic trůnu je naživu a nachází se právě na zmíněném plavidle. To bude Ragarka jistojistě zajímat. A snad ho to přiměje, aby udeřil co nejdřív, dokud ještě letounovou loď zastihne ve Vaku a bude ji schopen mohutným náletem vyřídit.
To uspíší krásnou válčičku. Konfici jako Williams a Mancini nebudou moc rádi, že boj začne tak brzy. Y-12 a skupina Belisarius se velice pečlivě snažily dodržovat časový harmonogram, ačkoliv Banfeld přesně netušil proč. Jenom věděl, že pracují s dlouhodobým výhledem.
Jenže Gilda si dlouhodobý výhled už nemohla dovolit. Lapku je potřeba připravit k vzletu co nejrychleji, aby Banfeld mohl jednat dřív, než následky bitvy ve Vaku podkopou všechno, co budoval celý život.
Jestliže Bonadventure byla korunním klenotem flotily Gildy, Lapka byl jejím nejstřeženějším tajemstvím. Získat přebytečný generátor maskování dostatečně velký pro průzkumnou loď si sice vyžádalo velkou sumu úplatků, ale byly to dobře vynaložené peníze. Lapka mohl proklouznout přes hranici a zpátky, aniž by ho zpozorovaly hlídky, a to znamená, že se Banfeld může dostat do Baka Karu a spojit se se svými kontakty v Ragarkově vládě, aniž by se musel vystavovat nebezpečí, že nějaký Kočičák, kterého svrbí prst na spoušti, nebude chtít rozumět choulostivé politice

udržování soukromých vazeb mezi nepřátelskými státy. Ragarkův ministr hospodářství baron Ghraffid nar Dhores už v minulosti shledal, že spolupráce s Gildou je nanejvýš výnosná. Ten už dohlédne na to, aby se Ragark dozvěděl, co potřebuje vědět.
Zbytek pak už bude následovat sám od sebe... a možná, opravdu možná, Gilda vyjde z krize nedotčená. Na opačnou možnost se Banfeldovi ani nechtělo pomyslet.

Kancelář velitele, základna Gildy
Pekelná díra, soustava Pekelná díra
16:45 standardního konfederačního času (CST)

Antonio Delgado vešel do malé kanceláře, jež byla jeho nejvýsostnějším územím na základně na Pekelné díře, a zavřel za sebou dveře. Přešel k řadě komunikačních přístrojů u zadní stěny a posadil se k pultu. S nenuceností dlouhého a pravidelného cviku zapnul obvod, který ho upozorní, kdyby ho někdo jakkoliv sledoval nebo odposlouchával. Byl přesvědčen, že mu Banfeld věří - alespoň tak, jak může někomu věřit korzárský vůdce - ale v Delgadově povolání bylo vždycky moudré zabezpečit se proti všemu.
Zapnul hyperprostorovou vysílačku a začal programovat parametry vysílání. Potřeboval úzký svazek namířený přesně na retranslační stanici u přeskokového bodu z Pekelné díry do Landreichu. Obyčejné vysílání by Banfeldovi lidé mohli zachytit, a to by pro Antonia Delgada nebylo dobré. Zatímco počítač zpracovával instrukce, Delgado jako dodatečné opatření vyvolal ještě podprogramy pro zašifrování signálu.
Konečně ho počítač informoval, že parametry byly nastaveny a hyperprostorové vysílání může začít. Přepnul na audiovizuální režim, naklonil se k mikrofonu a zhluboka se nadechl, než spustil.
Bylo důležité, aby informoval své zaměstnavatele - skutečné zaměstnavatele, ne Zacharyho Banfelda - o nejnovějším vývoji na Pekelné díře. Banfeld sice své plány Delgadovi neprozrazoval, nicméně jediné možné důvody pro přípravu Lapky tak brzy po návratu z neblahého útoku na landreišskou letounovku ve Vaku pravděpodobně budou stát proti přáním organizace Y-12.
Delgado nemohl Banfelda zdržet déle než několik dní, aby nevzbudil podezření, a proto bylo důležité, aby informaci předal co nejdřív. Doufal, že jedná natolik včas, aby to bylo Y-12 k nějakému užitku. Ačkoliv byl ve skupině Belisarius jen malým kolečkem, věděl, že jako jeden z lidí Konfederace pověřených sledováním Zacharyho Banfelda hraje důležitou roli.
Začal se svou zprávou.

Sídlo velvyslanectví Pozemské konfederace, Newburg
Landreich, soustava Landreich
18:41 standardního konfederačního času (CST)

„Sakra! Ten chlap se snad utrhl z řetězu!“ Clark Williams práskl pěstí do stolu, až vzácná firecká váza nebezpečně poskočila. „Tomu blbci nestačí, že podělal tu akci proti letounové lodi. Teď se na nás vykašle úplně a jedná na vlastní pěst!“
„Víte jistě, že se vašemu agentovi dá věřit?“ zeptal se Mancini s ledovým klidem. „A možná ještě významnější je, jestli si určitě tu zprávu vykládáte správně. Ten váš Delgado neuvádí žádné podrobnosti o tom, co má Banfeld v plánu.“
„Delgado je šikovný chlapík. Posílá spolehlivé zprávy od chvíle, kdy jsme ho do organizace Gildy nastrčili.“ Williams se naklonil v křesle kupředu. „Pokud jde o to, k čemu se Banfeld chystá, umím si představit dva důvody, proč by si chtěl chystat maskovanou průzkumnou loď. Buď má v plánu uprchnout, než Max Kruger přijde na to, že stál za útokem na letounovku, anebo plánuje let do Kočičákova. Já se kloním ke druhé možnosti.“
„Z jakého důvodu? Když tedy pominu vaši důvěru v logiku a racionální myšlení?“ zeptal se Mancini ironicky a Williams se donutil ke klidu. Plukovníkovo nepřímé pokárání ho přimělo zamyslet se nad svým chováním. Nebylo moudré nechat si zlostí zatemnit úsudek bez ohledu na to, jak ho události posledních dnů rozzuřily.
„Znám Banfelda,“ řekl a snažil se mluvit stejně klidným a vyrovnaným hlasem jako Mancini. „Utekl by jenom v tom případě, kdyby měl důvod si myslet, že Gilda jde ke dnu jednou provždy, a přitom nemá důvod se domnívat, že Landreišané ví, kde má své základny. Pokud tedy nemá nějaký důkaz, že se Gilda nachází v bezprostředním nebezpečí odvety, jeho první reakcí bude pokusit se nějak obnovit rovnováhu sil, aby se dosavadní události činnosti Gildy nijak nedotkly.“
„To dává smysl,“ připustil Mancini.
„Je tedy velmi pravděpodobné, že se chystá za Ragarkem. Chce prodat Kočičákům nějaké tajemství.“ Williams vzdychl. „Obávám se, že nejenom kvůli penězům. Jak ho znám, nejspíš si představuje, že zpráva o tom, že Landreišané tu letounovou loď opravují, Ragarka vyprovokuje k útoku. Tím by polevil tlak na Gildu, kdyby si snad Kruger nebo loďstvo domysleli, že je u Vaku napadl Banfeld.“

„To nemusí být tak špatný nápad," uvažoval Mancini. „Richards a Tolwyn očividně dokázali uvést do chodu spoustu systémů dřív, než Banfeld stihl připravit útok. Předchozí zpráva od Delgada se zmiňuje o tom, že zprovoznili kilrathské letouny, aby podpořily landreišské stroje, a navíc spravili štíty. Banfeld je teď nemůže ohrozit ani náhodou... ale kilrathský úderný svaz v plné síle by to dokázal."
„Ne, hergot!" vybuchl znovu Williams. „Ne! Takhle se ta situace řešit nedá!" Sklesl zpět do křesla. Je sice krásné, že Mancini uvažuje tak racionálně, ovšem skutečností zůstává, že se celý plán, jak vyřídit letounovou superloď dřív, než se stane reálnou hrozbou pro záměry skupiny Belisarius s Landreichem, vinou Banfeldova selhání zamotal. „Ten pitomec. Nejdřív podělá útok na letounovku, potom se sebere a uteče, místo aby práci dokončil. A tohle..."
Mancini zavrtěl hlavou. „Nic nepodělal, komisaři. Jednal na základě nepřesných zpravodajských údajů, to je všechno. A když útok neprobíhal příznivě a jeho loď ohrožovala dvojice torpédoborců, udělal jedinou věc, kterou mohl. Ustoupil, dokud to šlo. Snad nečekáte, že by Zachary Banfeld bojoval se svou lodí proti beznadějné přesile až do hořkého konce? Z hraní na hrdinu neplyne žádný zisk."
„Myslíte, že nám Springweathrová poskytla lživé informace?"
Plukovník pokrčil rameny. „Pochybuji. Podívejte, sice říkala že letounovka má potíže se štíty a potřebuje opravárenskou loď, ale ta informace byla téměř dva týdny stará. Čas se nezastaví jenom proto, abychom mohli naplánovat vojenskou operaci, komisaři. Richards a Tolwyn tam prostě a jednoduše mají šikovný tým a postupují rychleji, než jsme čekali. Štíty opravené, víc letuschopných stíhaček. Možná kdyby to Banfeld stihl do Vaku o pár dní dřív..." Nedořekl a opět pokrčil rameny. „Každopádně jste mi vysvětloval, proč by nebylo moudré, aby za nás problémeček s Richardsem a Tolwynem vyřešil Ragark."
„Existuje pro to spousta důvodů, počínaje skutečností, že něco takového může zruinovat náš plán dřív, než začne," řekl Williams ostře. „Když udeří příliš brzy, ať už z paniky nebo z nějaké pomýlené představy o ochraně kilrathské cti nebo co já vím, co dokáže naštvat Kočičáky jako on, můžeme efektně vybouchnout. Co když ani on tu letounovou loď nevyřídí? Anebo co když ji vyřídí, ale přijde přitom o tolik vlastních sil, že nebude schopen potom zaútočit na Landreich? A úder do landreišského prostoru, který neskončí Ragarkovým jasným vítězstvím - a to mluvím o obsazení soustavy Landreich, nejenom o obsazení několika zapadlých kolonií nebo o několika vyhraných šarvátkách - útok, který tuhle část pohraničí nepřeválcuje, může přivolat zásah Konfederace dřív, než budeme mít příležitost rozvinout síly proti vládě a začít s převratem. Potom bychom byli zpátky tam, kde jsme byli, když Blair zničil Kilrah bombou T." Na chvilku se odmlčel. „A nezapomeňte, že náš pirátský přítelíček má ještě jedno tajemství na prodej. Nás."
„Co tím myslíte?"
„Myslím tím, že Ragarkovi by se vůbec nelíbilo, kdyby zjistil, že se ho snažíme do útoku vmanipulovat. Kdyby mu Banfeld řekl o Belisariu a prozradil, co ví o tom, co děláme několik posledních měsíců, Ragark by mohl úplně couvnout. A to by bylo ještě horší než kdyby odtáhl s rozbitým čenichem."
„Jo, už vidím, kam míříte," přikývl Mancinni. „Ragark je v určitých omezených hranicích předvídatelný, ale nedá se odhadnout, jak by se mohl zachovat, kdyby vyšly najevo tyhle další věci. Dobře. Nechceme tedy, aby Banfeld navštívil Ragarka. Jak ho zastavíme? Ten váš Delgado?"
Williams zavrtěl hlavou. „Není šance. Banfeld je příliš prohnaný, než aby se nechal zaskočit osamělým atentátníkem, a má příliš dobrou ochranku. Delgado by takový rozkaz nesplnil a já bych mu to ani nemohl vyčítat."
„Co tedy? My na to nemáme prostředky."
„Ne, nemáme." Williams nechal na svých buclatých rysech vykvést mrazivý úsměv. „Ale Landreišané ano. A po útoku ve Vaku k tomu mají i spoustu důvodů."
„Přece nevědí..."
„To se dá změnit. Snadno." Williams vycenil zuby ve výrazu, jenž Mancinimu nepříjemně připomínal kilrathského válečníka, který se chystá někoho zabít. „Řekneme to, co víme o základně na Pekelné díře, některému z našich lidí v Krugerově vládě. Ten to předá loďstvu a Kruger pošle flotilu srovnat Pekelnou díru se zemí dřív, než se Banfeld dostane pryč. Máme na to sice málo času, ale Delgado se bude snažit získat nám tolik času, kolik bude schopen."
„To by mohlo vyjít," připustil Mancini. „Kohopak máme ve vládě, aby pro nás tu práci udělal?"
„Není sice náš, ale myslím, že nejvhodnější bude radní Galbraith. Jeho syn je kapitán válečného loďstva a oba jsou ctižádostiví až na půdu. Oba určitě potěší, když to budou právě oni, kdo přispěje k vyrovnání skóre za tu ztracenou opravárenskou loď."
„To není špatné..." Mancini se odmlčel a jeho obličej se také rozzářil vlčím úsměvem. „To vůbec není špatné, komisaři. Můžeme toho také využít ve svůj prospěch, možná trochu napomoci našemu plánu."
„Ano? Povězte mi to." Williams se zaujatě naklonil opět kupředu. Už našel improvizovanou cestu z krize, ale tohle znělo, jako by Mancini objevil ještě nějaké podstatné vylepšení.
„Celé měsíce usilujeme o zpochybnění Krugerových tvrzení o kilrathských náletech tím, že je svádíme na piráty operující po obou stranách hranice. Teď tu máme prokazatelně pirátský útok na jednotku loďstva Republiky a důvěryhodné svědky - Tolwyna, Richardse, Bondarevského a další. K dokonalosti už nám stačí jenom opravdová živá pirátská základna a pravý pirátský vůdce Banfeld. Velice se nám to hodí do krámu."
„Výborně, plukovníku," opáčil Williams s úsměvem.
„Skvěle. Kdybychom mohli jít ještě o krok dál a v důsledku toho všeho vzburcovat nějakou politickou opozici proti Maxu Krugerovi, mohlo by se nám dokonce podařit obejít celé to nadělení s letounovou lodí ve Vaku. Ať si myslí, že Kruger přece jen směroval všechnu energii - a všechny zdroje Landreichu - proti špatnému nepříteli."
Mancini přikývl. „To je jedna možnost. A vzhledem k tomu, jak blízko už je Krugerova vláda bankrotu, jak myslíte, že bude Rada reagovat, až zjistí, do čeho Max investuje? Opravy a vystrojení té letounovky musí stát nepředstavitelné jmění. Už jenom ta jejich továrenská loď představuje investici, která by si na sebe měla vydělávat, místo aby vyráběla

náhradní díly pro vrak. Nemluvě o penězích, které Kruger vydává na nákupy přebytečných lodí konfederačního loďstva a dobře placených zahraničních odborníků.“
„Pro tuhle část operace je radní Galbraith také tím nejvhodnějším člověkem,“ řekl Williams zvolna. „Už teď je namíchnutý, že Kruger povolává lidi jako Tolwyn a Bondarevskij. Kariéra jeho syna tím hodně ztrácí na lesku a politické ambice starého Galbraitha počítají s tím, že jeho syn bude něco jako válečný hrdina. Nejspíš si představuje, že Kenny vyhraje nějaký slavný boj, potom porazí Krugera ve volbách a tatíček bude následně tahat za nitky. Mohlo by to vyjít, kdyby se Kennymu povedlo vyřídit Pekelnou díru.“
„Takže... vyklopíme Galbraithovi, co víme, a vnukneme mu, aby v Radě položil pár otázek na tělo ohledně letounové lodě a o politice vyzbrojování vůbec.“ Mancini si zamnul bradu. „Myslíte, že Rada Krugera opravdu potopí? Proválečná strana je stále silná. Sakra, vždyť ani Galbraith není žádný pacifista. Jenom chce vystrnadit Maxe.“
„Ono vlastně ani nezáleží na tom, jak hlasování dopadne,“ prohlásil Williams. „Jde o to, že to zbrzdí všechno dění. Kruger bude čelit politické krizi a nebude chtít strkat do té letounové lodě další prostředky, dokud nepadne nějaké rozhodnutí. A další odklady poskytnou Ragarkovi víc času na to, aby uvedl do pohybu svůj plán.“ Odmlčel se. „Zní to jako naše nejlepší možnost. Propána, Mancini, vždyť by nám to ještě mohlo vyjít. I když jsme to všechno kvůli Zackovi Banfeldovi málem prohráli.“

Kancelář velitele, základna Gildy
Pekelná díra, soustava Pekelná díra
23:30 standardního konfederačního času (CST)

Dveře kanceláře se nehlučně otevřely a postava na pozadí osvětlené přistávací plochy chvilku zůstala stát, jako by nevěděla, co dál. Za chvilku za sebou zavřela dveře a stiskla tlačítko zamykání. Až potom nahmátla spínač osvětlení. Když se nic nestalo, začala španělsky klít.
„Ale prosím vás, Antonio, takové výrazy,“ řekl Zachary Banfeld tiše. „Na těch světlech není nic vadného. Jenom jsem přepnul ovládání sem.“ Klepl na spínač na Delgadově stole a světla se jasně rozzářila.
Delgado civěl na laserovou pistoli, jíž na něho Banfeld bez zachvění mířil.
„Co... co to děláte?“
Banfeld se usmál. „Takových bezpečnostních opatření, Antonio, a nenapadlo vás, že bych mohl sledovat vaši spotřebu elektřiny, co? Když jsem zjistil, že hyperprostorově vysíláte tak brzo po naší odpolední schůzce, prostě jsem musel vědět, komu.“ Zavrtěl hlavou. „Chvíli trvalo, než jsme z retranslační družice u přeskokového bodu stáhli předané zprávy... a ještě déle, než jsme rozlouskli vaše šifry. Ale jakmile jsme měli vaši hlášku Williamsovi, no...“ Pokrčil rameny, ale hlaveň laserové pistole se ani nepohnula. „Tři dny, než se maskovací systémy Lapky zase spraví, he? Představte si ten šok, když mechanici zjistili, že jste se jenom vrtal v řídicím mechanismu a samotné maskovací generátory jsou v pořádku. Můžu odletět už zítra...“
Zrádce zatěkal očima ke spojovacím přístrojům.
„Nebojte se, prý dokážeme vyrobit skvělou počítačovou napodobeninu, aby vaši kamarádíčci Williams a Mancini byli docela spokojení.“ Banfeld na chvilku zmlkl. „Škoda, že musím odletět tak spěšně, Antonio. Po pár dnech strávených s našimi specialisty na přesvědčování určitě rád vyklopíte všechno, co jste o činnosti Gildy vyzradil. Jenže já opravdu musím odletět, takže si budu muset odepřít potěšení z vašeho řevu až do doby, než se vrátím.“
Delgado se vrhl kupředu, ale Banfeld na to byl připraven. Střelil mohutného žoldnéře do kolena. Delgado zaječel a zhroutil se.
„To byla jenom ukázka. Časem vás čekají horší věci, Antonio. Daleko, daleko horší.“

Kapitola patnáctá

„Nikdy nedovol, aby se nepřítel dozvěděl o tvých
výhodách, ledaže by ho to mělo vystrašit tak,
že při štvanici bude klopýtat.“
z Devátého kodexu
21:05:10

Můstek průzkumné lodě Gildy Lapka
nedaleko Baka Karu, soustava Baka Kar
10:34standardního konfederačního času (CST), 2671,017

„Maskování drží. Všechny systémy v normálu.“
Zachary Banfeld kývnutím hlavy potvrdil kormidelníkovo hlášení, oči upřené na situační zákres vedle svého velitelského křesla. Cesta do Baka Karu proběhla hladce, ale Banfelda stále pronásledovaly starosti. Kolik tajemství Gildy Delgado prozradil? Co se děje v Landreichu, zatímco on podniká tuhle výpravu? Jak Ragark přijme jeho informace? Všechno nyní balancovalo na ostří nože a on věděl, že jediný chybný krok může přinést katastrofu. Potíž spočívala v tom, že mnohé z těch chybných kroků mohl udělat někdo jiný. To ho rozčilovalo nejvíc; to, že nemá věci pod kontrolou. To se Banfeldovi stávalo málokdy a ten pocit se mu vůbec nelíbil.
Průzkumné lodi se podařilo udělat tři přeskoky z Pekelné díry do Baka Karu za necelé dva standardní dny díky vysoké

akceleraci, kterou Lapka dokázal v případě potřeby vyvinout. Se zapnutými generátory maskování proklouzli kolem kilrathského hlídkového člunu ve Vordranu, kde celý shluk přeskokových bodů ze soustavy činil významnou strategickou křižovatku na hranicích Ragarkovy provincie. Nyní se nacházeli necelé dvě světelné minuty od hlavní planety provincie a byli stále zamaskovaní.
Banfeld stále nevěděl jistě, jak má s Kilrathy navázat kontakt. Ještě nikdy žádného ze svých pašeráků k hlavnímu světu provincie neposílal a nikdy nestál před problémem, jak jednat v přítomnosti tolika válečných lodí. Kdyby byly v bojovné náladě, mohly by hlídkové jednotky Ragarkovy flotily loď Gildy sežehnout na prach hned, jak se odmaskuje, dřív, než stihne předat zprávu. Jenže neměl k dispozici žádný z obvyklých prostředků pro kontakt se spojkou k ministrovi hospodářství. Obvyklý postup vyžadoval úvodní setkání na některé odlehlé planetě, ale na to nyní nebyl čas.
Bude muset doufat, že mu Kilrathové poskytnou příležitost promluvit a nebudou Lapku pokládat za špeha nebo za předvoj útoku. Stačí, když se zkontaktuje s Ghraffidem nar Dhoresem, a baron už se postará o zbytek.
„Vypnout maskování," nařídil. „Jonasi, vyšlete pozdrav. Na širokopásmovém kanálu... chceme, aby všichni věděli, že máme obchodní jednání s ministrem."
„Širokopásmový kanál," potvrdil Jonas Hart na spojovacím stanovišti.
Banfeld si dál prohlížel situační monitor. Hustota provozu v soustavě ho znervózňovala a byl si jistý, že tam je něco důležitého, jenom on to nevidí...
Kolem planety rozhodně kroužila spousta kilrathských lodí. Cestou od přeskokového bodu napočítal Banfeld čtyři eskortní letounové lodě a jejich operační skupiny, což byla na jednu soustavu impozantní flotila. Pokud má Ragark posádky i na ostatních světech provincie, bude jeho flotila představovat mohutnou hrozbu pro Landreich i v případě, že se letounovou loď ve Vaku podaří zprovoznit. Možná si o rovnováhu sil dělal starosti zbytečně, nakažen Williamsovou a Manciniho paranoiou.
Na druhou stranu ta renovovaná letounovka má přece jenom říz a s podporou ostatní Krugerovy flotily stále může zvrátit průběh boje s kilrathským operačním svazem založeným na eskortních letounových lodích. Banfeld zůstane u původního plánu.
Ale na údajích, které jim přístroje poskytovaly, bylo něco divného. Díval se dál na monitor, zejména na symboly, které popisovaly hlavní orbitální komplex doků nad Baka Karem.
Dlouho hleděl na popisy, než mu to došlo. Byla tam uvedena špatná hmotnost, naprosto odlišná od všech jejich záznamů o zařízeních v Baka Karu. Komplex doků byl samozřejmě velký, ale čísla byla téměř dvojnásobná, než měla být.
Banfeld dal počítači povel přiblížit pohled na orbitální dok, aby si jej mohl důkladněji prohlédnout.
Počítačovému zobrazovacímu systému trvalo dlouho, než zpracoval údaje senzorů natolik, aby mohl jeho pokynu vyhovět, a ani to nebylo normální. Nacházela se tam nějaká anomálie, která zkreslovala Lapkovy signály...
Když počítač konečně zobrazil záběr vytvořený z nashromážděných dat, Banfeld slyšitelně zalapal po dechu. U orbitálního zařízení kotvilo něco opravdu obrovského. Něco, vedle čeho i pavoukovitá konstrukce stanice vyhlížela jako trpaslík. Byla to největší loď, jakou kdy Banfeld viděl - tedy, jestli to byla skutečně loď; ale počítač na tom trval. Měřila na délku téměř dvaadvacet kilometrů, ježila se výzbrojí a vyzařovala ohromující množství energie, i když jenom nehybně ležela podél doku.
Vůdce Gildy o takových lodích zatím slyšel jenom pověsti, ale byl si nyní jistý, že na vlastní oči vidí realitu, jež se za těmito pověstmi skrývá. Kilrathský dreadnought, jedna z ohromných a mocných válečných lodí, které princ Thrakhath nechal stavět jako definitivní řešení války s lidstvem.
A je zde s Ragarkovou flotilou.
Zacharyho Banfelda zalil ledový strach. Až dosud chtěl Ragarkovi pomoci vyrovnat síly, aby se pohraniční válka protahovala a Gilda z ní mohla těžit. Jenže proti kilrathskému dreadnoughtu byla veškerá landreišská obrana k ničemu. Ani jejich nová letounová superloď nebude žádným soupeřem pro tak mohutnou válečnou loď, i kdyby ji nakrásně plně zrestaurovali do bojeschopného stavu.
Až si Kilrathové prorazí cestu přes hranici, otázka zisků Gildy už nebude faktorem v Banfeldových plánech. Otázka se pak bude týkat přežití Gildy.
„Zrušit akci," rozkázal ostře. „Zpátky k přeskokovému bodu. Nejvyšší rychlost. A zapněte znovu to zpropadené maskování!"

Odbavovací hala, orbitální stanice Ašarazal
na oběžné dráze okolo Baka Karu, soustava Baka Kar
10:40 standardního konfederačního času (CST)

Ukar dai Ragark stál u širokého tranplastového okna a prohlížel si úžasný trup Vorghathu, nebo spíš poměrně nepatrnou část, jež z něho byla z tohoto místa orbitálních doků vidět. Ragark ještě nikdy neviděl žádný z Thrakhathových dreadnoughtů a pouhé čtení technicko-taktických údajů ho sotva připravilo na osobní setkání s obří lodí.
Jeden takový dreadnought může vytesat novou Říši. Opice jeho palebné síle neodolají.
Obrátil se a přejel pohledem zástup ministrů a důstojníků vyčkávajících v uctivé vzdálenosti za ním. „Pohleďte na něho,

přátelé," řekl vzletně a mávnutím tlapy obkroužil venku ležící velkoloď. „Pohleďte na něho! Lovec Vorghath nás přišel vést za vítězstvím. S touto lodí rozdrtíme všechen odpor a pomstíme se opicím za Domovský svět."
Jakoby v odpověď na jeho prohlášení se otevřely dveře přístupového tunelu vedle okna a prošel jimi Dawx Džhorrad s osmi svými nejvyššími důstojníky. Džhorrad byl malý podsaditý kil a polovinu obličeje mu kryl velký protetický plát s bionikou nahrazující oko a ucho ztracené před lety při prvním lidském náletu na Kilrah. Nikdo si ho nemohl splést s aristokratem, ani kdyby se honosil čestným titulem mezi osobním a rodovým jménem, jenž označoval šlechtické postavení. Navzdory svému neurozenému původu však Džhorrad byl brilantní taktik a jeho podřízení, dokonce i ti s titulem, by ho na sebemenší pokyn následovali třeba do Zásvětí.
Ragark mu jeho charisma záviděl, ale nedovolil, aby mu závist pokřivila úsudek. Dawx Džhorrad byl dokonalý podřízený. Nikdy si nemohl činit nárok na vedení Říše; musel přísahat věrnost někomu jinému, někomu s urozeným původem, půdou a tituly. Právě proto po tolika osmicích dní přišel k Ragarkovi. Ragark mu mohl poskytnout dvě věci, které potřeboval: cíl a šanci bojovat s vášnivě nenáviděnými opicemi.
„Kapitáne Džhorrade," oslovil ho Ragark, vykročil kupředu a roztáhl ruce v pozdravném gestu. „Je mi potěšením se s vámi konečně setkat."
Džhorrad poklekl na jedno koleno a pokorně sklonil zjizvenou hlavu. „Můj pane Ragarku," odříkával formálně. „Dovolte mi, abych se vám zavázal ke službě. Nabízím vám své drápy a zuby k roztrhání vašich nepřátel. Nabízím vám svého ducha a mysl k vykonávání vašich příkazů. Nabízím vám svůj zrak a sluch k vyhledávání vašich nepřátel. A nabízím vám své hrdlo, abyste je rozsápal, kdybych někdy měl být shledán nehodným."
Ragark vycenil zuby. Úplná Přísaha válečníka, přímo z Kodexů... tu už nebylo v Říši slyšet celé roky, od doby, kdy Thrakhath dal před šlechtou najevo, že není věřící. Džhorrad mu prokázal tu nejvyšší čest, neboť mu odpřisáhl formu věrnosti, jíž se zcela odevzdával velení svého nového pána.
„Vstaňte, kapitáne," prohlásil přísně a vzpomínal na správnou formulaci. „Přijímám váš závazek služby, vaše drápy a zuby, vaši mysl i ducha, váš zrak i sluch. Kéž nikdy nežádám, abyste nastavil hrdlo, dokud sloužíte mému hrai."
Džhorrad vstal. „Děkuji, můj pane."
„Putoval jste dlouho, kapitáne," oslovil ho Ragark hovorovějším tónem. „Povězte mi, jak je na tom Vorghath? Kdy bude připraven k službě?"
„Obávám se, že až za mnoho osmic dní," řekl neurozený kil. „Loď byla při zničení Kilrahu těžce poškozena. Sotva jsme unikli ze soustavy. Od té doby jsme nenašli žádné útočiště, abychom provedli něco víc než jen ty nejnutnější opravy, a Melekovy lodě na nás pořádaly štvanice." Vycenil zuby. „Ale i zraněný Vorghath je naučil respektu a Melek před nějakou dobou další lov vzdal. Potřebujeme rozsáhlé opravy a nové vystrojení. Nové zásoby, kompletní seřízení generátorů štítu a fúzních reaktorů. Opravy bojového poškození trupu. Náhradu za zabité a zraněné členy posádky i za ty, kdo vyjádřili přání nechat se propustit, když už je neváže přísaha císaři."
Ragark málem odpověděl zlostnou poznámkou o válečnících, kteří opouštějí svá stanoviště dřív, než jim jejich pánové dali svolení, ale včas se zarazil. Ještě není císařem, a dokud jím nebude prohlášen a neusedne na trůn, musí si dávat pozor na chování i před plebejci jako Džhorrad.
Zejména před Džhorradem, jenž mohl odstranit tolik možných překážek, které ještě leží mezi Ragarkem a trůnem.
Než mohl vůbec něco říci, zazněla výstražná siréna. Nerrag jaq Rhang pozvedl komunikátor k obličeji a naléhavě do něj promlouval. Potom se obrátil k Ragarkovi.
„Můj pane, senzory zachytily loď lidské konstrukce, která se odmaskovala necelé dvě světelné minuty od oběžné dráhy. Zahájila vysílání, podle něhož odesílatel, označující se za ‚Zachary ho Banfelda', chce mluvit s Ghraffidem nar Dhoresem."
Ragark se obrátil k blízkému hloučku následovníků. „Copak to je, lorde Ghraffide?"
Ministr hospodářství se tvářil zaraženě. „Pane, pozemšťan Banfeld je odpadlická opice, která pracuje jen pro vlastní zisk. Čas od času bývá užitečné s ním jednat... abych získal informace o dění na opačné straně hranic."
Ragark si ho dlouho mlčky prohlížel. „A můj ministr hospodářství samozřejmě potřebuje zpravodajství z konfederačního prostoru, aby věděl, kolik na jejich straně hranic stojí syrové maso a pilníky na drápy," řekl se vší ironií, jíž byl schopen. „Poslyšte, kolikrát jste se o tomhle vašem zdroji zmiňoval na našich častých poradách o výzvědných operacích prováděných vaším ministerstvem?" Na chvilku se odmlčel. „Jednáte s pašerákem a pokoutním obchodníkem a jediný důvod, který si pro to umím představit, je vaše touha po vlastním zisku. Není tomu tak?"
„N-ne, můj pane... tedy, ne tak docela..."
„Nevadí. To si vyřídíme později." Ragark udělal přezíravé gesto. „Obávám se, že váš přítel pašerák přiletěl ve velmi nevhodné chvíli. Byl v soustavě zamaskovaný neznámou dobu. Přinejmenším dost dlouho na to, aby postřehl přítomnost Vorghathu. To je informace, kterou si nemůžeme dovolit nechat uniknout k opicím příliš brzy"
Obrátil se zpět k Nerragovi. „Nařiďte, aby opičí loď byla dostižena a zničena. Nemůžeme jí dovolit, aby se vrátila ke svým se zprávou o Vorghathu. A tohoto kramáře zatknout a uvěznit až do soudu. Hned!"
„Další informace, můj pane," řekl Nerragh a vzhlédl od svého komunikátoru. „Opice se opět zamaskovaly a poslední údaje nasvědčují tomu, že míří nejvyšší možnou rychlostí k přeskokovému bodu. Dokud loď zůstane zamaskovaná, bude její napadení obtížné..."
„Já vím!" štěkl Ragark. „Dobře, když tu loď nedokážete zastavit, pronásledujte ji. Měření energie na přeskokových bodech by vám mělo poskytnout docela dobrou představu, kdy a kam letí. Pošlete za ní operační svaz - letounové lodě Hravik a Klarran a jejich operační skupiny. Jednou se bude muset odmaskovat, a potom chci, aby byla zničena! A také všechny ostatní opice, se kterými ten opičák přijde do styku. Postarejte se o to, Nerragu."
Ragark se odvrátil, aby skryl před ostatními svůj rozzuřený výraz. Hlavně před Džhorradem, neboť poddaný nikdy nesmí vidět svého pána při prohře.

Středisko bojových informací FRLS Independence
nedaleko Pekelné díry, soustava Pekelná díra
07:30 standardního konfederačního času (CST), 2671,019

„Velitel wingu hlásí, že všechen odpor na planetě ustal, kapitáne. Bombardéry pokračují v plánovaných úderech na základnu. Letounová loď opustila oběžnou dráhu a ustupuje směrem k přeskokovému bodu číslo šest... k Vordranu, pane. Kočičácký prostor.“
Kapitán John Galbraith se naklonil ve velitelském křesle kupředu, plný dychtivého očekávání. „Děkuji, komandére Rothová,“ odpověděl svému výkonnému důstojníkovi formálně. „Dejte komandéru Tolwynovi pokyn, aby poslal své stíhačky letounovou loď pronásledovat. Chci ji zastavit.“
„Rozkaz, pane.“
„Navigátore, určete kurs k pronásledování té letounové lodě Gildy. Kormidelníku, maximální zrychlení. Opustit oběžnou dráhu a co nejrychleji za tou lodí.“ Obrátil se k Rothové. „Nařiďte bombardérům, aby dokončily nálet, dohonily nás a doplnily výzbroj. Chci, aby byly v pohotovosti pro případ, že by Tolwyn nedokázal ty piráty vyřídit sám.“ Ve skutečnosti měl v úmyslu zasadit pár ran bez ohledu na to, jestli Tolwyn práci zvládne nebo ne. Bylo důležité, aby prokázal vlastní klíčovou účast v téhle záležitosti a cizinci, jako je synovec admirála Tolwyna, nedovolil přivlastnit si zásluhy.
Znovu se s uspokojením opřel. Independence zastihla piráty uprostřed odstraňování základny a rozdrtila jejich chabé pokusy o odpor. Několik pirátských lodí opustilo oběžnou dráhu a rozptýlilo se. Galbraith neměl žádné pokyny od Camparelliho, jenž byl dnes na lůžku stejně jako celý minulý týden, a tak rozkázal, aby se zbytek operační skupiny rozdělil a různá prchající plavidla pronásledoval. Nyní byla pirátská základna cílem bombardování ze vzduchu a jejich největší zbývající loď, takzvaná letounová, jež předtím zaútočila na projekt Goliáš ve Vaku a potom Richardsovi a jeho lidem unikla, opět prchala. Galbraith už se postará, aby se nedostala pryč. To pro něho bude významná trofej, až se Independence vrátí do Landreichu.
Politická frakce jeho otce v důsledku toho získá značný vliv, možná dokonce dostatečný na to, aby svrhli Maxe Krugera.
Galbraith nevěděl, kde jeho otec k těm informacím přišel, ale zatím se všechno stoprocentně shodovalo. Zpráva, že piráti operují ze základny na Pekelné díře, vyvolala v zasedacím sále landreišské rady hlasité volání po akci loďstva a Independence se svou zbrusu novou operační skupinou dostala rozkaz zahájit útok. S doplněným bojovým wingem, s novým oddílem námořní pěchoty na palubě a s operační skupinou, jež nyní čítala dva křižníky, tři torpédoborce a dvě maskované průzkumné lodě, Independence vpadla do soustavy Pekelné díry připravená k akci. Piráti je pomalu ani nestačili zachytit na senzorech dřív, než Tolwynovi stíhači vlétli mezi jejich lodě na oběžné dráze. Zbytek operační skupiny se rozdělil, aby pronásledoval menší pirátské lodě, jež se pokoušely dosáhnout různých přeskokových bodů, které ležely docela blízko planety.
Ano, byla to přímo učebnicová operace a mohla jenom podpořit jeho kariéru u válečného loďstva. Až Krugerovi Rada vysloví nedůvěru, dojde nejspíš i na nějaké změny, cizinci budou odkázáni na patřičné místo a osvědčený velitel povýší do velení superletounovky, až bude konečně schopná opustit soustavu Vaku a vydat se do akce.
Galbraith přemýšlel o svých vyhlídkách a usmíval se.

Raptor 500, VF-84 „Osvoboditelé“
nedaleko přeskokového bodu č. 6, soustava Pekelná díra
07:52 standardního konfederačního času (CST)

„Fajn, chlapci a děvčata, dáme těm parchantům poznat, co to znamená zaplést se s Osvoboditeli!“ Kevin Tolwyn se zachoval podle vlastních slov, oddělil se od formace, naklonil těžkou stíhačku na bok a akceleroval k potácející se lodi, která vypadala jako letounová ještě méně než před chvílí, kdy v úvodu boje v okolí planety dostala sérii zásahů. Přestavěná nákladní loď rostla, jak se k ní blížil, a její jediná obranná věž zahájila palbu, jež šla daleko mimo. Tolwyn zaměřil oblast strojovny a vypálil naplno ze všech neutronových kanónů a hmotnostních urychlovačů jedinou soustředěnou dávku. Rychle to vyčerpávalo jeho zásoby energie, ale bez jediné stopy po nepřátelských stíhačkách v okolí a při tak ubohé přesnosti střelby z letounovky to byl vcelku bezpečný manévr.
Štíty letounové lodě světélkovaly a jiskřily, když na ně dopadaly výstřely. V posledním možném okamžiku Tolwyn přitáhl letoun a mihl se kolem zádě na plný bojový tah. Štíty stále držely, a tak ještě neplýtval žádnou ze svých zbývajících dvou řízených střel, ale přenechal štafetu v palbě na oslabeného nepřítele svému dnešnímu číslu poručíku Carlosovi „Ventilovi“ Venturovi. Druhý Raptor Tolwyna napodobil, ale když Ventil prolétal kolem zádě, vypustil dvě tepelně naváděné střely Gladius. První zasáhla jenom štít lodě, ale výbuchem uvolněná energie vyřadila záďové štíty a druhá zasáhla pancéřování.
„Teď už určitě vědí, že jsme tady!“ zavýskl Ventura.
„Dobrá rána, Ventile,“ pochválil ho Tolwyn. „Vichře, Jazzmane, vezměte si další zteč. Dejte jim do těla!“
„Skippere?“ To byl komandér William „Willie Pete“ Peterson, velitel perutě Hornetů VF-16 Žihadla, jež se teprve připojila k wingu, aby nahradila Létající oči Babcockové. „Zachycuju poruchy v přeskokovém bodě, ale není nic vidět. Jako by tudy prolétalo něco maskovaného...“ Hlas mu odezněl do ztracena. „Do hajzlu! Mnohonásobné poruchy... budeme mít společnost, skippere, a zatraceně velkou!“
„Camelote, Camelote, tady Lancelot,“ přepnul Tolwyn na frekvenci své letounové lodě. „Camelote, slyšíte?

Přeskokovým bodem přilétají lodě...“ zarazil se, když se mu na obrazovkách začaly vykreslovat první cíle. „Panebože, to jsou Kočičáci. Zachycuji kočičácký operační svaz, jedna letounová loď... ne, dvě letounové lodě, plus křižníky a torpédoborce. Opakuji, kočičácký operační svaz se dvěma letounovkami a doprovodnými bojovými loděmi. Jaké jsou vaše pokyny, Camelote?“ Ale z Independence nepřicházela žádná odpověď.

Vlajkový můstek KIS Klarran přeskokový bod č. 6,
soustava Pekelná díra
07:55 standardního konfederačního času (CST)

Přeskokový šok mu zastřel vidění a ztížil mu soustředění, avšak admirál Džulgar nar Ta'hal se přinutil upřeně zahledět na taktické monitory vlajkového můstku. To, co viděl, ho přimělo vycenit zuby v instinktivní touze kousat a rvát živé maso.
Jeho operační svaz pronásledoval lidského zvěda téměř šest osmic standardních kilražských hodin, ale maskovaná loď je pěkně prohnala. Občas Kilrathové cítili téměř rozjaření jako při dávném lovu na vychytralou a dobře maskovanou zvěř, avšak Džulgar si nepříjemně dobře uvědomoval vážnost rozkazů, které dostal od Ragarka. Úvodní pokyny byly přímočaré: dohonit pozemskou loď za každou cenu a rozdrtit ji i všechny další opice, se kterými se dostane do kontaktu. Jenže ještě před přeskokem ven ze soustavy Baka Kar přišly od Ragarka osobně podrobnější instrukce. Guvernér nijak neslevil z požadavku, že lidské plavidlo je třeba zastavit, ale současně trval na tom, že se kilrathské lodě nesmějí nechat zatáhnout do velké bitvy. Dokud nebude vystrojen Vorghath, Ragrak potřeboval všechny své válečné lodě nepoškozené, aby byly připraveny postavit se rostoucí landreišské flotile, anebo provést úvodní tahy plánované invaze na lidské pohraniční světy. Rozsáhlý střet lodí by v této fázi byl předčasný a Ragark nehodlal tolerovat nezdar.
Sledovali tedy lidi do Vordranu a upozornili tamní hlídkový člun na přítomnost maskované lodě v soustavě. S maximálním zrychlením dorazili k přeskokovému bodu z Vordranu do Pekelné díry právě včas na to, aby zahlédli poslední fáze střetnutí hlídkového člunu, eskortní lodě Wexarragh, a lidského plavidla, jež bylo nuceno na chvíli vypnout maskování, aby mělo dost energie pro přeskokový pohon. Eskortní loď pozemšťany poškodila, ale ti přesto provedli přeskok a znovu zapnuli maskování ve chvíli, kdy vklouzli do hyperprostoru k mezihvězdnému přesunu do Pekelné díry.
Operační svaz vlétl do přeskokového bodu v patách nepřátelské lodi. Džulgar už přímo cítil šanci na smrtící úder, neboť věděl, že kořist je poškozená.
Na opačné straně hyperprostoru však kilrathský operační svaz nenarazil na jedinou těžce poškozenou průzkumnou loď, nýbrž na jakousi velkou loď a hejno stíhaček málem u samotného přeskokového bodu a na další válečné lodě opodál, počítačem identifikované jako jednotky landreišské operační skupiny s letounovou lodí v jádru, sice neseskupené ve formaci, ale přesto představující mohutnou sílu.
Říšské lodě měly sice početní převahu, ale riskovaly možnost velké bitvy... přesně to, před čím Ragark varoval. Jak Džulgar vyplní oba pokyny?
Aby neměl potíží málo, nejbližší lidská loď se nacházela až příliš blízko Klarranu, než aby z toho měl dobrý pocit. V zápalu pronásledování Džulgar nechal jako první prolétnout přeskokovým bodem svou vlajkovou loď, místo aby poslal napřed lehčí jednotky. Tím se Klarran dostal do nebezpečného postavení. Rychlost měl po hyperprostorovém přesunu minimální, a bude dlouho trvat než nabere podstatnější vektor. Mezitím se pozemská loď dostane hluboko do obvyklého obranného okruhu, který kolem letounové lodě mají udržovat torpédoborce a křižníky. Nepředpokládalo se, že by se letounové lodě zapojovaly do přímých soubojů mezi plavidly, ale to riziko zde vždy existovalo. Zbytek operační skupiny samozřejmě také přilétne, ale výchozí místa hyperprostorových přesunů měla velký rozptyl kolem přeskokového bodu a některým ze zbývajících lodí může trvat až hodinu, než naberou vektor, který je přivede na bojiště.
Za hodinu se toho může stát spousta.
Džulgar nervózně vysouval a zasouval drápy, prohlížel si taktický displej a snažil se překonat přetrvávající účinky překokového šoku. Pozemská loď se nepodobala ničemu v kilrathských počítačových souborech rozpoznávací příručky. Podle počítače šlo o dopravní loď, ale hodnoty vyzařované energie odpovídaly torpédoborci nebo malému křižníku... a dálkový zobrazovací sken ukazoval něco, co velmi připomínalo kapesní letounovou loď. Stíhačky kolem ní byly staré lidské konstrukce, ale i starší lidské stíhačky leckdy během těch desetiletí války dokázaly kilrathským perutím pěkně zavařit.
Myšlenky se mu konečně začaly skládat dohromady. Džulgar se s křeslem otočil čelem ke spojovacímu důstojníkovi. „Zapnout plošné rušivé pole,“ zavelel. „Chci, aby ty opice poblíž a ty na okraji dosahu senzorů neměly navzájem spojení. Lord Ragark nechce, aby loď, kterou pronásledujeme, s kýmkoliv komunikovala.“
„Ano, lorde admirále,“ odpověděl důstojník rázně. „Nebudeme ovšem schopni utlumit spojení po úzkém svazku, můj pane. Na krátkou vzdálenost budou schopné stále udržovat spojení. Je možné, že budou mít přerušované spojení i na větší vzdálenost, alespoň mezi většími loděmi“
„Rozumím. Dělejte, co umíte.“ obrátil se ke svému pul, tu. „Kapitáne, tady je admirál nar Ta'hal. Nechte co nejrychleji vzlétnout všechny stíhačky. Rozdrťte co nejdřív nepřátelské lodě, které jsou nám nejblíž. Hlavně tu průzkumnou, jestli ji dokážete najít. Podle mého se nejspíš pokusí o setkání s tou velkou lodí před námi.“
„Ano, lorde admirále,“ odpověděl kapitán Klarranu.
„Neopouštějte současnou pozici, kapitáne,“ pokračoval admirál. „Nechci být vtažen do boje nablízko, dokud nebudeme mít nějakou podporu od zbytku operačního svazu. Do té doby udržujte malý vektor. Předejte zprávy i zbytku operačního svazu.“

„Ano, můj pane," odpověděl kapitán.
„A jakmile vzlétnou bojové stroje, pošlete ven i pár Zartothů. Budeme rušit nepřátelské spojení, ale chci být schopen hluchou oblast rozšířit, kdyby se opice pokusily od nás odpoutat."
Džulgar vypnul spojení, než mohl kapitán odpovědět. Znovu vycenil tesáky, tentokrát dychtivě. Jediný drtivý útok zničí uprchlíka a každého, s kým zde komunikoval. Potom se operační svaz stáhne, když bude třeba... anebo, když bude situace příznivá, se mohou ostatním opicím přiblížit a porazit je také bez ohledu na to, co vymezovaly Ragarkovy rozkazy.
Je to nádherný den na boj.

Ubikace vlajkového důstojníka, FRLS Independence
vesmírný prostor, soustava Pekelná díra
07:59 standardního konfederačního času (CST)

Admirál Vincent Camparelli se navzdory tlaku na prsou a nepravidelnému sípání dechu snažil posadit na palandě zpříma. Třebaže byl nemocný a upoutaný na lůžko, sledoval taktickou situaci pomocí počítačové přípojky u palandy a holoprojektoru na stolku u dveří. Spokojeně pozoroval, jak operační skupina překvapila a rozprášila piráty, ačkoliv byl v pokušení zavolat zpět velké lodě, jež Galbraith rozptýlil při pronásledování prchajícího nepřítele. Nakonec se rozhodl to neudělat. Galbraith ví, co dělá, a nepotřebuje, aby mu do toho z postele žvanil nemocný stařík.
Sliboval sám sobě, že to bude jeho poslední cesta. Bez ohledu na to, jak mnoho Max Kruger chtěl, aby admirál zůstal zapražený, Camparelli věděl, že je čas, aby se starý válečný oř odebral dožít na pastvinách.
Admirál málem usnul, když tu ho výstražný signál upozornil na nové lodě na scéně. Znovu plně vzhůru si prohlížel nové přírůstky a srdce se mu sevřelo, když si uvědomil, co jsou zač.
Kočičáci... malá operační skupina shromážděná kolem dvou letounových lodí. Nechybělo mnoho a vynořili se přímo u stíhaček i jejich oběti, improvizované pirátské letounové lodě.
Camparelli se natáhl po ovladači interkomu vedle lůžka. Independence mířila s maximálním zrychlením přímo to té vřavy, a to bez podpůrných torpédoborců nebo křižníků. Letounová loď operující samostatně by proti tolika Kočičákům neměla šanci.
Zatápal po ovladači a zaklel v italském nářečí z Romanovy, svého domova v dětství. Prsty ho neposlouchaly - pěkný admirál, už ani svému tělu nedokáže poroučet, natož pak operační skupině - a do levé paže a boku mu vystřelovala ostrá bolest.
Camparelli však vytrval a s lapáním po dechu zapnul interkom. Musí přimět Galbraitha jednat... jinak bude Independence ztracena a s ní možná celá operační skupina.

Středisko bojových informací, FRLS Independence
vesmírný prostor, soustava Pekelná díra
08:01 standardního konfederačního času (CST)

Galbraith zíral na taktický monitor, sotva schopen vnímat nové údaje odvíjející se na obrazovce - nebo slova velitele wingu, jež mu zněla v uších. Ze všech chvil, kdy Kočičáci mohli zahájit nálet...
„Pane? Admirál Campareli je na lince." Rothová nečekala, až Galbraith odpoví, a zapnula interkom.
Admirál byl bledý a přepadlý. „Kapitáne... kapitáne, musíte rychle semknout operační skupinu. Ostatní lodě jsou moc rozptýlené... moc rozptýlené." Velitel operační skupiny lapal po dechu.
„Sežeňte je dohromady... musíme ustoupit... Kočičácký svaz je příliš silný na přímý boj..." Admirál opět nemohl chvíli popadnout dech. „Nemyslí... nemyslí mi to jasně, kapitáne. Předávám vám... plné velení." Obrazovka zhasla stejně jako Galbraithovy naděje.
Přinutil se jednat. „Kormidelníku, zpětný chod. Do téhle mely nepoletíme bez podpory operační skupiny." Odmlčel se. „Výkonný, pošlete k admirálovi lékaře. A nařiďte všem lodím, aby okamžitě přerušily akci a co nejdřív se zformovaly kolem Independence.
„Rozkaz, pane," odpověděla Rothová. „Pane... a co Tolwynův wing? Žádal o rozkazy a potom všechno ztichlo. Vypadá to na kočičácké rušení. Nemůžeme ho zavolat zpátky a nemůžeme ho ani seznámit s našimi plány." Cosi v jejím tónu naznačovalo, že by je ráda znala sama. „Kočičáci začali vysílat stíhačky a nevím, jestli Tolwyn má dost letounů na to, aby zvládl stíhačky ze dvou kočičáckých eskortních letounovek."
„Já vím," řekl Galbraith chmurně. „Ale bude to muset zkusit. Bojový wing pro nás musí získat čas, udržet Kočičáky opodál, než soustředíme operační skupinu a stáhneme se k přeskokovému bodu do Landreichu." Polkl. „Tolwyn je šikovný chlapík. Bude vědět, co má dělat."

Raptor 500, VF-84 „Osvoboditelé"
nedaleko přeskokového bodu č. 6, soustava Pekelná díra
08:04 standardního konfederačního času (CST)

„To nevypadá dobře, skippere," oznámil Peterson. „Je tu moc silné rušení. Nemůžu se spojit s Camelotem."
Kevin Tolwyn v duchu zaklel. Pokud se umělým šumem neprodere signál Hornetu vybaveného soupravou výkonné elektroniky a spojovací výstroje, nenaváže spojení s letounovou lodí nikdo. Osvoboditelé tedy zůstali odkázáni sami na sebe a Kilrathové už se začínali formovat okolo čelní letounové lodě, jako by se chystali k útoku.

V tuto chvíli nevěděl, co má dělat. Když ustoupí k letounové lodi, riskuje, že na ně Kočičáci udeří v půli cesty... anebo ještě hůř, že je přiláká k Independence, kterou mohou notně poškodit, ještě než k ní přiletí velké kilrathské lodě a dorazí ji. Ale když zůstanou zde, jeho stíhači, kteří už po vleklém souboji s piráty mají málo řízených střel a paliva, pravděpodobně neobstojí proti přesile.
Všechno záviselo na tom, co podniknou Kilrathové.
Zaměřil pozornost na údaje senzorů a tiše hvízdl, když zjistil, že se situace mění. Zapomněl totiž na piráty.
Ve zmatku, jenž následoval po objevení Kočičáků, pirátská letounová loď změnila směr. Kupodivu neprchala ani před landreiškými stíhačkami, ani před Kočičáky. Stočila se tak, že její kurs kolmo přetínal kurs přilétajících Kočičáků. Za daných okolností to byla šílenost...
Pokud k tomu nebyl důvod.
Tolwyn si vzpomněl na výboj energie v přeskokovém bodu před objevením kočičáckých lodí. Něco neviděného prošlo přeskokovým bodem před nimi. Maskovaná loď?
Možná... a jestli to byl maskovaný pirát, mohl se s lodí spojit na kanálu, který Landreišané nedokázali monitorovat, například po úzkém svazku.
Což znamenalo, že se tu děje víc, než je na pohled patrné... možná mnohem víc. Kočičáci se objevili hned za tím maskovaným neznámým objektem. Jako by jej pronásledovali...
První vlna Kočičáckých stíhaček, jako by chtěla potvrdit jeho sled myšlenek, se stočila k pirátské letounovce a zahájila palbu na nejzazší vzdálenost. Příďové štíty i samotnou příď letounové lodě zasahovalo bombardování zdánlivě nazdařbůh. Ale jeden z výstřelů něco zasáhl.
S chvěním se zhmotnila průzkumná loď, jíž selhaly generátory maskování. Kilrathské stíhačky vychrlily příval palby. Byly to těžké útočné stroje Vaktoth vyzbrojené řadou mohutných paprskových zbraní. Poškozená průzkumná loď takový nápor nemohla vydržet dlouho a ani letounová loď jí za takových okolností pravděpodobně nemohla poskytnout ochranu na dlouho.
Ještě před několika minutami byli piráti nepřátelé, ale toho, koho Kilrathové tak zuřivě toužili dostat, chtěl Kevin Tolwyn ochránit - aspoň do té doby, než zjistí proč.
„Všem Osvoboditelům, všem Osvoboditelům, tady je Lancelot Jedna," oznámil na společném taktickém kanálu perutě. Na tak krátkou vzdálenost mohlo sice rušení signál zkreslit, ale ne potlačit. „Nové rozkazy. Soustřeďte se na čelní kočičáckou peruť. Pusťte se do nich vším, co máte.. a ochraňte ty dvě pirátské lodě. Opakuji, piráty už nepovažujte za cíl. Ochraňte je před Kočičáky. Vpřed!"
Posunul připusť paliva a ucítil, jak ho přetížení při zrychlení Raptoru tiskne do sedadla. Pokud Kočičáci pronásledují tu pirátskou průzkumnou loď, pak landreišský zásah do dění bezpečně upoutá jejich pozornost, přesně jak to nyní jistě vyhovuje Galbraithovi.
Samozřejmě bylo nanejvýš pravděpodobné, že boj proti takové přesile přežije jenom velmi málo Osvoboditelů.
Můstek průzkumné lodě Gildy Lapka
nedaleko přeskokového bodu č. 6, soustava Pekelná díra
08:08 standardního konfederačního času (CST)

Můstek zahaloval kouř z půl tuctu malých požárů elektronických zařízení. Automatický protipožární systém nezareagoval, tudíž s nimi posádka můstku bojovala ručními hasicími přístroji. Banfeld seděl nehybně na velitelském křesle. Všechno bylo na levačku a na obrazovce před sebou měl důkaz.
Po dvou dnech unikání všemu, co za nimi Kočičáci poslali, se Lapka dostal do Pekelné díry, ale poškozený a se dvěma kočičáckými letounovými loděmi za zadkem. A první, co tu uviděli, byla Bonadventure napadená landreišskými stíhačkami a na první pohled vážně poškozená v oblasti strojovny. U samotné Pekelné díry nebyly žádné známky činnosti Gildy, ale dálkové senzory zachytily rozptýlené lodě Gildy i válečného loďstva Svobodné republiky v přestřelkách daleko od oběžné dráhy. Delgadova zrada tedy skončila vládním útokem... a Banfeldova pronásledovaná průzkumná loď přeskočila z kilrathského prostoru přímo doprostřed nových potíží.
A staré potíže nesetřásl. Byla to jednoduše řečeno katastrofa, z bláta do louže.
„Maskování nefunguje, pane," oznámil Jonas Hart. „Už se nedá nijak spustit. Levoboční a podtrupové řídicí motory taky mimo provoz. Štíty znovu nabíhají, ale soustředěnou palbu nevydrží. Přišli jsme o většinu spodního pancéřování a nejméně tři místnosti jsou otevřené do vakua. Ztráty... pět mrtvých, včetně hlavního inženýra a jeho zástupce." Hart se odmlčel s hlavou skloněnou ke straně, jak naslouchal dalším zprávám. „Máme na úzkém svazku kapitána Bonadventure. Chce další pokyny. Hlásí, že landreišské stíhačky se blíží k našim pozicím, ale už na letounovku nestřílejí a podle všeho chtějí napadnout Kočičáky. Chce vědět, jestli na ně má začít střílet, až se přiblíží."
„Proboha ne, člověče!" vyhrkl Banfeld. „Jestli chtějí bojovat s Kočičákama, tak je, proboha, nechte! Ať pošle všechny stíhačky, které mu zbyly, Landreišanům na pomoc a dá jim vědět, že budeme spolupracovat!"
„Rozkaz, pane," řekl Hart pochybovačně.
„A ať rozšíří štíty, aby nás trochu kryl, než..."
Štíty se prodrala další dávka kilrathské palby. Podle zvuku musela tentokrát zasáhnout Lapku do hřbetního pancíře. To bylo štěstí v neštěstí. Další poškození na spodku trupu už by průzkumná loď nepřežila. Ale už nebude dlouho trvat, než zůstane úplně bez pancíře.
Banfeld se pevně chytil křesla a snažil se něco vymyslet. Jenže už toho nezbývalo mnoho, co by mohl udělat. Teď je to na Landreišanech...

Kapitola šestnáctá

„Vítězství musí nevyhnutelně připadnout tomu válečníkovi, jehož touha po dobývání je větší než jeho strach ze smrti.“
z Třetího kodexu 18:10:05

Raptor 500, VF-84 „Osvoboditelé“
nedaleko přeskokového bodu č. 6, soustava Pekelná díra
08:10 standardního konfederačního času (CST)

„Opakuji, mám rozkaz s vámi spolupracovat proti Kočičákům a nechávám vzlétnout stíhačky. Nepodniknou žádné nepřátelské akce proti landreišským silám, ale budou se bránit, pokud se na ně bude střílet...“
„Rozumím, Bonadventure,“ odpověděl Kevin Tolwyn. „Souhlasím... vyřizování vlastních sporů si necháme na později.“ Na chvilku se odmlčel. „Žádám, abyste navázali spojení s Independence po úzkém svazku a zasvětili je do situace.“
„Pokusíme se,“ odpověděl kapitán letounové lodě. „Ale nevím, jak dlouho spojení udržíme.“
Tolwyn vypnul kanál a soustředil se na dvojici Vaktothů, jež manévrovaly do pozice, z níž by mohly vypálit po ochromené průzkumné lodi. Raptor nebyl modernějším a výkonnějším kilrathským těžkým stíhačkám rovnocenným soupeřem, ale Tolwyn šel rovnou na ně za palby všech zbraní a měl dost štěstí na to, aby vyrušil čelního kočičáckého pilota z útoku. Neutronové kanóny pulsovaly bez přestávky, až Tolwyn vyčerpal všechny zásoby energie ale s poslední ranou se Vaktoth rozlétl na vířící trosky.
Druhý Vaktoth ostře zakroužil doleva, dostal se Tolwynovi za ocas a tomu výstražný tón ve sluchátkách napověděl, že Kočičák zaměřil zbraně. Tolwyn nasadil zpětný tah na plný bojový výkon, což byl manévr, který zakazovala všechna bezpečnostní nařízení konfederačních řádů a pravděpodobně i většina landreišských. Až v kostech cítil namáhání konstrukce stíhačky pří té drastické změně vektoru, jíž vůči pronásledovateli radikálně zpomalil. Vaktoth se mihl kolem něj a Tolwyn za ním poslal jednu ze svých drahocenných střel - po ní už mu zbývala jenom jedna, obrazem naváděná střela Spiculum - neboť stále čekal, až se mu dobijí energetické zbraně.
Vzápětí se k němu připojilo jeho číslo Ventura s blýskajícími iontovými kanóny i hmotnostními urychlovači. Ten prudký útok ve spojení s Tolwynovou střelou překonal Kočičákovy štíty a bylo po druhém Vaktothu.
V téže chvíli ovšem volali dva piloti Raptorů o pomoc a jeden z nich náhle zmlkl, když na scénu přibyla druhá vlna kilrathských letounů, střední stíhačky Dralthi Čtyři z bližší kilrathské letounovky, a zapojila do boje svou palebnou sílu. Boj se rychle zvrhával v individuální rvačku, v níž zcela jistě převáží kilrathská početní převaha nad lidskou disciplínou a taktickou doktrínou.
„Veliteli landreišského wingu, tady je kapitán Tanaka z Bonadventure. Můžete mi odpovědět?“
„Mluvte stručně, kapitáne,“ řekl Tolwyn a ostře strhl řídicí páku, aby zakroužil zpátky do nejhustší vřavy.
„Navázali jsme spojení s vaší letounovkou. Váš velitel chce, abyste zdrželi Kilrtahy tady, dokud nerušeně nesoustředí zbytek vašich lodí.“
„Rozumím,“ odpověděl Tolwyn. Představoval si, že Galbraith takhle nějak rozhodne. Byl to logický krok... ale ponechával Osvoboditele napospas událostem.
„Heleďte, loďstvo, víte přece, že tenhle boj je beznadějný, že?“
„O co vám jde, kapitáne?“ zareagoval Tolwyn skrz zaťaté zuby. Byl si až příliš dobře vědom, že tohle prohlášení je

pravdivé, ale nechtěl si to připustit.
„Bonadventure se z tohohle v žádném případě nedostane," sdělil mu Tanaka. „Posledním útokem jste ošklivě poškodili motory. Vymáčknu z nich minimální tah, ale Kočičákům rozhodně neuteču."
„Mám se vám omluvit? Promiňte, že jsme s vámi jednali jako s každým pirátem, který střílí na některou z našich lodí."
„Sakra, já se vám snažím nabídnout východisko z téhle bryndy!" vybuchl pirátský kapitán. „Heleďte, ta průzkumná loď je na tom bídně a má na palubě Zacharyho Banfelda. Když pošlete pár stíhaček, aby ho doprovodily do bezpečí, a zbytek vašich orlíků seskupíte u mé přídě, abych měl aspoň nějaké krytí, myslím, že Bonadventure může přenést boj k nepříteli. Až k velkým lodím."
Tolwyn se zamračil. „Tím chcete říci..."
„Tím chci říct rovnou Kočičákům do chřtánu," téměř zavrčel Tanaka. „Jestli to půjde, narazím do nejbližší kočičácké letounovky. Nenabrala zatím skoro žádnou rychlost. Bude to snadný cíl. A ostatní Kočičáci jí budou muset jít na pomoc... letounovka je moc cenná, než aby ji nechali plavat, i když je jenom eskortní. V tom zmatku se vaši piloti můžou odpoutat a upalovat odsud zpátky k vaší operační skupině. Jenom vemte Banfelda s sebou. Gilda ho potřebuje."
„Kašlu na to, co potřebuje Gilda," prohlásil Tolwyn. „My máme své důvody, proč se ho ujmout. Ale myslím, že byste se o tenhle kousek neměl pokoušet, kapitáne. Neříkal jste právě, že letounovka je na to moc cenná?"
Tanakův obličej na obrazovce zčeřil hořký úsměv. „Jak jsem říkal, stejně z toho nevyvázneme. A tyhle necky jsem stejně nikdy za letounovku zrovna nepovažoval."
„Dobře, kapitáne," opáčil Tolwyn váhavě. „Asi už jste se rozhodl. Zorganizuji svoje lidi."
„Rozumím." Tanaka chvilku mlčel. „Smím vás požádat o laskavost? V osobní věci?"
„Pane?"
„Mám na Landreichu ženu a dvě děti. Už jsem je víc než rok neviděl... „ Zdálo se, že Tanaka sbírá odhodlání. „Mohl byste se postarat, aby netrpěly za to, co jsem dělal? Žádné konfiskace ve prospěch státu, žádné tahání po soudech? O tom, co dělám u Gildy, nevěděly prakticky nic a jejich pronásledováním vláda nic nezíská."
Tolwyn polkl. „Nemohu vám nic slíbit, kapitáne. Nejsem tak významný. Ale udělám, co bude v mých silách."
„ Děkuji vám. Tanaka končí."
Kevin Tolwyn znovu polkl a sáhl po spínači vysílačky, aby wingu vydal nové rozkazy. Ještě nikdy ho nenapadlo, že by pirát mohl mít rodinu, jež ho bude oplakávat.

Středisko bojových informací FRLS Independence
vesmírný prostor, soustava Pekelná díra
08:18 standardního konfederačního času (CST)

„Je mi líto, kapitáne, admirál to nevydržel. Ošetřovna hlásí, že zemřel v 8:13."
Galbraith se zamračil. „Děkuji, komandére. Jaký je stav operační skupiny?"
„Všechny lodě potvrdily přijetí rozkazů a přerušily pronásledování, pane," odpověděla komandér Rothová. „Odhaduji, že Themistoklés nám bude schopen poskytnout podporu za deset minut. Ten je z nich nejdál."
„A letounový wing?"
„Tvrdě bojuje, pane. Pirátská letounová loď hlásí, že podnikají společný manévr, aby zdrželi Kočičáky. Míří naproti kilrathskému operačnímu svazu a je cílem stále úpornějšího útoku. Komandér Tolwyn hlásí, že zatím přišel o pět Raptorů, čtyři Scimitary a dva Hornety. Zničeny byly i dva pirátské Broadswordy, které vzlétly na pomoc wingu."
„Panebože... skoro třetina stíhaček, které jsme tam měli." Galbraith odvrátil pohled. „Výborně, komandére. Informujte mě průběžně dál. Chci vědět, až se operační skupina plně shromáždí. Navigátore, zadat kurs k přeskokovému bodu do Landreichu... ale provést až na můj pokyn."
„K přeskokovému bodu, kapitáne?" otázala se Rothová s pozdviženým obočím.
„Slyšela jste rozkaz, komandére," odsekl Galbraith prudčeji, než měl v úmyslu. Rothová mluvila jako hlas jeho svědomí a on se nedokázal se zpochybňováním svých rozhodnutí vyrovnat. Byl sám dost nejistý, než aby je ještě dokázal ospravedlňovat.
Galbraith seděl v křesle skleslý tíhou odpovědnosti. Myslel si, že po tomto dni se z něj stane válečný hrdina. Místo toho se na něj bude vzpomínat jako na člověka, který obětoval celý bojový wing letounů, aby zabránil ztrátě celé operační skupiny... takhle si tedy výsledek dnešní operace nepředstavoval...

Raptor 500, VF-84 „Osvoboditelé"
přeskokový bod č. 6, soustava Pekelná díra
08:27 standardního konfederačního času (CST)

„Těch mizerů se tu rojí čím dál víc," poznamenal Tolwyn. „Jste tu ještě se mnou, Ventile?"
„Držím se vás jako klíště, skippere," odpovědělo jeho číslo. „Ale až budete pořádat mejdan příště, radši bych, abyste mě ze seznamu hostů vynechal, jo?"
„Příště vynechám ze seznamu hostů Kočičáky," odpověděl Tolwyn a letmo vypálil po lehkém stíhacím Darketu, jenž se mu mihl před přídí.
Probojovávali si cestu houstnoucím odporem. Lidské stíhačky utvořily ochrannou clonu před pochroumanou pirátskou letounovou lodí, jež mířila přímo doprostřed kilrathského operačního svazu. V konvenčním střetnutí by lidé

nikdy nedokázali proniknout ke kočičáckým letounovkám tak blízko, jenže Kilrathové byli dezorganizovaní poté, co vylétli z přeskokového bodu tak blízko Bonadventure, a nestihli zahradit přístup křižníky nebo torpédoborci. Ty se blížily tak rychle, jak mohly, ale Bonadventure ten závod o chloupek vyhraje... pokud se od ní podaří kilrathské stíhačky udržet dál.
To stálo životy až příliš mnoha Osvoboditelů a Tolwyn se mohl jenom modlit, aby ta oběť měla smysl. Alespoň se však Kočičáci soustředili na hlavní hrozbu, jakmile si jí všimli, a nechávali landreišskou operační skupinu i poškozenou průzkumnou loď s doprovodem tří Hornetů na pokoji, zatímco kolem pirátské letounové lodě zuřil boj.
Předtím se Tolwyn na pirátskou loď díval s pohrdáním jako na neohrabanou improvizaci. Nyní k lodi i její posádce cítil neochotný respekt. Ještě nikdy neviděl loď válečného námořnictva, ať už konfederačního nebo landreišského, která by si pod palbou vedla lépe než Bonadventure. Za jiných okolností by na kapitána Tanaku mohlo být hrdé i konfederační loďstvo.
Letounová loď držela neochvějně kurs přímo proti kilrathské eskortní letounové lodi.
„Skippere! Skippere! Nahoře!“ chraptěl Ventil z přívalu adrenalinu. „Rychle se blíží čtyři Dralthi... „
Tolwyn proklínal svou nepozornost. Nechal se rozptýlit a Kočičáci mezitím na obklíčené Landreišany zesílili tlak. Strhl stroj ostře doleva právě včas, aby uhnul přívalu výstřelů přilétajících kilrathských středních stíhaček. Ty se na ně řítily a palba z jejich energetických zbraní prořezávala půlnoční vesmírnou oblohu.
„Mungo“ Callahan v Raptoru 506 to štěstí neměl. Když se Dralthie v sevřené formaci mihly kolem Tolwynovy stíhačky, pokračovaly v palbě a ostřelovaly Callahanovy štíty.
„Sundejte je ze mne!“ křičel Callahan.
Tolwyn se snažil zatočit za nepřátelskou formaci, ale protivníci byli obratnější. Raptor nebyl zkonstruován na ostré zatáčky a akrobatické manévry a Tolwyn byl za nimi příliš pozadu, než aby mohl účinně zasáhnout...

Broadsword 206, peruť Gildy „Nájezdník Jedna“
přeskokový bod č. 6, soustava Pekelná díra
08:28 standardního konfederačního času (CST)

Winston Drake zahlédl, jak čtyři Dralthie napadly landreišský Raptor a téměř instinktivně naklonil stroj na bok, aby vypálil po nejbližším z nich. Ironii té situace si uvědomil až poté, co stiskl spoušť, aby aktivoval celé spektrum svých energetických zbraní.
Před necelými dvěma hodinami bojoval proti Landreišanům, jejichž početní převaha přispěla ke ztrátě téměř poloviny jeho kolegů pilotů z Bonadventure. Masakr byl tak krutý, že kapitán Tanaka spěšně nařídil ústup. Jinak by už i sám Drake nejspíš skončil proměněný v páry.
Jenže přílet Kočičáků všechno změnil. Nyní všichni přítomní lidé spolupracovali a pilot Raptoru, jenž mohl mít na svědomí některého z Drakeových kamarádů, byl nyní spojenec, kterého je třeba zachránit.
Paprsky z jeho výzbroje prorazily záďové štíty Dralthiho a zařízly se do zádě. O vteřinku později tam už byl jenom rozpínající se oblak trosek. Drake zavýskl a začal srovnávat letoun s dalším cílem. Tohle bylo setsakra lepší než přepadat neozbrojené nákladní lodě nebo dostávat nakládačku od drtivé převahy landreišských sil.
Kočičáci si uvědomili nebezpečí a rozlétli se do tří směrů. Drake s tlumenými kletbami stočil stroj doprava a na plný tah se snažil udržet mnohem obratnější Dralthi v zaměřovači. Několikrát se sice dostal ke střelbě, ale neudržel cíl zaměřený tak dlouho, aby měla nějaký skutečný účinek.
Potom z pronásledovaného Dralthiho vyšlehl plamen a rozlétly se úlomky potahu trupu. Pilot, kterého Drake zachránil, se připojil k zábavě. „Ať jsi, kdo jsi, díky, žes mi zachránil kejhák,“ řekl pilot Raptoru na spojovacím kanálu.
„Rádo se stalo,“ odpověděl Drake a překvapilo ho, když si uvědomil, že to myslí upřímně. „Bacha na dvou hodinách dole. Jeden z nich sem míří!“
Raptor se pomalu otočil do nového vektoru, Drakeův Broadsword se mihl kolem něho a znovu zahájil palbu. Avšak příďové štíty Dralthiho byly lepší než ty, které chránily záď, a kočičácký pilot se nijak nesnažil palbě vyhnout. Naopak ji opětoval, pohlcoval všechno, čím ho Drake častoval a naplno mu to vracel vlastními paprsky.
Drake se chladně ušklíbl. Zásoby energie Dralthiho se obnovovaly pomaleji než u Broadswordu a jeho příďové štíty byly slabší. Ten Kočičák se chce boxovat? Drakeovi to vyhovovalo. „Pá pá, koťátko,“ řekl a stiskl spoušť na řídicí páce ještě pevněji.
Až tehdy si všiml, že se zpoza prvního Dralthiho zvedá další a připojuje svou pekelnou energii k náporu bušícímu do Drakeových příďových štítů. Sotva si to stihl uvědomit, než mu v pilotní kabině spustilo půl tuctu výstražných signálů.
Potom už Winston Drake nevěděl nic.

Vlajkový můstek KIS Klarran přeskokový bod č. 6,
soustava Pekelná díra
08:29 standardního konfederačního času (CST)

Admirál Džulgar nar Ta'hal cítil, jak se mu kolem hrdla svírají drápy Boha pádící smrti. „Kde jsou, ve jménu všech bohů, ty křižníky?“ chtěl vědět.
Jeho pomocník se musel chytit opěradla křesla, aby neupadl, když letounovou lodí otřásl další zásah. „Blíží se, lorde admirále. Už zahájily palbu na tu... loď. Nebo co to je.“
„To není dost... a není to včas. Kdo by si pomyslel, že opice budou chtít k sebevražednému útoku použít tak velkou loď?“ Džulgar zaťal jednu tlapu v pěst. „Už jsme byli tak blízko! Ale teď už ani nemůžeme vyplnit původní úkol. Lidé mají příliš velký náskok. Za několik minut bude ta průzkumná loď z našeho dosahu a potom provedou přeskok.“
Odmlčel se. „A moje hrdlo bude patřit Ragarkovi.“
Na monitoru viděli pomalu, ale nezadržitelně se přibližující loď, jež vyhlížela jako nákladní, nesla stíhačky jako letounová, ale nyní se chovala jako dobrovolná oběť cestou na oltář. Bylo zřejmé, že chce narazit do Klarranu, a vektor kilrathské letounové lodě byl takový, že vymanévrovat lidi by vyžadovalo malý zázrak.
Zatímco Džulgar přihlížel, křižník Dravnor lidskou loď zasypával palbou. Na spodku plavidla vykvetly exploze a několik kilů na vlajkovém můstku spustilo vítězný pokřik. Pozemská letounová loď se rozpadala...
Příliš pozdě.
„Dostali jsme je!“ vykřikl Džulgarův pobočník.
„Počkejte,“ zněla Džulgarova tichá odpověď.
Z expandující ohnivé koule vylétly rotující úlomky, každý o velikosti těžkého stíhacího letounu nebo větší. Většina z nich si zachovala původní vektor lodě do té míry, že zůstala na střetném kursu s kilrathským plavidlem.
Pokřik ještě nedozněl, když se do Klarranu zasekl první z těchto pokroucených kusů kovu. Kinetická energie, již jim udělila konečná rychlost lidské lodě, stačila na proražení štítů, a jak jeden kus po druhém zasahoval cíl, Klarran se znovu a znovu otřásal, jako by byl hračka, kterou si pohazuje ruka Boha pádící smrti.

Můstek průzkumné lodě Gildy Lapka
vesmírný prostor, soustava Pekelná díra
08:33 standardního konfederačního času (CST)

Můstek byl na několika místech proražen a vzduch byl pryč. Banfeld měl na hlavě přilbu a skafandr plně utěsněný, ale chvíli to trvalo. Cítil, jak mu z nosu a uší teče krev a v krku ho po dekompresi pálilo. Dýchal jen s námahou. Měl podezření, že má poškozené i plíce, ale to se dozví určitě, až jestli se dostane k doktorovi.
Zvenku se k průzkumné lodi připojil Hornet FRLN a vlekl ji, zatímco další dva je doprovázely v sevřené formaci. Počítač a zobrazovací systémy byly kupodivu dosud funkční, ale jinak toho na můstku fungovalo pramálo. Lapka zůstal téměř bez energie, jeho fúzní reaktor vysadil, motory a zbraně byly stejně nefunkční jako porouchaný maskovací systém. Ani palubní gravitace nefungovala a mrtvoly a trosky se volně vznášely po celém můstku. Postřehl mezi nimi Jonase Harta, ale z místa, kde se nacházel sám, další mrtvé nepoznal.
Trup lodě byl na tuctu míst pokroucený a roztrhaný. Už nikdy se nevydá mezi hvězdy, ani ve službách Gildy, ani v jiných.
Banfeld se nemotorně přitáhl zpátky do křesla a šetřil přitom pravděpodobně zlomenou ruku. Druhou rukou se připoutal a začal ťukat do ovládání senzorových systémů.
Na monitoru se objevil obraz Bonadventure. Tanaka udělal, jak řekl, a řídil ji přímo kilrathské letounovce do chřtánu. Zatímco Banfeld přihlížel, loď se začala rozpadat a úlomky, jež z ní po mnohonásobném výbuchu zůstaly, se zaryly do horní části kočičácké letounové lodě.
„Chudáci kamarádi z Gildy,“ zachrčel Banfeld. „Co jsem to na vás přivolal?“
Emoce, jež se v něm vzdouvaly, byly příliš silné. Propadl se do černé tůně bezvědomí.

Raptor 500, VF-84 „Osvoboditelé“
přeskokový bod č. 6, soustava Pekelná díra
08:34 standardního konfederačního času (CST)

„To je náš signál! Odpoutat z boje a zamířit domů!“ vykřikl Tolwyn povel, strhl stroj do zatáčky a uhnul přitom kusu trosek lodě Gildy. Za ním čelní kilrathská letounová loď ztrácela atmosféru a velký kus její nástavby zůstal rozdrcený opakovanými dopady pozůstatků Bonadventure. Rozsáhlé opravy ji nejspíš za několik měsíců uvedou opět do běžné služby, ale momentálně bojeschopná nebyla.
Zbývala ovšem ještě druhá letounová loď a rozmanité křižníky, torpédoborce, eskortní lodě a stíhačky, ale Tolwyn věděl, že má k dobru několik minut, než v Kilrathech nabude vrchu bojechtivost a zorganizují se k pronásledování. A poškozená letounová loď zatím určitě pár kočičáckých lodí zaměstná.
Osvoboditelé udělali, co mohli. Jestli to k něčemu bylo dobré, to se teprve uvidí.

Středisko bojových informací FRLS Independence
vesmírný prostor, soustava Pekelná díra
08:35 standardního konfederačního času (CST)

„Operační skupina se zformovala kolem nás, kapitáne. A letounový wing se odpoutal z boje. Je pronásledován.“
Galbraith se podíval na Rothovou a hryzal si ret. Sledovali poslední čin pirátské letounové lodě a věděli, že jedna z

kilrathských letounových lodí je vážně poškozená. Avšak jejich operační svaz měl nad operační skupinou Independence stále převahu v bojeschopných lodích a wingy obou letounovek, třebaže utrpěly v boji s Osvoboditeli vážné ztráty, převyšovaly počtem jeho zbývající stíhačky natolik, že představovaly vážnou hrozbu.
A Tolwyn už neměl tolik stíhaček, aby je udržel dlouho. Jestli se Kilrathové rozhodnou na operační skupinu zaútočit, nic je nezadrží.
„Nařiďte operační skupině ustoupit do přeskokového bodu," řekl Galbraith.
„Ale, kapitáne..." Rothová se tvářila ohromeně.
„Proveďte!" vyštěkl.
V tom okamžiku promluvil taktický důstojník lodě. „Poruchy v přeskokovém bodu číslo dva," oznámil. „Z Landreichu přilétá loď... teď."
V prostoru se zhmotnila loď, jež vystoupila z hyperprostoru. Galbraith se téměř bál podívat na taktické údaje. Na monitoru se téměř okamžitě objevil signál identifikačního majáku lodě, vysílajícího jedinečný kód.
„To je Arbroath" vyhrkla komandér Rothová, jež si přečetla údaje na vlastním panelu.
Arbroath - dříve TCS Saipan, sesterská loď Independence, teprve nedávno získaná jedním z Krugerových nákupčích. Galbraith si vzpomněl na sžíravé poznámky svého otce ohledně poslední hračky Maxe Krugera. Když Independence odletěla, Arbroath právě procházel na oběžné dráze u Landreichu vystrojováním a byl téměř připraven na zkušební provoz, ale do bojeschopnosti měl ještě daleko. Co tady dělá?
„Přijímám vysílání," oznámil spojovací důstojník.
Obrazovka komunikátoru se rozzářila a ukázala drsné rysy Maxe Krugera. „Independence, co se to tady, hergot, děje ? Přiletěl jsem omrknout, co jste našli na pirátský základně, a na dálkovejch senzorech se mi hemžej kočičácký lodě. Jaká je situace?"
„Pane presidente," spustil Galbraith a naklonil se blíž. „Musíte okamžitě ustoupit. Náš bojový wing odřízly kilrathské stíhačky a jejich operační svaz je mnohem silnější než my. Zrovna, když jste sem provedl přeskok, jsem se připravoval stáhnout k obraně hlavního světa."
Kruger se zatvářil zlostně. „Stáhnout? Jaké ‚stáhnout'? Moje senzory mi říkají, že jedna z těch letounovek je poškozená. A jejich stíhačky taky musely utrpět ňáký ztráty,"
„To ano, pane, ale ne dost..."
„Poslechněte, synu, jestli schytali nějaký ztráty, těžko tady budou ocmrndovat, když tu máme dvě nepoškozený letounovky a dá se čekat, že do boje pošleme čerstvý letouny. Kde je Camparelli? Ten pochopí, co potřebujeme..."
„Je mrtev, pane," oznámil Galbraith. „Zem..."
„Potom z moci svěřené mi jako vrchnímu veliteli, bla bla bla, přebírám velení tohohle operačního svazu. Ať tam vaše operační skupina hodí zpátečku a zamíří proti těm Kočičákům, kapitáne!"
„Ale pane... já vím, že nemáte na palubě kompletní wing. Nemůžete mít! Ledaže byste ho naložil během posledních několika dní..."
„Kdepak. Ani ťuk." Kruger ho obdařil vlčím úsměvem.
„Ale Kočičáci to samozřejmě nevěděj. Teď předejte dál ty moje rozkazy, kapitáne, nebo vás zbavím velení!" Obrazovka zhasla a Galbraith zůstal civět na prázdný monitor.
Navzdory beznadějné situaci, do které mířili, ho zalila úleva. Aspoň že za to, co se stane, ať už zvítězí nebo prohrají, přebírá odpovědnost Kruger.

Velitelský můstek KIS Hravik
přeskokový bod č. 6, soustava Pekelná díra
08:38 standardního konfederačního času (CST)

„Lidské posily!" zavrčel kapitán Ghadhark nar Volles. „Další letounová loď... stejné třídy jako první."
„Ano, můj pane," řekl jeho výkonný důstojník.
„Nějaké známky po podpůrných lodích nového přírůstku?"
„Ne, můj pane. Ale přeskokový bod leží na samé hranici současného dosahu našich senzorů. Další plavidla mohou procházet, aniž bychom zaznamenávali poruchy, které vytvářejí."
Ghadhark se zahleděl na monitor zobrazující poškozený Klarran s jedním torpédoborcem po boku a hejnem malých plavidel, jež se snažila evakuovat raněné a přepravit na palubu opravárenské čety. Admirál se ztratil z vysílání krátce poté, co byla zničena opičí loď a déšť úlomků se začal zatínat do Klarranu, a bylo jisté, že kapitán vlajkové lodě je po smrti. V důsledku toho byl nyní nejvyšším důstojníkem Ghadhark. Další kroky jsou na něm.
Vpředu neuspořádaně ustupovaly lidské stíhačky, pronásledovány kilrathskými perutěmi, jež nad nimi měly stále početní převahu několika osmic. Jenže lidská operační skupina měnila vektor a počítačové extrapolace vedly jejich trajektorii přímo k jeho operačnímu svazu. Zdálo se, že druhá letounová loď je sama, ale mohla představovat jenom první plavidlo celé vlny posil...
Opice už dnes jednu kilrathskou loď poškodily, a už to Ragarka rozzuří. Další ztráty by jenom násobily katastrofu... a nedaly by se složit na admirálův práh jako poškození Klarranu.
Zprávu průzkumné lodě už opice nepochybně dostaly a rozšířily ji dál natolik, že operační svaz už těžko může zabránit, aby se dostala na jejich hlavní svět Landreich. Tato část akce skončila naprostým krachem. Ne že by opicím bylo k něčemu dobré vědět, že Ragark má na oběžné dráze u Baka Karu dreadnought. Beztak s tím nemohou nic dělat.
Za takové situace byl nejlepším řešením ústup. I s dreadnoughtem bude Ragark při svém tažení potřebovat všechny letounové lodě, které má k dispozici. Dreadnought sice může přemoci celé flotily menších opičích lodí, ale jenom

letounové lodě mohou vést císařské síly proti několika různým cílům současně. Ragark možná bude zuřit, že se rozhodli stáhnout se, ale další ztráty by byly ještě horší. Nejenom pro Říši, ale i pro Ghadharkovo hrdlo.
„Nařiďte stíhačkám ať se vrátí," řekl nakonec s vědomím, že rozhodl správně. „A předejte ostatním lodím pokyny, ať se připraví na přeskok zpět do Vordranu."

Středisko plánování operací FRLS Independence
nedaleko přeskokového bodu č. 2, soustava Pekelná díra
12:43 standardního konfederačního času (CST)

„Obávám se, že jsme ztratili prakticky polovinu stíhaček," oznámil Kevin Tolwyn zachmuřeně. „A spousta letounů se vrátila ve špatném stavu. Mohli bychom napadnout leda tak peruť vrabců, a to by ještě nesměli být moc odhodlaní, abychom nad nimi vyhráli."
Seděl vedle kapitána Galbraitha u velkého trojúhelníkového stolu a hleděl přes něj na Maxe Krugera a kapitána Arbroathu. S nimi byla přítomna hrstka dalších vysokých důstojníků, aby podali Krugerovi zprávu o dnešním boji.
„Odved jste dobrou práci, komandére," řekl Kruger. „Muselo pro vás bejt těžký spojit se s pirátem, kterej se podle všeho pokoušel vyřídit vašeho strejčka. Ale udělal jste správnou věc. Pirátská letounovka zvrátila průběh boje, ale bez doprovodu vašich stíhaček by to nezvládla. Gratulace za dobrou práci jsou na místě, kapitáne Tolwyne."
Tolwynovi dlouho trvalo, než si uvědomil, že byl právě povýšen. Kruger to při svých ledabylých způsobech prováděl jako něco bezvýznamného.
Na židli blízko něho se zavrtěl hlavní inženýr Independence komandér Hiro Watanabe. „Kdybyste nedorazil v pravou chvíli, pane presidente, obávám se, že by to neskončilo tak dobře."
Kruger střelil po Galbraithovi pohledem, který Tolwyn nedokázal zcela zařadit. Zlost? Nebo pohrdání? „Strašně rád bych tvrdil, že to byla součást mýho velkolepýho plánu,' blýskl úsměvem směrem k Watanabemu. „Skutečnost je taková, že jsem se chtěl osobně mrknout na tu pirátskou základnu, a tak jsem nařídil Arbroathu předčasný přejímací zkoušky. Má jenom nejzákladnější posádku a necelý dvě perutě letounů - většinou nebojovejch typů. Posily nic moc. Ovšem informace, který nás sem přivedly, o tom, že bysme potřebovali posily, nic neříkaly, že?"
Galbraith zrudl. „Údaje o pirátské základně byly naprosto přesné, pane," prohlásil upjatě. „Nevím, odkud je můj otec vzal, ale seděly. Jak jsme mohli předvídat útok Kočičáků? Chvíli už to začínalo vypadat, že problémy máme opravdu s piráty a ne s Ragarkovou posádkou."
„No, tak dneska tahle představa vzala za svý, ne, kapitáne?" Kruger pokrčil rameny. „Připouštím, že piráti celou věc komplikovali, ale už dlouho máme mraky důkazů o kočičáckejch aktivitách. Dneska přibyly další. Po dnešku nás snad ten tlustej blbec Williams začne poslouchat. Máte záběry z fotokulometů, kapitáne Tolwyne?"
Ten přikývl. „Hromady, pane presidente. Ale docela po chybuji, že má smysl je předkládat Williamsovi. Víte přece, že nás jenom obviní z jejich falšování jako posledně."
„Politiku přenechte mně, synu," prohlásil Kruger. „Protože to je zhruba asi tak to jediný, co ještě smím dělat."Chvilku mlčel. „Co Banfeld?"
Odpověděla mu komandér Rothová: „Průzkumná loď nestála už ani za rozmontování na součástky, ale asi polovina posádky přežila. Včetně pana Banfelda. V tuto chvíli po na ošetřovně léčí z následků dekomprese. Doktor předpokládá, že za den nebo dva může začít zpívat."
„Zachary Banfeld," zadumal se Kruger. „Víte, já mu kdysi pomáhal Gildu zakládat. Připadalo mi to jako dobrej nápad, nechat obchodníky, aby si sami zajistili ochranu. Ani mi moc nevadilo, když se potom bokem dal na žoldáctví a korzárství. Konečně, bylo to všechno namířený proti Kočičákům. Ale teď... sakra, ještě teď mohl bejt členem party, ale on se místo toho obrátil proti nám. Už mě upřímně štve, že se proti mně obracej lidi, kterejm jsem věřil." Podíval se na Galbraitha. „Až příště uvidíte tatínka, kapitáne, vyřiďte mu ode mne, že jeho politická strana udělala pro podkopání naší šance zastavit Ragarka a jeho bandu víc než piráti nebo Kočičáci sami!"
„Pane?" zatvářil se Galbraith nevinně. Tolwyn mu nevěřil.
„Včera odhalil všechny podrobnosti celýho projektu Goliáš na uzavřeným zasedání Rady," oznámil Kruger. „Nepochybně stejný stoprocentně spolehlivý zdroje. Aspoň že to nevytáh' před holokamerama. Kdyby s tím vylez' na veřejnost, Kočičáci by se toho domákli a veškerý naděje, že bysme je překvapili, by byly v hajzlu. Ale i tak nadělal hodně škody, čert ho vem."
„Co se stalo, pane presidente?" zeptal se Tolwyn.
„Obvinili mě z plejtvání státníma prostředkama Landreichu a financování beznadějnýho projektu a vypadá to, že si konečně prosadil hlasování o nedůvěře, po kterým celou dobu pase. Mám dobrý šance, že do měsíce budu z funkce pryč." Kruger se na Tolwyna chabě usmál. „Nemáte ve svým wingu flíček pro stárnoucího loďáka, synu? Možná budu brzo potřebovat práci."
Slova sice volil žertovná, ale Tolwyn v očích starého muže viděl bolest člověka, který sleduje, jak se kolem něj rozpadá jeho celoživotní dílo.
Přijímací sál, Bradžakh Kar Baka Kar,
soustava Baka Kar
12:28 standardního konfederačního času (CST),
2671,024

Mrtvé tělo Ghadharka nar Vollese leželo natažené na koberci před pódiem, na němž stál guvernérův trůn. Ukar dai Ragark ze svého sedadla shlížel s úšklebkem.

„Odměna za výklad rozkazů bez zisku vítězství," oznámil a kývl na strážce, který předtím na Ragarkův signál vrazil kapitánovi dýku do zad. „Odneste kořist. Koberce vyčistit později."
„Ano, můj pane," odpověděl strážce a mávl na dva ze svých podřízených, aby mu pomohli z mrtvolou. Sebrali mrtvé tělo a spěšně vycouvali, jako by byli rádi, že jsou pro tu chvíli z Ragarkova dosahu.
Ten vycenil tesáky. Dnes bylo záhodno bát se Ukara dai Ragarka. Zpráva o poškození Klarranu a o neúspěchu pronásledování ho uvedla do takového rozpoložení, že se jeho hněv svážel po každém, kdo měl tu smůlu, že mu přišel do cesty. Zástup šlechticů, důstojníků a ministrů se pod jeho pohledem neklidně vrtěl.
Ragark si přál, aby mohl něco ze svého vzteku ventilovat na nešťastném Ghraffidu nar Dhoresovi, ale ministr hospodářství zemřel při výslechu zaměřeném na jeho pašerácké kontakty s lidmi. Vyslýchající už byl také po smrti za to, že nechal vyslýchaného zemřít předčasně.
Pokynul Dawxovi Džhorradovi. „Nu, kapitáne, zdá se, že jsme ztratili moment překvapení," přiměl se potlačit vztek a mluvit klidně.„Nyní už lidé o Vorghathu jistě vědí."
„Záleží na tom, můj pane?" zeptal se neurozený válečník s těžko proniknutelným výrazem za protetickou maskou z kovu a plastu, jež mu zakrývala polovinu obličeje. „Co zmohou opice proti dreadnoughtu? Ještě předtím, než se dostal do vašeho doku, mohl nadělat třísky z celé landreišské flotily. Dejte nám ještě tři osmice dní na úplné vystrojení a Vorghath zničí všechno, co mu opice postaví do cesty. Nic vám nezabrání zakotvit na oběžné dráze kolem Landreichu a vynutit si jejich kapitulaci."
„To je nejspíš pravda," připustil Ragark. „Ale přesto... opice jsou nebezpečné. Vynalézavé. Myslím, že musíme podniknout něco, co na čas odvrátí od Vorghathu jejich pozornost. Vyvinout na ně tlak, aby je ani nenapadlo zaútočit na dreadnought, dokud zůstává v suchém doku."
„Nemohou přece proniknout kolem posádky střežící přeskokový bod!" To se ozval Akhdžer nar Val. Pokud tenhle skeptik projevuje takovou sebedůvěru, pak snad má Ragark naději navzdory vážným komplikacím, jež jeho plán postihly. „Jak by se lidské lodě mohly dostat do pozice, z níž by ohrozily orbitální dok nebo Vorghath!"
Ragark na něho pohlédl. „Jak lidé zničili Kilrah, když se tam připravovala celá flotila? Jak se dostali na dvě světelné minuty od orbitálního doku? Maskované lodě mohou naší obranou proniknout."
„Nemají maskované lodě větší než průzkumné čluny," namítl někdo. „Rozhodně se odhalení nevyhnou těžké lodě."
„Takové, o kterých víme," opravil ho Ragark. „A pumu Temblor dopravila k cíli pouhá stíhačka. Ne, nesmíme nic riskovat. Známe sílu Krugerovy flotily. Musíme proti klíčovému světu poslat dostatečně silný diverzní svaz, abychom si zajistili, že bude muset obraně zasvětit celou svou sílu. Mezitím zde budeme udržovat silnou posádku... jenom pro jistotu. Když budeme kořist náležitě stopovat, nebude mít příležitost udeřit na Vorghath předtím, než bude připraven opět vyrazit do boje. A až ta chvíle nadejde, obě flotily se soustředí na Landreich a ukončí tu frašku jednou provždy."
„Zní to jako vynikající plán, můj pane," řekl Džhorrad a zdravé oko mu svítilo nedočkavostí. „Kdy diverzní svaz odletí?"
„Ještě nějaký čas věnujeme přípravě operace," odpověděl Ragark. „A hlídání zdejší soustavy pro případ, že by se Kruger pokusil o bezprostřední výpad, ačkoliv to pokládám za nepravděpodobné. Řekněme dvě osmice dní, než shromáždíme síly. A potom... udeříme!" „Přál bych si letět s vámi, můj pane," prohlásil Džhorrad.
„Váš čas také nadejde brzy," ujistil ho Ragark. „A vaše jméno bude vzpomínáno ještě dlouho poté, co se dávno zapomene na urozené hlupáky jako Thrakhath či na toho chámu Ghadharka."

Kapitola sedmnáctá

„Pravý vůdce obětuje své válečníky jen tehdy,
když není jiná možnost; pravý vůdce obětuje sám sebe,
když ví, že jedině tak v bitvě zvítězí."
ze Sedmého kodexu
12:16:07

Transportní kosmoplán Mjöllni Echo
na oběžné dráze kolem Nargrastu, soustava Vaku
16:22 standardního konfederačního času (CST), 2671,033

Člun kilrathské výroby visel v prostoru a vedle trupu letounové lodě, nyní nazývané Mjöllni, vypadal jako trpaslík. Poručík Aengus Harper a jeho velitel wingu kapitán Bondarevskij si z jeho pilotní kabiny prohlíželi opravená místa na vnější straně levoboční letové paluby a zaznamenávali všechno na video i na digitální nehybné snímky. Byla to zdlouhavá práce, ale tvořila nedílnou součást oprav, neboť zajišťovala, že na renovovaném trupu nepřehlédnou zjevně slabá místa. Bondarevskij o tom alespoň Harpera už po několikáté ujišťoval, třebaže Harper měl podezření, že jeho velitel má téhle „důležité povinnosti" stejně plné zuby jako on. Přesto, jak velitel wingu zdůraznil dřív, bylo lepší věnovat tomu čas a námahu teď než zjistit, že přehlédli nějaký závažný nedostatek, až poté, co nějaký nešťastný zásah rozpáře trup uprostřed boje.
Měl-li být Harper upřímný, neviděl žádné místo, které by nebylo slabé. Při opravách levoboční letové paluby se kladl důraz především na rychlost a ten spěch se projevil v hrubém provedení záplat a svarů. Doufal jenom, že kontrolní počítačová analýza dopadne lépe, než napovídal vzhled odvedené práce, a přinese výsledky v mezích přijatelných hodnot.
„Úsek sto dvacet pět," oznámil Bondarevskij. Znělo to unaveně. Stiskl tlačítko na přístrojové desce druhého pilota. „Zaznamenáno. To je poslední, poručíku."

„Díky Bohu a všem svatým za to, pane," prohlásil Harper s úsměvem. „Mám s tím žebříňákem zajet zpátky do stodoly?"
„Udělejte vyhlídkový oblet," požádal ho Bondarevskij. „Chci se na starou dámu podívat lépe... z větší dálky, ne jenom na nýty a svary."
„Jasně, pane, to bude příjemná změna." Ruce se mu rozběhly po ovladačích kosmoplánu. „Myslíte, že ta práce projde kontrolou?"
Bondarevskij vzdychl. „Doufám, proboha." Chvilku mlčel. „Ale jo, věřím, že vyhoví. Přinejmenším na nějakou dobu rutinních operací, než budeme mít čas to udělat lépe. Richards mi dnes ráno říkal, že ji pravděpodobně budeme spravovat ještě šest měsíců... pokud se Ragark o něco nepokusí dřív."
„Šest měsíců tohohle?" protáhl Harper obličej. „To už bych byl radši, kdyby se Ragark přiřítil přes hranice a střílel o sto šest."
„Radši to neříkejte moc nahlas," nabádal ho Bondarevskij. „Faktem zůstává, že na opravy potřebujeme co nejvíc času. Nikdy jsem si nemyslel, že se vůbec dostaneme takhle daleko, Aengusi, ale ještě toho před námi je hodně, než se tahle stará dáma bude schopná postavit nepřátelům v opravdovém boji."
Zatímco se člun pomalu vzdaloval od zjizveného trupu letounové lodě, Harper mlčel a převracel si v hlavě slova velitele wingu. Po skutečně herkulovské námaze celé posádky byl Mjöllni víceméně provozuschopný. Už před několika dny spustili řídicí motory a odvedli loď z protáhlé eliptické dráhy okolo hnědého trpaslíka na vysokou oběžnou dráhu kolem Nargrastu. Zbytek operační skupiny obsadil podobné dráhy a rozptýlil se kolem letounovky tak, aby pokryl možné přístupové vektory a poskytl letounové lodi výstrahu v případě dalších nemilých návštěv v soustavě. K dispozici nyní byly obě letové paluby a všechny zbývající letouny a Bondarevskij denně pořádal výcvik na simulátorech i ve vesmírném prostoru, aby si piloti přidělení k perutím kilrathských strojů na své letouny zvykli a aby se celý wing Černých koček naučil souhře.
To ovšem znamenalo víc než jenom výcvik bojových perutí. Také všechna podpůrná plavidla - letouny pro elektronický boj, zásobovací čluny, velitelské a řídicí stroje - bylo nutno zapojit do akce. Kilrathský systém spolupráce pomocných plavidel se stíhačkami a bombardéry byl v některých ohledech výhodnější a efektivnější než postupy konfederačního a landreišského loďstva. Bondarevskij se záhy rozhodl využít na bývalé kilrathské letounové lodi stejných technik, aby překlenul nedostatečné vybavení, jež odráželo rozdíl v doktríně. Samotná letounová superloď měla málo palubních systémů pro úlohy plněné těmito speciálními stroji a Bondarevskij rychle dospěl k názoru, že bude jednodušší si zvyknout operovat jako kilrathšti piloti než se snažit doplnit potřebná zařízení na lodi. Stíhačky i bombardéry tudíž často doplňovaly výzbroj a palivo za letu, místo aby se za obsluhou vracely na palubu, a lehce vyzbrojené průzkumné čluny vykonávaly povinnosti, jaké obvykle příslušely peruti lidských lehkých stíhaček. Hlavní středisko řízení letového provozu na letounové lodi zvýšilo svůj dosah tím, že řadu koordinačních povinností předalo velitelským a řídicím letounům.
Zvyknout si na to dalo dost práce a Harper slyšel mezi příslušníky wingu spoustu bručení a nadávání. Ale pomalu se Bondarevského požadavkům podřizovali a začínali být na své úlohy hrdí.
Harper se podivoval admirálovu odhadu, podle kterého mělo dokončení oprav trvat ještě šest měsíců. Graham sice stále pracoval na přeskokových generátorech, posledním důležitějším palubním systému, který ještě nebyl vyzkoušen za polních podmínek, ale problémů bylo méně, než se technický tým zprvu obával, a práce postupovala rychle. Až bude přeskokový pohon prohlášen za hotový, Mjöllni bude prakticky bojeschopný. Sice ještě bude třeba postarat se o spoustu drobnějších věcí, aby loď byla účinnější, pohodlnější, ale už nyní měla motory, senzory, kanóny a funkční letovou palubu. Podle Harperova názoru ji to plně kvalifikovalo jako loď použitelnou k boji.
Poodlétli tak daleko, že měli výhled na celou letounovou loď. Z této vzdálenosti nebylo příliš vidět jednotlivá poškození kromě šrámu na nástavbě, kde byl původní řídicí můstek zakrytován bez obnovování. Nepozemské obrysy kilrathské letounovky Harpera pokaždé poněkud znervózňovaly. Na kilrathských lodích bylo něco, co v něm budilo instinktivní touhu buď bojovat, nebo utéci. I obří superletounovka byla samá hrana a ostří a připomínala smrtonosný meč.
„Pěkné, pane Harpere," poznamenal Bondarevskij. „Odsud to vypadá skoro jako válečná loď a ne jako sdrátovaná hromádka dílů, která jen čeká, aby se mohla rozpadnout." Harper se zamračil. Bondarevskij mluvil o celém renovačním projektu stále pesimističtěji. Pracoval tvrdě, honil sám sebe ještě neúnavněji než své podřízené, ale střetnutí s piráty jím otřáslo. Občas se zdálo, že se obviňuje ze ztráty Sindriho a deprimovaly ho neustálé problémy, které jim pořád připomínaly, jak velká práce taková renovace ve skutečnosti je.
„Promiňte, pane," řekl Harper tiše. „Já vím, že se nehodí, abych vám to říkal, ale myslím, že byste měl toho rýpání do lodi nechat."
Bondarevskij se na něj podíval a zmateně se zamračil. „Co to má znamenat, poručíku?" zeptal se.
„Velká část posádky začala být na Mjöllni opravdu hrdá, pane. Možná vypadá strašně a drží pohromadě jen plivanci a silou vůle, ale je naše. Jako samotný Landreich. My tady na hranici nejsme žádná Pozemská konfederace. Nemůžeme si dovolit nejlepší lodě nebo nejlepší posádky, a tak si musíme vystačit s tím, co máme. A jsme hrdí na to, co dokážeme v potu tváře vlastníma rukama. Slyšet takhle snižovat Mjöllni jako druhořadou loď je špatné pro morálku, pane."
Bondarevskij zavrtěl hlavou a znenadání se usmál. „Občas mě, pane Harpere, opravdu nutíte zamyslet se," řekl. „Dobře, vyhrál jste. Od této chvíle je to nejlepší loď flotily a basta." Odmlčel se. „Ale doufám, že vám nebude vadit, když se budu snažit nekýchat příliš nahlas. Pořád se ještě bojím, co by se mohlo stát."
Harper se ušklíbl. „Jo, Kočičáci by nás mohli nadobro vyřadit z boje jednou silnou dávkou chřipky."
„Letíme domů, poručíku," nařídil Bondarevskij. „Než mě ještě přesvědčíte, že tahle stará dáma je opravdu tak dobrá, jak si o ní podle všeho myslíte."
Návrat na levoboční letovou palubu jim díky neočekávané návštěvě trval déle, než plánovali. Zatímco prováděli

prohlídku, přiletěl lehký a rychlý kurýrní člun, vybavený přeskokovým pohonem, a když Harper požádal Šéfa Marchandovou o povolení k přistání, kurýr právě nasazoval na závěrečné přiblížení. Počkali tedy opodál, až se Marchandová zase ozve, že mají volno.
Jejich kosmoplán zaparkoval na palubě hned za kurýrem. Když Harper a Bondarevskij vystupovali, poklop na hřbetě kurýrního člunu se otevřel a po žebříku přistaveném k levému boku z něj slezla postava ve skafandru. Když si odpojila a sundala přilbu, Harper uviděl, že to je Kevin Tolwyn.
Bondarevskij si k němu pospíšil s napřaženou rukou. „Kevine! Co ty tady děláš? A v téhle létající rakvi?“ Kurýrní čluny byly proslulé svou stísněností a nepohodlností. Bylo v nich sotva místo pro pilota - a jednoho cestujícího, když se dobře shodli - a skládaly se v podstatě z pilotní kabiny, maličkého spacího kouta, palivových nádrží a motorů.
Tolwyn uchopil podávanou ruku a pokrčil rameny. „Poslal mě Starý Max. Jsem teď jeho oblíbenec a on chtěl, abych vám přivezl nejnovější zprávy.“
Bondarevskij o krok ustoupil. „Kapitánské proužky, co? Nebrousíš si zase náhodou zuby na moje místo?“
„Já ne,“ odpověděl Tolwyn. „Před pár dny jsme měli nějaké vyřizování s Kočičáky a Max usoudil, že si zasloužím povýšení. Dokonce mi věnoval basu piv, když jsme se vrátili do Landreichu!“ Mladší muž se odmlčel. „Hele, Jasone, mám depeše a rozkazy pro admirála Richardse. Máme potíže a obávám se, že Kargu čekají zlé časy.“
„Teď se jmenuje Mjöllni,“ řekl Bondarevskij nepřítomně. „Jaké potíže a jak zlé časy?“
Tolwyn ztlumil hlas, ale Harper ho stále slyšel. „Kočičáci mají dreadnought,“ oznámil. „Opravují ho v Baka Karu. A naše rozvědka přišla s tím, že chystají operační svaz s letounovými loděmi, který má napadnout Ilios.“
„Dreadnought?“ Bondarevskij zbledl. „Jestli na nás ta mrcha má vpadnout, můžeme začít balit k evakuaci hned teď...“
„Je toho ještě víc,“ řekl Tolwyn. „O hodně víc. Ale to podstatné jsou vaše rozkazy. Kruger chce, abyste tam s vaší lodí vlítli a pokusili se dreadnought zničit. A to brzy.“
Bondarevského bionická ruka se zaťala v pěst a začala sebou cukat v nejhorší sérii křečí, jakou Harper viděl za celé týdny. „Zatraceně!“ vyhrkl ostře. Po dlouhé chvíli se mu podařilo končetinu ovládnout, ale mračil se stále jako čert. Ztišil hlas. „Zbláznil se snad? Tahle hromada šrotu má vyřídit dreadnought?“
Tolwyn přikývl. „Obávám se, že ano. Vezu rozkazy. Příliš choulostivé, než aby se daly odvysílat.“ Zadíval se Bondarevskému do očí. „Musím se ohlásit admirálu Richardsovi. Ale myslím, že bys u toho měl být také... i můj strýc. Tohle byste měli slyšet všichni.“
Bondarevskij se ohlédl přes rameno na Harpera. „Dokončete poletové procedury, poručíku,“ téměř zavrčel. „Budu u admirála.“
Odešel s Tolwynem dřív, než Harper stačil odpovědět. Poručík je sledoval a snažil se nedat najevo rozbouřené emoce. Před malou chvílí doufal, že se brzy vypraví do akce. Nyní se zdálo, že se dočkal. Jenže jak to vypadalo, první skutečně bojová operace Mjöllniho bude zároveň i poslední.

Hotovostní místnost vlajkového důstojníka, FRLS Mjöllni
na oběžné dráze kolem Nargrastu, soustava Vaku
17:15 standardního konfederačního času (CST)

Holoobraz zachycoval muže na lůžku v ošetřovně, jenž dýchal jen se značnými obtížemi a mluvil chraplavým a sípavým hlasem. Zachary Banfeld nevypadá příliš jako ostřílený pilot, pomyslel si Bondarevskij. Spíš jako vyděšená oběť katastrofy, která jen zázrakem přežila.
Podle všeho tomu právě tak bylo.
„Můžete, prosím, opakovat svoje poslední prohlášení?“ Hlas mimo kameru patřil Maxu Krugerovi. „Jak velká byla ta loď?“
„Podle odhadu dvaadvacet kilometrů dlouhá,“ řekl Banfeld. „Údaje o hmotnosti byly až někde za rohem. Byla obrovská, Krugere! Obrovská! A měla snad třicet těžkých energetických baterií. Věže všude!“
„Dreadnought.“ Bylo zvláštní slyšet ze záznamu poznámku pronesenou hlasem Kevina Tolwyna, když ten seděl vedle Bondarevského a mlčky se díval do stolu.
„To stačí,“ prohlásil admirál Richards, vypnul záznam i znovu rozsvítil. Kromě Bondarevského a Kevina byl jediným přítomným admirál Tolwyn. Richards dokonce poslal pryč i svého pobočníka poručíka Cartwrighta. „To musí být Vorghath. Stále se nám donášejí pověsti o dreadnoughtu, který unikl zničení Kilrahu, ale nikdo nedokázal vystopovat nic konkrétního. Jeho kapitán očividně odmítl uznat Meleka za Thrakhathova nástupce a vydal se hledat někoho, ke komu by vstoupil do služby.“
„Ragark,“ ozval se admirál Tolwyn.
„Ragark,“ odpověděl jako ozvěna Richards. „S touhle věcí v arzenálu ho nic nezastaví. Ani v Landreichu, ani v Konfederaci. Předpokládám, že kdybychom shromáždili většinu konfederační flotily na jednom místě, dokázali bychom Vorghath zastavit, ale zbytek Ragarkovy flotily by si zatím mohl dělat, co chce.“
„President si myslí totéž,“ řekl Kevin. „Podle něho jediný způsob, jak jej zastavit, je udeřit na něj, dokud je v doku.“
„Ani nevíme, jak dlouho tam ještě bude,“ podotkl jeho strýc temně.
„Podle Banfelda se zdá být notně pošramocený. Podle jeho odhadů to vypadá na několik týdnů oprav.“ Mladší Tolwyn odvrátil pohled. „Ale v počítači průzkumné lodě nezůstala žádná spolehlivá data, která by jeho tvrzení podpořila. Hrome, celá ta historka může být podvrh. Ale já o tom pochybuji. Mně připadá, že Banfeld mluví upřímně. A vyděšeně. Konec konců, jestli ta příšera zaútočí, bude to konec nejenom Landreichu, ale i Gildy.“
„I kdyby jeho odhad byl přesný, může Vorghath stále mít dost palebné síly na to, aby rozdrtil celé landreišské loďstvo,“ řekl Richards. „Těžko říci, proti čemu vlastně stojíme, a máme zatraceně malou šanci získat nějaké dodatečné

informace.“
„President Kruger zašel dokonce tak daleko, že znovu oslovil Clarka Williamse,“ prozradil Kevin. „Šel za ním vyzbrojený našimi snímky z boje a Banfeldovým prohlášením. Měl za to, že konfederační loďstvo je zhruba naše jediná naděje, jak vyřídit dreadnought, dokud je relativně bezbranný.“
„A nepochybně s ním vyrazili dveře,“ zabručel starší Tolwyn. „Takhle plýtvat časem je hloupost.“
„To je v kostce přesně to, jak to dopadlo,“ přisvědčil jeho synovec. „Williams nás obvinil z falšování údajů i prohlášení. Banfeld je prý pirát a odpadlík, který pouze chce pohraničí zatáhnout do rozsáhlé války, a konfederační loďstvo mu v tom prý pomáhat nebude.“
„A on tedy očekává od nás, že zasáhneme?“ Richards promluvil stejně nevěřícným tónem jako předtím Bondarevskij... a téměř stejně zlostně. „Děláme sice hotové zázraky, ale ještě nejsme bojeschopní. I kdyby nám krylo záda celé zatracené landreišské loďstvo, Ragark si nás dá k snídani, než se dostaneme k Baka Karu na dohled.“
Kevin Tolwyn zrudl. „V tom je ta potíž, admirále. Landreišské loďstvo nemůže zaútočit na Baka Kar. Zachytili jsme kódované hyperprostorové vysílání Ragarkovy flotily, svolávající další jednotky pro útok na Ilios. To nemůžeme ignorovat. Jestli tam loďstvo nebude, aby jim čelilo, mohou udeřit na kolonii a potom se vydat přímo na Landreich. Tím by nás porazili stejně jistě jako útokem dreadnoughtu.“
Richards se zamračil. „Pokud jsme ten signál zachytili, pak je to proto, že Ragark chce, abychom to slyšeli,“ prohlásil. „Je příliš chytrý, než aby takové podrobnosti svěřil šifrám, pokud neví jistě, jestli je náhodou neumíme rozluštit. Vlastně je docela pravděpodobné, že by zprávu poslal po kurýrovi, kdyby nechtěl, abychom ji zachytili.“
„To nám napovídá, že chce, aby Kruger stál právě před tímhle dilematem,“ řekl admirál Tolwyn zamyšleně. „A z toho vyplývá, že má obavy, že bychom mohli na dreadnought zaútočit, než bude hotový. Nemyslíš, Vanci?“
Richards se zamračil. „Nejspíš ano. Zná Krugerovu reputaci. Starý Max je dost velký cvok na to, aby vypravil proti dreadnoughtu generální útok a pokusil se jej ochromit. Tudíž je třeba ohrozit cíl, který Max nemůže ignorovat. Nemá síly na obojí...“
„A Vorghath se vyhne útoku, dokud nebude vystrojen,“ dokončil starší Tolwyn. „Je to elegantní, to se tomu kočičáckému parchantovi musí nechat.“
„Karga... Mjöllni je presidentovo eso v rukávu,“ řekl Kevin. „Má za to, že loďstvo se o situaci u Ilia postará docela dobře i bez vás a vaší operační skupiny.“
„V životě se nedostaneme dál než za přeskokový bod,“ namítl Richards. „Můžete se vsadit, že hlavní svět toho bude bránit víc než jenom Vorghath. Budeme si muset prokousat cestu celou jejich obranou... a až dorazíme k orbitálnímu doku - pokud vůbec - budeme ošklivě poničení a oni budou v plné pohotovosti. Totéž platí pro úder letounů, co, Jasone?“
„Jjjo...“ protáhl Bondarevskij zamyšleně, protože ho v tu chvíli něco napadlo. „Admirále, přece jen existuje jeden způsob, jak bychom se mohli dostat blíž a překvapit je.“
„Strachy ne,“ zvedl Richards ruku. „Já vím, že se Blairovi v maskovaném Excaliburu podařilo dostat tak blízko, aby vypustil pumu Temblor, ale přišel přitom skoro o celou svou peruť. A my nemáme pumu tak velkou, aby mohla něco víc než poškrábat trup dreadnoughtu.“
„Ne, pane,“ kývl Bondarevskij hlavou na souhlas. „Nemá smysl na ně útočit jedinou perutí stíhaček. Ale můžeme se dostat dost blízko s Mjöllnim...“
Admirál Tolwyn plácl dlaní do stolu. „Propána, Jasone, to je ono! Jsme jediná loď v lidském prostoru, která tohle může dokázat!“
Richards přejížděl pohledem z jednoho na druhého. „Vy si chcete hrát na kilrathskou loď... ?“
„Přesně tak,“ odpověděl druhý admirál. „Podívej, letíme v těžce poškozené kočičácké letounovce. Oni jsou zvyklí na to, že k nim různí Kočičáci přilétají a přidávají se k nim... Vorghath ostatně není jediný nový přírůstek, který se upsal Ragarkově flotile. Takže proplujeme kolem jejich hlídek a přátelsky požádáme, aby nás nechali zadokovat kvůli nezbytným opravám.“
„To bude opravdu věrohodná záminka,“ poznamenal kysele Bondarevskij, když si vzpomněl na svůj rozhovor s Harperem ve člunu. Právě jejích slabost jim nyní mohla pomoci Kočičáky přesvědčit.
„Mohli bychom dokonce využít zbytku operační skupiny ke zvýšení důvěryhodnosti,“ pokračoval Tolwyn a oči se mu začínaly rozsvěcovat vzrušením. „Budou hrát roli lidských lodí, které nás pronásledují. U přeskokového bodu se tedy bojuje, což odláká další kočičácké hlídky od Baka Karu. My se díky tomu dostaneme do nitra soustavy snadno bez boje. Potom... udeříme. Nemáme sice tolik zbraní jako oni, ale odvážím se tvrdit, že pan Děnikin se svými kanóny přece jen nějaké škody nadělá. A necháme vzlétnout celý bojový wing, aby nás kryl a současně posílil útok.“
„Tady budou výhodou naše kilrathské stíhačky,“ dodal Bondarevskij. „Hlavně Strachy. Černé kočky jejich obraně pěkně zamotají hlavu.“
Richards pozvedl ruku. „Vaše zanícení je chvályhodné, pánové,“ řekl. „Ale ještě jste nevyřešili spoustu věcí. Například jak se budeme schopni vydávat za Kočičáky...“
„Počítačové avatáry,“ přerušil ho Tolwyn. „Když budeme tvrdit, že máme poruchu na komunikačních zařízeních, budou dostatečně přesvědčivé.“
‚A dále je tu záležitost kódů a hesel,“ pokračoval Richards, jako by jeho kolega admirál vůbec nic neřekl. „Nepochybně jsou někde zahrabané v materiálu, který jsme stáhli z počítačů během oprav, ale bude to vyžadovat spoustu dolování... a stejně to nakonec nemusí stačit.“ Na chvilku zmlkl. „A pak jedna zásadní věc, lidi. Váš plán sice zní krásně, ale skoro jistě to bude jednosměrná cesta. Mjöllni možná docílí několika dobrých zásahů, nakrásně dokonce poškodí dreadnought a dok natolik, aby odvrátil hrozbu, ale až vzbouříme celou soustavu, vážně pochybuji o tom, že budeme schopni se dostat zase pryč.“

Admirál Tolwyn se na něj zadíval plamenným pohledem. „Vanci... tohle je zásadní věc. Pro jakou jsme tuhle loď zprovozňovali především. Podívejte - díky spiklencům doma má Ragark volnou cestu na Landreich. Oni si nejspíš představují, že sice vyhraje, ale až konfederační loďstvo mobilizuje, dokáže ho nakonec zadržet. Vyrukovat proti němu s pumami Temblor, nebo co bude třeba, a jeho panství zneutralizovat. Jenže to překombinovali, Vanci. Nikdo z nich nečekal dreadnought. Ragark Landreich prostě převálcuje a půjde dál tak daleko, jak se mu zachce. Vzpomínáte si na bitvu o Zemi? Na všechna ta města v plamenech? Jestli se Vorghath dostane na oběžnou dráhu Země a obrátí kanóny proti ní, nezůstane nic. Ragark dosáhne toho, co odjakživa chtěl Thrakhath... srazit lidstvo zpátky do doby kamenné na všech planetách, které jsme kdy osídlili, a těch pár přeživších nechat jako lovnou zvěř nebo jako otroky.“ Naklonil se na židli kupředu. „Jasonův plán je jediná šance, kterou máme, že se k tomu monstru dostaneme a vyřadíme je z akce dřív, než se utrhne z řetězu a všechno zničí. Pokud to znamená, že se nevrátíme domů... nu, doma to všichni známe.“
Richards pohlédl na Bondarevského. „Předpokládám, že s ním souhlasíte, Jasone,“ řekl tiše.
„Ano, pane,“ odpověděl Bondarevskij. „Nemůžeme tu hrozbu ignorovat. A nevidím jiný způsob, jak její zbavit.“
Znovu se ozval Kevin Tolwyn: „Ať už uděláte cokoliv, musíte to udělat rychle,“ řekl. „To jsou zbylé špatné zprávy. Radě se nějak donesly podrobnosti o zdejší renovaci. Někteří politici žádají, aby celý projekt Goliáš byl okamžitě zrušen. Odeberou vám operační skupinu, nechají letounovku sešrotovat a celou posádku propustit nebo přeložit. A nejspíš uspořádají i hlasování o nedůvěře, které Krugera vyšoupne z funkce.“
„Když jim nad hlavou visí dreadnought?“ podivil se Richards.
„President jim tuhle konkrétní informaci neprozradil, pane,“ upozornil ho kapitán Tolwyn. „Prý by to za daných okolností způsobilo zbytečnou paniku.“
„Jo, to je celý Starý Max,“ prohlásil Richards temně. „Ochotný zahodit všechno, co udělal, jenom proto, aby zůstal zásadový. Kolik času zbývá?“
„K hlasování dojde za několik dní. Záleží na tom, jestli se presidentovi podaří je parlamentní taktikou oddálit.“
„Pochybuji, že by Max Kruger poznal parlamentní taktiku, i kdyby na něj vytáhla laserovou pistoli,“ zabručel Richards. „Jinými slovy se musíme vydat na cestu dřív, než si někdo všimne, co máme za lubem je to tak?“
„Ano, pane,“ přisvědčil mladší Tolwyn.
„Doufám, že si všichni uvědomujete, jak málo se mi to líbí,“ sdělil jim velitel operační skupiny. „Dobře. Nemáme na vybranou a nezbyl nám žádný prostor k manévrování. Naskicuji rozkazy, abychom se vydali na cestu hned, jak se postaráme o nebojové lodě a personál.“
„Můžeme je doprovodit až do Oikuméné,“ navrhl admirál Tolwyn. „Tam je malé uskupení loďstva, jež se o Carnegieho a Město Cashel může postarat. Pak nebudeme muset vyčleňovat žádné bojové lodě k eskortním povinnostem.“
„Dobrý nápad, Geoffe,“ souhlasil Richards. „Panebože... zbývá udělat tisíc věcí a nemáme na ně čas.“ Pohlédl na mladšího Tolwyna. „Předpokládám, že se budete chtít vrátit do Landreichu, než se Independence vydá do vesmíru.“
„Ano, pane.“ Kevin se odmlčel. „Raději bych letěl s vámi, ale mám na starosti vlastní letounový wing. Rekvírujeme každý přebytečný stroj, který je schopen letu, abychom doplnili ztráty, které jsme utrpěli v Pekelné díře. A přetahujeme se o letouny i o piloty s Arbroathem. Musím tam být.“
„Ty jsi vždycky věděl, co je tvoje povinnost, Kevine,“ řekl Bondarevskij, zvedl se také, když mladík vstal, a stiskl mu ruku. „Už jsme se tolikrát museli loučit, aniž bychom věděli, jestli si někdo z nás nebo oba koupí na stará kolena farmu. Dneska... no, kdo ví. Dávej na sebe pozor.“
„Ty také, Jasone,“ odpověděl Kevin. Obrátil se a zasalutoval Richardsovi. „Pane, myslím, že tam, kam máte namířeno, nejspíš ani štěstí nepomůže, ale přesto vám ho přeji všem.“
Richards mu stiskl ruku. „Vám také. Dohlédněte na toho blbce Galbraitha.“
Strýc přistoupil ke Kevinovi jako poslední. „Přivedl jsem tě sem, protože jsem se bál o tvoji bezpečnost na Zemi,“ řekl. „Teď jsme oba zase na frontě. Promiň, Kevine.“
„Není co, pane,“ odpověděl mladší muž. „Tuhle práci jsem si sám vybral. A víte přece, že mne se dá zbavit jen hodně těžko. Jenom mějte taky takovou výdrž, až zaútočíte na Baka Kar.“
Admirál při loučení se synovcem vyhlížel staře. „Rodina na tebe může být hrdá, Kevine. Vždycky si to pamatuj.“ Potom po kratičkém objetí ustoupil. „Teď se vraťte na kurýrní člun, kapitáne, a vyřiďte Maxovi Krugerovi, že pro něj ten sebevražedný nálet podnikneme. Ale jestli se vrátím z Baka Karu živý, chci, aby na mne čekaly všechny plechovky piva z celého Landreichu!“
Kevin znovu zasalutoval a odešel. Když se za ním zasunuly dveře, Richards znovu promluvil: „Dobrá, pánové, zdá se, že nás čeká nějaké plánování. Rozdělme si je do několika hlavních bodů. Bod číslo jedna, přeskokový pohon...“

Letová paluba FRLS Mjöllni
nedaleko přeskokového bodu č. 1, soustava Oikuméné
13:15 standardního konfederačního času (CST), 2371,036

„Jak to, že pro mne nemáte místo? Proboha, ženská, já jsem civilista! A do válečné zóny na těchhle neckách nepoletím!“ Bondarevskij cílevědomě kráčel přes letovou palubu k místu, odkud zaznívaly výkřiky a urážky. Jak očekával, ve středu dění nalezl Armanda Diaze zabraného do plamenného sporu se Sparksovou. Žena stála na rampě člunu s elektronickým záznamníkem v ruce a tvářila se nejistě a uštvaně. Byla zvyklá starat se o opravy a obsluhu malých plavidel a její obvyklí svěřenci neodmlouvali a nekladli si požadavky. Jenže Bondarevskij jí přidělil tento úkol, protože všem úsekům na lodi se nedostávalo lidí.
„O co tady jde, poručíku?“ zeptal se hlasitě, když zůstal stát za Diazem.
Expert na rekonstrukce se otočil. „Jde o to, Bondarevskij, že mi nepřidělili místo na evakuačních člunech. Tohle je

poslední let na Město Cashel, ne?“
Jason přikývl. „Ano, majore,“ zůdraznil lehce Diazovu hodnost, aby mu připomněl jeho postavení. „Obávám se, že někde muselo dojít k nějaké chybě...“
„To rozhodně muselo!“ skočil mu do řeči Diaz.
„... chybě v komunikaci,“ pokračoval Bondarevskij. „Očividně se vám nedoneslo, že vás admirál žádá, abyste s ostatními počítačovými specialisty zůstal na palubě.“
„Cože? Nic takového! Já jsem...“
„Jste major ozbrojených sil Landreichu, pane, a tudíž podléháte vojenské disciplíně. A v této chvíli velmi potřebujeme vaše služby jakožto počítačového odborníka. Musíme z kilrathských počítačových záznamů vylovit spousty informací a máme na to jenom omezený počet lidí.“
„Poslyšte, Bondarevskij...“
„Kapitán Bondarevskij, majore,“ upozornil ho Jason klidně. „Podívejte, já z téhle situace také nemám radost. Ale podléháte admirálu Richardsovi. Jestli máte stížnost, jděte s ní za ním. Zatím ovšem opusťte moji letovou palubu a nezdržujte lidi, kteří mají legitimní důvod pro opuštění lodě. Nebo mám zavolat plukovníka Bhaktadila, aby vás několik jeho námořních pěšáků doprovodilo na ubikaci? Nebo rovnou k admirálovi?“
Diaz otevřel ústa, potom postřehl Bondarevského pohled a zase je zavřel. Obrátil se a bez dalšího slova odkráčel.
„Díky, skippere,“ prohlásila Sparksová. „Mám obavy, že jsem ho moc dobře nezvládla.“
„S tím si nedělejte starosti,“ uklidňoval ji. „Měl se toho ujmout poručík Cartwright, ale ten má spoustu jiné práce. A Richards ho asi hned tak nepustí.“
„Zažila jsem za ten den hodně rozruchu, skippere, ale myslím, že tenhle výstup tomu kraluje.“
„Jo. Jak to jde jinak?“
„Tohle je poslední várka,“ oznámila mu. „Jediný další problém... no, ani si nejsem jistá, jestli to je problém, pane. Ale většina Kočičáků ke svému člunu nepřišla. Co s tím mám dělat?“
Chabě se usmál. „Tentokrát je to moje vina, že o tom nevíte, Sparksová,“ přiznal. „Právě se vracím z porady s Murraghem a admirálem. Většina Kočičáků chce zůstat s námi.“
„To je šílenost,“ prohlásila rozhodně.
„To jsem říkal také. Jenže Murragh přesvědčil admirála, že to je naše nejlepší naděje, jak proniknout Ragarkovými hlídkami. A já se bojím, že má pravdu.“
Už jí neříkal nic o prudké hádce, jež v admirálově hotovostní místnosti zuřila téměř dvě hodiny. Murragh dostal pokyny, aby se se všemi svými lidmi přesunul na Město Cashel spolu s ostatním nebojovým personálem na palubě - až na hrstku těch, kterých, jako Diaze, bylo zapotřebí k přípravě útoku na Baka Kar. Kilrathskému princi se však podařilo vyzvědět důvody toho přesunu a obrátil se přímo na Richardse se žádostí, aby mohli zůstat na palubě.
„Můj kádr stále zná systémy lépe než většina vašich lidí, admirále,“ řekl. „A mohlo by být dobré mít na palubě několik skutečných kilů pro případ, že by vaše počítačové simulace nezabraly.“ Zcela po lidsku pokrčil výmluvně rameny.
„Nemůžete nic vědět předem, ne? Co můžete potkat? Bylo by špatné zahazovat užitečné možnosti.“
„Není to váš boj, Murraghu,“ sdělil mu Richards chladně. „A kromě toho mluvíme o sebevražedné akci. To není místo, kde by měl riskovat právoplatný císařský princ. Zvlášť když je pravděpodobné, že nás tam zničí.“
„Pokud byste ovšem nebyl toho názoru, že byste mohl přesvědčit své krajany, aby nebojovali.“ To byl Tolwyn, jehož na poradu ve spěchu přizvali, jakmile se Richards a Bondarevskij dozvěděli, co kilrathský princ chce.
„Obávám se, že je to nepravděpodobné,“ odpověděl Murragh. „Jsem zákonný dědic trůnu, nejbližší žijící příbuzný starého císařského rodu. Ale to je všechno, co jsem. Hraidžhak... nejbližší ekvivalent, který jsem viděl ve vašich knihách, jsem našel v nějaké knize o keltské historii, kterou mi půjčil Graham. Jsem... tanist, nejpravděpodobnější dědic. Ale dokud neusednu na císařský trůn a nepřijmu přísahu věrnosti hlavních klanových vůdců, nemám žádnou autoritu. A jestli Vorghathu skutečně velí Dawx Džhorrad, můžete si být jistý, že přinejmenším on neodvolá přísahu složenou Ragarkovi jenom proto, že mám na trůn větší právo. Zejména když Ragark je teď zjevně mocný, zatímco já... mám jen málo následovníků.“
„O to víc důvodů, abyste se držel v bezpečí,“ opáčil Richards.
„Ne, admirále, je to přesně naopak. Pokud mám někdy vznést svůj nárok na císařství, musím se nejprve osvědčit proti Ragarkovi a ostatním potenciálním uzurpátorům. A protože nemám své následovníky, musím si najít spojence, kde to jen jde. Můj lid respektuje válečníky, kteří jdou do bitvy proti svým nepřátelům, admirále. Vezměte mě do téhle s vámi. Slibuji, že vám moji lidé budou schopni pomoci.“
Richards se nakonec mrzutě poddal, stejně jako tehdy, když přišly původní rozkazy od Krugera. A tak Murragh a skoro stovka Kilrathů poletí s Mjöllnim do boje jako součást posádky. Jenom ti, jejichž oddanost princově věci byla pochybná, byli v rámci příprav operační skupiny na odlet z Oikuméné přepraveni na transportní loď.
Alespoň přeskokové motory fungovaly. To byla jejich poslední starost, když opustili oběžnou dráhu a zahájili cestu z Vaku. Graham však opět potvrdil svou pověst. Mjöllni byl připraven k boji... jak to jenom šlo.
Bondarevskij sledoval zmatek na letové palubě, kde se poslední postradatelný personál připravoval k odletu, a jenom doufal, že jsou připraveni dostatečně.

Středisko řízení letového provozu
v prostoru letounové lodě FRLS Independence
na oběžné dráze okolo Landreichu, soustava Landreich
15:15 standardního konfederačního času (CST)

Komunikační monitor v rohu CSTCC byl naladěn na komerční holovizní informační a zpravodajský kanál z hlavní planety. Téměř všichni v místnosti, od Kevina Tolwyna až po plavčíka pověřeného úklidem a doléváním šálků s kávou, trávili sledováním monitoru přinejmenším stejnou dobu jako vlastní prací.
„Co myslíte, Tolwyne?“ zeptal se řídící prostoru Howard Reed přes šálek kávy u úst. „Přežije to Starý Max nebo ne? Vy jste teď konec konců jeho favorit.“
„Nevím, Šéfe,“ zavrtěl Tolwyn hlavou. „Neumím odhadnout, jestli se mu podaří další zázrak.“
Na monitoru bylo vidět Radu delegátů čekající v zasedacím sále. Delegáti se tvářili netrpělivě a komentátor vyplňoval čas zdlouhavým vysvětlováním procedury hlasování o nedůvěře podle landreišské ústavy.
Tolwyn se sotva stihl vrátit z Vaku, když se ta zpráva objevila. Galbraithova frakce podnítila svolání zvláštního zasedání Rady a hlavní agendou mělo být Krugerovo plýtvání prostředky na obranu. To mohlo znamenat jenom tolik, že se Galbraith rozhodl prozradit podrobnosti projektu Goliáš, které se nějak dozvěděl, a z toho dále vyplývalo, že se o tajemství Mjöllniho zanedlouho dozvědí všichni... včetně Kilrathů.
Tolwyn, jenž věděl, že Richards a ostatní mají v plánu předstírat, že jsou kilrathská loď, měl obavy. Zatím novináři tápali ve tmě, jelikož Galbraith očividně chtěl projekt Goliáš odhalit co nejdramatičtěji. Ale jakmile se schůze rozběhne, nic už pravdě nezabrání vyjít na světlo.
A Mjöllni poletí vstříc katastrofě, pokud tu zprávu neslyšeli a neobrátili nazpět. Tolwyn však pochyboval, že by měli příležitost. Podle jeho výpočtů, založených na rozvrhu, který obdržel při posledním spojení mezi letounovou lodí a jeho kurýrním člunem, by se právě měli chystat k hyperprostorovému přeskoku z Oikuméné do Pekelné díry a odtamtud do Baka Karu. Tolwyn pochyboval, že by poslouchali zprávy LN&IC, a nebylo pravděpodobné, že by něco šlo oficiální cestou. Jedině že by se je Kruger rozhodl odvolat, když teď ví, že politickým nepřátelům neunikne... a to se Starému Maxovi vůbec nepodobalo.
Mjöllni tedy mířil po hlavě do neštěstí a landreišskou flotilu zadržel přímý presidentův rozkaz v předvečer odletu k Iliu. Celá strategie se rozpadala, a to všechno proto, že se rozpadala i vláda Maxe Krugera.
Nikdo nevěděl, proč president flotilu zadržel. Někteří si mysleli, že by se ji mohl pokusit využít k nějakému převratu, aby se znovu zmocnil vlády, ale vzhledem k tomu, že nejvýše postaveným kapitánem byl Galbraith, bylo nepravděpodobné, že by ho flotila při takovém kroku podpořila. Ať už hrál jakoukoliv hru, rozhodně si dával pozor, aby mu nikdo neviděl do karet. Dokonce se ani nedostavil včas na zasedání Rady. Proto ten neklid mezi delegáty a komentátoři zabíjející čas.
„Od planety se blíží člun, Šéfe,“ oznámil jeden z techniků. „Ze základny loďstva v Lutz Mannheimu. Všechny identifikační kódy souhlasí.“
„Pusťte je,“ nařídil Šéf Reed a odložil kávu. „To bude nejspíš ten poslední opožděný náklad náhradních dílů, jak si stěžoval Watanabe.“
Kosmoplán vlétl dovnitř rychleji, než se Tolwynovi líbilo, prudce zbrzdil, až se vzepjal nad letovou palubou, a z výšky dosedl. Službukonající dispečer sebou trhl a do elektronického záznamníku si naškrábal několik poznámek. Podle toho, jak se mračil a jak energicky podtrhl některá slova, bylo Tolwynovi jasné, že si pilota hodlá později podat... pokud z něj něco zbude, až s ním skončí Šéf Reed.
Transplastovým oknem vedoucím na letovou palubu Tolwyn viděl, jak se kolem zahemžili mechanici a technici, aby letoun opatřili, ale všechno se zastavilo, když se otevřely dveře a na palubu se vyklopila rampa.
Na vrcholu rampy ve skafandru a s přilbou pod paží stál president Max Kruger.
Tolwyn vyběhl z CSTCC jako střela.
Doběhnout na letovou palubu mu trvalo asi minutu a Kruger zatím sotva sestoupil z rampy. Když zahlédl Tolwyna, jak se řítí přes rozlehlou plochu letové paluby, vrásčitou tvář mu zbrázdil úsměv. „A, kapitáne, to jsem rád, že máte službu,“ prohlásil bodře. „Nahrávají vám bezpečnostní kamery na letový palubě?“
Zaražený Tolwyn se vzmohl jen na rychlé přikývnutí.
„Dobře,“ řekl Kruger. Vytáhl odkudsi ze skafandru složený list papíru, krátce pohlédl na náramkový počítač a papír rozložil. „Je patnáct hodin devatenáct minut standardního konfederačního času,“ oznámil. Začal číst tak rychle, že slova téměř nesrozumitelně drmolil. „Maxmiliánu Krugerovi, nejvyššímu veliteli ozbrojených sil Svobodné republiky Landreichu. Pane, tímto jste pověřen, abyste převzal funkci admirála a velení operačního svazu Ilios a vztyčil svou vlajku na FRLS Independence případně na jiném plavidle, jež si sám vyberete, a s řečeným svazem prováděl operace mimo soustavu podle vlastního uvážení. Nezanedbejte tuto službu na vlastní nebezpečí. Podepsáno dnes, třicátého šestého standardního dne L. P. 2671, Maxmilián Kruger, president a nejvyšší velitel.“ Upustil papír a zadíval se Tolwynovi do očí. „Tímto jsem dal na vědomí své rozkazy a ujal jsem se velení tohoto operačního svazu, kapitáne.“
Tolwyn nevěřícně přikývl. „Ano, pane.“
„Výborně. Informujte, prosím, vašeho velitele, že novej admirál je na palubě a že nařizuje rádiovej klid s výjimkou nejnutnější komunikace mezi loděma - žádný spojení s planetou z žádný lodi. Operační svaz se okamžitě vydá na cestu.“ Znovu se usmál. „Ocenil bych, kdybyste tyhle rozkazy předal dřív, než oznámíte kapitánu Galbraithovi jméno jeho novýho velitele.“
„Co za tím vězí, pane?“ zeptal se Tolwyn.
Krugerův úsměv nabyl dravčího vzhledu. „Danny Galbreith na mne chce vyrukovat s parlamentní taktikou? Já jich taky pár znám, i když si pomlouvači možná myslej něco jinýho. Já se na tvorbě tý zatracený ústavy podílel! , Žádné zasedání Rady delegátů nemůže být zahájeno...',,
,“... v nepřítomnosti presidenta nebo jím pověřeného zástupce, který by se ujal vedení schůze,'“ dokončil Tolwyn citát.
„Chcete říci...?“
„Právě teď čeká celej sál politiků, až se ukážu. A já tam nebudu.“
„Existují přece pojistky...“

„Já vím. Ty jsem taky sepisoval já. Budou se muset držet spousty nesmyslů, formálně ověřit mou nepřítomnost na hlavním světě, zjistit, jestli se můžou spojit se mnou nebo s mým pověřeným mluvčím, formálně mě obvinit z úmyslného nedostavení se, vybrat a potvrdit zastupujícího předsedu... odhaduju tak tejden, než se dostanou k vlastnímu projednávání, kapitáne. A my zatím poletíme lovit Kočičáky k Iliu. Za ten tejden bude po krizi. Když vyhrajeme, bude celkem jedno, jestli mi odhlasujou odchod. A když prohrajeme, ať už v Iliu nebo v Baka Karu, už nebude vůbec záležet na tom, jestli máme nějakýho presidenta.“ Napřímil se. „A teď předejte moje rozkazy, kapitáne Tolwyne, ať s tímhle cirkusem vyrazíme na cestu.“

Kapitola osmnáctá

„Bdělost je spásou válečníka;
nepozornost je jeho největším nepřítelem.“
z Prvního kodexu
12:16:03

Velitelský můstek KIS Wexarragh
nedaleko přeskokového bodu č. 9, soustava Vordran
23:22 standardního konfederačního času (CST), 2671,041

Kapitán Nrallos lan Vharr lenošil ve svém velitelském křesle a nechával důstojníky můstku vykonávat práci, aniž jim do ní zasahoval. Po téměř osmi osmicích dní na tomto stanovišti probíhala zdejší služba rutinně. Wexarragh měl být už brzy vystřídán a vrátit se domů do Baka Karu, a Vharr už se nemohl dočkat. Hlídky v téhle zapadlé pohraniční soustavě už měl až po krk.
Soustava Vordran byla svým způsobem anomální. Ve zdánlivě obyčejné soustavě červeného trpaslíka se nacházel neuvěřitelný počet přeskokových bodů. Císařští astrogátoři jich prozkoumali téměř třicet, ale věřilo se, že je zde ještě mnoho jiných. Lidé nepochybně o nějakých dalších věděli.
Bohatství přeskokových bodů ovšem vyvažoval nedostatek nemovitostí, které by stály za řeč. Ve vzdálenosti o něco větší než jedna astronomická jednotka kolem hvězdy kroužil jediný řídký pás asteroidů a dokonce i nerostné složení těch kusů kamene bylo tak chudé, že soustava nestála za využívání. Na počátku války zřídili Landreišané na jednom asteroidu základnu, kterou Kilrathové obratem zlikvidovali a nahradili vlastní. Když ji na oplátku zničil nálet Landreišanů, obě strany dospěly k názoru, že ta díra za udržování rozsáhlejší posádky nestojí. Po zničení landreišské základny na Pekelné díře se Landreišané dokonce přestali pokoušet v soustavě udržovat lodě, protože do lidmi osídleného prostoru odtamtud beztak vedl jediný přeskokový bod a Landreich celou dobu zaujímal převážně obranný postoj. Nacházelo se zde však množství přeskokových bodů vedoucích do různých míst císařství, a proto guvernér Ragark nařídil, aby zde vojáci zůstali.
Kdysi by to představovalo přítomnost celé operační skupiny s letounovou lodí, možná dokonce i operačního svazu, ale Ragark postupně stáhl většinu svých těžkých lodí do Baka Karu, aby budoval svou údernou flotilu, anebo aby je převelel na hlídku na jiné místo provincie. Od chvíle, kdy byl zničen Kilrah, vyhlašovaly různé hvězdné soustavy nezávislost, jak se klany bez jednotícího vlivu císaře a domovského světa vydávaly vlastními cestami.
Vharr chápal, že lodí je zapotřebí v jiných částech provincie, ale občas si přece jen přál, aby na hlídce v soustavě zůstalo víc lodí než jenom jedna. Nové strategické myšlení podle všeho předpokládalo, že potřebují něco jako nášlapný drát, loď, která bude schopná ohlásit, že do soustavy vnikli Landreišané, aby Baka Kar mohl shromáždit obranné síly a odrazit je. Podle této teorie se hlídková loď dala po odvysílání hyperprostorové zprávy pokládat za postradatelnou. Proč tedy plýtvat dalšími loděmi, když potřebnou práci odvede jedna?
Všechno to znělo dobře... pokud jeden nesloužil na zmíněné postradatelné lodi. A nekonečné pozorování jednoho a téhož kousku prostoru po celé osmice dní bylo k zbláznění nudné, když jednotvárnost dní nenarušovala jiná loď nebo posádka. Jediné vzrušení během tohoto turnusu obstaralo střetnutí s maskovanou lidskou lodí, jež unikla přeskokovým bodem poté, co ji Wexarragh poškodil, a to trvalo všeho všudy necelých dvacet minut.
„Poruchy v přeskokovém bodu,“ ohlásil znenadání důstojník senzorů.
„Přesnější údaje,“ zasyčel Vharr a obrátil se k němu.
„Podle všeho jediný zdroj, lorde kapitáne. Tonáž přes jedno sto tisíc tun.“
„To odpovídá letounové lodi. Nemyslím, že by lidé v Landreichu měli tak velkou loď.“ Vharr se s křeslem obrátil zase

čelem dopředu. „Kormidelníku, nabrat vektor od přeskokového bodu, dokud nezjistíme, co proti sobě máme. Netoužím být něčím napaden v nehybné lodi. Spojovací, vyšlete hyperprostorovou zprávu. ‚Z přeskokového bodu devět se vynořuje neznámá loď...“
„Támhle je!“ oznámil důstojník výzbroje.
Velká a hranatá loď se náhle vynořila z hyperprostoru. Vylétla z přeskokového bodu necelých sto kilometrů od Wexarraghu a senzory i počítačové zobrazovací systémy už začínaly zpracovávat údaje.
„Podle identifikačního vysílače je to Karga, lorde kapitáne,“ hlásil spojovací důstojník. „Císařská letounová loď třídy Bhantkara. Počítač ji vede jako pohřešovanou v boji od začátku minulého roku, kdy operovala v Landreichu pod velením admirála Cakga dai Nokhtaka a kapitána nar Hravvala.“
„Císařská letounová loď?“ Vharr si prohlížel počítačem zpracovaný obraz, jenž se mu formoval na monitoru. Rozhodně to vypadalo jako císařská letounová loď, jedna z nového typu superlodí vyprojektovaných ministerstvem útoku po bitvě u Země. Sice nebyly tak velké jako Thrakhathovy obří letounové lodě, jen se dvěma letovými palubami místo tří, ale přesto to byly mohutné lodě se spoustou bojových letounů. Mohla opravdu celý ten čas přežít za nepřátelskými liniemi? Zdálo se to téměř k nevíře.
Záběry ukazovaly známky velkého poškození a hrubých oprav. Vharr se naklonil kupředu a upřeně si prohlížel monitor. Hotový příběh do Kodexů, pomyslel si, slyšet vyprávění, jak letounová loď přežila odkázaná sama na sebe tak dlouho...
„Přijímám zprávu, lorde kapitáne,“ oznámil spojovací důstojník.
„Na moji obrazovku.“
Na obrazovce se objevil všedně vyhlížející kil s výložkami Trathkhara spojové služby. „Tady letounová loď Karga. Velitel admirál dai Nokhtak.“ Signál se na chvilku přerušil a vzápětí obnovil. „Unikli jsme svazu opičích lodí, který nás několik osmic dní pronásledoval. Žádáme o povolení průletu do Baka Karu, abychom mohli provést opravy a ohlásit se se u císařského guvernéra pro nové rozkazy.“
„Lan Vharr, eskortní torpédoborec Wexarragh. Vaše autorizační kódy, prosím. A rád bych mluvil s vaším velitelem.“

Středisko bojových informací, FRLS Mjöllni
přeskokový bod č. 9, soustava Vordran
23:27 standardního konfederačního času (CST)

„Nu, slyšeli jste toho kila,“ řekl admirál Tolwyn. „Pošlete mu autorizační kódy.“
Kilrathský spojový specialista Džhavvid Daahl se obrátil a podíval se na Tolwyna. „Ty kódy jsou rok staré. Můžeme jenom doufat, že je má v souborech.“
„Jenom to udělejte,“ odvětil Tolwyn úsečně. Obrátil se k monitoru vedle kila. „Princi Murraghu, jste připraven?“
Kilrathský princ mu odpověděl gestem sevřených drápů. Murragh se nacházel na vlajkovém můstku letounové lodě obklopený dalšími kilrathskými důstojníky a mužstvem z řad spolutrosečníků. Dahl je ujistil, že dokáže za pomoci palubních počítačů pozměnit Murraghovy rysy v podobu jeho stýce, vypreparovanou ze souborů spojového úseku, tak, aby program v reálném čase umožnil Murraghovi napodobit gesta a výslovnost zesnulého admirála mnohem důvěryhodněji, než by to svedl předem naprogramovaný avatár. S trochou štěstí kapitán hlídkové lodě uvidí přesvědčivou imitaci můstku plného Kilrathů.
Tolwyn doufal, že to vyjde. Jestli hlídková loď vyšle výstrahu, Mjöllni už nikdy nepronikne do Baka Karu, aby vyřadil dreadnought. Všechno záviselo na téhle lsti a Geoff Tolwyn nesl veškerou tíhu odpovědnosti za tuto operaci. Admirál Richards v Pekelné díře přenesl svou vlajku na Xenofonta, aby převzal velení té části operační skupiny, jež byla tvořena loďmi lidské výroby, a přiblížení k Baka karu ponechal výhradně na Tolwynovi.
Ten naposledy velel akci Behemot. Občas mu bleskly hlavou vzpomínky na onu bitvu a připomínaly mu, kolik toho závisí na jeho velitelských schopnostech.
Právě nyní však nejvíc ze všeho záleželo na Murraghových schopnostech hereckých.
„Tady Cakg dai Nokhtak,“ intonoval Murragh vážně. Bylo zvláštní vidět na obrazovce interkomu jeho známou postavu a obličej a přitom hned vedle na monitoru mezilodní komunikace počítačem pozměněnou podobu jeho strýce, menšího, podsaditějšího a se stříbrnými prameny srsti kolem tupého čenichu. „Rád po té době zase vidím novou kilrathskou tvář, kapitáne. Byli jsme odříznuti od svých mnoho osmic dní... vlastně déle než kilražský rok.“
Kapitán hlídkové lodě se zatvářil nejistě. „Vaše autorizační kódy nejsou aktuální...“
„Neříkal jsem snad právě, že jsme neměli spojení?“ zaburácel Murragh a očividně rozčileně vysunul drápy. „Karga byl těžce poškozen v boji s opicemi. Celá operační skupina zničena! Od té doby jsme trčeli v jedné soustavě v prostoru opic s nefunkčními motory. Až nedávno se nám podařilo dokončit opravy! Ověřte si záznamy z doby, kdy jsme odlétali do akce! A pospěšte si!“
Tolwyn se musel usmát. Murragh vlastně neřekl jedinou nepravdu. Jenom vypustil několik podstatných věcí. A důvěryhodně ztělesnil vznětlivého a rozčileného aristokrata, který se chystá níže postavenému jedinci utrhnout hlavu. Dost možná doslova. V císařském loďstvu platilo, že pokud nižší důstojníci urazili čest vyšších, nepřežili.
Ale výraz kapitána hlídkové lodě Tolwynovi dělal starosti. Nevěří té historce, pomyslel si zachmuřeně. A už poslal zprávu, že se tady něco děje. Jestli nás nenechá proletět, jsme vyřízení...

Velitelský můstek KIS Wexarragh
přeskokový bod č. 9, soustava Vordran
23:29 standardního konfederačního času (CST)

Vharr nervózně zaškubal drápy. Normálně by se před admirálovým hněvem krčil a plazil. Ale něco mu vadilo, něco nebylo úplně v pořádku.
Prohlédl si monitor důkladněji. Támhle... to ho znepokojuje. Téměř nepostřehnutelné zkreslení obrazu. Zdálo se, že se soustředí kolem admirála. Kdyby to byla chyba systému, určitě by narušila celou obrazovku...
Nějaký trik? Nebo jenom závada ve spojení? Vharrovi se nelíbilo, mezi jakými možnostmi se má rozhodovat. Špatné rozhodnutí mohlo ve všech případech vést k úplné ztrátě cti Vharrova hrai, o vlastní popravě nemluvě.
„Lorde admirále," řekl obezřetně a pohotově si vymýšlel. „Musím k vám poslat člun. Aby vás prověřili... a pomohli vám." Odvrátil se od monitoru a mávl na svého výkonného důstojníka. Nechal vysílání nakrátko ztlumit a vydal rozkazy: „Pošlete s člunem oddíl výsadkářů. Admirálovi je třeba prokázat veškerou úctu... ale musíme jeho tvrzení ověřit. Nelíbí se mi jejich pach."
Družstvo vojáků sice proti tomu, co snad čeká na té letounovce, může být k ničemu, ale stejně jako sám Wexarragh poslouží jako nástražný drát. Pokud se dostanou do potíží, pošlou mu výstrahu a on vzburcuje Baka Kar... než sám zahyne.

Středisko bojových informací, FRLS Mjöllni
přeskokový bod č. 9, soustava Vordran
23:30 standardního konfederačního času (CST)

„Jedná v mezích svých pravomocí," potvrdil Dahl. „A pokud opravdu má rozkaz k inspekci prolétajících lodí, neustoupí ani admirálovi. Stálo by ho to čest."
„Jo," prohlásil Tolwyn. „A my jenom vzbudíme větší podezření, když se budeme vzpírat. Dobře, Murraghu, ať se do toho tedy pustí. A spojte mě na interkomu s Bhaktadilem a Bondarevským. Přišel čas na operaci Malý vůz."

Pravoboční letová paluba FRLS Mjöllni
přeskokový bod č. 9, soustava Vordran
23:45 standardního konfederačního času (CST)

Bondarevskij se krčil za řadou agregátů a necítil se v kompletním skafandru ani trochu pohodlně. Z infračerveného režimu vidění, který měl nastavený na přilbě, aby kompenzoval matné osvětlení letové paluby, ho začínala bolet hlava. A čekání ho rozčilovalo. Divil se, jak to dokáží snést námořní pěšáci. Vůbec to nebylo jako sedět v kabině stíhačky cestou do bitvy nebo dokonce na velitelském křesle na můstku. Tam měl člověk spoustu práce, která mu bránila myslet na to, co přijde. Tady mohl jenom dřepět na bobku a snažit se zaplašit obavy.
Kilratshký kosmoplán zvolna prolétl uzávěrovým polem letové paluby, zastavil se ve vzduchu a dosedl. Patřil ke staršímu typu než ty, které byly na palubě Mjöllniho. Byl o něco menší, ale stál na vysokém podvozku, takže měl dostatečnou světlost pro přístupovou rampu, jež se spouštěla ze spodku trupu. Taková konstrukce umožňovala záchranné operace ve vesmíru u prostorově omezených lodí, jako byly eskortní, přičemž se silovým polem utěsněná podtrupová rampa otevřela do přechodové komory lodě, zatímco člun byl přichycen na hřbetě lodi za můstkem.
Bondarevskij téměř fyzicky vnímal napětí na letové palubě. Přemítal, co si asi tak myslí ti na palubě kosmoplánu. Když není v dohledu žádný Kilrath, který by je vítal, asi budou nedůtkliví.
Dal rukou signál tak, aby jej viděla Sparksová z okna hlavního střediska řízení letového provozu nad letovou palubou. Počítali sice s možností cizího výsadku na palubě a nacvičovali, jak budou postupovat, ale přesto nyní Bondarevskému tlouklo srdce o něco rychleji, neboť si byl až příliš dobře vědom, že teď je to naostro.
Pokud všechno probíhalo podle plánu, letounová loď nyní na frekvenci, kterou od kosmoplánu zachycovala během jeho cesty sem, vysílala vzrušené dialogy, jako by člun měl při závěrečném přiblížení potíže. Na letové palubě se však nacházelo omezené rušivé pole, aby si Kočičáci z kosmoplánu neuvědomili, že jsou postavami imaginárního dramatu sehraného pro jejich podezřívavé přátele. Kilrathský spojový expert Dahl bude svou roli hrát naplno. Když jim ten starý houževnatý venkovan pomáhal vypracovávat plán na válečné poradě v Oikuméné, přímo se třásl dychtivostí převézt nějakého aristokrata.
Podtrupová rampa se pomalu spustila a dolů opatrně sešla dvojice Kilrathů v pancířích. Za chvilku za nimi sešli další. Vypadalo to, že je tam celé družstvo výsadkářů a jeden Kočičák v pilotní kabině. Když se vojáci začali rozcházet všemi směry a další nebyli v dohledu, Bondarevskij dal Sparksové další signál.
Tiché a tmavé prostředí letové paluby se v mžiku dramaticky změnilo. Světla se rozsvítila naplno, siréna začala naléhavě kvílet a vypnula se umělá gravitace.
Potom se vypnulo silové pole uzavírající palubu a dlouhým tubusem letové paluby se jako tornádo prohnal nečekaný vítr.
Kilrathští vojáci, odění v pancéřových skafandrech a cvičení na práci v kosmickém prostoru, nebyli ničím z toho skutečně ohroženi, ale nenadálá kombinace rušivých vlivů je na několik rozhodujících vteřin zmátla. Byli částečně oslepeni a instinktivně chňapali po záchraně, jak je v nenadálé beztíži odtrhl od podlahy proud vzduchu a hrozil je odnést do vesmírného prostoru, takže žádný z nich nebyl s to myslet na nic jiného kromě bezprostřední krizové situace.

Dokonce i pilot kosmoplánu byl zaskočen a rozběhl se přátelům na pomoc.
Naopak námořní pěchota plukovníka Bhaktadila byla připravena.
Vojáci se rozmístili ve stinných koutech letové paluby, na sobě měli kompletní pancéřový skafandr a na místě je udržovaly magnetické příchytky. Stejně jako Bondarevskij měli průzor přilby seřízený na infračervené vidění, takže jim náhlá změna intenzity osvětlení nevadila. A nejdůležitější bylo, že věděli, co přijde. Proud vzduchu, ani hlasitý jekot sirén je ani na chviličku nevyvedl z míry. Místo toho zahájili palbu nízkoenergetickými lasery a šestnáct Kilrathů bylo zasaženo prakticky v jediném okamžiku. Jeden ostřelovač vyřídil pilota, jenž na okamžik zaváhal na vrcholu rampy. Všechno skončilo téměř ještě dřív, než to začalo, a Sparksová o několik vteřin později vypnula prostředky psychologického boje a obnovila ovzduší i gravitaci.
Těla dopadla na palubu s hlasitým žuchnutím. Většina Kočičáků byla jen zraněna, ale náhlý náraz na kovovou podlahu rozhodně jejich špatný stav nezlepšil.
Bhaktadil a jeho vojáci se vyrojili na otevřené prostranství, aby odzbrojili a zajistili přeživší Kilrathy.
S nezvanými návštěvníky se vypořádali. Nyní bylo třeba podniknout další krok... a čas ubíhal.
Bondarevskij se přesunul k nejbližšímu terminálu interkomu a zavolal CIC. Na malé obrazovce se téměř vzápětí objevila Tolwynova tvář. „Kosmoplán je zajištěn, admirále," ohlásil Bondarevskij.
„Výborně. Ať se plukovník se svou četou nalodí." Tolwyn se odmlčel. „Ta eskortní loď patří ke stejné třídě jako ta, která havarovala ve Vaku. Když jsme evakuovali trosečníky, někteří z vašich lidí tu loď prošli."
„Ano, pane. Byl jsem jeden z nich."
„Chtěl bych, aby s námořní pěchotou letělo pár lidí, kteří znají konstrukci té eskortní lodě. Čas rozhoduje. Kdyby výsadkářům někdo ušetřil pár minut tím, že se v lodi vyzná, mohlo by to představovat rozdíl mezi úspěchem a katastrofou." Tolwyn zaváhal. „Je to akce pro dobrovolníky.
„Poletím," ujistil ho Bondarevskij. „A podívám se, koho bych ještě našel."
Vypnul interkom, vydal se přes letovou palubu a za chůze pokřikoval: „Harpere! Sežeňte mi někdo Harpera!"
Hlouček příslušníků letounového wingu pomáhal námořním pěšákům s obsazováním kosmoplánu. Harper byl mezi nimi a vyměňoval výsadkářům lasery za projektilové zbraně s nízkou úsťovou rychlostí. Pro přepad na rozlehlé letové palubě byly lasery nejlepší, ale pokud budou námořní pěšáci bojovat v omezenějších prostorách kilrathské eskortní lodě, budou potřebovat zbraně méně náchylné poškodit konstrukci nebo zařízení. Nejvhodnější pro takovou práci byla Marscorp MPR-27, jež vystřelovala malé projektily různými rychlostmi za pomoci magnetických pulsů. Bondarevskij Harperovi vysvětlil situaci. Jeho pobočník rozjařeně přikývl. „Jdu s vámi, pane," prohlásil.
„Já taky." To byla Alexandra Travisová. Ani si jí nevšiml, ale hned vedle vydávala výsadkářům řemení ověšené granáty a náhradními zásobníky. Vzpomněl si sice, že byla součástí skupiny, která na Nargrastu prohledávala sestřelenou kočičáckou loď, ale zavrtěl hlavou.
„Harper a já to zvládneme, Amazonko," oslovil ji přezdívkou, kterou si vysloužila za boje s piráty.
„Říkal jste, že je to akce pro dobrovolníky," prohlásila neústupně. „Já se hlásím." Ztišila hlas. „Podívejte, kapitáne, jeden člověk navíc, který zná tu konstrukci, by se vám přeci mohl hodit..."
Nebyl čas na hádky. „Dobře. Oblékněte se na to a běžte na palubu. Harpere, nechte tenhle oddíl plavat a běžte ode mne pozdravovat Šéfa Marchandovou. Může připravit symfonii."
Harper se zazubil a odběhl se vzkazem.
Zuřivé přípravy pokračovaly.

Ukořistěný kilrathský člun
nedaleko přeskokového bodu č. 9, Soustava Vordran
23:56 standardního konfederačního času (CST)

Člun dosedl na kilrathskou eskortní loď jen s nepatrným nárazem. Bondarevskij na okamžik zapomněl na své obavy a v duchu pochválil zručnost kočičáckého pilota Džorkada lan Mraala. Byl sice upjatý a nepřístupný, ale byl zároveň zatraceně dobrý letec.
Potřebovali, aby v pilotní kabině bylo vidět Kočičáka, a Džorkad se dobrovolně přihlásil. Třebaže nepatřil ke kádru, byl fanaticky oddán princi Murraghovi a naučil se mít upřímně rád mnoho lidí z bojového wingu. Bondarevskij měl trochu obavy, co by se mohlo stát, kdyby jeho nový spojenec byl podroben příliš těžké zkoušce, ale ten zatím odváděl obdivuhodnou práci.
Operace nyní přecházela do závěrečné fáze. Vysílání z Mjöllniho přešlo k hlášení, že s kosmoplánem je všechno v pořádku kromě menší poruchy počítačových a spojovacích systémů. Džorkad tu historku podpořil tím, že s eskortní lodí na zpáteční cestě komunikoval semaforovým kódem za pomoci reflektoru, stejně jako s Landreišany komunikoval Graham při prvním setkání ve Vaku. Zjevně kilrathský pilot v kabině kosmoplánu blýskající známým tísňovým semaforovým kódem by měl kapitána hlídkové lodě uspokojit. Přinejmenším dovolili člunu přistát a neodeslali žádnou další hyperprostorovou zprávu ohledně letounové lodě.
Lidé chtěli, aby z hlídkového člunu odešla už jen jediná zpráva, a to taková, kterou sestaví sami, jelikož nedokázali podezřívavého kapitána odvrátit od vyšetřování. Nyní šlo o to, aby eskortní loď obsadili s netknutými komunikačními kódy a mohli sami vyslat do Baka Karu zprávu, že letounová loď je přátelská. Mezitím nesmí dovolit, aby ; odešlo jakékoliv jiné vysílání.
Bondarevskij pohlédl na časový údaj svého náramkového počítače. Ještě třicet sekund...
Když odpočet dospěl k nule, kývl na plukovníka Bhaktadila. „Měli by začít," řekl.
Zatímco kosmoplán překonával vzdálenost mezi oběma plavidly, vzlétl na opačné straně Mjöllniho druhý letoun.

Zartoth pro elektronický boj se dosud schovával ve stínu letounové lodě. Nyní akceleroval k eskortní lodi a tvářil se jako stíhací Vaktoth na rutinní hlídce. Ale každou chvíli měl spustit plánovanou „symfonii“, rušení na celém rozsahu spektra, jež mělo zabránit jakékoliv komunikaci eskortní lodě.
Tak budou kapitán i posádka zhruba vědět, že jejich podezření bylo přece jen oprávněné.
Bhaktadil přešel k čelu nákladové rampy a sešlápl pedál, jímž se ovládaly spodní dveře. Jak se otevíraly, s klidem odepjal z řemení granát a prohodil jej škvírou. Pět sekund nato granát vybuchl s oslepujícím zábleskem a ohlušujícím třeskem. Neměl ubližovat, jenom odvést pozornost a dezorientovat.
Námořní pěšáci seběhli po rampě, zbraně pohotově. Zespodu se ozvalo několik výstřelů, jak se výsadek postaral o omráčené cíle. Za chvilku střelecký seržant Martin zavolal nahoru, že oblast doku je zajištěná. Bhaktadil odvedl Bondarevského, Harpera a Travisovou dolů ke svým mužům.
Malá odbavovací místnost byla přeplněná. Třicet šest námořních pěšáků, jejich plukovník a tři důstojníci loďstva byli na vcelku malou komoru velký zástup. Na Bhaktadilův signál jeden z výsadkářů zkratoval ovládání dveří. Ty se otevřely a dvojice jeho mužů se překulila ze dveří a pálila přitom z MPR nastavených na plnou automatiku. Ostatní se vydali za nimi, když oba muži v čele oznámili, že chodba je prázdná.
Takhle postupovali několik minut. Námořní pěšáci se přískoky předbíhali a snažili se dostat na můstek. Ale v bludišti velínů pod hlavním můstkem narazili na tuhé hnízdo odporu, kde jim z úkrytu bránilo v postupu deset nebo dvanáct Kilrathů s ručními zbraněmi. Námořní pěšáci zůstali trčet na místě, neschopní vypudit Kočičáky z dobře opevněných pozic bez rizika nepřijatelných ztrát.
Bhaktadil přidřepl vedle Bondarevského a Travisové. „Nějaké návrhy?“ otázal se klidně.
Oba důstojníci loďstva se na sebe podívali. „Mně se zdá, že si pamatuju nějaký přístupový tunel, který vede tady odněkud k zadní stěně můstku,“ řekla Travisová a vraštila čelo usilovným vzpomínáním.
Bondarevskij přikývl. „Máte pravdu. Také si to pamatuji.“ Vyvolal si na obrazovce náramkového počítače maličký plán. „Támhle... za tou řadou zařízení.“ Ukázal tím směrem.
„Loomisová! Vezměte si družstvo Bravo a běžte za těmi dveřma,“ trhl Bhaktadil palcem směrem k Bondarevskému a Travisové.
Vstup do šachty našli vcelku snadno, odtrhli kryt a vlezli dovnitř. Šachta vedla vzhůru pod úhlem šedesáti stupňů a byly v ní pravidelně rozmístěny příčky, ovšem v poněkud větší vzdálenosti od sebe, než by bylo pohodlné pro lidské nohy a ruce. Kilrathským technikům by zde bylo těsno, ale pro landreišský oddíl byla šachta široká a volná dost.
Travisová trvala na tom, že půjde v čele a nechala si cestu zobrazit i na svém náramkovém počítači. Než šachta dospěla k můstku, několikrát se záludně větvila. Bondarevskij by raději šel v čele sám, ale jelikož byl nejvyšší důstojník, bylo by od něho hloupé, aby v téhle situaci šel první... stejně hloupé, jako od Maxe Krugera vést osobně každou spanilou jízdu landreišské flotily.
Už došli téměř na vrchol, když zjistili, že mají potíže.
Třesk kovu a náhlé rozjasnění šachty před nimi je upozornilo, že Kočičáci otevřeli přístupový panel. Do šachty vlezly mohutné postavy a zastavily se, očividně překvapené pohledem na šplhající lidské námořní pěšáky. Někdo zřejmě přišel na stejný nápad jako Bhaktadil a chtěl alternativní cestou obejít a zaskočit nepřítele.
Chvíli se nic nedělo. Potom Kilrath v čele zahájil palbu. Magnetickým pulsem vymrštěné projektily hvízdaly chodbou a odrážely se od přepážek. První dávka odhodila Alexandru Travisovou pozpátku na námořního pěšáka, který postupoval těsně za ní, a oba vykřikli.
Jediné, co landreišský oddíl zachránilo, byla mohutná postava typických Kilrathů. Poručík Loomisová, třetí v pořadí, byla schopná podél obou upadlých postav střílet a její palba složila prvního Kočičáka. Další za ním, jemuž v pohybu bránila objemná postava jeho druha, padl také. Pokud u vchodu byli další Kilrathové, rychle couvli.
Loomisová se protlačila kolem Travisové a námořního pěšáka a vytáhla zábleskový granát. Mávla na dva své vojáky, aby se nachystali za ní, a potom granát hodila přes padlé Kilrathy do otvoru. Nějak se jí povedlo prodrat se kolem obou mrtvol a začala chrlit do východu sprška automatické palby.

Velitelský můstek KIS Wexarragh
nedaleko přeskokového bodu č. 9, soustava Vordran
00:10 standardního konfederačního času (CST), 2671,042

Když granát zazvonil na podlaze, Vharr se vymrštil z křesla a zavrčel kilrathskou bojovou výzvu. Oslepující záblesk a drtivý šok exploze se mu vzápětí propálily snad až do mozku a dlouho poté neviděl, neslyšel a nedokázal přemýšlet. Magnetické pušky svištěly a vrněly a on se spíš instinktivně než promyšleně vrhl do úkrytu za velitelské křeslo.
Většina ostatních na můstku takové štěstí neměla. Skupinka, která ustoupila od svého pokusu zaútočit šachtou, byla zastižena úplně nekrytá. Většina z nich s řevem a zmítáním padla. Výkonný důstojník stihl vypálit jedinou ránu nazdařbůh, než ho zabili.
Vharr sebral veškerou sílu vůle, setřásl účinky paralyzačního granátu a vrhl se s napřaženou tlapou přes můstek k počítačovému stanovišti, aby spustil sekvenci, která vymaže počítačové kódy.
Zastavil ho člověk - navíc lidská samice. Položila mu hlaveň své pobočné zbraně přímo na hruď. „Jsem poručík Katherine Loomisová z námořní pěchoty Svobodné republiky,“ oznámila mu bezvadnou kilrathštinou. „A vy, pane, jste můj zajatec.“

Obslužná šachta, paluba 2, KIS Wexarragh
nedaleko přeskokového bodu č. 9, soustava Vordran

00:13 standardního konfederačního času (CST)

Bondarevskij si přestřelky nevšímal. Připlazil se k oběma lidským obětem a obrátil je na záda. Námořní pěšák byl na první pohled mrtvý. Plná dávka magneticky vymrštěných střel se mu seskupila přímo v místě srdce. Ale Travisová ještě dýchala a zasténala, když ji vlekl stranou, aby se kolem mohl prodrat zbytek námořních pěšáků.
Její pancíř nedokázal zadržet střely vypálené z tak malé vzdálenosti a Bondarevskij jasně viděl průstřely na levém boku. Sundal jí přilbu, pohmatem na krku zkontroloval tep, potom odepnul náprsní plát a sundal jej. Tričko, které pod pancířem měla, bylo nasáklé krví. Odepnul ze svého řemení lékárničku, otevřel ji a vytáhl nůž.
Zaostřila pohled na čepel a s námahou se chabě usmála. „Ale no tak, snad to se mnou není tak zlé," řekla a trhla sebou. „Myslím na to, abyste mě .zbavoval utrpení'..."
„Zmlkněte," nařídil jí. „Musím zastavit krvácení."
Rozřízl nožem tričko. Z mnoha průstřelů na boku jí stále tekla krev. O několik centimetrů výš a byla by mrtvá. Bondarevskij co nejlépe vytřel ránu tričkem. Potom přiložil hojivý obvaz, který podnítí srážení krve vytékající z četných ran. Z brašny na jejím opasku vytáhl transfúzní balíček s umělou krví odpovídající její krevní skupině a zmáčkl sáček. Energetická kapsle uvnitř sáčku praskla, smísila suchou krev se zmrzlým fyziologickým roztokem a všechno současně ohřála na teplotu těla. Přilepil jí sáček k předloktí a jehlu na konci vyčnívající hadičky jí zavedl do cévy na zápěstí.
Byla to jemná práce a on se bál, že ho do umělé ruky zase chytnou křeče, když se bude pokoušet o tak precizní pohyby. Natolik se do své činnosti zabral, že si ani nevšiml, kam položil druhou ruku, když se snažil uklidnit. Travisová mu věnovala zubožený úsměv. „Většina chlapů mě aspoň pozve na večeři a na holoprojekci, než si něco takového zkusí," poznamenala.
Bondarevskij ucukl zdravou rukou z jejího odhaleného ňadra a zrudl. „Promiňte," zamumlal.
„To nic," ujistila ho. „Bylo to pro dobro věci. Jenom nezapomeňte na tu večeři, až se vrátíme do Landreichu, ano?"
„Dáme si rande," přikývl a naposled urovnal obvaz. „Zvládnete přes to znovu pancíř?"
Přikývla. „Jo. Ale chvíli mi nebude zrovna do tance." Pomohl jí zpět do hrudního a zádového plátu pancéřového skafandru a znepokojivě si přitom uvědomoval její nahotu. Když byl pancíř utěsněný, sebral její přilbu a ukázal na vrchol šachty.
„Střílení přestalo. Půjdeme se podívat, co se děje."
Přikývla a dovolila mu, aby jí pomáhal vylézt po šikmé podlaze.

Středisko bojových informací FRLS Mjöllni
vesmírný prostor, soustava Vordran
03:15 standardního konfederačního času (CST)

Mjöllni a ukořistěná hlídková loď navzájem přizpůsobily rychlost a v těsné formaci mířily k přeskokovému bodu číslo tři, jenž vedl přímo k Baka Karu, hlavnímu světu zdejší říšské provincie. Tolwyn měl být ve své kabině a alespoň předstírat spánek, když nyní překonali první překážku, ale jeho příliš pronásledovaly obavy z toho, co nový den přinese, než aby třeba jenom pomyslel na to, že by se měl odebrat na lůžko.
Jakmile byl obsazen můstek, bylo už snadné ukořistěnou eskortní loď pacifikovat. Stodvaatřicetičlenná posádka byla po částech převezena na letounovou loď a zavřena do skladiště za levoboční hangárovou palubou. Lidé utrpěli velmi malé ztráty. Dva námořní pěšáci zahynuli, tři a jedna Bondarevského důstojnice byli zraněni. A nejdůležitější bylo, že získali neporušené počítačové soubory a bez potíží z nich okopírovali komunikační kódy a protokoly, které potřebovali. Dahl sestavil pro Kočičáky v Baka Karu uklidňující zprávu od hlídkového člunu, podle níž je letounová loď přátelská a míří k hlavnímu světu kvůli opravám a doplnění zásob po své dlouhé vesmírné zkoušce. Zhuštěné vysílání se zakódovanou identifikační sekvencí hlídkové lodě bude vypadat jako naprosto pravé hlášení od Vharra.
Tolwyn pohlédl na displej stavu. Poslední člun s nákladem posádky a cestujících byl na cestě k eskortní lodi. Tolwyn se rozhodl zanechat na eskortní lodi smíšenou posádku lidí a důvěryhodných Kočičáků z Murraghovy skupiny. Zůstanou prozatím s hlídkovou lodí na stanovišti, ale měli rozkaz ustoupit, kdyby jim hrozily nějaké potíže. Zajistil si tak, že mu někdo bude hlídat záda, až se vydá do Baka Karu... a měl příležitost odložit posledních několik nebojujících osob. Armando Diaze nejspíš jenom rád, že je pryč z letounové lodě, jejíž boj se blížil. On a jeho dva vrcholní počítačoví odborníci Voorhiesová a Mayhew předvedli při vyhledávání autorizačních kódů a signálů odpovídačů ve starých počítačových záznamech téměř zázračný výkon a jejich práce na avatáru admirála dai Nokhtaka byla tak dobrá, jak to jen mohl zvládnout kdokoliv na obou stranách hranice. Ale v dalších fázích hry už neměli čím podstatným přispět, a proto zůstali na palubě eskortní lodě, stranou nadcházejícího boje Mjöllniho. Avšak mnohým členům posádky převeleným na hlídkovou loď se nechtělo odejít. Ačkoliv věděli, že situace pro ně není příznivá, měli vysokou morálku. Dokonce i zranění z přestřelky odmítli příležitost odejít.
Murragh a ostatní Kilrathové byli stejně neústupní. Tolwyn už zase začínal mít obnovenou víru ve věrnost a podporu dobré posádky. Skupina Belisarius touto vírou otřásla, avšak důstojníci i posádka Mjöllniho dokázali, že není každý takto nakažen.
„Pane, četné poruchy v přeskokovém bodu devět," ohlásil Kittani. Za chvilku výkonný důstojník pokračoval: „První signatura patří Xenofontu. Je to operační skupina."
Tolwyn přikývl. „Přesně podle rozvrhu. Pošlete admirálu Richardsovi aktuální přehled o situaci s mými poklonami, poručíku Vivaldi."
„Rozkaz, pane," odpověděl spojový důstojník.
„Jaký je náš stav, výkonný?" zeptal se Tolwyn.

„Čtyři hodiny k přeskokovému bodu dva," odpověděl Kittani. „Všechny systémy v normálu. Pan Děnikin hlásí, že vyřešil ten problém s palbou, který jste mu předestřel včera, a měl by mít všechno funkční, než se dostaneme do Baka Karu. A velitel wingu oznámil, že má dva Zartothy a jeden Kofar připravené ke vzletu. Doporučuje, abyste odložil jejich vypuštění, dokud nebudeme nachystaní k přeskoku."
„Výborně." Pomalu vstal a protáhl si unavené údy. Náhle měl pocit, že by si přece jen snad dokázal na chvíli zdřímnout. Všechno běželo hladce... a když si neodpočine teď, dokud může, později určitě už příležitost mít nebude. Až se octnou v Baka Karu, neodpočine si nikdo z nich. „Zavolejte mě, až budeme připraveni k přeskoku. Máte můstek, pane Kittani."
Turek vážně přikývl. „Přebírám můstek, pane," odpověděl formálně a usadil se ve velitelském křesle.
Geoff Tolwyn odkráčel z CIC a nesl se přitom zpříma jako svíce. Snad je zanedlouho čeká poslední bitva, ale ať se propadne, jestli on na sobě nechá znát sebemenší známku napětí nebo obav.
V tuto chvíli měl všechno, co si mohl přát - dobrou loď, dobrou posádku a vyhlídku na to, že zasadí úder ve jménu svobody.
Geoffovi Tolwynovi to stačilo a na všechno ostatní alespoň pro tuto chvíli zapomněl. Věci byly opět takové jako kdysi.

Kapitola devatenáctá

„Zamysli se nad příběhem Kargy Hrdiny, jenž vypráví
o odměně za čest a službu. Zamysli se nad příběhem
Vorghatha Lovce a uvědom si nebezpečí samolibosti."
ze Sedmého kodexu
04:17:09

Vlajkový můstek KIS Dubav
vesmírný prostor, soustava Gorkhos
04:10 standardního konfederačního času (CST), 2671,042

„Zpráva, lorde admirále. Přeposlaná velitelstvím flotily." Ukar dai Ragark se obrátil čelem k mluvícímu. „Co se děje, spojový?" zeptal se nasupeně. Začínal cítit nevrlost a netrpělivost z mrzutostí, jež operační svaz pronásledovaly od chvíle, kdy odlétl z Baka Karu.
Vzali to oklikou přes Dharkyll, Khrovat a Preesg, aby pobrali další lodě pro údernou skupinu, včetně eskortní letounové lodě Larq, jež měla zaujmout taktické místo Klarranu. Měli v plánu postupovat tak pomalu, aby se Landreišané dozvěděli, že se blíží, ale přitom tak rychle, aby napadli Ilios před jakoukoliv možnou reakcí, ale v praxi to nevycházelo. Nejprve nabrali zpoždění při shromažďování posil včetně Larqu v Khrovatu, kde lodě pomáhaly při zdolávání povstání. Hlášení tvrdila, že veškerý odpor v kolonii už ustal, ale když operační svaz přeskočil do soustavy, teprve probíhaly závěrečné fáze potlačování. Ragark by je byl nechal při tom a letěl dál, jenže zjistil, že lživá hlášení nejsou jediná závada v Khrovatu. Pojal podezření, že správce soustavy pomýšlí na to, že by se sám chopil moci, a využívá povstání jako záminku, aby si lodě ponechal pod svým velením. Byl tedy nucen přímo zasáhnout a vyčistit zkorumpovaný správní úřad, než mohl letět dál. Nebylo by moudré pokračovat ve výpravě a nechat si přitom v zádech hnízdo zrádců.
Potom se v Preesgu objevily u Hraviku potíže s přeskokovým pohonem, jež vyžadovaly spěšnou opravu. Více než osm dní za plánem konečně dorazili do určeného nástupního prostoru zde v Gorkhosu. Ragark se však rozhodl ještě několik hodin počkat a poslat přeskokovým bodem do Ilia nejprve průzkumnou loď. I kdyby proti němu Landreich shromáždil flotilu, počítal, že má dost síly na to, aby ji porazil, ale Ukar dai Ragark nepatřil k těm kilům, kteří nechávají něco náhodě. Chtěl znát svého protivníka a nenechat se překvapit, jako se nechával v boji proti těm nevypočitatelným lidem stále znovu překvapovat Thrakhath, budiž jeho jméno prokleto.
Ale drobné nepříjemnosti se hromadily a on už ztrácel trpělivost.
„Zpráva z Vordranu, lorde admirále. Od tamní hlídky. Kapitán lan Vharr ohlásil přílet letounové lodě Karga, o níž se myslelo, že je dávno ztracena. Podle všeho byla poškozena, musela provést opravy daleko za lidskými hranicemi a je

nyní na cestě do Baka Karu kvůli důkladnějším opravám v docích.“ Vlajkový spojový důstojník triumfálně zvedl pěst. „Další zvětšení našich sil, lorde admirále! Karga je jedna z novějších letounových lodí...“
Ragark zvedl tlapu a sekl jí, aby hlášení přerušil. Karga... to jméno mu něco připomínalo. Ano, letounová loď... využila Baka Kar jako nástupní prostor pro malou operační skupinu. Jeden z Thrakhathových nanicovatých vedlejších výpadů, který měl vykonat pomstu za to, že landreišský vůdce podpořil pozemšťany v bitvě o Zemi. Celá bitevní skupina zmizela za hranicemi a už o ní nikdo neslyšel.
Ne, to není tak úplně pravda. Jeden kontakt byl, vzpomněl si. Jediná poslední zpráva...
Velící admirál oznámil, že obětuje letounovou loď pro slávu Říše! To je ono... proto si celou záležitost tak dobře pamatuje. Hyperprostorové vysílání bylo zkreslené šumem, ale přesto si pamatoval, jak je vyslechl a odrecitoval zpěv smrti nad ztrátou tolika statečných válečníků. Jak tedy může Karga ještě dnes být naživu? Žádný admirál by se neodvážil odvolat pokyn k autodestrukci, aniž by riskoval čest a svůj hrai. Mohla by to být nějaká léčka? Ale kapitán hlídkové lodě byl očividně přesvědčen, že je to skutečně Karga.
Ragark si vzpomněl ještě na něco jiného, na něco, co ho přimělo vycenit zuby. Admirálem, který velel operační skupině Kargy, byl Cakg dai Nokhtak. Thrakhathův bratranec.. . člen císařského rodu.
Možný uchazeč o trůn... rozhodně následník s oprávněnějšími nároky než má sám Ragark. Co když se skutečně vyhnul zkáze lodi a přežil až dodnes? Spokojí se Cakg dai Nokhtak s tím, že se postaví za Ragarka... nebo se ho bude snažit nahradit? Císařská krev by byla silná vábnička pro mnohé Ragarkovy následovníky, možná dokonce i pro Dawxe Džhorrada. Zejména kdyby ji podpořila letounová loď a hrdinský válečný příběh.
Už ho zdržela pravděpodobná neloajalita správce Khrovatu. Tohle může být ještě nebezpečnější. Mohl by po návratu do Baka Karu zjistit, že jeho postavení je nahnuté...
Ragark dospěl k rozhodnutí. „Odvysílejte nové rozkazy operačnímu svazu,“ řekl. „Přesuneme se k přeskokovému bodu do Vordranu a prozkoumáme tu zprávu podrobněji.
Útok na Ilios se odkládá. Postarejte se, aby se všichni kapitáni dozvěděli o změně plánu. Na cestu se vydáme ihned!“
Jestli je Karga přítel, mohou si ten odklad dovolit. Konec konců, úder proti Iliu měl za cíl odvrátit lidi od ohrožování oprav Vorghathu a Ragark si byl jistý, že už samotná hrozba útokem svůj účel splnila.
Ale jestli je Karga nepřítel, jeho čtyři letounové lodě spolu se dvěma ponechanými v Baka Karu ho rozdrtí.

Středisko plánování operací FRLS Independence
na oběžné dráze kolem Ilia, soustava Ilios
08:45 standardního konfederačního času (CST)

Když Kevin Tolwyn vešel do střediska plánování operací, jediná postava sedící u velkého trojúhelníkovitého stolu vypadala velmi osaměle. Max Kruger se hrbil nad počítačovým terminálem, vyvolával si různé mapy možných bojových plánů obrany Ilia, ale jeho skleslá ramena vypovídala o něčem úplně jiném.
„Pane,“ oznámil Tolwyn, „hlídky právě zničily kočičáckou průzkumnou loď nedaleko přeskokového bodu do Gorkhosu. A naše dálkové monitory zachytily ze stejného směru vysílání. Vypadalo to na rozkaz k přerušení akce. Svolávali kočičácká plavidla, aby se zformovala u vlajkové lodě a připravila k přeskoku ze soustavy.“
Kruger k němu zvedl zarudlé unavené oči. „Kdy?“
„To je právě to, pane. Signály jsou už několik hodin staré. Trvalo dlouho, než se je podařilo dešifrovat a uvést do souvislostí. Kdyby přeskakovali sem, aby na nás zaútočili, museli by se tu objevit už dávno.“
Kruger neodpověděl. Vypnul holoprojektor, ale dál seděl a hleděl na střed stolu, jako by se tam stále vznášel obraz.
Po dlouhé chvíli ticha Tolwyn opět promluvil: „Pane presidente...“
Starší muž zvedl ruku v zamítavém gestu. „Teď už o tom pochybuju,“ prohlásil. Sledovali zprávy z Landreichu, podle nichž Galbraith prosadil reakci na Krugerovu taktiku v rekordním čase. Právě nyní se měla sejít Rada, aby zvážila požadavek opozice na hlasování o nedůvěře. Dokonce se šířily pověsti, že se uvažuje o Krugerově vyšetřování v souvislosti s jeho opuštěním hlavního světa.
„Pane,“ naléhal Tolwyn. „K ničemu oficiálnímu zatím nedošlo. Ani kapitán Galbreith nemůže jednat proti vašim rozkazům, dokud nedostane oficiální zprávu z Landreichu.“
„No a co má bejt, kapitáne? Ať teď udělám cokoliv, oni to prohlásí za neplatný.“
„Jediný důvod, pro to, aby Ragark couvl od plánu zaútočit tady, který mě napadá, je, že dostal informace o nějakém ohrožení Baka Karu. Pokud se Mjöllni drží rozvrhu, měl by tam právě dnes přiletět. A jestli Ragark reaguje právě na tohle...“
„Pak má moc velkej náskok, než abysme tam mohli bejt co platný, kapitáne,“ prohlásil Kruger. „Vypadá to, že Richards a Geoff měli pravdu. I kdyby ten dreadnought vyřídili, odtamtud se nedostanou. Zvlášť jestli jim Ragark uzavře ústupovou cestu.“ Opřel se v křesle, už vůbec ne jako tem popudlivý a zapálený šílenec, jenž se stal v tomto koutě vesmíru takovou mýtickou postavou. Nyní to byl uštvaný stařec, kterého na světě už nic nedrží. „Ne, kapitáne, asi bych měl všem ušetřit problémy. Ať Galbraith vezme flotilu zpátky do Landreichu a všechno necháme plavat.“
„Sakra, pane, přece je nemůžete prostě odepsat!“ vybuchl Tolwyn. „Nevíte, jaká se tam může vyvinout taktická situace... ale jestli se Ragark vrátí do Baka Karu a Mjöllni bude muset sám čelit jeho spojeným silám, bude to sebevražedná akce.“
Kruger se zamračil ještě víc. „Mohli bysme z přeskokovýho bodu vylítnout přímo Ragarkovi do drápů, Tolwyne. Mohli bysme přijít o celou tuhle mizernou flotilu...“
„A kdy vás někdy dřív tohle zastavilo?“ naléhal Tolwyn. „Byl jste ochoten se vrhnout na kočičáckou eskadru v Pekelné díře se dvěma prázdnými letounovkami a čistě blufovat. Jestli to nebylo riskování flotily, pak už nevím, co,

sakra, jiného!“ Tolwyn přecházel před presidentem sem a tam a podtrhoval svá slova zuřivou gestikulací. „Až se Galbraith dostane k moci, z flotily beztak nic nezbude. Většinu letounovek nechá odstavit a ozbrojené síly omezí. Anebo Kočičáci všechno převálcují a ani celá flotila proti nim nezmůže. Co můžete ztratit?“
„Spoustu skvělejch mužů a žen, kapitáne,“ řekl Kruger unaveně.
„Už jste obětoval lidi i dřív,“ vmetl mu Tolwyn do tváře. „Vojáky i kosmoplavce... od toho tady také jsme, víte? Abychom při obraně republiky zemřeli, když budeme muset.“
„Jaký k tomu mám teď právo?“ zeptal se Kruger. „Hergot, Tolwyne, republika se mě chystá odmítnout! Možná to ještě není oficiální, ale až dneska naposled klepne kladívko, nebudu mít autoritu ani na to, aby se mi salutovalo, natož pak abych veď bitvu.“
„To, že vás lidi odmítli, pane presidente, ještě není důvod, abyste odmítal vy je.“ Tolwyn se zastavil, naklonil se nad roh stolu a zadíval se na Krugera. „Celý život jste přece pomáhal Landreišanům, když je někdo zvenčí chtěl odřít. Vzdal jste se kariéry v konfederačním loďstvu a riskoval jste život svůj i posádky San Jacinta, abyste bránil Landreich před Kočičáky. Totéž jste udělal ještě stokrát potom. Proč? Protože jste byl president? Když jste velel San Jacintu a řekl jste Vanci Richardsovi, co si může udělat se svým rozkazem k ústupu, ještě jste jím nebyl!“
Kruger nehybně upíral pohled na Tolwyna a v místnosti bylo ticho a to ticho se nepříjemně protahovalo. Nakonec se na židli zavrtěl. „Víte, kapitáne Tolwyne, začínáte se pozoruhodně podobat Jasonovi Bondarevskýmu. Ten si taky vždycky rád hraje na moje svědomí.“
„Pokud jeho úlohu zastávám dobře, jsem jenom rád,“ opáčil Tolwyn.
Kruger odfrkl. „Bezva.“ Pomalu vstal. „Dobře, kapitáne Tolwyne, zkusíme to po vašem. Možná Vance a ostatní vytáhneme z bryndy... anebo prostě padneme v boji. Ať tak, nebo tak, v každým případě Max Kruger aspoň neodejde s brekem, ale pořádně za sebou práskne dveřma a politici, který si myslej, že mě odšoupnou na vejminek, ať jdou do hajzlu!“

Vlajkový můstek KIS Dubav
nedaleko přeskokového bodu č. 16, soustava Vordran
09:18 standardního konfederačního času (CST)

„Žádné stopy po hlídkovém plavidle, můj pane. Ani nic jiného. Dokonce ani oblast trosek.“
Ragar odolal nutkání zavrčet na obraz kapitána lodě na monitoru a přinutil se promluvit vyrovnaně a klidně. „Dobře, změňte kurs k přeskokovému bodu do Baka Karu. Maximální zrychlení.“
„Můj pane!“ To byl vlajkový důstojník senzorů. „Zachycujeme signaturu emisí, která odpovídá Kargovi. U okraje pásu asteroidů...“
„Slyšel jste to, Vale?“ otázal se Ragark.
Akhdžer nar Val sevřel tlapu v gestu pochopení a souhlasu. „Máme to tady.“
„Nařiďte tedy flotile, ať ho pronásleduje, u bohů!“
Ragark vypnul spojení a tiše zuřil nad zdánlivou neschopností svých podřízených udělat cokoliv pořádně. Když přeskočili do soustavy Vordran, zachytili senzorový odraz od něčeho, co měla být hlídková loď, ale po prvním šifrovaném vysílání loď zmizela, zjevně v přeskokovém bodu do Pekelné díry.
Teď zachytili letounovou loď... tam, kde předtím nebylo nic. Kdyby číhala u okraje pásma asteroidů s vypnutými vysílači, skutečně by mohla uniknout odhalení. Ale jakou hru to ten dai Nokhtak hraje?

Zartoth 905, VAQ-662 „Vřeštící kočky“
pásmo asteroidů, soustava Vordran
09:20 standardního konfederačního času (CST)

Poručík Mbenge se pod leteckou přilbou usmíval. Teď už by Ragarkova posádka měla zachytit signál, který vysílal, a on si jen přál, aby mohl vidět, jak budou všichni ti Kočičáci reagovat, až ze z ničeho nic objeví něco, co vypadá jako letounová loď.
A čeká je ještě větší překvapení, až se do hry zapojí i jeho číslo poručík Cynthia Hillová. Bondarevskij vyčlenil dva Zartothy vybavené pro elektronický boj a jeden zásobovací Kofar, aby je během nepřítomnosti letounovky podporoval, obzvlášť v takovéhle situaci. Každý Zartoth uměl vysílat signály, které napodobovaly kód palubního odpovídače a energetickou signaturu lodě. Nesrovnalosti ve velikosti a hmotnosti bude těžké odhalit, neboť letouny zůstávaly na okraji pásma asteroidů, a protože mohly signály zapínat a vypínat podle libosti, mohly Kočičáky dlouho zaměstnávat marným hledáním lodě, která tam není.
S trochou štěstí získají pro své druhy v Baka Karu trochu času a zabrání Ragarkovi nastražit u některého přeskokového bodu léčku. Potom se snad budou schopni schovávat, dokud nebezpečí nepomine a někdo ze Svobodné republiky nepošle lodě, aby je vyzvedly. Podle všeho, co slyšel, se letounová loď z Baka Karu už nemusí vrátit.
Podíval se na hodiny vedle obrazovky senzorů a přecvakl spínač, jímž se ovládalo vysílání. Ať si tím Ragark zase chvíli láme hlavu...

Středisko bojových informací FRLS Mjöllni
na příletu k Baka Karu, soustava Baka Kar
11:18 standardního konfederačního času (CST)

„Další křižník, pane. Rutinní výzva a odpověď.“
Tolwyn na hlášení poručíka Maria Vivaldiho kývl hlavou. To byla čtvrtá válečná loď, kterou od přeskoku z Vordranu potkali, a zatím je každá bezstarostně minula za pouhé výměny pozdravů na dálku. Richards měl pravdu. Kdyby se pokusili vniknout do soustavy jako útočníci, nikdy by takhle daleko nepronikli. V soustavě se nacházela spousta válečných lodí, třebaže z dálkového skenu bylo zřejmé, že hlavní jádro Ragarkových sil je někde jinde, pravděpodobně v bitvě s landreišskou flotilou u Ilia - pokud Krugerovy zpravodajské informace byly přesné.
Ale lest zatím vycházela nádherně. Identifikační vysílač neustále vysílal starý signál, který Kilrathové znali jako přátelský. A úskok s hlídkovým člunem také vyšel podle plánu. Nesetkali se s žádnou známkou toho, že by někdo v okolí Baka Karu Kargu v nejmenším podezříval.
To se ovšem brzy změní, připomněl si nevesele. Jakmile odhodí převlek a zaútočí na dreadnought, vrhnou se po nich všichni Kočičáci, co jich jen v soustavě je, a přesila to je stále hrozivá. Když budou mít štěstí, může dreadnought po jejich úderu skončit jako nadále nepoužitelný... ale k tomu aby se potom dostali pryč, by potřebovali malý zázrak.
Tolwyn ty chmurné myšlenky zaplašil. Už překročil svůj Rubikon. Teď musí doufat, že všechny prvky strategie, kterou on, Richards a Bondarevskij společně vypracovali, do sebe zapadnou podle plánu. A on musí zajistit, aby alespoň jistý Geoff Tolwyn svou roli v plánu splnil.
Ozval se technik senzorů: „Na dálkovejch skenerech vidím lodě vyletující z přeskokovýho bodu, pane. Dvě... teď tři. Identifikační vysílač čelní lodě má signál Xenofontu...“
„Dobře. Jen ať se Kočičáci důkladně podívají.“
„Spojový provoz ze stanice houstne,“ ohlásil Vivaldi.
„Změna vektorů u tří křižníků... u čtyř... teď měněj vektory i torpédoborce,“ chrlil ze sebe technik senzorů, aby udržel krok s rychlými změnami situace. „Kruci, teď už to vypadá, že každá těžká loď v soustavě mění kurs k přeskokovýmu bodu, skippere.“
„Na to jsme čekali,“ prohlásil Tolwyn. Stiskl tlačítko na panelu interkomu. „Řízení letového provozu, tady CIC.“
„Tady Bondarevskij.“ Tolwyna překvapilo, když uviděl velitele wingu v kompletní letecké výstroji. Plán Bondarevskému neukládal, aby dnes usedl do stíhačky. Ale řídit letounový wing, jak sám uzná za vhodné, byla jeho práce. Tolwyn mu věřil... a důvěra byla něco, co už Tolwyn nerozdával zrovna na potkání.
„Kapitáne,“ řekl formálně, „odhaduji, že jsme čtyřicet pět minut od cíle. U přeskokového bodu začal diverzní útok. Připravte svoje lidi.“ Krátce se odmlčel. „A... hodně štěstí, Jasone.“

Brífingová místnost bojového wingu FRLS Mjöllni
na příletu k Baka Karu, soustava Baka Kar
11:40 standardního konfederačního času (CST)

Bondarevskij vypnul interkom a obrátil se k přítomným velitelům perutí. „Přišel čas,“ oznámil tiše. „Máte své rozkazy. .. ale máte taky svůj rozum. Používejte ho tam venku. Teď svolejte své perutě!“
„Černé kočky!“ zahulákal Etienne Montclair a usmíval se přitom jako vlk, který cítí kořist. Několik dalších lidí se zvedlo a zamířilo ke dveřím.
Skvělá parta, pomyslel si Bondarevskij, když se díval, jak odcházejí. Možná ne tak dobrá jako stará parta na Tarawě, ale přesto zatraceně dobrá parta. Přežije to někdo z nich? Vyhlídky nejsou příznivé.
Zahlédl Sparksovou a Harpera, jak se opírají o protější stěnu a povídají si. Zamířil k nim, ale nedošel tam. U dveří se objevila Alexandra Travisová a její obvyklou plavnost nahradil neohrabaný toporný krok, jímž ulehčovala zraněnému boku. Vydal se jí naproti.
„Jak to, že nejste, sakra, na ošetřovně?“ otázal se. „Doktorka Manningová mi říkala, že budete mimo provoz nejméně týden.“
Přikývla. Její bledost po včerejším utrpení ostře kontrastovala s krátce přistřiženými černými vlasy. „Já... jsem vás jenom chtěla vyprovodit,“ řekla přiškrceně. Bolest nebo emoce? Nevěděl jistě. „Škoda, že tenhle tanec musím prosedět.“
„Nelamte si s tím hlavu,“ uklidňoval ji. „Beztak se mi nechtělo celou bitvu prosedět ve velitelském kosmoplánu.“
Původně měl zaujmout místo ve velitelském a řídicím letounu Gratha, který bude koordinovat úder Alfa letounové lodě. Ale po zranění nejlepšího pilota Strach změnil názor. Poletí dnes s jednou z maskovaných stíhaček a bude osobně velet peruti místo Travisové.
Byl by rád, že ta žena dnes nepůjde do boje, kdyby situace letounové lodě nebyla tak beznadějná. Bondarevského zaráželo, jak se podobala Světlaně - ani ne tak vzhledem, jako spíš chováním, nebo tím, jak byla naladěna na jeho způsob myšlení - ale až po jejím zranění na hlídkové lodi si uvědomil, jak mu na ní po těch několika měsících záleží. Bylo by nesnesitelné, kdyby měla odlétnout ve stíhačce a už se nevrátit - jako Světlana.
Zadívala se mu do očí. „Dávejte na sebe pozor, Jasone,“ řekla tiše. Vůbec poprvé ho oslovila křestním jménem. „Nezapomeňte, dlužíte mi rande, až se vrátíme do Landreichu.“
Zabloudil pohledem k místům, kde se jí pod khaki uniformou rýsovala ňadra, a potom zpět k jejím škádlivým očím. „Bez obav,“ řekl. Byl by ji objal, ale byl si vědom, že je pozorují ostatní.
„Bez obav,“ zopakoval a odešel z brífingové místnosti. Nadešel čas boje.

Brífingová místnost bojového wingu FRLS Mjöllni
na příletu k Baka Karu, soustava Baka Kar
11:41 standardního konfederačního času (CST)

„Vřelé díky, ó oblíbenkyně letové paluby, že jste uzdravila mého nehodného orlíka, aby dnes mohl letět," pravil Aengus Harper. Porucha na poslední chvíli málem způsobila odstavení jeho Strachy a vyřadila ho z dnešní akce, ale Sparksová osobně převzala velení techniků a mechaniků, kteří závadu vystopovali a opravili včas na to, aby se mohl vrátit na letový rozpis. Pokud už má Harper zemřít při sebevražedné operaci, hodlal tak učinit v pilotní kabině stíhačky a nikoliv odstrčený bokem, jak býval celé ty roky.
Sparksová neodpověděla. Harper sledoval její pohled k místu, kde spolu mluvili Bondarevskij a Travisová, a zase se zahleděl na ni. „Ví, že ho milujete, ďouče?" zeptal se.
Podívala se na něj a začervenala se. „Proč si to myslíte?" vyzvídala.
„Už jsem takový pohled párkrát viděl," řekl. „Občas se tak ženy dívaly i na mne. Přece nepopřete, že ho máte ráda? A řekl bych, že už dlouho."
Váhavě přikývla. „Dlouho. Jenže on tehdy miloval jinou pilotku, než o ni přišel při náletu na Kilrah. Potom... potom se vyrovnával s její ztrátou a já jsem ostatně byla jenom technický poddůstojník."
„A později?"
„Jednou... jsme se skoro dali dohromady," řekla mu. „Ale znovu na to nebyla vhodná doba. Když se stal kapitánem letounovky, zařekl se, že nebude pěstovat žádné důvěrnosti s nižšími důstojníky... a když jsem si myslela, že už nebude můj kapitán, skončili jsme ve stejné službě znovu." Odvrátila pohled. „Potom jsem se rozhodla, že nebudu měnit jisté přátelství za románek s nejistým výsledkem. A teď to vypadá, že jsem o něj přišla znovu. Zase kvůli pilotce."
„Měla byste mu povědět, co k němu cítíte, ďouče."
Zavrtěla hlavou. „To nemá smysl, Aengusi. Tohle je to poslední, čím by se měl zrovna teď zatěžovat. A každý říká, že z tohohle nevyvázneme. Takže ho ztratím tak jako tak... proč bych ho tím tedy trápila?"
„Vy jste hotový poklad, Janet McCulloughová," prohlásil Harper. „Kdybyste do něj nebyla zabouchnutá až po uši, začal bych se vám nejspíš dvořit sám."
„Nechte si to, poletucho," odsekla. „Nebo jste zapomněl, že máte za chvíli startovat?"

Stracha 800, VF-401 „Kočičí stíny"
na příletu k Baka Karu, soustava Baka Kar
11:48 standardního konfederačního času (CST)

„Osm nula nula, čistý start," ohlásil Bondarevskij. Potlačil připusť paliva stíhačky dopředu a ucítil, jak ho přetížení při zrychlení Strachy tiskne do sedadla. „Čistý start!"
„Rozumím, osm nula nula, „ odpověděla Šéf Marchandová.
Zkontroloval stav maskování a uvnitř přilby spokojeně pokýval hlavou. Ještě nikdo nikdy neslyšel o pokusu vzlétnout s maskovanou stíhačkou, když je maskování zapnuté, ale proběhlo to bez jediné chybičky. Plán rozmístění sil vyžadoval, aby Strachy opustily letovou palubu brzy, a to se zapnutým maskováním, aby vzlet nespatřily slídivé oči. Usnadní to pozdější průběh letových operací, až později začne plný úder Alfa... a zaručí to, že Strachy budou v pozicích pro velmi speciální akci dřív, než Kočičáci vůbec začnou mít podezření, že se děje něco nepřístojného.
Jeden po druhém se k němu připojil i zbytek perutě, ačkoliv jeho senzory ukazovaly kolem prázdný prostor s výjimkou letounové lodě samé. Když se shromáždilo všech osm maskovaných letounů, Bondarevskij opět zapnul vysílačku. „Asgarde, Asgarde, tady je Loki. Vzlet dokončen. Vydáváme se k určenému cíli." Na počest jména letounové lodě - a snad i na paměť Vikinga Jenssona, byla pro různé prvky akce vybrána jména ze severské mytologie. Asgard, domov bohů, byla letounová loď, zatímco zamaskované Strachy operovaly pod jménem zlovolného ducha Lokiho.
„Loki, Asgard rozumí," ozvala se odpověď poručíka Vivaldiho. „Nakopněte ty parchanty taky párkrát za mne!"
Neviděné a neodhalené Strachy se rozlétly k Baka Karu.

Středisko bojových informací FRLS Mjöllni
na přechodu na oběžnou dráhu kolem Baka Karu,
soustava Baka Kar
12:08 standardního konfederačního času (CST)

„Panebože, to je monstrum," vydechl kdosi a Geoff Tolwyn souhlasil. Kdysi si myslel, že Behemot je skutečně impozantní stroj, ale obří trup kilrathského dreadnoughtu byl nepředstavitelně větší a hrozivější. Obrovská vesmírná stanice s opravárenskými doky byla sice větší, ale ne o mnoho... a vesmírné stanice obvykle nemívají vlastní pohon. Ani nenesou dost zbraní na to, aby vyhladily flotilu nebo zpustošily planetu.
Dosud nezpochybňovaná letounová loď se nacházela na závěrečném přiblížení. Dahl a Murragh celou dobu pilně rozmlouvali s dispečery na stanici a žádali o povolení přiblížení, navenek proto, aby u stanice zakotvili a zařídili pro Kargu opravy a doplnění zásob. Tolwyn se původně bál Kilrathům svěřit příliš velkou roli v operaci pro případ, že by někdo byl loajálnější své rase než princi, ale střetnutí s hlídkovou lodí mu dokázalo, že se na Murragha a ostatní může spolehnout. Tuto stránku operace mohl bezpečně pustit z hlavy. Byla v dobrých rukách. Každopádně se větší část pozornosti stanice nutně soustředila na vzdálenou šarvátku u přeskokového bodu, kde Xenofontés, Durendal a

Caliburn hrály na babu se stále rostoucím svazem kilrathských lodí přilétajících ze všech částí soustavy.
Richards to hrál mazaně a vyhýbal se boji. Tři landreišské lodě se dokázaly vyhnout prakticky všem lodím od své velikosti výš a měnily vektory tak, aby se s velkou časovou rezervou vyhnuly dostřelu kanónů kilrathských lodí. Vtáhnout do boje je mohla pouze letounová loď s rychlými údernými letouny, ale zatím jediná letounová loď, kterou zachytili v pohybu, byla skoro hodinu letu daleko od bojiště. U stanice odhalili druhou letounovou loď, ale její energetické vyzařování nasvědčovalo tomu, že utrpěla nějaké těžké škody - pravděpodobně šlo o tu, kterou Kevin Tolwyn ohlásil jako vyřazenou z boje díky pirátům v Pekelné díře.
„Máme povolení," oznámil Vivaldi. „Přistání na levoboku."
„Výborně," prohlásil Tolwyn. „Přesně jak jsme doufali. Pane Clancy, byl bych vám vděčen, kdybyste řídil loď k levoboku stanice. A postarejte se, abyste proletěl blízko přídě té bestie."
„Chcete to na centimetry nebo milimetry, admirále?" zeptal se Clancy. „Nebo byste radši mikrony?"
„Ke štěstí mi stačí, když proletíme před její přídí. Pane Děnikine, jste připraven?"
„Všechny kanóny v pohotovosti," oznámil taktický a střelecký důstojník. „Čekají jen na váš povel."
„Ještě chvilku, prosím vás." Stiskl tlačítko interkomu. „Pane Grahame? Stav?"
„Všechny systémy v normálu, pane," ohlásil Graham. „Perioda štítů devět celých pět desetin. Motory vypadají dobře. Opravárenské čety připraveny." Na chvilku se odmlčel. „Mám si přát, abych radši zůstal mrznout na Nargrastu s Murraghem a ostatními?"
„To je osud, pane Grahame," sdělil mu Tolwyn. „Letová palubo, připravte se na můj signál zahájit vzlety. Všechna stanoviště připravit." Tolwyn ještě chvíli čekal a vychutnával si pocit velení. „Pane Vivaldi, vyvěste naše barvy, prosím."
„Rozkaz, pane." V dobách námořních lodí na Zemi by válečná loď, jež by se pokoušela o podobné překvapení jako dnes Mjöllni, mohla doplout až na dostřel pod vlajkou jiné země. To byla legitimní válečná lest. Ale před první salvou by falešnou vlajku stáhla a vztyčila skutečnou národní vlajku. Mjöllni učinil totéž elektronicky. Až dosud jeho identifikační vysílač vysílal signál Kargy, avšak nyní Vivaldi přepnul na nový kód, identifikující Mjöllni jako loď Landreichu.
Čekání skončilo. Bitva začínala...
„Teď!" řekl Tolwyn. „Proveďte Ragnarok... Teď!"

Stracha 800, VF401 „Kočičí stíny"
nedaleko orbitálního doku Ašarazal, soustava Baka Kar
12:16 standardního konfederačního času (CST)

„Ragnarok, Ragnarok, Ragnarok. Opakuji, Ragnarok!" Bondarevskému v uších zahřměl výraz pro bitvu mezi severskými bohy a obry; skutečně příléhavé kódové slovo pro zahájení útoku. Zapnul vysílačku. „To je signál, Kočičí stíny!" prohlásil. „Útočte podle uvážení na přidělené cíle." Vypnul maskování, které chránilo jeho Strachu před odhalením. Těžká stíhačka se pomalu vynořila ze svého úkrytu v kapse zakřiveného prostoru pouhých několik metrů nad trupem dreadnoughtu. Jakmile se zaměřovací senzory Strachy usadily na cíli, Jason Bondarevskij zahájil palbu z bezprostřední blízkosti.
Tato část bojového plánu byla založena na průběhu útoku, který proti letounové lodi podnikli Banfeldovi piráti ve Vaku. Ale Landreišané měli oproti pirátům dvě výhody. Maskovací technologie umožnila Kočičím stínům přiblížit se do výhodného postavení u cíle ještě před zahájením útoku... a soustavy emitorů štítů orbitální stanice a obřího dreadnoughtu byly mnohem lepší cíle než stejná zařízení na letounovce.
Osm Strach se usadilo přímo u osmi různých baterií emitorů, z toho šesti na dreadnoughtu a dvou na stanici. V skrytu snížily rychlost vůči cíli téměř na nulu. Využívaly motorů jenom k udržování polohy, když je vychýlily mikrogravitační vlivy, ale jinak prostě dokonale sladily svou dráhu s kilrathskou stanicí a jejím monstrózním doprovodem. Stíhačky normálně operovaly ve velkých rychlostech a s rychlými změnami vektoru, aby snížily nebezpečí, jež jim hrozilo od bodové obrany. Jenže to omezovalo dostupný čas k zaměření cíle a vlastní palbě.
Dnes však byla situace jiná. Strachy se odmaskovaly, spustily palbu a vychrlily nepřetržitý proud energetických výbojů zblízka do klíčových emitorů dřív, než si Kilrathové vůbec uvědomili, že tu jsou nějací nepřátelé ve střelecké pozici. Ani stanice, ani dreadnought neudržovaly štíty na bojovém výkonu. Byly nastavené na nízký výkon pro ochranu před slabou radiací nebo před náhodnými úlomky vesmírné horniny. Nenadálý drtivý útok tedy rychle prorazil ochranná pole a zasáhl soustavy. Během několika vteřin byly v kilrathských štítech obrovské díry a potrvá dlouhé minuty, než se je podaří zacelit přesměrováním výkonu jiných emitorů.
Mezitím ovšem stanice i dreadnought zůstaly volně přístupné útoku.
Zatímco Bondarevskij nepřetržitě střílel do emitorů, zahlédl, jak Mjöllni pomalu a těžkopádně zatáčí před příď dreadnoughtu, kde štíty rychle slábly. Z obou výletových otvorů proudily stíhačky i bombardéry tak rychle, jak je jen Šéf Marchandová stačila vysílat, v čele s Raptory Ztřeštěných osmiček Etienna Montclaira a mohutnými Vaktothy perutě Černých lvů komandéra Lina Dant'ianga.
Potom zahájila palbu letounová loď z hlavních kanónů.
Ačkoliv letounová loď nebyla určena k přímému vesmírnému boji, byla dobře vyzbrojena bateriemi, jež zajišťovaly zničení každé menší bojové lodi, které by se podařilo proniknout ochrannou clonou doprovodu. Během oprav dokázali uvést do provozu pouze šest z osmi velkých laserových střeleckých věží, avšak Tolwyn nechal loď naklonit tak, že všech šest funkčních věží mělo dreadnought ve výstřelném poli. Všechny zahájily palbu naráz a vzápětí se k jejich mohutnému náporu připojily četné slabší paprsky. To byl projekt, na kterém Děnikin pracoval od chvíle, kdy opustili

Vaku. Upravil počítačové programy, které řídily převážně automatické lasery bodové obrany, sloužící k ostřelování přilétajících řízených střel nebo stíhaček, které se příliš přiblížily. Nyní byly tyto lasery podřízeny hlavním kanónům, a třebaže jednotlivě jejich síla proti těžkému pancíři dreadnoughtu znamenala málo, společně zvýšily už tak zuřivý příval energie, jenž zalil příď nepřátelské lodi.
Pancíř pod intenzívním ostřelováním odprýskával, ovšem dreadnought měl pancířů na rozdávání. Nyní se z toho stal závod mezi schopností Mjöllniho chrlit nepřetržitou palbu z energetických zbraní, odolností dreadnoughtu a reakční dobou kilrathské posádky, než obsadí bojová stanoviště a poštvou leviatana do bitvy.
Nikdo neočekával, že zůstanou trpně sedět dlouho.

Velitelský můstek, KIS Yorghath
zakotven u orbitální stanice Ašarazhal, soustava Baka Kar
12:21 standardního konfederačního času (CST)

Dawx Džhorrad vystoupil z výtahu a zjistil, že prostorný můstek Vorghathu je v zajetí zmatku a téměř až paniky. Cílevědomě zamířil k velitelskému stanovišti, cestou udeřil dva příslušníky mužstva a vycenil tesáky na důstojníka strojovny, jenž se tváří v tvář krizi zdál být vyveden z míry.
„Hlášení!“ štěkl, klesl do velitelského křesla a obrátil zlověstný pohled svých nestejných očí, jednoho pravého, jednoho bionického, na prvního důstojníka.
„Karga zahájil útok,“ oznámil Khrell nar Dhollas bez jediného čestného přídomku, jakým se obvykle oslovovali velitelé přijímající hlášení. Odjakživa reptal proti osudu, jenž jeho, barona Říše, umístil pod velení neurozeného kila, a své pohrdání dával najevo i ve služebních záležitostech. Ale byl to schopný důstojník a Džhorrad mu ponechával určitou volnost. Ani jeden nemohl změnit, kým nebo čím je. „Těsně před palbou změnil identifikační signál na signál landreišské válečné lodě.“
„Opice!“ prskl Džhorrad.
„Do úvodního útoku se také zapojila peruť Strach. Odmaskovala se a zahájila palbu na emitory. Štíty jsou dole po celé přídi až k přepážce jedna-dvanáct. Další stíhačky vzlétají.“
„Naše reakce?“
„Zatím jsme nebyli schopni palbu opětovat,“ řekl Dhollas. „Generátory byly vypnuté a posádka nepřipravená.“ Znělo to jako obvinění. Byla pravda, že Džhorrad nedovolil prvnímu důstojníkovi uvést loď do bojové pohotovosti, když se u přeskokového bodu objevily tři opičí lodě.
Tehdy se nezdálo, že by byl nějaký zvláštní důvod k znepokojení. Dva torpédoborce a křižník představovaly nepatrnou hrozbu. Nebyly by schopné proniknout obranným perimetrem, a i kdyby se o to pokusily, Vorghath by měl spoustu času vyhlásit poplach.
Nyní platí za svou samolibost... ale Dhollas na to nemusí tak křiklavě poukazovat. Džhorrad sekl tlapou do vzduchu, aby výkonného důstojníka umlčel. „Výmluvy a obviňování tady nepomohou,“ prohlásil ostře. „Jenom výsledky. Všechna posádka na bojová stanoviště a spustit generátory. Přesměrovat výkon štítů tak, aby zakryly díru. Střelecké věže zaměří cíle a zahájí palbu. A odrazit od stanice. Nenechám Vorghath lapený jako traggila v pasti!“
„Jak poroučíte,“ odvětil Dhollas upjatě. Obrátil se a začal vykřikovat povely.
Mohutný dreadnought se otřásl, jak letounová loď vypálila znovu a poškodila jednu z dokovacích příchytek. Džhorrad instinktivně vysunul drápy.
Rozplácne tu drzou opici, která se opovážila zaútočit na jeho loď...

Středisko bojových informací, FRLS Mjöllni
nedaleko orbitální stanice Asarazhal, soustava Baka Kar
12:23 standardního konfederačního času (CST)

„Spouští motory. Vypadá to, jako by se chystal odrážet.“ Tolwyn přikývl. Viděl údaje senzorů na obrazovce ještě dřív, než obsluha senzorů ohlásila změnu stavu Vorghathu. Věděl, že jim nezbývá mnoho času, než se dreadnought pustí do boje. Důležité nyní bylo maximalizovat vlastní palebnou sílu, a přitom obřímu nepříteli znemožnit oplácet stejnou mincí.
„Pane Clancy, zaujměte pozici podél stanice. Komandére Děnikine, přepněte bodovou obranu na standardní operaci. Stanice začne odpalovat střely, jakmile zjistí, jak jsme zranitelní.“
Letounová loď maličko změnila směr. Mjöllni se sunul do zákrytu za stanici tak, aby zůstávala mezi ním a dreadnoughtem. Sice blokovala výstřelné pole i letounové lodi, ale to nebude trvat dlouho.
Úsek stanice, za kterým se schovávali, byl ten, na který předtím zaútočily Strachy. Štíty už selhaly a orbitální dok byl jen lehce pancéřovaný.
Tolwyn předpokládal, že Kočičáci budou váhat z palbou na vlastní stanici, alespoň zpočátku. On však žádné takové zábrany neměl.

Stracha 800, VF401 „Kočičí stíny“
nedaleko orbitální stanice Asarazal, soustava Baka Kar
12:24 standardního konfederačního času (CST)

Bondarevskij znovu vypnul maskování a zahájil palbu. Bitva se odvíjela ve zvláštním rytmu, odmaskovat se, zaútočit, zamaskovat se, přesunout se, odmaskovat se... zdánlivě nekonečný cyklus úderů a ústupů. Celá peruť Strach se nyní

soustředila na dreadnought a přenechala stanici jiným příslušníkům wingu. Maskované stíhačky, spolupracující podle pečlivě vypracovaného plánu ve dvou rojích po čtyřech letounech, přešly od ničení emitorů štítu dreadnoughtu k útokům na střelecké věže s výstřelným polem směřujícím k přídi. Každá z mohutných věží byla snad pětkrát větší než Stracha a nesla celou baterii energetických zbraní mnohem silnějších než výzbroj stíhacího stroje, ale nedokázaly zasáhnout to, co nemohly zaměřit, a maskované útočníky vzhledem k téměř náhodným přesunům podél trupu lodě nedokázaly ani sledovat. Strachy sice dokázaly způsobit jenom nepatrné škody jako drobný bodavý hmyz, ale pokaždé, když zasáhly nezaštítovanou věž, způsobily další škody. Věže měly slabší pancíř než hlavní trup, a proto se poškození rychle kumulovalo.
Právě znovu zahajoval maskovací sekvenci, když Harper zajásal. „ Už to těm hajzlíkům stačilo!“ výskl Tařan.
Věž pod Bondarevským se v plamenech roztrhla, jak jí zasáhla jedna z Harperových střel a pronikla dovnitř. O kus dál na trupu vybuchla druhá věž.
I hmyzí žihadla mohou zabíjet.

Kapitola dvacátá

„Bohové očekávají, že každý kil bude vykonávat
svou povinnost.“
z Desátého kodexu
17:14:33

Raptor 401, VF-88 „Ztřeštěné osmičky“
nedaleko orbitální stanice Ašarazal, soustava Baka Kar
12:27 standardního konfederačního času (CST)

„Thore Jedna, tady je Odin Jedna,“ řekl Doomsday. „Zahajujeme zteč. Poleťte za námi.“
„Rozumím,“ odpověděl komandér-poručík Stěpan Razin napjatě. Razin velel VA-702 „Černé pumy“, jediné peruti bombardérů typu Paktahn na Mjöllnim. Jejich kódové jméno pro dnešní bitvu bylo pro jejich roli přiléhavé. Jako bůh hromu Thor utlučou orbitální stanici do nečinnosti.
Montclair srovnal letoun a zahájil zteč. „Ať váš útok za něco stojí,“ nařídil své peruti. Roztáhli se v dlouhou řadu a střemhlav se řítili k hlavnímu výletovému otvoru orbitální stanice.
Z hloubi stanice vylétávaly stíhačky. Dralthie, Darkety a dokonce osmičlenná peruť těžkých stíhacích Džalthiů, veteránů stejného ročníku jako Doomsdayův Raptor. Montclair se ušklíbl a začal střílet. Chrlil energii z paprskových zbraní tak rychle, že během několika vteřin vyčerpal celou zásobu. Vzletová paluba na orbitální stanici byla větší než na letounové lodi a mohlo z ní vzlétat víc letounů současně, ale stále musely prolétat uzávěrovým silovým polem... a změna letových podmínek z atmosférických na podmínky kosmického vakuum a z umělé gravitace na beztíži i u

zkušených pilotů způsobovala kratičkou ztrátu kontroly nad strojem. Raptory toho šikovně využívaly a likvidovaly nepřátelské stíhačky téměř stejně rychle, jak stačily vylétat ze zejícího chřtánu paluby.
Několika se však podařilo vzlétnout a vrhly se po Raptorech s nažhavenými zbraněmi. „Zrušit formaci!“ zahulákal Montclair, odvalil se na bok a rozlétl se za jedním Džalthim. Také ostatní Raptory se rozdělily, aby se každý vrhl za svým cílem, neboť jejich první úkol, krýt přiblížení bombardovací perutě, skončil.
Montclair vklouzl pod Džalthiho, prudce nasadil zpětný tah, vynořil se na soupeřových šesti hodinách, zahájil na krátkou vzdálenost palbu z hmotnostního urychlovače systému Gatling a vypustil dvojici tepelně naváděných střel. Záď Džalthiho se rozlétla na kusy a vzápětí po sobě kilrathská stíhačka zanechala jenom ohnivou kouli. Doomsday prolétl přímo tou pekelnou výhní a už měnil kurs, aby našel novou oběť. Pod sebou zahlédl řadu Paktahnů. Řítily se ke stanici, každý na poslední chvíli vybral let, přitáhl vzhůru a odhodil plný náklad přímo do vletového otvoru. Nejspíš nemohly ani doufat, že tak velký cíl zničí, ale kilrathské stíhačky, které se stále pokoušely vzlétnout, byly snadný cíl a poškození způsobená těmi střelami postačí na to, aby kontingent stíhaček ze stanice nepůsobil po dobu dnešní bitvy potíže.
Jeden Dralthi manévroval k němu a snažil se propracovat za záď Raptoru. „Ani náhodou, koťátko,“ zabručel Montclair a ostře strhl řídicí páku. Jeho stíhačka se přetočila a obrátila, aby našla nový cíl.

Hornet 101, VF-12 „Létající oči“
na nízké oběžné dráze kolem planety Baka Kar,
soustava Baka Kar
12:30 standardního konfederačního času (CST)

„Tady jsou!“ zvolala Babe Babcocková. „Tuláku, hlídej mi ocas!“
„S potěšením,“ odpověděl komandér-poručík David „Tulák“ Conway.
Babcockové „Létající oči“ dostaly za úkol chránit bojujícího Mjöllniho přede všemi útoky, jež mohly přijít z planety. Při nízkém průletu zpozorovaly husté hejno stíhaček rychle stoupajících ze základny na severním pobřeží největšího rovníkového kontinentu. Očividně to byli jediní Kočičáci, kteří dneska byli v pohotovosti. Dostali se na scénu jako první a Babcocková je hodlala za jejich výkon potrestat.
„Zůstaňte blízko sebe,“ řekla. Hornety se řítily vpřed v těsné formaci a vrhly se střemhlav do horních vrstev atmosféry tak rychle, až se jim štíty pohlcovanou energií červeně rozsvítily. Cíle rychle stoupaly...
Objevily se v dohledu - celé dvě perutě lehkých stíhaček Darket. Letěly ve volné formaci; Babcockové připadalo, že každý pilot ždímá ze svého stroje, co to dá, aby byl v boji první. Jenže boj si našel je, řekla si s úsměvem.
„Soustřeďte palbu!“ nařídila. Stiskla tlačítko na spojovacím pultu, aby svůj cíl označila zbytku perutě, srovnala letoun ke střelbě a spustila palbu. Vzápětí všech deset jejích spolubojovníků z perutě připojilo svou palebnou sílu k její.
Bylo riskantní soustředit se na jednu stíhačku a patnáct nechat nepovšimnutých a Kočičáci odpověděli na útok Hornetů vlastní palbou. Ale jejich koordinace byla chabá, takže každý Hornet zasáhlo jenom několik výstřelů, jež snadno pohltily štíty, zatímco plná síla jedenácti dvojhlavňových laserů Hornetu se zakousla do jediného cíle, prodrala se štíty i pancířem a ve chvilce letoun zničila.
Babcocková přepnula na jiný cíl a začala střílet znovu se stejným výsledkem. Potom se obě skupiny stíhaček mihly kolem sebe.
„Rozpustit formaci a útočit podle libosti!“ zvolala a vypnula vysílač údajů zaměřovače. „Tuláku, za mnou!“
Jenže Tulákovi Conwayovi se usadila za ocasem dvojice Darketů. Pokusil se nasadit zpětný kurs, ale oba kilrathské letouny spustily palbu a on ztratil kontrolu nad strojem. Ten vzápětí explodoval.
Babcocková zdusila zaklení a sundala nejbližší Darket řízenou střelou. V hloubi duše její chtělo oplakávat ztrátu dalšího příslušníka Létajících očí, ale nebyl na to vhodný čas ani místo. Člověk musí odsunout city stranou a soustředit se na práci, kterou má po ruce. Na zabíjení Kočičáků.
Práce pokračovala. Její senzory už zachycovaly další vlnu letounů, jež se blížily, aby je napadly, a to mají ještě spoustu nepřátel po ruce...

Vaktoth 505, VF-489 „Černí leopardi“
na vysoké oběžné dráze kolem planety Baka Kar,
soustava Baka Kar
12:34 standardního konfederačního času (CST)

Kilrathský křižník chrlil laserovou palbu i řízené střely, což komandér-poručíka Ileanu Constantineovou přimělo házet a kličkovat svou těžkou stíhačkou ze strany na stranu, aby se protiletounové palbě vyhnula. Kolem ní prováděly totéž celé čtyři perutě stíhaček z Mjöllniho
Ne všichni piloti byli tak zruční - nebo šťastní - jako ona. Jeden z lidmi obsazených Darketů vpředu byl zasažen energetickým výbojem, jenž celý letoun v mžiku sežehl jako plamen můru, a dva Dralthi Čtyři zničily obranné řízené střely. Avšak útočníci se řítili kupředu a snažili se ke křižníku proniknout dost blízko na to, aby jej co možná vážně poškodili.
Plánování dnešní bitvy postavilo velitele wingu před několik vážných logistických problémů. Jakmile přejde moment překvapení, Mjöllni se stane terčem stále většího počtu kočičáckých stíhaček a bombardérů bez ohledu na to, jak účinně se lidem podaří blokovat počáteční reakci na jejich nálet. Létat s letouny kilrathské výroby z Mjöllniho příliš blízko u dějiště hlavního souboje byl zaručený recept na katastrofu. Piloti nebo bodová obrana měli sklon soustředit se

v zápalu boje na typ letounu, který se jim dostal na dostřel, aniž by nutně kontrolovali identifikační signál, aby zjistili, na čí stranu patří. Jenže Bondarevskij nebyl v takovém postavení, aby mohl více než polovinu letuschopných orlíků z akce vynechat.
Proto byly různé perutě Mjöllniho pověřeny různými úkoly. Jenom bombardéry s úzce definovaným úkolem a Bondarevského maskované stíhačky, jež měly obtěžovat dreadnought zblízka, se měly do boje zapojit v bezprostřední blízkosti letounové lodě. Hornety, Raptory a Rapiery měly být nasazeny na klíčové úkoly obrany Mjöllniho a měly napadat různé možné zdroje potíží. Ostatní stíhačky, tedy letouny kilrathské výroby, měly jiný úkol... útočit na těžké lodě, které od planety neodlákala hrozba tří lodí operační skupiny pod velením admirála Richardse nedaleko přeskokového bodu.
Když se vypracovávaly směrnice pro akci, nikdo nevěděl, kolika cílům budou muset čelit. Jak se ukázalo, na vysoké oběžné dráze kolem Baka Karu zůstaly tři velké lodě. Jednou z nich byla ona letounová loď, jež vykazovala známky těžkého poškození a nebyla s to nasadit větší výkon pohonu. Druhé dvě byly křižníky.
Čtyři stíhací perutě - jedna peruť Darketů, dvě perutě Dralthiů Čtyři a Vaktothy Černých leopardů - obdržely rozkaz soustředit se na bližší křižník v naději, že se jim podaří jej vyřadit z boje, než bude moci zasáhnout do boje u stanice. Ovšem vyřídit křižník nebylo snadné. Jak se vzdálenost zkracovala, koupil to další Darket. Tentokrát se sice výstřel z křižníku pouze otřel o pravý bok letounu, ale pravá polovina křídla se vypařila i s motorem, jenž na ní byl zavěšen. Stíhačka přešla do vývrtky, dokud se pilotovi nepodařilo stabilizovat ji pomocí řídicích motorů. Ale musel opustit formaci a zamířit domů. Když se člověk musí plně soustředit na to, aby udržel letoun v rovném letu, není v boji příliš platný.
„Podle pořadových čísel, chlapci a děvčata.“ Komandér Charles Robertson, velitel Leopardů a jmenovaný velitel celého tohoto úderného uskupení, mluvil, jako by si věřil, že zvládne všechno, dokonce i křižník plivající na všechny strany koherentní světlo. „Nandejte jim to!“
Darkety se odloučily, zatočily doleva a snažily se zalétnout k zádi křižníku, kde nebylo tolik střeleckých věží, jež by mohly na křehké letouny střílet. Robertson ve Straše, která přebývala peruti těžkých stíhaček, zaujal pozici v čele volného kužele Vaktothů a Dralthiů Čtyři a za palby všech čtyř paprskových zbraní se střemhlav vrhl do boje.
Když se snášeli na předpokládanou oběť, hustota protiletounové palby zhoustla a nedaleko Vaktothů Constantineové vybuchla další stíhačka, tentokrát jeden z Dralthiů Čtyřek. Robertson zatočil těsně nad trupem trochu doprava, vypustil do štítů plnou zásobu řízených střel a vybral let.
Jeho let sledovala baterie bodové obrany, rotační hmotnostní urychlovač systému Gatling, jenž magnetickým polem urychloval malé kovové projektily na fantastickou rychlost. Proud smrtonosných střel se proťal se Strachou.
Robertsonův hlas zněl ve sluchátkách hlasitě: „Zasáhli mě! Zasáhli mě! Vyřiďte Mary...“
Zmlkl. Ileana Constantineová se právě stala novým velitelem Černých leopardů.

Stracha 800, VF401 „Kočičí stíny“
nedaleko orbitální stanice Ašarazal, soustava Baka Kar
12:38 standardního konfederačního času (CST)

„Je jich prostě zatraceně moc, Medvěde. Nezvládneme krýt každého... už nemám žádné zálohy, které bych poslal!“
„Zachovejte ledový klid, Bifroste,“ odpověděl Bondarevskij. Kódové jméno označovalo řídicí a velitelský roj wingu, jednoho Grathu. „Přece jsme od začátku věděli, že nebude všechno po našem.“
Nyní platil za rozhodnutí převzít Kočičí stíny místo zraněné Travisové. Měl sedět v Grathovi, který vzlétl z Mjöllniho, aby koordinoval akce bojových letounů, ale místo něho se té povinnosti ujal zástupce velitele wingu komandér Tomas Alvarez. Jenže Alvarez se těžko vyrovnával s tíhou odpovědnosti spojené se snahou koordinovat rozsáhlou bitvu, zejména nyní, když Landreišané naráželi na stále tužší odpor. Komandér Babcocková bojovala na nízké oběžné dráze s trojnásobnou přesilou a během několika minut přišla o tři své stíhače. Útok na křižník sice pronikl štíty a zničil kormidelní můstek, ale za cenu ztráty velitele uskupení a několika dalších orlíků... a křižník se stále blížil, řízený nyní nepochybně z úseku střediska bojových informací. Paktahny dokončily úder a vracely se na setkání s jedním z Kofarů, aby doplnily výzbroj, zatímco Montclair vedl své Raptory a peruť středních Rapierů na pomoc Babcockové. Žádné další zálohy však už nezbývaly. Wing bojoval na hranicích únosnosti.
Bondarevskij bojoval s pokušením vést Strachy na pomoc ostatním perutím. Oba urputné souboje se odehrávaly daleko odsud... a hlavním cílem stále zůstávalo ochromit dreadnought. Nemohl si dovolit nechat se odlákat k vedlejšímu jevišti bez ohledu na to, jak zle se tam mohla situace vyvíjet.
A nemohl vykonávat dvě práce najednou. Mohl být buď velitel wingu, nebo velitel perutě. Rozhodnutí učinil v okamžiku, kdy se připoutal do sedadla Strachy.
„Vy tam máte celkový přehled o situaci, Bifroste. Já ne. Věřím vám, že uděláte to nejlepší, co dokážete. Loki Jedna konec.“
Vypnul spojení a soustředil se na nejbližší střeleckou věž. Strachy pokračovaly ve složitém tanci, ale bylo jich už o jednu méně, neboť poručík Kendrick se odmaskoval právě ve chvíli, kdy spustila palbu baterie bodové obrany. Ztráty nebyly tak velké jako u ostatních perutí, alespoň prozatím, nicméně Bondarevskij věděl, že si na nich únava záhy vybere svou daň.
Monstrózní kilrathská loď se už uvolnila z kotevních držáků, ale dělalo jí potíže odmanévrovat od stanice pouze za pomoci řídicích motorů, neboť hlavní motory se v takové blízkosti spustit neodvážila. Tolwyn si s Mjöllnim zatím vedl výtečně. Střílel skrz bariéru jednoho z dokovacích ramen stanice, a jak se konstrukce rozpadala, stále víc výstřelů se zarývalo do pancíře Vorghathu. Tou dobou už po náletech Strach zůstávaly v dopředném výstřelném poli

dreadnoughtu mezery, a proto Tolwyn změnil taktiku a vyvedl letounovou loď zpět do volného prostoru. Vedle mohutného Vorghathu vypadala i letounová loď drobně a rozdíl v obratnosti a přesnosti řízení byl patrný na první pohled. Tolwyn opět přilétl do bezprostřední blízkosti, manévroval s Mjöllnim spíš jako s torpédoborcem než jako s letounovou lodí a poškození obřího protivníka začínalo být znát.
Bondarevskij viděl, jak na dreadnought střílejí opět i baterie bodové obrany Mjöllniho a věděl, že Tolwyn vrhá do útoku všechno, co má po ruce. Bondarevského senzory ukazovaly, že jeden z kočičáckých křižníků, ten, s nímž měly tolik potíží stíhačky, se rychle blíží. Jakmile se zapojí do boje, bude mít Mjöllni vážné problémy. Stále držel pohromadě většinou jen díky záplatám a modlitbám, většina pancéřování nestála za nic a delší střetnutí s křižníkem mohlo skončit jen jediným způsobem.
Tolwyn se bude muset vypořádat s dreadnoughtem dřív, než bude Mjöllni muset bojovat o holý život...

Středisko bojových informací FRLS Mjöllni
nedaleko orbitální stanice Ašarazal, soustava Baka Kar
12:38 standardního konfederačního času (CST)

„Pancíř konečně povoluje!“
Tolwyn se málem přidal k jásotu, který se rozlehl po chraptivém výkřiku výkonného důstojníka. Kittani, jenž už z neustálého pokřikování rozkazů málem přišel o hlas, zuřivě bodal prstem do vzduchu směrem k hlavní výhledové obrazovce. Paprsky skutečně pronikaly tlustými pásy pancéřování dreadnoughtu, zejména v oblasti těsně za zejícími výmetnicemi řízených střel, jež Tolwyn doporučil obzvláštní pozornosti Děnikinových kanónů.
„Leťte pryč, pane Clancy,“ zavelel. „Jestli jsme to trefili správně, nebude tady v sousedství za nějakých třicet sekund zdrávo...“
Kormidelní se rozehrál na své přístroje jako na hudební nástroj a letounová loď začala couvat, nabírala rychlost a zvolna se otáčela, aby zamířila pryč do volného prostoru. Tolwyn si při plánování akce vzpomněl na jeden brífing, na kterém se mluvilo o tom, že kilrathské dreadnoughty mají v přídi výmetnice pro obří střely určené k bombardování planet, jimiž Kilrathové vyhlazovali celá města. A za těmi výmetnicemi se nacházela skladiště s desítkami obřích bojových hlavic...
Příď dreadnoughtu se roztrhla v ohni a trosky vylétly dopředu jako kartáčový náboj z obřího děla. Mjöllniho štíty sice krupobití kusů pancíře a konstrukčních prvků dreadnoughtu vydržely, ale kontrolky na Tolwynově panelu stavu lodě zazářily červeně, jak Graham do sítě pustil větší výkon, aby vyrovnal náhlé uvolnění obrovských kvant kinetické energie, jež hrozila celý systém zahltit.
Ani takový výbuch však na zničení Vorghathu nestačil. Celá příď byla otevřená do vakua, z obří díry lemované pokroucenými kusy konstrukce a zčernalé obšívky tryskala atmosféra, ale dreadnought se za pomoci řídicích motorů stále sunul dál a pokoušel se otočit, aby nepoškozené věže na prostředku trupu dostaly příležitost střílet na toho střečka, který jej tak ošklivě bodl. Přestože však loď byla schopná pohybu a boje, Tolwynovi bylo jasné, že právě utrpěla ničivé poškození. Na boku se draly ven sekundární exploze a údaje o výkonu zachycované senzory Mjöllniho začaly divoce poskakovat. Ani kilrathská filosofie redundantní konstrukce nemohla zabudovat do lodě tolik alternativních obvodů a záloh, aby kompenzovaly tak rozsáhlé škody.
Vorghath přežije, ale ochromený. A když se vezme v úvahu poškození, jaké utrpěl v boji orbitální dok, bude Kočičákům dlouho trvat, než svůj dreadnought zrenovují do alespoň přibližně bojeschopného stavu. Vedle takové práce bledlo i heroické úsilí vynaložené na renovaci Mjöllniho.
Rovnováha sil byla obnovena. Ragark už nemá svoji superzbraň a bez práceschopného orbitálního doku mu bude činit potíže i udržení zbytku flotily v bojovém stavu. Landreich tak získá apoň čas na vydechnutí. A ten odklad naboural skupině Belisarius časový plán vyvolání pohraniční krize, jež jim má poskytnout záminku k uchvácení moci v Konfederaci.
Nyní již zbývalo pokusit se o jediné... o útěk. Mjöllni odvedl svou práci, jak nejlépe uměl. Teď si musí probít cestu ven z Baka Karu proti drtivé přesile těžkých lodí, jež už nyní jeho přítomnost plně vzburcovala a jež nepochybně touží pomstít se za smělý nálet, který pronikl jejich obranným okruhem.
„Maximální zrychlení, pane Clancy. Kurs k odletovému přeskokovému bodu. Pane Kittani, ihned přivolejte nazpátek bojový wing. Stíhačky zaujmou pozice okolo nás a budou odrážet pronásledovatele.“
„Rozkaz, pane,“ odpověděli oba muži.
Mjöllni se hnal kupředu maximální rychlostí, ale dva kilrathské křižníky jej stále pronásledovaly a oba byly dost rychlé na to, aby jej dříve nebo později dostihly.
Dva konfederační křižníky už letounovou loď ve Vaku málem zničily, a to byl Karga v mnohem lepším stavu. Tentokrát jej pár dobrých zásahů mohlo vyřadit z boje, a pokud by Kočičáci tvrdě zaútočili, Geoff Tolwyn nemohl udělat nic, aby jej zachránil. Jedinou naději představovali Bondarevského stíhači, jenže boj v okolí stanice už nyní sáhl hluboko do stavu letounů i pilotů wingu.
Tolwynovi nezbývalo příliš mnoho možností a Mjöllnimu nezbývalo mnoho času.

Strachu 800, VF401 „Kočičí stíny“
vesmírný prostor, soustava Baka Kar
12:55 standardního konfederačního času (CST)

Stracha se přitiskla k zásobovacímu kosmoplánu Kofar a Bondarevskij si mohl na chvíli odpočinout a sundat ruce z

řididel. Zatímco se z velké nádrže Kofaru přečerpávalo palivo, robotické paže s novými řízenými střelami se vysunuly naproti závěsníkům na stíhačce. Pomalu a opatrně usadily střely na místo. Jak každá zacvakla do zámku, na Bondarevského panelu ovládání výzbroje se rozsvítila jantarová kontrolka a palubní počítač aktualizoval údaje o podvěšené výzbroji na displeji.
Zdálo se, že uplynula celá věčnost, než byla na svém místě poslední střela a než se ukazatel stavu paliva usadil na značce plné nádrže, ale ve skutečnosti to trvalo jenom několik minut. Bondarevskij byl poslední z perutě Strach, koho Kofar obsloužil. Ostatní už byli zpět ve formaci a kryli ústup letounové lodě, zatímco se oba kilrathské křižníky snažily dostat na dostřel.
Chvíli to byla klasická honička s pronásledovateli za zádí, a třebaže křižníky byly rychlejší a obratnější, rozlehlost vesmírného prostoru Tolwynovi umožňovala zůstat několik kroků napřed, měnit v náhodných intervalech vektor a donutit oba nepřátelské kapitány hádat záměry letounové lodě. Ale Mjöllni to nemohl vydržet do nekonečna. Už brzy bude Tolwyn muset zahájit zpomalování, aby dosáhl přeskokového bodu poměrně nízkou rychlostí, než zapne přeskokové motory. Plavidlo pokoušející se přeskakovat ve vysoké rychlosti riskovalo v lepším případě, že mine cíl, v tom horším pak, že přeskokové pole bude nevyvážené a loď skončí roztrhaná na kusy. Krugerovi to za bitvy u Země vyšlo, ale přesto přitom několik lodí ztratil. Hlavní inženýr Graham už dřív varoval Tolwyna, že nestabilní vyvážení opraveného pohonu letounové lodě nesnese žádný pokus o přeskok ve vysoké rychlosti. Mjöllni se tedy musí přibližovat k přeskokovému bodu se setrvalým zpomalením, což poskytne Kočičákům příležitost využít proti ustupující lodi své větší pohyblivosti.
Kdyby se k nim mohl včas připojit zbytek operační skupiny, mohli by kilrathské pronásledování narušovat. Jenže Durendal už byl vážně poškozen a na každého ze tří Landreišanů připadalo několik kilrathských lodí, které se s ním snažily pustit do křížku. Jak se k sobě lidské lodě blížily, vyhlídky se celkově vlastně ještě zhoršovaly. A do přeskokového bodu jim ještě zbývaly více než tři hodiny letu. Za tři hodiny se toho může stát mnoho.
Jediná další možnost, kterou Bondarevskij mohl využít, byla poslední sázka do loterie. Další soustředěný útok na přibližující se křižníky se všemi stíhačkami, které wingu zbyly. Bude to znamenat další mrtvé mezi Černými kočkami... ale pokud tím dokáží zachránit téměř pět tisíc lidí na palubě letounové lodě, pak to bude slušná výměna.
„Všechny systémy na nominálu," oznámil nahlas. „Připraven k odpojení. Díky za frťana a almužnu."
„To je pozornost podniku, příteli," odpověděl mu známý hlas. Sparksová mluvila unaveně, ale stále statečně. „Ne abyste všechny nové hračky hned zahodil, slyšíte?"
„Co děláte na tom Kofaru, Sparksová?" podivil se.
„Byla na mně řada v rozpisu," sdělila mu.
„Jo. Jasně. A neděláte rozpis služeb náhodou zrovna vy?"
Neodpověděla hned. „Jen mě tak napadlo, že nemusíte být jediný, kdo se podívá do vesmíru. Vadí vám to, poletucho?"
„Jenom si dejte pozor, abyste se vrátila dřív, než začne ohňostroj, Sparksová. Nechtěl bych, aby vás chytla křížová palba."
„Díky," řekla. „A... vy buďte taky opatrný. Vraťte se domů v pořádku. Ne jako minule."
Zahýbal bionickou rukou a vzpomněl si na Coventry. Zabral se dnes do boje tak, že si umělé paže sotva všiml a ani si nevzpomněl na ten strašlivý den, kdy se Tolwynův projekt Behemot octl v troskách. Jestli dnes přežije, budou ho pronásledovat vzpomínky na piloty, o které přišel tady v Baka Karu? Anebo už se přes to přenesl a vzal boj Landreichu za svůj?
„Oddělení za deset... pět sekund... tři, dva, jedna..." Uvolnil příchytky, jež přidržovaly jeho stíhačku ke Kofaru, a na minimální tah se vzdálil. Vpředu se pod ním formoval zbytek wingu. „Tady je Loki Jedna," řekl. „Všechny letouny se zformují podle mne. Letíme na lov... naposled."

Vlajkový můstek, KIS Dubav
vesmírný prostor, soustava Vordran
13:08 standardního konfederačního času (CST)

„Návnady!" Ragarka přemohla zuřivost tak, že rozpáral drápy měkké čalounění boční opěrky křesla. „Celou dobu se honíme za návnadami! Zatímco se za našimi hřbety může v Baka Karu dít cokoliv!"
Posádka vlajkového můstku se třásla před jeho zlostným pohledem. Téměř čtyři hodiny kilrathský operační svaz sledoval signály, které vypadaly, jako když vycházejí z letounové lodi, kterou se vypravili hledat. Mohli hledat ještě celé hodiny, kdyby stíhačka na hlídce šťastnou náhodou neobjevila na nevelkou vzdálenost letoun pro elektronický boj a nezničila jej. Potom postřehli další zdroj signálu, ale tentokrát, když už věděli, po čem se mají dívat, počítačoví analytici identifikovali stopu jako vysílání dalšího Zartothu.
Ragark však ztratil pronásledováním stínů čtyři hodiny a čas byl jediná věc, kterou si nemohl dovolit ztrácet.
„Nastavit kurs k přeskokovému bodu do Baka Karu," nařídil „Nejvyšší možná rychlost. Ihned!"

Středisko bojových informací FRLS Mjöllni
vesmírný prostor, soustava Baka Kar

13:45 standardního konfederačního času (CST)

„Zatoč! Zatoč! Já ho vyřídím!“
„Kde, sakra, jsi, Doomsdayi? Máš mi sundat toho parchanta z ocasu!“
„Bombardéry, zahajte zteč. Budeme je zadržovat, dokud to půjde...“
Tolwyn poslouchal hovory z vysílačky a přál si, aby mohl pro piloty Černých koček, kteří tam venku riskovali životy, aby bránili letounovou loď, dělat něco víc. Bondarevskij vrhl letouny do útoku už potřetí, ale křižníky stále dotíraly. A navíc teď dostaly stíhací doprovod, další aerokosmické síly, jež vzlétly z povrchu planety. Jeden z obou křižníků dostal vážný zásah do pohonné sekce a začal zaostávat. Ale druhý se neúnavně blížil. Už začal na Mjöllniho střílet a štíty v několika úsecích slábly.
„Vem si ten Darket, Leváku. Já jdu po tom Dralthim.“
„Další v tahu. Hej, Babe, tohle je lepší než simulátor. Oni prostě letěj proti tobě.“
„Zmlkni a hlídej si šest hodin, Leváku. Já... Do hajzlu! Kurva! Kde se tady, do prdele...?“
„Do hajzlu. Dostali Babe!“
Tolwyn zavřel oči. Pamatoval si Babcockovou od prvních dní Goliáše. Schopná, profesionální, možná trochu nervózní mezi vysokými šaržemi, ale mohla před sebou mít slibnou kariéru. Jednoho dne sama mohla velet letounové lodi, možná i celé operační skupině.
A teď je pryč.
„Kozáku, ať to sedne,“ ozval se z vysílačky zřetelně hlas Bondarevského. „Ani bomba nazmar. Máme všichni poslední náklad a ti Kočičáci jsou moc blízko, než aby nás nechali ještě jednou přezbrojit za letu.“
„Rozumím,“ odpověděl komandér Razin. „Pumy, za mnou!“
Tolwyn pohlédl na taktickou obrazovku. Bondarevskij vyvíjel poslední velký nápor na zbývající křižník. Se všemi stíhačkami napadl stíhací ochranu, aby ji zaměstnal, a poslal bombardéry Pakhtan na zteč bez doprovodu. Byl to zatraceně riskantní tah, ale kdyby vyšel...
Křižník opět vypálil po Mjöllnim. Rozječela se poplašná siréna a Kittani jen sípal, jak se snažil křičet na výstrahu.
„Proražený trup! Proražený trup! Zadní nástavba! Pošlete opravárenské čety na paluby tři až sedm, aby ty úseky utěsnily! Pane Grahame, štíty nad zadní nástavbou mimo provoz!“
„Pracuji na tom! Dejte mi deset minut!“
„Nemáme deset minut,“ štěkl Turek. „Ať je to hotové za pět! A modlete se k Alláhovi, aby to nebylo moc dlouho!“

Stracha 800, VF-401 „Kočičí stíny“
vesmírný prostor, soustava Baka Kar
13:49 standardního konfederačního času (CST)

Laser proťal prostor pouhé metry od Bondarevského stíhačky, příliš blízko, než aby to bylo příjemné. Útok křižníku teď směřoval přímo proti letounové lodi a kilrathská loď se snažila využít toho posledního zásahu. Jenže tenhle paprsek zasáhl jednu z dalších Strach perutě. Rozlétající se kusy se s chvěním zviditelnily.
Bondarevskij zaťal zuby a potlačil přípusť paliva kupředu.
Bombardéry Paktahn vypustily svůj náklad v jediné obří salvě, aby se pokusily zahltit bodovou obranu křižníku. Bondarevskij je předlétl, a když obranné lasery začaly střílet na řítící se torpéda, odmaskoval Strachu. Ostatní zbylé Strachy se objevily vedle něj téměř v jediném okamžiku a na krátkou vzdálenost spustily palbu z mezonových kanónů. Počítačem řízená bodová obrana už reagovala na hrozbu představovanou torpédy a nedokázala včas přehodnotit priority, aby zabránila ničivému útoku. Na zvýšenou nástavbu křižníku udeřil proud soustředěné energie. Náhle, až to bylo k neuvěření, štíty vysadily, mezonové svazky se prodraly pancířem a probily trup na pěti místech.
Aengus Harper odpálil všechny své zbylé střely na pochroumaný křižník a hulákal přitom refrén „Vycházejícího měsíce“. Potom se Strachy mihly nad lodí. Když se otáčely, nástavba křižníku vybuchla a loď se pod silou výbuchu zapotácela.
„Odpoutat se od cíle!“ křikl Bondarevskij. „Odpoutat se od cíle!“

Středisko bojových informací FRLS Mjöllni
vesmírný prostor, soustava Baka Kar
13:51 standardního konfederačního času (CST)

Když útok bojového wingu našel cíl a odečty senzorů ze zbylého pronásledovatelského křižníku během několika vteřin klesly téměř na nulu, rozlehl se po CIC jásot.
Tolwynovi se chtělo jásat také. Mjöllni bude sice muset k přeskokovému bodu ještě doslova proletět uličkou, ale už žádná, z kočičáckých lodí nebyla v takové situaci, aby jim mohla způsobit tolik potíží jako ten křižník.
Na rtech se mu začal objevovat úsměv a chystal se gratulovat Bondarevskému, když ho zarazil výkřik technika senzorů.
„Poruchy v přeskokovém bodu. Vylétají četné cíle...“ Kittani se nahnul technikovi přes rameno, aby se na přijímané údaje podíval. „Četné zdroje. Napočítal jsem čtyři eskortní letounové lodě... deset křižníků, dvacet šest torpédoborců... kilrathská konfigurace. Identifikační majáky kilrathské. Ragarkova flotila.“ Chvilku mlčel. „Alláh nejspíš dnes modlitby nevyslyšel.“

Můstek FRLS Xenofontés

přeskokový bod č. 3, soustava Baka Kar
14:04 standardního konfederačního času (CST)

„Četné kontakty! Přicházejí ze všech stran!“
Admirál Vance Richards sevřel boční opěrky křesla, které si přivlastnil od nižšího spojového důstojníka, naklonil se kupředu a přes rameno kapitána Forbese zašilhal na taktický monitor. Xenofontés nebyl konstruován jako vlajková loď, a tudíž mu scházel vlajkový můstek, odkud by on a jeho štáb mohli současně sledovat činnost můstku a řídit operační skupinu.
Ale i z toho nešikovného úhlu viděl na displeje dost dobře na to, aby poznal, že noví příchozí na scéně jsou Kilrathové. Tři landreišské lodě se od chvíle, kdy začala jejich podivná bitva - napůl boj, napůl tanec - vyhnuly pronásledovatelům snad stokrát. Pouze Bikinův Durendal se octl tak blízko nepřítele, že byl zasažen, ale šlachovitý žoldnéř odbyl utrpěné zásahy jako „poškrábaný lak“. Nabídli Tolwynovi, že se připojí k Mjöllnimu, avšak kapitán letounové lodě usoudil, že by k němu pouze přilákali více nechtěné pozornosti. Zformovali se tedy nedaleko přeskokového bodu připraveni zahájit úhybné manévry znovu, kdyby se za nimi Kočičáci ještě pustili dřív, než k nim dorazí Mjöllni a než se budou moci pokusit vyklouznout hyperprostorem ze soustavy.
Jenže v jediném okamžiku se všechno zvrtlo.
„Z letounových lodí vylétají stíhačky,“ ohlásil kdosi. „Musely být nachystané a vzlétnout už ve chvíli, kdy překonali přeskokový šok.“
Forbes pohlédl na admirála. „Nemůžeme toho zrovna moc dělat, pane,“ řekl a znělo to omluvně.
Richards přikývl. Zaskočeni téměř nehybní a doslova obklíčení kilrathskými loděmi se odsud nikdy neprobojují. Durendal boj nepřečká, o tom se nedalo pochybovat. Jeho poškození zahrnovalo i několik zásahů do hlavního pohonu a loď byla v příliš velké tísni, než aby mohla uniknout. Collinsová v Caliburnu mohla mít šanci. Nacházela se nejdál od přeskokového bodu, a kdyby jednala rychle, mohla by dostatečně zrychlit na to, aby se dostala pryč, zatímco se nepřítel soustředí na Xenofontés. Jenže Kočičákům stačí udržovat pozice, aby Landreišany v soustavě úplně uzavřeli. Ani Mjöllni, ani Caliburn nakonec nejspíš neuprchnou. Neměly na výběr příliš mnoho přeskokových bodů. Tento vedl do Vordranu. Druhé dva vedly hluboko do provincie Hralgkrak za nepřátelské linie.
„Předveďte jim ten nejlepší výkon, kapitáne,“ řekl nakonec. „Chci, aby Ragark za tuhle zábavu zaplatil.“

Vlajkový můstek KIS Dubav
Přeskokový bod č. 3, soustava Baka Kar
14:07 standardního konfederačního času (CST)

„Soustřeďte se na křižník,“ rozkázal Ukar dai Ragark. „Torpédoborec není důležitý.“
„Ano, lorde admirále,“ odpověděl velitel útočného svazu. Spojová obrazovka potemněla.
„Všeobecný rozkaz operačnímu svazu,“ pokračoval Ragark. „Všechny lodě zůstanou nehybné kolem přeskokového bodu, dokud neobdrží další rozkaz.“
„Ano, lorde admirále.“
Dovolit nepříteli výhodu rychlosti byla obvykle špatná taktika, ale v tomto případě bylo setrvání flotily na místě nejlepší možnost. Opice budou muset na přiblížení k přeskokovému bodu zpomalit a vlétnou přímo před kanóny jeho operačního svazu. Než jím prolétnou, budou rozdrceny na vesmírný prach.
Lidé dnes za nálet na svět Ukara dai Ragarka zaplatí.

Středisko bojových informací FRLS Mjöllni
vesmírný prostor, soustava Baka Kar
14:12 standardního konfederačního času (CST)

V CIC bylo mrtvé ticho, když sledovali poslední boj Xenofontu neschopní zasáhnout, neschopni udělat nic, jenom pozorovat, jak se Ragarkovy stíhačky hemží kolem a lehký křižník bombardují. Kočičáci kolem lodě také rozprostřeli silné rušivé pole, takže Forbes nebo Richards ani nemohli naposledy promluvit k ostatním.
Konec přišel rychleji, než když Bondarevskij bojoval se dvěma kilrathskými křižníky. V jednu chvíli Xenofontés plný života šlehal po každém plavidle dost drzém na to, aby se přiblížilo příliš blízko. V další chvíli... nic. Loď byla prostě pryč.
A s ní jeden z Tolwynových nejlepších přátel. Admirál Vance Richards byl navzdory svým chybám skvělý člověk a Tolwyn ho vždy bude mít v paměti jako čestného a zásadového člověka. Hlavou mu bleskla vzpomínka na to, jak před válku ještě jako novopečení mladí gentlemani společně letěli na první operaci. (W. R. Forstchen: Na bojová stanoviště! (Wing Commander 5), vydal Klub Julese Vernea Praha 2005)
„Bůh s tebou, Vanci,“ zašeptal.
Zamračil se na taktický displej. Ragark jim neponechal vůbec žádnou reálnou volbu. Mohli jenom prchat, nechat se pronásledovat, ale dříve nebo později bude Mjöllni zahnán do kouta a zničen. Nebo se mohou pokusit proniknout Ragarkovými liniemi do přeskokového bodu, ale kanonádu, která se na ně sesype, Mjöllni zdaleka nevydrží.
Anebo mohou padnout v boji a vzít s sebou co nejvíc Ragarkových lodí.

Tolwyn se v křesle napřímil. Ve skutečnosti existovala jen jediná možnost, kterou mohl zvolit.

Středisko bojových informací FRLS Mjöllni
vesmírný prostor, soustava Baka Kar
15:27 standardního konfederačního času (CST)

Dveře do CIC se nehlučně otevřely a do kalně osvětleného velitelského centra vešel Bondarevskij, krok ztěžklý vyčerpáním. Byl to dlouhý den... a ještě neskončil.
Tolwyn při jeho příchodu vzhlédl. „Dobrá práce tam venku, Jasone. Zatraceně dobrá. Na vaše lidi můžeme být dnes hrdí."
„Děkuji, pane. Kéž bychom mohli udělat... víc." Věděl sice, že letounový wing nemohl Richardsovi a Xenofontu v žádném případě pomoci, ale přesto nebylo lehké se se smrtí starého šéfa špionáže vyrovnat.
Nyní už bojový wing nemohl dělat vůbec nic. Tolwyn oznámil svůj úmysl zaútočit čelně na Ragarkovu flotilu a Bondarevskij byl připraven opět vést své stíhače do útoku. Tolwyn však poukázal na to, že stále existuje nepatrná šance, že by mohli dosáhnout přeskokového bodu, a pokud se to podaří, nemohou jenom tak zastavit a vzít letouny na palubu, než uniknou. Jediné bojové letouny na palubě schopné samostatného přeskoku byly čtyři zbylé Vaktothy, stěží dost na to, aby se postavily letounovým wingům čtyř eskortních letounových lodí.
Bondarevského piloti tedy budou muset poslední akci strávit na palubě Mjöllniho pro změnu jako cestující. Nejspíš to bylo jen dobře. Levoboční letová paluba byla vyřazena z provozu, když jeden pilot bombardéru při návratu ztratil nad strojem kontrolu v poslední fázi závěrečného přiblížení. Škoda nebyla zdaleka tak velká, jako když loď poprvé prohlíželi, ale frekvence vzletů a přistání na Mjöllnim by byla vážně narušena, dokud nebude příležitost k novým opravám.
Bondarevskij se málem zasmál nahlas. Opravdu skvělá chvíle na myšlenky o budoucích opravách. Pokud z lodě zůstane něco, co bude stát za záchranu, vyzvednou to Kočičáci.
„Nějaké zprávy o ostatních, pane?" zeptal se tiše.
„Durendal bojoval do poslední chvíle," řekl mu Tolwyn. „Collinsová jim uklouzla, ale pronásleduje ji dvojice torpédoborců. Jak dlouho vydrží... můžeme jenom hádat."
„Potom..."
Jeho další slova přerušilo volání od stanoviště senzorů.
„Další poruchy v přeskokovém bodu, pane. Opět četné cíle... Proboha, pane, to jsou naši! Landreišské lodě!"
Kittani četl údaje identifikačních majáků přilétajících lodí: „To je Independence... Magna Charta... Arbroath. Celá flotila letounových lodí! Themoistoklés..."
„Jsou přímo uprostřed kočičácký flotily," ozval se přiškrceně Clancy. „Doufejme, že se jim povede dostat ven."
„Podívejte se na jejich vektory, pane Clancy," upozornil ho Tolwyn. „Prolétli přeskokový bodem se spuštěným hlavním pohonem. Než Kočičáci zareagují, budou za hranicí dostřelu..."
Bondarevskij se mu podíval do očí. „Panebože, to je Kruger. To nemůže být nikdo jiný než Kruger."

Můstek FRLS Independence
Přeskokový bod Č. 3, soustava Baka Kar
15:30 standardního konfederačního času (CST)

Max Kruger seděl ve velitelském křesle a měl z toho dobrý pocit. Byl nucen zprostit Galbraitha funkce poté, co se politikův syn pokusil odporovat rozkazu vydat se do Vordranu, a připadalo mu bezpečnější ujmout se velení sám než je svěřovat některému z Galbraithových důstojníků. Ve skutečnosti se většina z nich tvářila, že se ráda podřídila jeho vedení, zejména komandér Rothová.
Když dorazili do pásu asteroidů Vordranu, objevili dva letouny z Mjöllniho, jeden Zartoth a jeden Kofar. Pilotka Zartothu Cynthia Hallová oznámila, že další letoun pro elektronický boj byl zničen kilrathskou hlídkou a že Kočičáci odletli přeskokovým bodem. Ragark měl sice přes hodinu náskok, ale díky zdržovací taktice, kterou oba piloti tak úspěšně prováděli, už to zdaleka nebylo šest hodin.
Kruger si prohlížel taktický monitor a spokojeně pokyvoval hlavou. Jejich počáteční rychlost nebyla zase až tak velká. Letěli jen o deset procent rychleji, než se uvádělo jako bezpečná hranice ve většině příruček. Ale stačilo to, aby navzdory dezorientaci způsobené přeskokovým šokem prolétli mezi kilratshkými loděmi rozmístěnými kolem přeskokového bodu dřív, než Kočičáci stihli zareagovat a zahájit palbu. Kruger nevěděl, co může očekávat na téhle straně hyperprostorové zkratky, ale snažil se být připraven na každou možnost. Vyplatilo se to.
Jeho terminál interkomu se rozsvítil a objevila se na něm tvář Kevina Tolwyna s očima dosud opuchlýma od přeskokového šoku. „Hemží se to tady Kočičáky, pane presidente. Máme vzlétnout a podívat se, co se s nimi dá udělat?"
Kruger zavrtěl hlavou. „Zatím ne, kapitáne," řekl. „Myslím, že Ragark tady nebude trčet tak dlouho, aby došlo na

bitvu.“

Vlajkový můstek KIS Dubav
vesmírný prostor, soustava Baka Kar
15:34 standardního konfederačního času (CST)

„Vraxar!“ zaklel Ragark. Opice ho vymanévrovaly. Pomstu bude muset odložit.
Dosavadní postavení bylo dokonalé, pokud chtěli zabránit dvěma zbylým landreišským lodím v útěku, a po vyslechnutí hlášení Dawxe Džhorrada a velitele orbitální stanice byl Ragark ještě odhodlán pomstít se těm holým zrůdám, které zaútočily na jeho pevnost. Vorghath byl ochromen, nedokázal zapnout štíty, z celé jeho přídě zbyla jen díra s pokroucenými okraji jako bezzubá tlama bezcenného starého kila. A stanice... letové paluby budou mimo službu mnoho osmic dní a polovina opravárenských zařízení byla zničena nebo zle poškozena. Lidé jediným náletem vrhli jeho zbrojní program o rok nebo i víc zpátky.
Jenže teď se nedočká ani uspokojení z odplaty, když je mezi ním a Baka Karem lidská flotila. Když zůstane zde, aby ponechal past nastraženou, mohou beztrestně napadnout hlavní svět, a pokud jediná loď dokázala nadělat takovou spoušť jako ukořistěná superletounovka, co by provedl celý operační svaz? Rozdělit síly ve snaze udržovat blokádu přeskokového bodu a současně se pokusit zachránit Baka Kar by jeho flotilu pouze vystavilo nebezpečí, že bude poražena po částech.
Anebo může nové příchozí pronásledovat a blokádu zrušit úplně. A lidé uprchnou. Jakmile se Kilrathové pustí do pronásledování, bude pro opice snadné proklouznout zpátky a přeskočit zase do Vordranu.
Vzmáhala se v něm zlost, ryzí syrová nenávist. Ta se ještě zdvojnásobila, když spojový důstojník ohlásil: „Lidský vůdce si chce promluvit o taktické situaci, lorde admirále.“
Opičák ví, jakému dilematu Ragark čelí. Nemá smysl pokračovat v té šarádě.
Ale Ukar dai Ragark na tento den nezapomene.

Epilog

„Raduj se z dnešního vítězství, ale připrav se na zítřejší
konflikt, neboť život je věčný zápas.“
ze Třetího kodexu
03:18:10

Pravoboční letová paluba FRLS Mjöllni
na oběžné dráze kolem Landreichu, soustava Landreich
17:25standardního konfederačního času (CST), 2671,056

Presidentský kosmoplán San Jacinto stál na letové palubě, boční dveře otevřené, rampu vysunutou, připraven k odletu. Bondarevskij sledoval Krugera stojícího na vrcholu rampy a vzpomněl si na podobnou scénu z onoho dne, kdy Kruger na samém počátku projektu Goliáš přilétl na Independence, aby je vyprovodil. Ale obě scény se i v mnohém lišily. Cizí původ letové paluby Mjöllniho prozrazovaly tvary, konstrukce i stíny techniky, na jejímž vzniku se nepodílela lidská ruka, a ani všechny přestavby a opravy v galaxii ten od základů nezemský styl nemohly zastřít. Za kosmoplánem se rýsovaly nezvyklé obrysy dvou Strach a bombardéru Paktahn, další připomínky unikátního původu Mjöllniho.
A pak tu byla poškození z boje. Mjöllni se dobelhal zpátky z Baka Karu skoro stejně poničený, jak jej našli ve Vaku. Štíty cestou domů pravidelně vypovídaly službu a přeskokový pohon po posledním přeskoku z Pekelné díry do Landreichu prohlásil Donald Graham za odepsaný. Levoboční letová paluba byla zavřená po explozi jednoho z Vaktothů během návratu letounů. Čtyři paluby nástavby byly zásahy laserů při bitvě s Vorghathem rozpárané do vakua a zahynulo na pět set členů posádky.
Baka Kar přinesl vítězství, ale drahé, a než se Mjöllni opět vydá do vesmíru, bude třeba všechny opravy provést znovu. I na pravoboční letové palubě zůstaly po boji šrámy, aby připomínaly Krugerovi, shromážděným důstojníkům i posádce, co letounová loď obětovala a co možná bude muset obětovat znovu.
Ani na rozlehlou plochu letové paluby se nevešla celá posádka, ale každý úsek byl zastoupen oddílem důstojníků a mužstva nastoupeným v úhledném útvaru, aby přivítal muže, který je zachránil, když už všechno vypadalo nejčerněji.
A Kruger přijímal jejich hold. Stál, usmíval se a slunil se ve slávě, kterou mu vynesl jeho poslední velkolepý vpád na bojiště.
Bondarevskij stál před skupinou pilotů, smutně prořídlou po bitvě u Baka Karu. Ale stáli tu Doomsday i Aengus Harper. A také Alexandra Travisová. Zranění se jí z větší části zahojila, už ji propustili z ošetřovny a byla zpět ve službě.
Jiní tu byli přítomni ve vzpomínkách, když už ne tělesně - Darlene Babcocková, Charles Robertson, Tulák Conway i Viking Jensson a až příliš mnoho dalších. Bondarevskij nařídil vyrobit pro každou peruť plaketu se jmény jejích

padlých příslušníků a vyvěsit je v jejich hotovostních místnostech, aby vzpomínka na hrdiny, kteří míru dobře posloužili, zůstala živá.
Rozhlédl se po letové palubě a prohlédl si ostatní. kteří čekali na Krugerův proslov. Donald Scott Graham s princem Murraghem po boku jako živý důkaz, že človtl mohou spolupracovt pro vzájemný prospěch. Bha1^ svými námořními pěšáky, jeho turban a velký n'
449
W R FORSTCHEN & A KEITH
ve zvláštním kontrastu s modrou a šedou barvou slavnostní uniformy. Děnikin, povýšený na komandéra za své mistrovské zacházení s kanóny letounové lodi při boji s dreadnoughtem, stál mezi nezkrotným poručíkem Clancym a pohledným snědým spojovacím poručíkem Vivaldim. Vedle nich stojící Kittani vyhlížel spíš jako nájemný vrah než jako výkonný důstojník. A s nimi mnoho dalších, kteří začínali jako cizinci, ale společně sdílené nebezpečí a bratrství úspěšného boje proti zdánlivě beznadějné přesile je stmelilo v druhy.
A přede všemi admirál Geoff Tolwyn. Ten člověk vypadal o deset let mladší, než když se setkali na měsíční základně Tycho. Někde v tom zoufalém boji v Baka Karu ten nezdolný starý admirál našel sám sebe. Přede dvěma dny si s Bondarevským vyšli na pár skleniček do nočního klubu v Newburgu a Tolwyn na sebe prozradil, že odchází z landreišských služeb a vrací se na Zemi, aby přijal místo velitele Strategických branných sil.
„Víte, to že jsem sem přišel, nebyl jenom rozmar," vysvětloval, „chystalo se i něco jiného. Řekněme to tak, že šlo trochu o výzvědnou akci, obhlédnutí fronty. Se SBS mám nyní všechny údaje, které potřebuji k tomu, abych těm druhým zabránil v provedení plánu."
Landreich tedy ztrácí Tolwynovy služby. Snažil se Bondarevského přemluvit, aby se k němu na jeho křížové výpravě připojil, ale velitel wingu Mjöllniho nabídku odmítl. Bondarevskij zde našel domov, partu lidí, s nimiž mohl pracovat, věc, za kterou stálo bojovat, loď, kterou začal považovat za svůj nový domov. Vrhl postranní pohled na Alexandru Travisovou. Možná i ženu, kterou by mohl milovat...
Přemítal, co by asi řekl Vance Richards, kdyby se dožil toho, že Bondarevskij konvertuje k Landreichu. Starý admirál se nejspíš odněkud z Valhally dívá dolů na Mjöllniho, hrdý na to, co pomáhal uvádět v život. Hrdý na to, při podpoře čeho zahynul.
Kruger zvedl obě ruce, aby si vyžádal ticho, a jásot postupně odumřel. Laryngofon a zesilovač roznášely jeho slova po letové palubě, takže ho tam mohl zřetelně slyšet každý muž, žena i kil. Nepochybně ho na videomonitorech po celé lodi sledovala i většina ostatní posádky.
„Když jsem se rozhoď najít a opravit tuhle hromadu šrotu, lidi říkali, že jsem cvok," spustil Kruger. „A možná jsem taky byl. Ale vy jste se vydali dělat zázraky a zázraky se taky staly! První zázrak byl, že jste tuhle starou dámu znovu dali do richtiku. Druhej zázrak byl, že jste vyřídili Vorghath." Na chvilku se odmlčel. „Tisk v Landreichu nazývá Mjöllniho ‚loď', která odmítla zemřít' a já osobně si myslím, že to je nejkrásnější titul, jakým se válečná loď může pyšnit. Možná je pravda, co říkají kosmoplavci, že každá loď svým způsobem žije. Něco před víc než rokem zabránilo autodestrukčnímu systému zničit tohohle hrdýho válečníka po bitvě ve Vaku. Něco ho chránilo před nevratným poškozením, než jste přiletěli, abyste ho dali znovu do pořádku. A něco vám pomáhalo držet pohromadě navzdory všemu, co na vás poslal nepřítel!"
Kruger to pořád umí, pomyslel si Bondarevskij. Neotesaný, strohý, netrpělivý, ale stále dokáže udržet zástup kosmoplavců v hrsti a ti by za ním šli na jediné slovo třeba do pekla. I kilrathský princ Murragh měl stejnou nenucenou a přirozenou autoritu, ale Max Kruger byl stále nejlepší ze všech.
Když se flotila vrátila, zjistili, že je zpráva o vítězství předběhla díky hyperprostorovým depeším které vyslali, když týden čekali v Pekelné díře, jestli se Ragark nepokusí konflikt znovu oživit. Než se usadili na oběžné dráze, sešla se Rada delegátů, aby zrušila své rozhodnutí o potrestání presidenta a odvolala krátkodobou vládu vytvořenou radním Galbraithem poté, co hlasování o nedůvěře zbavilo Krugera úřadu. Daniel Webster Galbraith se Krugerovi veřejně omluvil a předal mu předsednické kladívko, takže president mohl opět svolávat Radu.
Kruger nyní na vrcholu rampy kosmoplánu stále mluvil: „Teď se pro tuhle loď, která odmítá zemřít, rýsuje nová hrozba, ale já nepochybuju o tom, že ji přečkáte stejně, jako jste přečkali všechny ostatní." Vytáhl z kapsy papír. „Tohle mi včera přišlo faxem z velvyslanectví Terranský konfederace. Poslal to mírovej komisař Konfederace Williams... ultimátum, jestli chcete. Obviňují tady landreišskou vládu, že ‚flagrantně a úmyslně porušila podmínky smlouvy z Ko-Bar Yagaru'. Nařizujou nám okamžitě zatknout a předat komisaře presidenta Maxmiliána Krugera. Vypadá to, že jsem zase na černý listině!"
Ozval se smích, ale Bondarevskij se k němu nepřidal. Přišlo mu zatěžko uvěřit historkám admirála Tolwyna o spiknutích a podobných věcech, ale tady byl důkaz, že někteří činitelé Konfederace - kterým nestačilo, že vmanévrovali Landreich do zoufalé přestřelky, kterou se mu podařilo vyhrát jen o vlas - chtějí za svou chybnou politiku učinit odpovědným nevinného Krugera.
Kruger znovu zamával papírem. „Konfíci ovšem navíc chtějí', abysme tuhle starou dámu vyřadili ze služby i s ostatníma letounovkama a předali pravomoce k udržování míru eskadře konfederačního loďstva, která bude místo nás hlídat hranice, aby vytvořila nárazník mezi naším ‚neodpovědným projevem militaristického avanturismu' a silama Kilrathskýho císařství. Co si o tom myslíte vy?"
Odpovědělo mu pískání a hučení a Kruger se široce zazubil. „Zhruba stejně jsem reagoval já, přátelé. Tady v pohraničí jsme se už dávno naučili, že konfíci odjakživa kašlali a budou kašlat na plnění jakejchkoliv slibů, že ochrání naše hranice. Musíme to udělat sami... vy to musíte udělat, vést tuhle letounovou loď do boje a porazit nepřátele za pomoci svý statečnosti, svejch schopností a týhle lodi, která odmítla zemřít!" Znovu se odmlčel a přejel posádku pohledem. „Říkám vám teda totéž, co jsem řek' už konfíkům: tahle letounovka a všechny letounovky Loďstva Svobodný republiky

zůstanou ve službě, aby střežily naše hranice, dokud bude třeba je střežit. Všechny naše hranice a proti každýmu, kdo by je chtěl ohrožovat. Landreich je suverénní stát a svý lidi chrání!“
S těmi slovy se obrátil, vešel do člunu a rampa se za ním zavřela za jásotu ještě hlasitějšího a vytrvalejšího než předtím. Bondarevskij nejásal. Až příliš dobře věděl, co taková otevřená roztržka s Terranskou konfederací může znamenat. Pokud by se mírová komise rozhodla problém vyhrotit, mohlo by to znamenat novou válku, válku člověka proti člověku s Ragarkem stále číhajícím za hranicí na jakoukoliv škvíru, které by mohl využít.
Přestože se mu však taková vyhlídka z duše protivila, přestože doufal, že zdravý rozum zvítězí a podobný konflikt odvrátí, Jason Bondarevskij byl připraven sloužit svému novému národu stejně neústupně, jako sloužil tomu starému. Nepřátelé Landreichu možná stále budou chtít republiku zdrtit, ale najdou k její obraně připravený Mjöllni, Černé kočky a Jasona Bondarevského.
Cincinnatus se nevrátí k pluhu, dokud krize neskončí.
Jason se obrátil k odchodu.
„Jasone?“
Ohlédl se přes rameno a spatřil, že se blíží Geoff.
„Vřelé díky,“ zabručel Jason a pokýval hlavou.
Geoff se usmál.
„Chápu to tak, že zůstáváte tady.“
„Ano, pane, tady jsem teď doma. A vy?“
„Já se vracím, jak už jsem řekl.
„Proč?“
„Protože teď se bojuje tam.“
„Nezavřou vás?“
„Hrome, vždyť jsem složil funkci a tady jsem se řídil rozkazy. Nemají mě z čeho obvinit.“
„Přesto by mě zajímalo, co přesně obnáší ty strategické branné síly.“
Tolwyn se usmál.
„Trochu jsme o tom už mluvili. Už jste někdy skutečně přemýšlel o tom, proč jsme tady?“
„Ano, pane, upřímně řečeno, přemýšlel a přemýšlím pořád.“
„Obhlídka situace z první ruky a také se na chvíli uklidit, než některé věci zapadnou na své místo. Teď tedy zapadly.“
„To nechápu, pane. Chcete se vrátit, aby vám za všechno, co jste udělal, dali do zubů?“
Geoff zavrtěl hlavou a tiše se zasmál. Znělo to chladně a Jason se na něj zvědavě zadíval.
„Už jste někdy loupal cibuli?“
Jason na tu zvláštní otázku zavrtěl hlavou.
„Slupka po slupce, vrstva po vrstvě, Jasone. To, co se stalo tady, byla jen jedna vrstva celé hry. Jsem ve službě už déle než třicet let. Jsem v ní od samého začátku války. A mohu vám říci, že události u Kilrahu, jež někteří lidé považují za konec, jsou pouze jedním aktem dramatu.“
„Nu, já jsem si rozhodně přál, aby to byl konec.“
„Nepřál.“ A tón, jakým to Tolwyn řekl, Jasona překvapil.
„Kdo je nepřítel? Kilrah? Nebo někdo jiný?“
„Pane?“
Geoff se znovu usmál. „To je jedno, Jasone, toho si nevšímejte. Ale k těm slupkám cibule. To, co se odehrálo tady, je jenom hra uvnitř hry. Uvědomil jsem si to už dávno. Hra uvnitř hry uvnitř další hry.“ Hlas mu vyzněl do ztracena. Na chvilku zmlkl.
„Jasone, existují i plány, které čelí jednotlivým vrstvám. Už před lety mi bylo jasné, že tohle přijde, že to, co všichni považují za konec, byla jenom předehra k něčemu většímu a temnějšímu. Připravil jsem se na to a teď se musím vrátit, abych přípravy dovedl do konce.“
V Geoffově tónu znělo něco znepokojivého, ale Jason nedokázal přijít na to, co. Když se admirálovi podíval do očí, viděl v nich téměř nepřítomný pohled, pohled, který už dřív viděl v očích pilotů, kteří odlétali o jednu akci víc, než snesli, u námořních pěšáků, kteří absolvovali o jeden výsadek víc, než bylo zdrávo.
„Rád bych vás měl s sebou, Jasone. Asi byste ztratil trochu z toho chlapeckého idealismu, o němž jsem si myslel, že jej léta bojů spláchnou. Ale myslím, že na to máte. Bude to tvrdé, budete potřebovat silný žaludek a odhodlání bojovat s nepřítelem ve stínech, s tím, co je pod maskou.“
Jason mlčel a nebyl si vůbec jistý.
Geoff položil ruku Jasonovi na rameno a opět, na kratičký okamžik, zase vypadal jako dřív, jako onen admirál, který riskoval všechno, aby Jasonovi zachránil život po náletu na Kilrah, nebo jako v oné chvíli vítězství při obraně Země, kdy všichni věřili, že se na Geoffa Tolwyna bude vzpomínat jako na největšího hrdinu kilrathské války.
Geoff se mu podíval do očí a nesmírně pomalu zavrtěl hlavou.
„Nejspíš ne,“ zašeptal, „nejspíš ne, Jasone. Zůstaňte tady.“
„Ano, pane. Myslím, že mě potřebují.“
„Potřebují. Jasone, možná přijde den, kdy snad budete pochybovat o tom, co dělám.“ Jason měl na chviličku pocit, že se v admirálovi něco láme, a pak se ten tvrdý nepřítomný pohled vrátil.
„Jasone, jenom si zapamatujte, jaký jsem byl a v co jsem věřil - potom možná pomůžete ostatním pochopit. Dávejte na sebe pozor, synu, a dobrý lov.“
Jason ustoupil, a když se Geoff začal obracet k odchodu, postavil se do pozoru a zasalutoval. Geoff se usmál, tvář plnou smutku a nekonečného vyčerpání.

„Dávejte na sebe pozor, admirále,“ zašeptal Jason, jejž náhle naplnilo poznání, že už nikdy neuvidí toho admirála Tolwyna, kterému tak věrně sloužil.
Admirál Geoffrey Tolwyn přikývl, obrátil se a zmizel v zástupu.